W.E.B. Griffin

& William E. Butterworth IV

ŞEHRİN SAHTE AZİZLERİ

Çeviri: Özlem Gültekin

MARTI

"Sarsıcı bir roman. Griffin sizi karakterleriyle etkisi altına alıyor; bunu çok az yazar başarabilir."
Tom Clancy

"Sert ve özgün bir anlatıma sahip bu kitap, polisiye türünde tavan yapabilecek bir kurguyla işlenmiş. Kesinlikle okunmalı."
Dale Brown

"Hareketli, etkileyici ve eşi benzeri olmayan bir roman."
New York Daily News

"Zaman ayırmanıza değecek bir roman; polisiye severleri tatmin edeceğinin garantisini verebiliriz."
Library Journal

"Başından itibaren iyi adamların kazanacağını düşüneceğiniz ama ilerleyen sayfalarda tanık olduğunuz olaylar karşısında çok şaşıracağınız bir roman."
Booklist

"Son derece etkileyici bir roman. Griffin sizi karakterleriyle etkisi altına alıyor; bunu çok az yazar başarabilir."

Tom Clancy

"Sert ve özgün bir anlatıma sahip bu kitap, polisiye türünde tavan yapabilecek bir kurguyla işlenmiş. Kesinlikle okunmalı."

Dale Brown

"Hareketli, etkileyici ve eşi benzeri olmayan bir roman."

New York Daily News

"Zaman ayırmanıza değecek bir roman; polisiye severleri tatmin edeceğinin garantisini verebiliriz."

Library Journal

"Başından itibaren iyi adamların kazanacağını düşüneceğiniz ama ilerleyen sayfalarda tanıklık ettiğiniz olaylar karşısında çok şaşıracağınız bir roman."

Booklist

W. E. B. Griffin

ŞEHRİN SAHTE AZİZLERİ

Orijinal Adı: The Vigilantes
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Özlem Gültekin
Editör: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi: Erkan Küçük
Kapak: Yasin Öksüz
Redaksiyon: Güneş Güldürmez
Son Okuma: Oya Zincir

BASKI : ECEM BASIN YAYIN
Hadımköy Yolu Sanbir Bulv.
169.Sk. No:8/28 Kıraç,
Esenyurt / İstanbul
Tel: 0212 886 20 10

1. Baskı Ağustos 2012
ISBN: XXXXXXXXX
Yayınevi Sertifika No:12330

Copyright ©W. E. B. GRIFFIN
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK
Bir Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.Yılanlı Ayazma Sk.
No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 13 30
Fax: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

GİRİŞ SAYFASI

KOMİSER MUAVİNİ ZEBULON V. CASEY'NİN
SEVGİ DOLU ANISINA

İç İşleri Bölümü,
Polis Departmanı, Philadelphia, Emekli

Doğru yapılması gereken bir iş olduğunda, her zaman gelip Zeb'i bulurlardı. Bu görevler arasında silahla adam yaralama, yurttaşlık hakkı ihlalleri de vardı. Zeb serseri ve kaçakları ülke çapında izleyip takip etti. O vasat bir polis değildi. Çok, çok profesyoneldi.

HOWARD LEBOFSKY
Philadelphia Savcı Yardımcısı

I

[BİR]

1834 Callowhill Sokağı
Philadelphia, Pennsylvania
Cumartesi, 31 Ekim, 19.30

Elli dört yaşındaki çelimsiz Will Curtis, düşünceler zihnine tekrar akın ederek irkilip homurdanmasına sebep olduğunda, paslanmış Chevrolet Malibu'sunun sürücü kapısına yaslanmış, köşeye yığılmış halde oturuyordu. Sağ elini yanındaki koltukta duran .45 GAP Glock Model 37 yarı otomatik tabancadan büyük bir hızla çekti, radyoyu kapatmak için konsola sertçe vurdu, ardından da kırmızı mavi renkli FedEx şapkasının yağ bulaşmış siperliğine vurup kafasından düşürdü. İki elinin parmaklarıyla terli şakaklarını ovalamaya başladı.

Şu flaşbeklere lanet olsun! diye düşündü.

Parmak uçlarını, zihinsel imgelerin kaybolması için beyhude bir girişimle gittikçe daha sert ve derine bastırdı.

Hepsinin cehenneme kadar yolu var!

Bundan sadece altı ay kadar önce, Curtis cüsseli ola-

rak nitelendirilebilecek bir adamdı, bir seksen boyunda ve doksan beş kiloydu. Ama şimdi eriyerek yetmiş iki kiloya kadar düşmüştü. Kot pantolonu, tişörtü ve kot ceketi üzerinden dökülüyordu; o kadar bol geliyorlardı ki sanki çok daha iri birisine aitlermiş gibi duruyorlardı. Kısa kesilmiş beyaz saçları yok olmaya inanılmaz derecede yakındı ve eskiden sıcak olan gri gözleri sert addedilebilecek suratında gittikçe oyuk ve birbirinden uzak bir hal almaya başlamıştı.

Curtis büyük bir hızla, bir zamanlar sağlıklı ve iri olan o adamın acınası kabuğu haline gelmeye başladığını hissetti. Hiçbir şey ve hiç kimseden korkmayan birisiyken herhangi bir şeyden ödü bokuna karışacak kadar korkan bir adama, oradan da hiçbir şeyi umursamayan şimdiki insana dönüşmüştü.

Bunun en önde gelen sebebinin ne olduğundan emin değildi; flaşbeklere sebep olan zihinsel ıstırap kaynaklı ardı arkası kesilmez stresin mi, yoksa ilk olarak prostatında buldukları agresif kanseri yavaşlatmak için yoğun başvurulan kemoterapi tedavilerinin yan etkileri mi.

Büyük olasılıkla ikisi birden.

İkisi de tek başına olabilir –özellikle de zavallı yatalak bir hasta gibi altına sıçmama sebep olan o lanet olası kemoterapi– ama büyük olasılıkla ikisi birden.

Will Curtis'e eziyet çektiren flaşbek imgeler, tek çocuğu Wendy'nin uğradığı acımasız cinsel saldırıya dairdi. Yaklaşık on sekiz ay önce, Aziz Patrick Günü'nde, gecenin geç bir saati bir bardan çıktıktan sonra güzel, şen şakrak,

yirmi dört yaşındaki kızı apartman dairesinde saldırıya uğramıştı.

Üniversiteden mezun olalı sadece iki yıl olmuştu!

Hayatının tadını yeni yeni çıkartmaya başlıyordu!

Küçücük şeylerle tetiklenir tetiklenmez –mesela kızının sevdiği bir şarkıyı duymak, ki Malibu'da radyo dinleyerek otururken biraz önce olan şey de buydu, ya da Geno'nun önünden geçerken onun en sevdiği peynirli bonfilenin kokusunu almak– flaşbekler aniden onu kamçılamaya başlıyordu. Bu imgeler garip bir şekilde net ve acımasız derecede canlıydı. Kızının yatak odasında uğradığı saldırıyı art arda, mümkün olan her açıdan gösterip duruyordu.

Ve tüm bunlar onu gittikçe daha çok rahatsız etmeye başlamıştı. Aslında saldırıya bizzat tanıklık etmemişti; bundan ziyade, hayal gücü kızının başına gelebilecek olasılıkların üzerinden geçip duruyordu.

Wendy'nin başına gelenler, yasal sistemin "istem dışı sapkın cinsel ilişki" olarak adlandırdığı şeydi.

Elini tekrar tabancasına yerleştirerek, "*İstem dışı mı?*" diye düşündü.

İstem dışına lanet olsun!

Ki tabii ki bu tecavüz anlamına geliyordu. Bu konuda kesinlikle en ufak bir şüphe yoktu. Hahnemann Üniversite Hastanesi'ndeki doktorlar tarafından yapılan incelemede –şu anda arabasını park edip beklediği yerden birkaç blok ötedeki yerde– bunun kesin surette gerçekleştiği belirlenmişti. Ve bu sadece vajinal yoldan değil, ki bunun küçük kızının

başına gelebilecek en kötü şeylerden birisi olduğuna en ufak bir şüphe dahi yoktu, ama aynı zamanda hukuk dilinde "ağız ve anüsten cinsel birleşme" olarak isimlendirilen bir tecavüzdü.

Sapık ona kendisinden geçmesi için ilaç verdi, sonra bedenini kötüye kullandı, hatta ona lanet olası belsoğukluğunu bile bulaştırdı!

Olanların bu şekilde ortaya çıkartılması, normalde aklı başında olan Curtis'i kesinlikle imkânsız olduğuna inandığı bir çaresizlik noktasına sürüklemişti.

Ve *–boom!–* zihni yatakta Wendy'nin üzerindeki o pisliğin gösterişli imgesinin saldırısına uğradı.

Will Curtis karanlıkta doğrulup tabancasını konsola hızla indirirken, "Lanet olsun!" dedi.

Sol eli şakaklarını daha da sert bir şekilde ovaladı. Başını salladı.

Nasıl bir aşağılık, lanet olası hayvan bunu yapabilir?

Masum bir kızdan kim bu şekilde faydalanabilir?

Pencereden dışarı göz atıp Callowhill Sokağı'nın karşısındaki buzlu cam pencereli ofise baktı. Pencereye –camın üst sağ köşeden karşıya kadar uzanan çentikli bir çatlağı vardı– hemen hemen ortalanmış bir halde, rengi solmuş siyah vinil yapışkan harflerle DANIEL O. GARTNER'İN HUKUK BÜROSU yazılmıştı.

Ve ben bu aşağılık adamın sapıkları neden savunduğunu bir türlü anlayamayacağım.

İğrenç birkaç dolar için mi?

Şu asistan bölge savcısı, "Gartner'in iflas etmesi ve müvekkilleri gibi mahvolması an meselesi," demişti.

Dolayısıyla, evet, kesinlikle bir tür ödeme ya da ceza gelecek, ancak günümüzde onun gibi aşağılık avukat sıkıntısı kesinlikle çekilmiyor

Glock'un kabzasını sıktı.

Şu savcı haklı, Gartner hiç iflas etmeyebilir fakat mahvolması çok yakın...

Dünyaları cehenneme dönüşmeden önce, Will Curtis ve eşi Linda rahatça orta sınıf olarak adlandırılabilirlerdi. Will kariyer hayatı boyunca paket dağıtım kamyonu kullanmış, ilk başta ABD Posta Servisi için çalışmış, son on bir yılını ise FedEx'te çalışarak tamamlamıştı. Linda da First National Bank'da veznedardı. İkisinin heyecanlı bir hafta sonu gecesinden anladığı, genelde 9,99 dolara Luigi'nin Little Italy'sinde ucuz California kırmızı şarabı eşliğinde açık büfe makarna yemekti. Burası Philadelphia'nın hareketli Batı Dağı kesimindeki Mount Pleasant Caddesi üzerinde yer alan yirmi yıllık evlerine yakın mesafedeydi.

Philadelphia gece kulüplerinde olan bitenden pek haberdar değillerdi ve yasadışı faaliyetler konusunda da kesinlikle en ufak bir bilgileri yoktu. Will ve karısının doktorların rekreasyonal uyuşturucular –Rohypnol (sokaklarda "Rufi" ya da "Zihin Silici" olarak tanınan madde), Ketamin ("K-Deliği", "Özel K") ve GHB– olarak adlandırdıkları ilaçlar hakkında acilen ve derinlemesine bir eğitim almaları, Wendy Curtis'in Hahnemann'da yapılan toksikoloji test sonuçları-

nın gelme zamanını buldu.

Wendy'nin kan örneği, gamma hidroksibütrat'ın kısaltması olan, sokaklarda "randevu tecavüzü uyuşturucusu" ve "yatağa kolay götür" adları altında satılan GHB'den çok daha fazlasına karşı pozitif sonuç vermişti. Bu uyku verici ve lokal anestezide yaygın çapta kullanılan güçlü bir farmasötikaldi. Doktorlar Will ve Linda'ya, bu ilacın alkolle alınması durumunda çok daha güçlü bir tesir yapacağını ifade etmişti. Bu çabuk çözünür hap, sıvı ya da toz halinde piyasadan elde edilebilen bir ilaçtı. Kokusuz ve renksizdi, sadece bazen hafif tuzlu bir tadı olabiliyordu. Genelde –her ne kadar bu kanunsuz ilaç homoseksüel topluluklarda erkekler arasında da yaygın olarak kullanılıyor olsa da– bazı barlarda hatta çıktığı kişinin "tek bir kadeh için yukarı çıkmasına" izin verme hatasını yapan kızların dairelerinde onların içkilerine habersizce atılıyordu.

Ve tek bir tanesi işe yarıyordu.

Kana karıştığı andan on beş dakika içinde, GHB kurbanı dört saate varan bir süre boyunca tamamen kuvvetten düşürebiliyor, kişi bu süre zarfında başına gelenin kesinlikle bilincinde olmuyordu. Çoğu durumda, iyi de olsa kötü de, ilaç kişinin her şey olup bittikten sonra kendisine yapılanları anımsamamasını da sağlıyordu.

Doktorlar bu durumu, kendilerini neredeyse çok çapraşık, çok trajik bir rüya görmüş gibi hissedeceklerdir, şeklinde açıklamışlardı.

Ki Will, bunun Wendy'nin saldırı hakkında neden hiç

konuşmadığına açıklık getirdiğini düşünerek, kendisini ve karısını avutmuştu.

Hatırlayamadı.

Ya da belki de –hatta büyük olasılıkla– hatırlamak istemedi...

Ancak şu doktor incelemesi yaşanan fiziki hasarı tam manasıyla ortaya koydu.

Ve annenin aklını kaçırmasına, kontrolünü kaybetmesine, küçük kızının canının inanılmaz derecede yandığını haberlerde isterik bir şekilde çığlıklar atarak ifade etmesine sebep olan şey de bu olmuştu.

O lanet olası rahip bile onunla konuşamamış, sakinleştirememişti...

Ve sonra şu aşağılık avukat her şeyi daha da berbat etmişti. Davayı tecavüze dair kanıtlardan birini kullanarak düşürttü; lanet olası bir "kanıt zinciri" kırılımını ileri sürdü...

Sapık tamamen suçluydu... ama elini kolunu sallayarak çıkıp gitmişti.

Orospu çocuğu!

Bu gece, Will Curtis'in o hafta Callowhill Sokağı'ndaki 1800 numaralı apartmanının önüne üçüncü park edişiydi. Her seferinde farklı bir araba kullanmış, farklı bir noktaya park etmişti. Ancak hepsinde de DANIEL O. GARTNER'İN HUKUK BÜROSU'nu net bir şekilde görebilmişti.

Callowhill Vine Sokağı Otobanı'nın iki parsel kuzeyindeydi. Vine'ın güneyine doğru kudretli modern gökdelenler ve iyi korunmuş tarihi binalar uzanıyordu. Şehir mer-

kezi büyük bir hareket içindeydi. Ancak burada, Callowhill'in bu parselinde, binaların büyük çoğunluğu terk edilmişti. Dükkân önlerinin çürüyen şeritlerinin pis sahipsiz pencerelerindeki tabelalar –bunlar büyük çoğunlukla tuğla dış cepheleri paylaşan üç katlı ofislerdi– arada bir oradan geçen kişilere dükkânların satılık ya da kiralık olduklarını ifade etmekteydiler.

Dolu olan az sayıda bina arasından hiçbirisi özellikle kayda değer değildi. Gartner'in hukuk bürosunun beş bina sağında, neredeyse Kuzey On Dokuzuncu Sokak'ta, zencilerin gittiği bir restoran-bar vardı –Curtis, serserilerin yakınında aylak aylak dolaştıkları "şu can sıkıcı restoranlardan biri" diye düşündü– ve solundaki birkaç bina ötede, birinin camında firmanın göçmenlik hizmetleri verdiğini belirten bir yazı olan düşük kiralı hukuk büroları yer almaktaydı. Son olarak da sokağın karşısında, büyük baklalı zincirlerle çevrelenmiş büyük çimenlik alanın hemen yanında, Dövme U adlı zor bela varlığını sürdüren bir müessese mevcuttu.

Curtis korkunç bir kıkırdayış eşliğinde, burasının büyük olasılıkla Gartner'in müvekkillerinin, onun, yani beceriksiz avukatlarının kendilerine cezalarını çekmek için hapse girecekleri tarihi söyledikten sonra, ziyaret edip bedenlerine "Ben Başarısız Bir Çete Üyesiyim" türünden dövmè yaptırmaya gittikleri yerdir, diye düşündü.

Bunun dışında, buraya yakın hiçbir yerde hiçbir şey yoktu.

Ve bu onun o geceki amacına hizmet eden bir durumdu.

Will Curtis'in Sedan Chevrolet'ini sokağa, Gartner'in ofisinin tam karşısındaki park alanına park edeli üç saati biraz geçmişti. Bu süre boyunca, gizli takiple geçen son iki gecesinde dikkat edip not aldığı şablonların bu gece izlenenlere benzer olduklarını görerek rahatlamıştı.

Birincisi, yakın ofislerde çalışan çoğu işçi evlerine *–ya da büyük olasılıkla köşedeki bir bara,* diye düşündü– yönelmişlerdi, bu insanların muazzam koşuşturmaları saat beşi vurur vurmaz başlamıştı. Hatta aralarında Cadılar Bayramı giysilerine bürünmüş az sayıda insan dahi vardı. *Tabii eğer siyah tayt, kedi bıyığı ve sivri tüylü kulakları olan saç bantları kostüm olarak sayılıyorsa.*

Sonra, bunu takip eden saat içinde, yalnız olan diğerleri geldi. Hepsi de, saat altıdan önce, Callowhill Sokağı –restoran ya da dövme salonuna gelen müdavimler sayılmazsa– az çok terk edilmiş bir hal alana kadar, teker teker çatlak kaldırımdan aşağı yürüyüp kayboldular.

Yaklaşık yedi otuz civarlarında, Gartner'in ofisinden bir kadın çıktı, on beş dakika kadar sonra da elinde hazır yiyeceklerle geri döndü. Her gece aynı bodur ve tıknaz kadını görüyordu. Otuz yaşlarındaydı, zenci ve kiloluydu ancak hoş bir yüzü vardı. İlk seferinde, Callowhill ve Kuzey Yirmi Birinci Sokak'ın kesiştiği köşedeki pizza dükkânından iki karton kutu dolusu tart taşımıştı. Bu gece Hamilton Sokağı'ndan yukarı bir blok çıkmış, üzerinde Asyalı görünümlü harflerle LEZZETLİ ÇİN YEMEKLERİ yazan birkaç yağlı beyaz kesekâğıdıyla geri dönmüştü.

Yağlı yumurta rulolarının, tatmak şöyle dursun, kokusunu düşünmek bile Will'in midesinin guruldamasına yol açtı. Açlıktan değil –şu günlerde neredeyse hiç iştahı yoktu– kemoterapi tedavileri bağırsaklarını kolayca bozabiliyordu.

Daha kanser teşhisi konulmadan önce dahi, prostatı onun hoşuna gitmeyecek kadar sık tuvalete gitmesine sebep oluyordu. Özellikle de bir pisuvar bulmak her zaman o kadar kolay değilken, mesela nakliye güzergâhı tarifesini yakalamak için FedEx kamyonunu sürdüğü sırada yolda sürekli olarak duramazdı. Aksi takdirde amiri neden hep geç geldiğini sorgulamaya başlardı. Dolayısıyla şehrin göbeğinde Chestnut Sokağı üzerindeki Goldberg'in Army-Navy'sine uğramış ve boş birkaç galonluk matara satın almıştı. Plastik kaplar pek hijyenik sayılmazlardı ama işe yaramışlardı. İşini oturduğu yerden görebilmiş, ardından da kapıyı açarak matarayı yola boca edebilmişti.

Ve bu hukuk bürosunu izlediği gecelerde de inanılmaz derecede işine yarıyordu.

Şimdi, bu gece üçüncü kez, Will Curtis matarasını aldı, kapağını açtı, kot pantolonunun fermuarını indirdi ve yarısı dolu kabın içine işeyerek rahatladı. Ardından kapağı yine sıkı sıkı kapattı ve matarayı döşeme tahtasına bıraktı. Sonra büyük bir rahatlamayla iç geçirdi.

On dakika sonra, Curtis Gartner'in ofisinin yamuk yumuk ağır metal kapısının ardına kadar açıldığını gördü. Kapı girişi florasan lambanın göz kamaştıran beyaz ışığıyla

doldu.

İyice eskimiş altın renkli Seiko kol saatine göz attı.

Tamı tamına sekiz.

Sonra, diğer günlerde de şahit olduğu şekilde, kilolu zenci kadın dışarı çıktı. Bu gece üzerinde gri, diz hizasında, yünlü bir manto vardı, ki bu onun obezitesini daha da vurguluyordu. Omzundan siyah rugan bir çanta sallanıyordu.

Tam zamanında.

Kadının Gartner'in yarım zamanlı yardımcısı olduğunu tahmin etti. Belki üniversitedeki derslerinin ya da diğer bir işin ardından oraya uğruyor, akşam saat sekize kadar onun için çalışıyordu. Gartner'in tam zamanlı asistanı, kırk yaşlarında sıska beyaz bir kadın, ofisten saat tam beşte çıkan türden insanlardan biriydi.

Bu da, Curtis'in bildiği kadarıyla, Gartner'in şu anda yalnız olduğu anlamına geliyordu. İşte, Curtis'in istediği de buydu. Ofisteki diğer çalışanlara, herhangi bir düşmanlık beslemiyordu. Herkesin hayatını kazanmak için çalışması şart diye mantık yürüttü ve hiç kimse de amirinin yaptıklarından sorumlu tutulmamalıydı.

İşte, arabada bu kadar uzun süreli beklemeyi ve mataralara işemeyi bu yüzden umursamamıştı. Her ne kadar yayılan kanserin kendisine bu dünyada geçirilecek çok fazla zaman tanımayacağını bilse de –çimenlik alanın yukarısında pek fazla zamanının kalmadığı kesindi– hak edenlerle birtakım konuları görüşüp açıklığa kavuşturmaya yeter miktarda zamanının olduğunu hissetti.

Curtis Glock'a doğru baktı. Siyah tabanca ona, atış yapmayı ilk olarak öğrendiği yarı otomatik Colt Model 1911 .45 ACP'yi anımsattı. Bu onun Pennsylvania Milis Teşkilatı'nda görev yaptığı kısa süre –1970'lerde iki yıl, on ay ve yirmi iki gün süreyle devam etmiş, savaş sonrası Ordu Asker Azatlımı projesi eşliğinde şerefli bir şekilde serbest bırakılmıştı– boyuncaydı.

Ve bu onun kafasını bıkkın bir şekilde sallamasına sebep oldu.

Özgürlük için savaşmak uğruna orduya katıldım, ama yasal sistemimizin o beş para etmez pisliklere masum kızlara istediklerini yapma özgürlüğünü verdiğinden en ufak bir şüphem yok.

Hiç kimse bu adamı özlemeyecek.

Ve onu bu dünyadan yolladığım için başıma gelecek en ufak lanet olası bir şey dahi yok – tabii eğer yakalanırsam.

Sonra kıkırdadı.

Tıpkı şu atasözünün dile getirdiği gibi: "Asılmak için doğmuş bir adamı öldüremezsin."

Ya da benim durumumda, ölüyü dördüncü kemoterapi verildikten sonra as...

Glock'u kot ceketinin sağ cebine attı ve sürücü kapısını açtı. Ayağını dışarı çıkmak için sürüklerken, kazara döşeme tahtasının üzerindeki dolu matarayı tepti. Kafasını eğip ona baktı ve yüzünü buruşturdu.

Oh, ne lanet olası bir iş. Onu şimdiden dışarı boşaltabilirim.

•

Sonra sırıttı.

Ve bunu nasıl yapacağımı da tam olarak biliyorum.

Üzerinde DANIEL O. GARTNER'İN HUKUK BÜROSU yazan çatlak buzlu camlı pencereye baktı. Gerisinde birkaç beyaz tepe lambasının söndüğünü gördü, sonra farklı renklerdeki lambalar yanıp sönmeye başladı. Aynı şeye geçen gece orada oturmuş ofisi gözetlerken yine şahit olmuş, Gartner'in yardımcısı ayrıldıktan sonra biraz televizyon, belki de film seyretmekten hoşlandığına karar vermişti.

Matarayı aldı ve kapıyı ardına kadar açtı.

[İKİ]

Will Curtis, gölgeler arasında kalarak, sokağın uzak tarafındaki kaldırımdan yukarı doğru yürüdü. Kaldırıma paralel park edilmiş pis ve eski bir Ford minibüse yaklaşırken –ön cam sileceğinin altına sıkıştırılan park cezaları ve hazır yiyecek restoran ilanları tomarına bakılırsa, araç yerinden neredeyse bir aydır hareket ettirilmemiş gibiydi– sokağın karşısına geçmek için kaldırımdan indi. Kafasını sola çevirip trafiği kontrol etti ve gelen herhangi bir aracın olmadığını gördü. Tam o sırada zıt taraftan bir motosiklet motorunun gümbürtüsünü işitti.

Pis Ford minibüsü kendisine siper alarak olduğu yerde

durdu ve kafasını sağa bakmak için büyük bir dikkatle ileri doğru uzattı.

Orada onu gördü: zarif ve saldırgan görünecek şekilde tasarlanan o yüksek teknoloji yarış tipi motosikletlerden bir tane.

Kamyonuyla kendisine çizilen rotayı takip ederken bunlara oldukça sık rastlıyordu ve hepsinden de nefret ediyordu.

Apış arasındaki roketlere binen şu salaklar çapulcu köpek sürüleri halinde sokaklarda yarışıyor ya da koşturuyorlar, inanılmaz derecede pervasızlar, bunun sonucunda da kazalara sebep oluyorlar

Daha da kötüsü, arada sırada arabaların tamponlarına çarpıyor, o masum şoförün hayatının geri kalanı boyunca o lanet olası hatırayla birlikte yaşamasına sebep oluyorlar.

Motosiklet On Dokuzuncu sokağın köşesinden henüz dönmüştü; ama hemen o sırada aniden hızlı bir U dönüşü yaptı, bu da Will'in işittiği kükreme sesini açıklıyordu.

Ve ardından Curtis sürücünün –*Tanrım, adam o büyük motosiklet için çok ufak tefek bir sürücüydü*– neden yön değiştirmek zorunda kaldığını fark etti: Koyu renk okul eteği ve beyaz pamuklu bluzdan oluşan okul üniforması içindeki dört kızdan oluşan bir grup On Dokuzuncu Sokak ile Callowhill'in kesiştiği köşeye doğru yaklaşıyorlardı. Hepsi de on beş ya da on altı yaşlarında gibiydiler.

Motosiklet gruba doğru yaklaşırken, kızlar aracın par-

lak farıyla aydınlandılar ve orada, ışık huzmesinin altında, kendilerine büyük bir hızla yaklaşan motosiklete bakarak öylece donup kaldılar.

Lanet birer geyik gibi korktular.

Kızlardan biri mavi beyaz renkli, önden fermuarlı, kukuletalı bir spor ceket giyiyordu ve farın ışığına arkasını dönünce sırtı aydınlandı. Curtis cekete dikilmiş Mickey Mouse resmini o anda fark etti, çizgi film kahramanının kafası kısmen kukuletanın altında kalmıştı.

Curtis –tıpkı ceketin de doğruladığı gibi– kızlar grubunun John W. Hallahan Katolik Kızlar Lisesi'nden olduklarını anladı. Philadelphia Başpiskoposluğu tarafından işletilen özel bir müessese olan Hallahan hemen köşeyi dönünce, Callowhill ile Vine arasındaydı. Mavi ve beyaz onların okul renkleri, Disney ikonu da okul maskotlarıydı.

Motosikletçi yavaşladı, sonra kızların yanından geçti ve diğer bir U dönüşü yaptı.

Adam ufak tefek olabilir ama motoru iyi kullanıyor.

İşte şu "küçük adam sendromu"; kendilerine güvenmeyen adamlar daha sert görünmelerine yardımcı olsun diye güzel bir motosiklet ya da araba alıyorlar.

Ya da belki de bu "küçük penis sendromu"dur.

Farlar etrafı tararken, ışığıyla kızları bir kez daha baştan aşağı aydınlattı. Sonra motosikletin motoru yüksek sesle kükredi ve motor arka tekerinin üzerinde havaya kalkarken farları yukarıya doğru hareketlendi, ön teker asfalttan yaklaşık doksan santim havalandı. Sürücü, ayak askılarında yarım

kalkarak, kız grubunun yanından büyük bir gürültüyle geçerken motosikletini arka teker üzerinde sürdü.

Curtis, *lanet herif, şov yapıyor!,* diye düşündü.

Sanki sokağın sahibiymiş gibi.

Ve kızlardan birine sahip olmak istercesine...

Motosiklet Will Curtis'in pis Ford minibüsün arkasından etrafı seyrettiği noktaya yaklaşırken, sürücü gazı kesti ve ön teker tekrar yola temas etti. Farın ışığı doğrudan Curtis'in gözlerine girdi, kısa bir an için onu kör etti.

Curtis içgüdüsel bir hareketle minibüsün arkasına geçti ve çömelme pozisyonu aldı. Motosikletin büyük bir hızla yaklaştığını işitti, bunu patinaj yapan lastik sesleri takip etti. Motosikletin motoru iki kez hız değiştirdi, sonra sessizleşti.

Will Curtis'in artık işittiği tek ses uzaktan, sokağın yukarısından geliyordu. Kız öğrenciler, On Dokuzuncu Sokak' tan yukarı doğru yürürken, hem gergin hem de heyecanlı bir şekilde kıkırdaşıp konuşuyorlardı.

Ve *–boom!–* lise öğrencilerinin görünüşleri ve sesleri bir hatırayı tetikledi.

Ancak bu kez gelen flaşbek hiç de nahoş değildi.

Wendy Hallahan'a başlamıştı. Ve Will onun son sınıfın son günündeki halini anımsadı. Eve sırılsıklam olan mavi beyaz bir spor ceketle gelmişti, çünkü kızlar okulunda gelenek olduğu üzere, o ve son sınıf öğrencilerinin geri kalanı okulun birkaç blok güneyinde, Dört Mevsim Oteli'nin önündeki Logan Circle Çeşmesi'ne atlamışlardı.

Ve sonra Katolik okul hatırası *–boom!–* Wendy ve Lin-

da'yla birlikte katıldıkları Aziz Vincent Katolik Kilisesi imgeleriyle zihnini dolduruverdi.

Will orada, Batı Dağı mahallindeki evlerinin yakınında ibadet etmenin yanı sıra, zamanını geçirmeye gönülden istekliydi. Çoğunlukla kilisenin sponsorluk yaptığı Oğlan İzciler'in izci başı görevini üstlenmişti. Bu programa katılan oğlunun olmaması hiç de sorun değildi. İzcilerin yaptıkları hoşuna gidiyordu –çocukken o da bir izciydi, en üst kademe olan Kartal İzci seviyesine ulaşmasına iki liyakat derecesi kalana kadar yükselmişti– ve kuralları hafif esneterek, kızını oğlanlarla birlikte kamp seyahatlerine ve diğer gezilere götürmekten hoşlanırdı. Ona da diğerleri gibi davranırdı. Çocuklara bıçakları nasıl kullanacaklarını, nasıl tabanca ve .22 kalibrelik tüfek atacaklarını (her ne kadar kızı onu hayal kırıklığına uğratarak hiçbir zaman silahlara karşı ilgi duymamış olsa da) öğretirdi.

İzcilikte Wendy'e, tabii ki, nasıl düğüm atacağını da öğretmişti.

Ve bu –*boom!*– tatsız diğer bir flaşbeke sebep oldu.

Lanet olsun!

Bu kötü ve keskin bir imgeydi; çünkü Aziz Paddy'yi takip eden sabah, o berbat randevu tecavüzü ilacının etkisini kaybetmesinin ardından, Wendy'nin uyanıp kendisini çırılçıplak, kol ve bacakları yana açılmış ve naylon çoraplarla karyola direklerine bağlanmış şekilde yatarken bulduğunu biliyordu.

Will Curtis'in gözleri karanlığa tekrar alışıp etrafındakileri seçebilmeye başlarken, bu flaşbek yok olup gitti.

Sokağın karşısına baktı ve sürücünün motosikletini burnu üzerinde DANIEL O. GARTNER'İN HUKUK BÜROSU yazan, çatlak buzlu camlı pencereye bakacak şekilde bıraktığını gördü.

Pencere televizyondan yansıyan renkli ışıklarla hâlâ titreşiyordu.

Motosiklet gerçekten de çok saldırgan görünümlü bir yarış makinesiydi. Parlak neon yeşil plastik gövde panelleri ve siyah harflerle neredeyse avazı çıktığı kadar bağıran çarpıcı bir çıkartması vardı: KAWASAKI NINJA.

Sürücü aşağı inerken sağ bacağını selenin üzerinden çarpıcı bir şekilde savurdu. Sonra motoruyla uyumlu neon yeşili kaskının bandını çenesinin altından bollaştırmaya başladı, bu yüzün tümünü kaplayan, gümüş aynalı siperliği yukarı doğru kaldırılmış modelde bir kasktı.

Sonra, birden bire, ofisin hurdası çıkmış metal kapısı açıldı.

Motosikletçi bakmak için o tarafa doğru döndü.

Will Curtis, *Motorun onca gürültüsü ve yanan lastik sonunda birisinin ilgisini çekti,* diye düşündü.

Ve sonra kapı girişinde tanıdık bir yüzle karşılaştı.

Curtis, savunma avukatının adının mahkeme raporlarında şu şekilde geçtiğini ilk kez gördüğünde oldukça eğlenmişti: SAVUNMA DANIŞMANI –GARTNER, DANIEL O. Sonra onu "Danny O" olarak çağırmaya başlamıştı. Ardından

da bunu iyice değiştirmişti.

Hey, selam O Danny Oğlum.

Seni adi orospu çocuğu...

Curtis Gartner'i gözünün önüne getirdi, gagayı andıran bir burnu ve kısık koyu renk gözleri vardı, soluk yüzlü aşağılık bir herifti. Orta boyluydu ve ellili yaşlarının başlarındaydı. Her ne kadar, uygulanma tarzı oldukça kötü bir işçilikle olsa da, gittikçe seyrelmeye başlayan saçlarını boyayarak olduğundan daha genç görünmeye çalışıyordu. Üzerinde bedenine sıkı sıkı oturan rengi solmuş siyah kot pantolon, siyah gösterişli harflerle SULH ADALETİ SEVER yazan gri bir tişört ve topukları açık taba rengi süet ayakkabılar vardı.

Kısık gözleri bir ileri bir geri hareket ederken, Curtis, Gartner'i ilk defa gördüğünde edindiği izlenimi anımsadı: Adam sadece sinsi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda kaypak bir adilik de sergiliyordu.

Gartner, kaskını kafasından çıkartmak için iki yana sallayan motosikletçiye bir şey söyledi. Adam kaskını sonunda çıkarttığında ve bunu motorunun arkasına kilitlemek için geri döndüğünde, Curtis diğer bir tanıdık, kendini beğenmiş suratla karşılaştı.

Pekâlâ, şimdi kahrolup gideceğim! Bu onca beklemeye değdi.

Bir taşla iki kuş vurdum!

Jay-Cee, seni aşağılık pislik. Çok uzun bir süre böyle halinden memnun kalmayacaksın, özellikle de Wendy'e yap-

tıklarından sonra...

John "JC" Nguyen kibirli, yirmi beş yaşında –yarı Kafkasyalı, yarı Asyalıydı. Ufak tefek, kasıla kasıla yürüyen, bir elli beş boyunda bir adamdı ve ıslakken belki elli kilo çekerdi. Gür siyah saçları doğrudan arkaya doğru taranmış, yakasına sarkıyordu. Kalçalarına güç bela tutunan torbalanmış bol bir kot pantolonu, uzun kollu beyaz bir tişörtü ve tişörtünün üzerinde de Philadelphia Eagles futbol süveteri vardı.

Yeşil süveterin arkasında beyaz büyük bir 7 rakamı yer almaktaydı ve omuz kanatları hizasında beyaz matbu harflerle VICK adı yazılıydı.

Punk'ın, köpekleri ölümüne dövüştürmekten hoşlanan, aşırı para kazanan bir sporcuyu idolleştirmesi hiç de şaşırtıcı değil.

Ancak bu aşağılık pislik benim bebeğimi taciz etmesine rağmen demir parmaklıkların arkasında lanet olası tek bir gün geçirmezken, Michael Vick'in bu suç yüzünden iki yıl hapse çarptırılması nasıl bir adalettir?

Wendy Curtis tecavüzü sebebiyle adliyeye tekrar sevk edildiğinde, JC'nin kabarık bir sicili vardı, birkaç yıl içinde bir düzineden fazla kereler tutuklanmıştı; bunların büyük çoğunluğu esrar, speed ve diğer türlerden uyuşturucu maddeleri bulundurmak ya da bunları dağıtmak maksadıyla sahip olmak yüzündendi. İlk kez yakalandığında on dört yaşına yeni girmişti ve bu da ona John Kanabis'in kısaltması olan "JC" sokak adını kazandırmıştı. Güney Philly Lisesi'ndeki

okul arkadaşlarına evde yetiştirilmiş mariuhana satmıştı.

Curtis, çoğunluğu bölge savcısının ofisinin Mükerrer Suçlu Birimi'ndeki davacılardan olmak üzere, Nguyen'in ilk davalarını öğrenmişti. Adamı Gartner temsil etmişti.

Curtis'e ayrıca tüm bunların Gartner'in çok iyi bir avukat olduğu manasına gelmesi gerekmediği de iletilmişti. Aslına bakılırsa, Nguyen'in davalarından birine tayin edilen bir asistan bölge savcısı, bunun tam tersinin doğru olduğunu dile getirmişti.

Savcı Curtis'e, alçak sesle ancak sert bir dille, "Daniel O. Gartner hakkında söylenilen bir şey de," demişti, "Pennsylvania Eyaleti'ndeki en kötü avukat olduğudur."

Sonra da, "Eğer *Pislik Herif Lugatı* adında bir kitap olsaydı ve bunun içinde de sadece sınıfından en düşük dereceyle mezun olmakla kalmayıp aynı zamanda müvekkilleri kadar pis olan bir avukatın tanımı yer alsaydı, Gartner'in iğrenç suratı muhakkak bu tanımın yanında yer alırdı," diye eklemişti. İşitilebilir derecede yüksek sesle iç çekmiş ve "O her zaman sistemi işletir," diye eklemişti.

Gartner'in müvekkillerinden hiçbirinin davasını neredeyse hiçbir zaman gerçek manada kazanamadığını açıkladı. Gerçekte yöneltilen suçlamaların en aza indirgenmesi için bir tür savcı-sanık uzlaşmasıyla pazarlıklar yapılmış, sistem pislik herifin mahkûm bırakıldığı hükmün çok kısa süreli olacağı tarzda işletilmişti. Dolayısıyla, Gartner için sevinçli müvekkilini kelepçeli halde, üzerindeki soluk turuncu renkli tulumla mahkeme salonundan çıkartılıp demir parmaklıkların

arkasına götürülürken seyretmek hiç de olağanüstü bir şey değildi.

Bazen –çoktan aşırı yük altında ezilmeye başlamış, bekleyen dava listesi dolu, hapishaneleri tıka basa kalabalık adalet sistemine şükürler olsun– mahkemenin verdiği ceza çok hafif olabiliyordu.

Curtis bunu Wendy'nin davasında, Nguyen'de zor yoldan öğrenmişti. Gartner suçlu alçak herifin en ufak bir ceza almadan serbest bırakılmasını sağlamıştı. Bunun için sadece kanıtın kullanılma şeklinde bir ihlali yakalaması yeterli olmuştu.

Hayvan şartlı tahliye bile yemedi. Hiçbir şey olmadı.

Bölge savcısının ofisinde, kötü haberi Will ve Linda Curtis'e verdikten ve ardından da idari hatadan dolayı özür diledikten sonra, savcı iç çekmiş ve, "Bu bizim her gün bizzat idare etmek zorunda kaldığımız bir gerçek. Sistem çatlamış durumda. Ancak tıpkı doğru zamanı günde iki kez gösteren kırık bir saat gibi, er ya da geç suçluları hapse atıyoruz. Bu arada, Gartner gibi adamlar bu zaafı müvekkillerinin serbest kalıp ellerini kollarını sallayarak çıkıp gitmeleri için kullanıyorlar," dedi.

Will Curtis Gartner'in JC'ye eliyle içeri gelmesini işaret ettiğini gördü. JC bunun karşılığında başını sallayarak onayladı, sonra motosikletin arka koltuğunun arka ucundaki ağı anımsatan bir filenin altından küçük bir naylonu çekip çıkardı.

Bir horoz gibi kasıla kasıla yürüyerek torbayı açık duran metal kapıya doğru taşıdı, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Will Curtis trafiği bir kez daha kontrol etti ve sokağın karşısına doğru ilerlemeye başladı.

[ÜÇ]

Oda No: 2180
Hops Haus Kulesi
1100 Kuzey Lee Sokağı, Philadelphia
Cumartesi, 31 Ekim, 23.05

Dr. Amanda Law, Philadelphia Polis Departmanı 471 Yaka Numaralı, Cinayet Masası Komiseri Matthew M. Payne'e şakacı bir tavırla, "Belki de senin polis olduğunu düşünmekle yanılıyorum," diye fısıldadı, "çünkü senin en iyi işi örtülerin altında çıkardığını düşünmeye başlıyorum."

Payne Amanda'nın yüzünün kızardığını ve gülümseyip omzuna kadar uzanan sarı saçlarını arkada toplayarak atkuyruğu yaparken, ardından da bahsi geçen yumuşak pamuklu örtüyü geriye doğru atarken parladığını gördü.

Amanda öne doğru uzandı ve onu hızla yükselip alçalan göğsünden yüksek sesle öptü. Sonra yataktan çıktı ve ne-

fesini dengelemek için kısa bir süre bekledikten sonra, "Hemen döneceğim Romeo," dedi.

Yirmi yedi yaşındaki Matt Payne –bir seksen boyunda, seksen kilo, keskin suratlı, koyu renk zeki gözlü, her zaman kısacık kesilen gür siyah saçlı bir adamdı– Amanda Law'ın ahşap döşemede çırılçıplak ilerler ve ardından da banyoya girip gözden kaybolurken sıkı kalçalarını oluşturan muhteşem süt beyazı yuvarlak hatlarından hayrete düştü.

Ardından kapının gerisinden yumuşak bir gümbürtü ve inleme geldi, bunu iki tıkırtı takip etti, bu seslerden biri elektrik anahtarından diğeri de hafifçe kapanan kapı mandalından yükselmişti.

İnilti Luna'dan, Amanda'nın beş ay kadar önce bir hayvan barınağından kurtardığı iki aylık köpektendi. Ve vurma sesi de köpeğin sallanan kuyruğunun tel köpek kasasının plastik zeminine vurmasından kaynaklanıyordu. Bu metal kasa büyük karo kaplı banyoda köpeğe yatak görevi görüyordu.

Luna –Matt, köpeğin arada sırada gözlemlenen hareketliliği ve her zamanki konuşkanlığını göz önüne alarak, bu ismin "Çılgın"ın bir kısaltması olduğu yönünde şaka yapıyordu– ya bir Labrador veya gerçekten safkan bir Portekiz su köpeğiydi. Bu iki ırka da inanılmaz derecede benziyordu ve bunlara uygun davranışları vardı: arkadaşça bir yaradılış ve ciddi derecede koruyucu yüksek tonlu bir havlayış. Amanda'ya göre, yirmi kiloluk gür, kıvırcık, dökülmeyen siyah kürklü Luna bir labradordan ziyade kanişi andırıyordu.

Payne, *Ne önemi var ki? Hesabı şaşırmak mümkün mü?* diye düşünürken gülümsedi.

Yatağının yanındaki sehpaya baktı. Orada, iki bira şişesinin ve bir beyaz şarap kadehinin yanında, cep telefonu duruyordu. Ekranın üzerindeki saate göz attı.

Daha on bir mi? Biz buraya sanıyorum dokuz gibi gelmiştik.

Payne, kalbi küt küt çarparken, başını tekrar yastığa bıraktı.

Yani, bu onun... yani, bizim...

Lanet olsun! İki saatte üç kez...

Göğsü nefes nefese deli gibi inip kalkmaya devam ederken, hemen orada, o dakikada kalbinin aniden durması durumunda, bir tıp doktorunun lüks dairesinin böyle bir şeyin yaşanması için hiç de kötü bir yer olmayacağına karar verdi. Özellikle son iki saat boyunca yaşanan süreç göz önüne alındığında, bahsi geçen tıp doktoru onun şu anki durumunun temel sebebiydi.

Henüz ölmüyorum, ancak böyle bir şey olduğunda, şu muhteşem sarışın tanrıçanın kolları arasına sarılmış bir şekilde gitmek isteyeceğimden en ufak bir şüphem dahi yok.

Tanrı'ya şükür ki tekrar kendisini bulmayı başardı.

Ve yine Tanrı'ya şükür ki, psikiyatristinin öngörüde bulunduğu korkuyu çok düşük bir şiddette atlatmış gibi görünüyor; ayrıca adamın yaşanacağını ifade ettiği travma sonrası stresi de yaşamadı.

Psikiyatristin onun güçlü karakterini, ileri yol alma ve

çalışmaya devam etme becerisini hafife aldığı kesin.

Ve bu kadın işine de âşık.

Tıp Doktoru, Amerika Cerrahlar Birliği Üyesi, Klinik Mikrobiyoloji Tıp Direktörü Amanda Law,Temple Üniversitesi Hastanesi'nin Yanık Merkezi'nde şef doktordu.

Matt o günlerde Amanda'nın bir ay kadar önce hastane önünden kaçırılışının üzücü anısıyla sarsılmıştı; bir psikopat tarafından öldürülmenin eşiğinden dönmüştü. Ve bu ona Amanda'nın biraz önce onun polis oluşuna dair sarf ettiği ifadeyi düşündürttü, bunun sonrasında kadının dairesi aklına geldi ve onun bu lanet olası şehrin diğer herhangi bir yerinden çok daha güvenli olduğunu bildiği bir noktasında yaşadığı için gerçekten çok mutlu oldu.

Yaşadığı onca şeyin ardından, büyük bir kaleye sahip olmak hiç de canını yakmıyor

Bu onun akıl sağlığı için gerekli.

Tabii benimki için de öyle.

Yaklaşık dokuz ay kadar önce, Amanda Law Oda No 2180'i satın almıştı. Bu Philadelphia'nın Kuzey Liberties bölümündeki bir yıllık Hops Haus Kulesi'nin en üst katında, lüks, tek yatak odalı, bir buçuk banyolu bir daireydi. Çatı katı daire, en başta iyi bir fiyat olmak üzere, onun uzun gereksinim listesini karşılamıştı.

"Rahatlığı da düşünüldüğünde, gerçekten oldukça mantıklı bir yer," demişti.

Ancak, diye Matt'e bir itirafta bulunmuştu, bu dairede onu en çok cezbeden şey inanılmaz güzellikteki panaromik

manzarası olmuştu.

Payne, yastığından bile, yakındaki Otoyol 95 ve Delaware Nehri üzerindeki göz kırpan ışıkları, uzak ırmak kenarının ötesindeki Camden, New Jersey'in aydınlatmalarını ve daha da doğuda uzanan Garden State'i rahatça görebiliyordu.

Amanda aynı zamanda gökdelenin retro endüstriyel tasarımından hoşlandığını da ifade etmişti. Burası insanda kulenin hemen dibinde restore edilmiş dört katlı yüz yıllık Hops Haus Birahanesi'ndeymiş gibi bir his yaratıyordu. Duvarlar sıralı yerleştirilmiş kırmızı tuğla ve lekeli beton, yerler ise rustik koyulukta parke kaplamaydı. Yüksek tavanda yangın fiskiyelerinin boruları gözle görülür şekilde açıktaydı, klima için koyulan metal hava kanalları bantlarla tutturulmuş halde açıkta sallanıyordu. Yerden tavana kadar uzanan pencereler, orijinal Baveryalı birahanelerin alt katlarıyla aynı tasarımı taşıyordu.

Ancak Payne'in meskûn kulede en çok hoşuna giden şey –işte bu yüzden burayı kale olarak isimlendiriyordu– her ne kadar eskiymiş gibi görünse de, kesinlikle en gelişmiş güvenlik sistemine sahip oluşuydu. Bunun içine tabii ki, binaya girmek isteyen herkesin kimliğini doğrulayan bir sistemle birlikte, en son teknolojiye sahip kapalı devre, en ufak bir köşe kayıt dışı kalmasın diye kesişen alanları gören TV kameraları da dahildi.

Ve bunların tümü gece gündüz çalışan özel güvenlik personeliyle izleniyordu. Güvenlik şefi, oluşum tamamlanmadan hemen önce Philadelphia Polis Departmanı'ndan

emekli olan, kırklarının ortasında, kel, geniş göğüslü komiser muavini Andy Hardwick'ti. Bu adam Payne'in babası ve amcasını tanıyor, Matt'ı bebekliğinden beri biliyordu. Bu yüzden ona binanın zillerinin tümünü, düdüklerini, kötü adam bubi tuzaklarını göstermekten büyük bir memnuniyet hissetmişti.

Hardwick Payne'e Oda No 2180'in önemli mukiminin üzerinde yakın ancak gizli koruyucu bir göz olacağına söz vermişti. Aynı zamanda ağırlıkla kapalı devre TV kameralarıyla gerçekleştirilecek olan abartılmış bir gözetime de başvurulacak, yirmi birinci katın "olağan güvenlik aygıtı kontrollerini yapan" güvenlik personeli de onu arada sırada kontrol edeceklerdi.

Payne, *Burası büyük olasılıkla Graterford Sınırlayıcı Konut Birimi'nden daha sıkı bir yer,* diye düşündü, sonra Philadelphia'nın altmış kilometre batısındaki Pennsylvania Eyaleti Islah Müessesesi'ndeki berbat, inanılmaz derecede güvenli Sınırlayıcı Konut Birimleri hayalinde canlandı; hücre hapsinde zaman geçiren en kötü suçlular için etkin bir bireysel hapis türü.

Hops Haus Kulesi'nin ortak alanı ve dış kapıları bilgisayar kontrollü kilitlerle korunuyordu. Her bir mukime elektronik bir köstek verilmişti, bunlar öksürük pastilinden daha küçüktü ve bir anahtar halkasına kolayca uyacak tarzda tasarlanmıştı. Her birisinin içinde güvenlik bilgisayarlarından birini harekete geçirebilecek –belki de daha önemlisi işe ya-

ramaz hale getirilebilecek– türden kendisine has elektronik bir imza mevcuttu. Çoğu mukimin aynı zamanda başparmak izleri de güvenlik bilgisayarlarına kaydedilmişti.

İçeri girmek için, mukimler ortak kullanım alanlarının ve dış kapıların kilitlerini sadece iki aşamalı bir kimlik doğrulama süreciyle açabilirlerdi. Buna asansörlere açılan her bir garaj katının kapıları da dahildi: Birincisi, elektronik kösteği kullanıyorlar; ikincisi de, biyometrik bir başparmak izi okuyucusuna başvuruyor ya da tuş takımına özel bir kodu elle giriyorlardı. Bina içindeki her bir asansör kümesine açılan kapıya da aynı tasdikleme cihazından monte edilmişti.

Son olarak, nihai elektronik bir bariyer olarak, her bir asansörün içinde, duvarda düğmelerin yanında bir köstek alıcısı vardı. Düğmelerin çalışması ve üzerlerine basıldığında ışıklarının yanması için kösteği hızla bu noktadan geçirmek gerekliydi.

Her köstek ait olduğu kata özeldi, ki bu iki anlama geliyordu: Mukim ister parmak iziyle, isterse de asansör grubuna açılan kapının yanındaki tuş takımı koduyla kösteğiyle ilintili diğer bir katta inerse bu kayda alınıyordu. Anormallik işaretleniyor, arşivleniyor ve tatsız bir şey yaşanması durumunda bilgi kullanılabilir halde tutuluyordu.

Ve çatı katma girişe, sadece çatı katında oturan mukimlerin köstekleri olanak sağlıyordu. Diğer mukimlerin köstekleri ilgilisinin sadece yirminci kata kadar çıkmalarına izin veriyordu ki bu, Payne'in Amanda'nın en üst kat odasının inanılmaz derecede güvenli olduğunu düşünmesine sebep

olan diğer bir nedendi.

Sonra aklına kötü bir düşünce geldi.

Tabii ki, Andy Hardwick'inki de dahil olmak üzere mesleki kurallar ne kadar etkin olursa olsun, ister lüks konutlar, isterse de yüksek korumalı hapishaneler gibi en güvenli tesislerdeki zayıf halka her zaman insan faktörüdür; kapıcılar, büro ve makinelerin başında duranlar.

Tek bir yalancı muhafızla, lanet olası sistemin tümü bir kova paslı somun ve havaya uçmuş kilit halini alabilir.

Özellikle de elindeki mastır anahtarla her bir birime girme şansları olan, yumuşak müdürün durumu, "bu gerekli, bilirsiniz işte, acil durum anında, mesela siz evde değilken bulaşık makinanızın su borusunun çatlaması ya da banyo küvetinizin taşması ve komşunuza akıntı yapmaya başlaması halinde olaya el atmak maksadıyla," şeklinde açıkladığı güvenlik görevlilerinden –ve bazı kapıcılardan– birisiyle.

Evet, doğru. Tabii bunlara bir de şunu eklemeli: "Veya kilitli kapınızın arkasından çürük et kokusu geldiğinde."

Yine de, her ne olursa olsun, burası iyi bir yer.

Nabzı sakinleşmeye başlayan Payne doğrulup oturdu ve son bir derin nefes aldı. Yatağın yanındaki sehpaya doğru tekrar uzandı ve biralardan birini aldı, bu yarısı boş bir Hops Haus Hint şerbetçiotlu bira şişesiydi. Amanda'yla birlikte akşam yemeklerini binanın birinci katındaki birahanede yedikten sonra, beraberinde yukarıya bir sandık bira taşımıştı – birahanenin kendisine ait küçük bir bira imalathanesi vardı– ve o yirmi dört şişelik sandıktaki miktar şu anda sadece yirmi

kadar kalmıştı.

Birasından bir yudum alırken uzun camlardan dışarıya bir kez daha baktı. Her ne kadar bir yandan manzaranın tadını çıkartıyor olsa da, diğer yandan, bir polis olarak göz kırpan ışıkların ötesine bakmak ve orada, gölgelerin arasında saklanan, karanlığın maskelediği suçluları düşünmekten kendini alamıyordu.

Gözleri Delaware Nehri'ni Betsy Ross Köprüsü'ne kadar takip etti, sonra daha ötelere uzandı. Her ne kadar net bir şekilde görülemeyecek kadar uzak olsa da, köprünün birkaç kilometre ötesinde, Kuzey Doğu Philadelphia'nın Holmesburg bölgesindeki Eyalet Yolu'ndan akseden ışıklardan bazılarının Philadelphia Hapishane Sistemi'nden geldiğini biliyordu. Sistem dahilinde en büyüğü olan Curan-Fromhold Islahevi her sene, hiç atlamaksızın tek başına yaklaşık otuz bin mahpus barındırıyordu, bunların hepsi de erkekti.

Ama bu rakam yeterli oranın yanına dahi yaklaşamıyor.

Mahkemelerden elini kolunu sallayarak çıkanların sayısı ne kadardı? Kefaletle serbest bırakılan ve kaçıp giden yaklaşık elli bin kişi yok muydu?

Şimdi bunların hepsi özgür.. orada bir yerlerde.

Bir kiliseye gidip günahlarını itiraf etmedikleri ve bağışlanmak için dua etmedikleri de kesin.

Aman Tanrım. Şimdi sokakları arşınlıyor, daha fazla soygun, tecavüz, cinayet veya içlerinden geçen her neyse ona karışıyorlar.

Mahkeme sistemi o kadar tıkalı ki, bunu dikkate dahi almayabileceklerini biliyor, küçümsüyorlar.

Tanrım, ne büyük bir karmaşa...

[DÖRT]

Amerika'nın en kalabalık altıncı şehrinde yaşayan bir buçuk milyon kişi için, bu Kardeş Sevgisi Şehri'nin Amerika'daki en amansız bölgelerden biri olması bir sır değildi.

Philadelphia'da –Payne bu şehrin her lanet olası gün en az bir kere "*Ölümdelphia*" olarak adlandırıldığını işitmişti– her gün ortalama bir cinayet işleniyordu; *günde ortalama ikiden bire sadece on yıl kadar önce düştü*, ki bu durum tabii ki polis departmanının Cinayet Masası'nı oldukça meşgul ediyordu.

Sırf bürokrasi aksaklığı ve hükümetler arası suçlamalar sebebiyle, politikacıların artık sır olmayan dilekleri üzerine, sokaklarda on binlerce firari serbest dolaşıyordu. Kefaletle tahliye edilmiş ve mahkemedeki duruşma günlerinde kaçak oldukları ortaya çıkan –pezevenklerden sapıklara, soyguncudardan tecavüzcülere, uyuşturucu müptelalarından diğer kanun kaçağı orospu çocuklarına kadar– yaklaşık elli bin vicdansız dışarıdaydı.

Genel kabul gören bir kuralla, mahkemenin kefalet sis-

teminin esas amacı az çok soyluca sayılırdı: suçlanan insanların dava günleri gelene kadar, ki bu aylar sonrası olabilirdi, üretken birer aile bireyi ve topluluklarında iyi bir vatandaş olarak kalmalarına izin vermek. Bu "ön duruşma serbestliği", suçlanan kişilerin "suçları ispatlanana kadar masum" oldukları varsayımını destekliyordu.

Aynı zamanda, aşırı kalabalık hapishaneler üzerindeki yükün hafifletilmesine de yardımcı oluyordu. Ve sonra, bunun karşılığında, para sıkıntısı çeken bir şehir üzerindeki mali yükten, her gün insanlara üç kez verilen mükellef bir yemek, denetleme için silahlandırılmış muhafızlar ve muhtelif farklı hizmetlerin beraberinde getirdiği maliyetlerden de kurtarıyordu.

Amerika'nın en büyük şehirlerinin büyük çoğunluğu kefalet senedi sistemini kullanıyordu, ki bu kar amaçlı şirketler tarafından yönetilen bir özel sektör girişimiydi. Bunun tam aksine, Philadelphia Belediyesi (ve benzer oranda fırarisi olan Chicago Şehri, Illinois), maddi açıdan hükümet tarafından desteklenen ve yürütülen depozito kefalet sistemini kullanıyorlardı.

Philadelphia'da, bu uygulama Şehir Mahkemesi ve Medeni Hukuk Mahkemesi'nden yargıçlar tarafından denetleniyordu.

"Duruşma Öncesi Serbestlik Kılavuzu" başlığını taşıyan bir analiz cetveli kullanarak, suçlama sulh hâkimi suçun ciddiyetini ve kefaletle serbest bırakılacak kişinin risk faktörünü belirliyor, suçlanan kişinin güvenlik harcını kaybetme-

mek uğruna mahkemede mutlaka boy göstereceği kadar yüksek miktarda bir kefalet ücreti belirliyordu.

Bu ücret bir kez belirlendikten sonra, hem kefaletname hem de depozito senedi temelde aynı şekilde işletiliyordu. Genelde, çeşitli etkenlere bağlı olarak, suçlanan kişi hapishaneden çıkmak için güvenlik harcının tümünün sadece onda birini ödemek zorundaydı.

Bu iki model arasındaki temel fark, suçlunun mahkeme tarihini kaçırması ya da atlaması durumunda ortaya çıkıyordu. Kefaletname modelinde, mahkeme kaçağın ceza harcı için kefalet kefilinin peşine düşüyordu. Dolayısıyla kefilin suçluyu bulmak ve mahkemeye gelmesini sağlamak için mali açıdan güçlü bir sebebi oluyordu. Ancak, depozito senedinde böyle bir mali sebep yoktu. Hükümet zaten suçlunun borç senedini elinde tutuyordu. Bu bir yerde sahte para oluyordu, ta ki suçlu yakalanıp geriye kalan harç kendisinden alınana kadar öyle ya da böyle değersizdi; tabii *eğer* onu bulabilirlerse ve *eğer* adamın harçları ödeyecek parası varsa.

Depozito senedi boşa giden kişi sayısı elli bin civarındaydı, ki bü durum hiç de şaşırtıcı değildi; hiç kimse gerçek sayıyı bilmiyordu çünkü hükümetin beceriksizliklerinden dolayı, tam bir liste hiçbir zaman tutulmamıştı.

Bu firarilerin toplamda ödenmemiş senetlerinden kaynaklı yüz milyonlarca dolar borçları vardı.

Daha da kötüsü, bu süre zarfında çoğunluğu sokaklarda kalıyor, cezadan muaf yaşıyorlardı. Etkin bir şekilde vurgulanması gerekirse, Philadelphia Belediyesi ve adli sistemi

mahvolmuş durumdaydı.

Payne, *Ben burada inanılmaz bir Tanrıça'yla eğlenirken,* diye düşündü, *orada türlü çılgınlıklar yaşanıyor.*

Ve Tanrı biliyor ya, ben bu kadını seviyorum.

Ancak orada olup canileri kovalamak daha mı hoşuma gidiyor acaba?

İç geçirdi.

Bunun yanıtı –orada, hemen o anda– hayır, kesinlikle hayır!

Ve Amanda beni sokaklardan çekip Cinayet Masası'na tıktıkları için hiç de şikayetçi değil. Eğer elinden gelen bir şey olsaydı, benim polislikten başka bir meslekte, babası gibi görevde vurulma, ya da benim babam ve amcam gibi öldürülme riskimin olmayacağı bir işte çalışmamı sağlayabilmek için her şeyi yapacağından en ufak bir şüphem dahi yok.

Şu ölüm ilanı da bunu kesinlikle ayrıntılarıyla açıklıyor.

[BEŞ]

Amanda Law iyileşme sürecinin ilk haftasında, psikoloğunun sadece evde dinlenmesini emrettiği, reçetesine yazdığı ve onun da büyük bir sebatla sürekli olarak kullanmayı

reddettiği yatıştırıcı ilaçları almayı tekrar düşünmesini istediği dönemde –"Prozac'ları yutmaya ve bunların zihnimi macuna çevirmesine, sonunda da burada öylece oturup salyalarımın üzerime akmasını seyretmeye kesinlikle ihtiyacım yok"– A tipi kişiliği beyninin fazladan çalışmasına sebep olmuştu.

Kaçırılma ve zorla tutulma girişimleriyle zihnen başa çıkmak yeterince zor olmuştu. Ancak bunun ardından kendisini kaçıran lanet olası heriflerin aynı zamanda sürekli olarak cinsel tacizlere girişme alışkanlıklarının olduğunu ve daha da kötüsü, liderlerinin kısa bir süre önce Honduraslı bir kızı –fahişeliğe zorladığı yasadışı bir göçmen– öldürdüğünü öğrenmek durumu iyice berbat bir hale sokmuştu.

Doğal olarak, mantıken düşünülürse, bunların hepsi onun önce kendisinin *–adam bir daha ne zaman cinayet işleyecek? Beni tehdit ettiği kesin–* ardından da Matt'ın faniliğini düşünmesine sebep olmuştu.

Veya şöyle olursa senaryoları üzerinde çalışma sürecinde *–birbirimizi görmeye devam etmemiz durumunda ne olur? Evlenip Matt'in sürekli bahsetmekten büyük haz aldığı o beyaz çitli, asma katlı küçük eve taşınırsak ne olur? Onun polis departmanında kalması durumunda ne olur?–* polis babasının öğrettiği şekilde, her zaman en kötü senaryoya takılıyordu.

Amanda tüm bunları –ve daha fazlasını– Matt'e en ince detaylarıyla açıkladı. Ayrıca onunla aklına gelen en kötü durumu da paylaştı: bir ölüm ilanını.

Amanda ilanı sanki kendisi Pulitzer Ödülü'nü kazanan, her dereceden polisin saygı duyduğu muhabir Mickey O'Hara'ymış gibi kaleme almıştı. Yıllar içinde, Matt ve kendisinden on yaş büyük olan sırım gibi İrlandalı adam oldukça iyi iki arkadaş olmuşlardı.

Amanda internette yaptığı araştırmalarla ölüm ilanına dair oldukça fazla detay elde etmişti; bu bilgilerin büyük çoğunluğu *Bulletin*'in internetteki arşivlenmiş makalelerindendi ve bir çoğu da O'Hara tarafından kaleme alınmıştı. Detayların geriye kalanı Matt'in kız kardeşi tarafından sağlanmıştı. Amy Payne erkek kardeşinin polis olmasından hiçbir zaman haz etmemişti, dolayısıyla eski üniversite yatakhanesindeki oda arkadaşının bıraktığı boşlukları tamamlamaktan büyük mutluluk duymuştu.

Payne Amanda'nın ölüm ilanını yapılandırırken çok iyi bir iş çıkardığını düşündü. Bunu bir türlü silkinerek aklından çıkaramamıştı, ki bu durum, konu dikkate alındığında hiç de şaşırtıcı değildi:

Ana Hattın Wyatt Earp'i:

GÖREV HATTINDA ÖLDÜRÜLDÜ

Cinayet Masası Komiser Muavini M. Payne (31), Ailesine ve Philadelphia'ya
Vefakâr bir Şekilde Hizmet Etti ve Bunun Bedelini Ödedi
Michael J. O'Hara
Yazar, The Philadelphia Bulletin

Fotoğraflar Ailenin ve Michael J. O'Hara'nın İzniyle Basılmıştır.

PHILADELPHIA – Kardeşçe Sevgi Şehri bugün en önde gelen vatandaş ve polis memurlarından biri için yas tutuyor. Philadelphia Polis Departmanı'nın dokuz yıllık tecrübeli elemanı, Ana Hattın Wyatt Earp'ı olarak tanınan Komiser Muavini Matthew Mark Payne, geçen hafta Kensington'un dar ara sokaklarının birinde, kurulan bir pusuda yaralanan memur arkadaşını çekip çıkartmaya çalışırken silahla vurularak öldürüldü.

Payne yoğun yaylım ateşine rağmen ortaya koyduğu bu cesur hareket sayesinde, sahip olduğu uzun süreli kahraman, sadık ve şerefli polis memuru ve centilmen ünvanlarını son nefesine kadar korudu.

Arkadaşları ve ailesi Payne'i bu kadar seçkin bir sivil komiser muavini yapan şeyin, her ne kadar mecbur olmasa da, departmanın şeref, dürüstlük, özveri düsturunu somut bir şekilde yansıtması olduğunu ifade etti.

O böyle davranmayı tercih etti.

Hizmet Edilen Bir Aile – Feda Edilen Bir Aile

Yaklaşık on yıl önce, Payne Pennsylvania Üniversitesi'nden yüksek akademik başarıyla mezun olduğunda, kanunların uygulanması dışında diğer herhangi bir profesyonel hayatı tercih edebilirdi.

Wallingford'un iyi bir bölgesinde yetiştirilmiş, Ana Hattın elverdiği ölçüde konfor içinde yaşamış birisi olarak imtiyazlı bir geçmişin tadını çıkarttı. Piskopos Akademisi' nin hazırlık sınıfını okuduktan ve Philadelphia Üniversitesi'ni bitirdikten sonra, kendisinden bir hukuk derecesi alması ve belki de, üvey babasının hukuk çalışmalarına, Mawson Payne'in prestijli firması McAdoo &

Lester'a katılarak katkı sağlaması beklendi.

Matt Payne, bunun yerine başka bir şeyi tercih etti: ülkesini koruması gerektiğine karar verdi.

Birleşik Devletler Deniz Kuvvetleri'nin asker toplama kâğıtlarını imzaladı, burada görüş yeteneğindeki küçük bir sorunun kendisinin Kuvvetler'e katılmasına engel olduğunu keşfetti.

Başka bir şekilde ülkesine hizmet vermeye azimli olan Payne Philadelphia Polis Departmanı' na katıldı.

Yinelemek gerekirse, bunu yapması mecburi değildi. Matt Payne'in bir af kâğıdı vardı. Ama tekrarlamak gerekirse, bunu yapmayı kendisi tercih etti.

Bu af kâğıdı biyolojik babası, Jack olarak tanınan Komiser Muavini John F. X. Moffitt'in de görev sırasında öldürülüşünden dolayı düzenlenmişti; bir benzin istasyonundaki sessiz hırsızlık alarmına karşılık verirken vurulup öldürülmüştü. Ve Jack Moffitt'in erkek kardeşi Yüzbaşı Richard C. "Hollandalı" Moffitt, ki o da departmanın seçkin Otoyol Devriyesi'nin yetkili memuruydu, Roosevelt Caddesi'ndeki Waikiki Restoranı'ndaki soygunu engellemeye çalışırken öldürülmüştü.

Payne'in polis departmanına katılma kararı Hollandalı Amca öldürüldükten sadece birkaç ay sonra açıklanmıştı. Çok sayıda insan onun departmana sırf babası ve amcasının intikamını almak ve Ordu'ya katılmasına engel durumunun kendisini iyi bir polis olmaktan uzak tutamayacağını ispatlamak için katıldığına inandılar.

Yakın geçmişte Polis Komiseri Birinci Muavini kadrosundan emekli olan ancak Payne departmana katıldığında şef müfettiş olarak çalışan Dennis V. "Denny" Coughlin, "Açık söylemek gerekirse, tüm bu olanlar hepimizi deli gibi korkuttu," dedi.

Coughlin öldüğü dönemde Jack Moffitt'in en yakın arkadaşıydı ve dul kaldığına dair trajik haberi Matt'in annesine verme görevini

o üstlenmişti, ki kadın o dönemde Matt'e hamileydi.

Belirgin bir şekilde üzgün olan Coughlin, "Şunu şimdi rahatça itiraf edebilirim ki," diye ekledi, "Matty departmana geldiğinde onu korumaya çalıştım. Annesinin kapısını tekrar çalıp şimdi de Jack'ın oğlunun görevde öldürüldüğünü söylemek zorunda kalmayı kesinlikle istemediğimin farkındaydım. Ne yazık ki, bu görev geçen hafta Polis Komiseri Birinci Muavini Peter Wohl'a düştü."

Yeni Polis, Kahraman Polis

Polis Akademisi'nden mezun olduktan sonra, Matt Payne'in hem iyi hem de saygın bir polis olacağından en ufak bir şüphe yoktu.

Özel Operasyonlar'ın başındayken Payne'in yanına yönetici asistan olarak atanan Peter Wohl, "Ancak kariyeri boyunca ne kadar kaçınmaya çalışmış olursak olalım," dedi, "Matt kendisini her zaman uçan mermilerin arasında buldu. Dolayısıyla, onun yaptığı atışların tümü doğru ve yerli yerindeydi."

Daha Payne göreve başlayalı altı ay dahi olmadan, silahını çekmişti. Bu, görev dışında, gazetelerin Kuzey Batı Seri Tecavüzcüsü olarak nitelendirdiği suçlu tarafından kullanılana tamamen uyan bir minibüsle karşılaştığında yaşanmıştı. Şoför onu ezip geçmeye kalkınca, Payne adamı kafasından vurmuştu. Aracın arkasında iple bağlanmış ve çırılçıplak genç bir kadınla karşılaşılmıştı. Kadın tecavüzcünün bir sonraki kurbanı olmaktan kurtarılmıştı. Ve gazete başlıkları Matt Payne'i kahraman ilan etmişlerdi.

Bir sonraki olay, bu makalenin yazarının yürüttüğü bir operasyonda yaşandı.

Matt Payne'e, Goldblatt'in Departman Deposu'nu soyarken cinayet işleyen bir gangsteri tutuklamaya çalışan taktik ekiplerinden

güvenli bir mesafedeki ara sokakta koruma görevi verilmişti.

Wohl, "Matt'i Mick'in yerinde bırakarak," diye açıkladı, "Mick'i de görünmez bir noktada tutarak, Matt'i silah atışlarından uzak bir yerde güvende bırakabileceğimizi düşünmüştük."

Yanılmışlardı.

Makale yazarının belirttiği üzere, polislerin yakalamaya çalıştıkları adamlardan biri ara sokağa girdi ve ateş etmeye başladı. Matt Payne, bir mermi alnını sıyıp geçince, ateşe karşılık verdi ve adamı öldürdü.

Ertesi gün, Bulletin'in kapak sayfasında, alnı kanayan Matt Payne'in silahı elinde ölü adamın yanında dikilirken çektiğim fotoğrafı, bu yazarın Payne'in kahramanca hareketlerini aktaran bizzat kaleme aldığı röportajıyla birlikte yayınlandı.

Fotoğrafın başlığı şöyleydi: "Memur M. M. Payne (23), Ana Hattın Wyatt Earp'ı."

Parlak Ama Kısa Bir Kariyer

Bunu alınan bir terfi ama aynı zamanda da daha çok sayıda silah atışı takip etti.

Payne Susan Reynolds adlı genç bir kadınla romantik bir ilişkiye girdi ve bunun ardından da onun kızlar kulübünden arkadaşının Federal Tahkikat Bürosu tarafından ülke çapında gerçekleştirilen insan avının hedefi olan Bryan Chenowith adlı bir teröristle yakalandığını öğrendi.

Chenowith'i tuzağa düşürme girişimlerinden birinde, Payne Rynolds'da , kaçağın onları takip edeceği ve Philadelphia'dan sorumlu FBI özel ajanının da kaçağı yakalayabileceği ümidiyle, arkadaşını bir restorana götürmesini rica etti. Ancak, kaçak beraberinde .30 kalibrelik bir karabina getirdi ve park alanında dehşet saçtı.

Susan Reynolds'un kafasına bir mermi isabet etti ve Payne'in kolları arasında öldü.

İlerleyen günlerde, Matt Payne az sayıda insana bu deneyimin kendisini başka her türlü şeyden çok daha fazla rahatsız ettiğini sessizce itiraf etti.

Payne bununla elinden geldiğince iyi başa çıkmaya çalıştı, bunun için de çoğunlukla işleri arasında kayboldu. Ve bunda da çok başarılı oldu.

Komiser muavinliğine terfi edip Cinayet Masası'na transfer edildiğinde, Matt Payne'e Yaka Numarası 471 verilmişti, ki bu daha önce babası, Komiser Muavini John "Jack" F. X. Moffitt tarafından kullanılan numaraydı.

Diğer birtakım dramatik olaylar daha yaşandı –buraya yazılamayacak kadar çok sayıda vaka– ancak bunlar arasından en yakın tarihlilerinden biri, Ana Hattın Wyatt Earp'ının kendisini tekrar bir katili kovalarken bulduğu andı, ki bunda silahlar da konuşmuştu.

Jesús Jiménez adlı on dokuz yaşındaki bir çete üyesi Templa Üniversitesi Hastanesi'nin üçüncü katındaki Yanık Birimi'ne dalıp bir hastayı öldürdüğünde, Payne de oradaydı.

Jiménez oradan kaçınca Payne de onu ardından sokağa kadar kovaladı, sonunda da adamı kaçıp gitmeden önce baldırından yaraladı.

Daha sonra Jiménez'in yirmi bir yaşındaki, Teksaslı Juan Paulo Delgado tarafından yönetilen bir gruba üye olduğu ortaya çıktı. Ve hastanedeki cinayet sadece Delgado'nun terör saltanatının bir parçasıydı, ki adamın yarattığı terör Philadelphia sokaklarından Teksas-Meksika sınır topraklarına kadar uzanmaktaydı.

Delgado Dr. Amanda Law'u fidye için kaçırdığında, Payne, dedektif Anthony Harris ve efsanevi Teksas Rangers kanun yürütme

kurulundan Komiser Muavini Jim Byrth çoktan onun peşine düşmüşlerdi. Thery'ye gizli bir istihbaratçı eşlik ediyordu.

İstihbaratçıdan alınan bir ipucu doğrultusunda hareket ederek, grup Delgado'yu Kensington'daki Hancock Sokağı'nda yer alan harap haldeki evler dizinine kadar takip etti. Polisler mukimleri –Jiménez, Delgado ve ortakları Omar Quintanilla'yı– sonunda Delgado ve Quintanilla'nın öldürüldüğü bir değiş tokuşa ikna ettiler. Payne ve arkadaşları mutfakta kafası bir yastık kılıfıyla kapatılmış, el ve ayak bileklerinden plastik bantla sandalyeye bağlanmış halde bulunan Dr. Law'u kurtardılar. Bunu Delgado'nun çete üyelerinin hızla tutuklanışları takip etti.

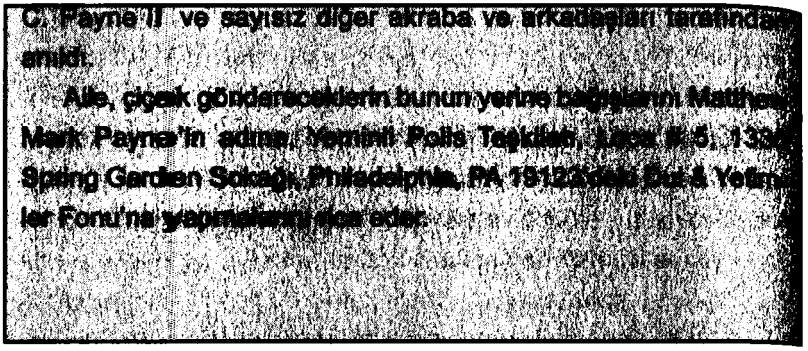
Ve şimdi bugüne gelirsek: Son bir kez Matt Payne'in bir kahraman olduğunu ilan ediyoruz.

Bu Philadelphia'nın cesaretli, kendini işine adamış oğlu, birkaç suçluyu alt ettiği ve arkadaşı olan memurlardan birini kurtardığı geçen haftaki silahlı çatışma ve özgecil eylemde şehir için elinden geleni yaptı.

Huzur içinde yatsın.

İnanılmaz bir yas içindeki karısı Dr. Amanda Law Payne, katılımcılarla dolup taşan anma töreninin ardından, yeni yürümeye başlayan kızı kalçasında ve ikiz oğulları da bacaklarına asılı haldeyken, "Matt'in Philadelphia'nın iyi ve yasalara uyan vatandaşları için her zaman bir kahraman olarak kalacağını biliyoruz," dedi. "Ancak birincisi ve en önemlisi, o bizim ailemizin kahramanıydı. Her ne kadar hayatlarımıza devam etmek zorunda olsak da, çocuklarımız ve ben bunu hiçbir zaman unutmayacağız."

Matthew Mark Payne beş yıllık sevgili eşi Bayan Amanda Law Payne; dört yaşındaki oğulları Brewster Cortland Payne III ve John Francis Xavier Moffitt Payne; iki yaşındaki kızı Mandy Law Payne; kızkardeşi Dr. Amelia Payne; ebeveynleri Bay ve Bayan B.

C. Payne II ve sayısız diğer akraba ve arkadaşları tarafından anıldı.

Aile, çiçek göndereceklerin bunun yerine babalarının Matthew Mark Payne'in adına Yeminli Polis Teşkilatı, Local # 5, 1330 Spring Garden Sokağı, Philadelphia, PA 19123'deki Suç & Yetimler Fonu'na yapmalarını rica eder.

Matt kâğıt sayfalarını yavaşça katladığını ve ardından da Amanda'ya uzattığım anımsadı.

Kadın yaşlar gözlerinden fışkırıp ardından da yanaklarından süzülürken gülümsedi.

Yumuşak bir sesle, "Hayat kısa bebeğim. Belki de çok kısa," dedi.

II

[BİR]

1834 Callowhill Sokağı
Philadelphia,
Cumartesi, 31 Ekim, 20.27

Will Curtis, sokağın karşısına varmaya yakın, aniden kafasının içinde çalmaya başlayan müzikle birlikte kıkırdadı. Sonra hafifçe şarkı söylemeye başladığını işitti: "O Danny Oğlan, düdükler, düdükler ötüyor, bir vadiden diğerine ve sonra dağın eteklerinde, yaz bitmiş ve *kaybedenlerin* hepsi düşüyor..."

Hukuk bürosuna yaklaştıkça, içeri nasıl gireceği konusunda pek de fazla kafa patlatmadığını fark etti. Kapıya yeterince uzun süreyle ve yüksek sesle vurması durumunda bir karşılık alacağını zannediyordu.

Lanet olsun, tepki vermemeleri durumunda, yapmam gereken tek şey motosikleti tekmeleyerek yüksek seste gürültü çıkartmak.

O lanet olası Jay-Cee'nin böyle bir durumda hemen dı-

şarı çıkacağına iddiaya girebilirim.

Kapıya uzanıp matarayı hemen yandaki yürüyüş yoluna bıraktığında, şansını kapı tokmağında denemeye karar verdi.

Sağ eliyle Glock'unu tutarak diğeriyle büyük bir dikkatle tokmağı kavradı ve döndürmeye başladı.

Kilitli değildi.

Niye şaşırıyorum ki? Jay-Cee'nin salaklığı.

Ağır metal kapı menteşelerinden yükselen bir gıcırtıyla dışarı doğru ardına kadar açıldı.

Ve o anda Curtis kapının neden kilitli olmadığını anladı: Bu binadaki şahsi ofislere açılan ana kapıydı.

Şimdi boş bir koridorda dikiliyordu, çok kısa ve dardı, Gartner'in ofisine açılan iç kapı ise hemen solundaydı, biraz ileride, sağda, yukarı katlardaki ofislere çıkan oldukça eski ahşap basamaklar uzanıyordu ve koridorun sonunda da, avluya açılan bir çıkış kapısı mevcuttu.

Curtis şansını zorlamaya, JC'nin orayı da kilitlemeden bırakmış olabileceğini düşünerek Gartner'in pis teneke kapı tokmağını çevirmeye karar verdi. Tokmağa uzandığında kapının arkasından birisinin sesini işitti, sonra kapı tokmağının döndüğünü gördü. Kapı kendisine doğru ardına kadar açılıp görüş alanını kapatmadan önce bir hamle yapıp duvara yaslanmaya zor zaman buldu.

Sonra hızla ilerleyen ayak sesleri işitildi, sonra dış kapı gıcırdayarak açılıp kapatıldı.

Curtis dışarı kimin çıktığını görememişti. Ancak şimdi

kapı kenarı ile kasa arasındaki boşluktan Gartner'in ofisini görebiliyordu.

İçerisi televizyonun parıltısı –cihaz Curtis'in görüş alanı içinde değildi ancak sesini işitebiliyordu, arka fondan yüksek sesle rock müzik geliyordu– ve Gartner'in çalışma masası olduğunu tahmin ettiği yerdeki kısa bir lamba haricinde genelde karanlıktı.

İçerde iki masa daha vardı, bunlar ötekinden daha küçüktü, her ne kadar birinde o karman çorman yağlı hazır Çin yemeği duruyor olsa da üzerleri o kadar dağınık değildi. Uzak duvarın hemen dibinde bir çift eski bir metre seksen santimlik katlanır masa vardı. İkisi de üzerlerindeki dağınık kalın dosyaların ve beyaz karton depolama kutularının ağırlığı altında tam ortalarından bel vermişti. Masaların altına ve duvarlar boyunca, kitaplar, dosya yığınları ve yasal boyutta kâğıtlar saçılmıştı. Ve orada, eski, pis endüstriyel halının üzerinde bir çöplük ya da diğer birtakım yasal kâğıtlar olarak adlandırılabilecek bir dağ süprüntüsü mevcuttu.

Curtis Gartner'i masasının arkasında –üzeri komik derecede yüksek kâğıtlarla dolu büyük ahşap bir masaydı– yüzü masaya yakın, belinden yukarısı öne eğilmiş bir şekilde dikilirken görebiliyordu. Yüzüne doğru bir şey tuttu ve bir yandan derin bir nefes alırken diğer yandan da başını yavaşça soldan sağa doğru çevirdi.

Sonra aniden doğruldu ve burnunu ovalayarak kocaman gözlerle açık ofis kapısına doğru baktı, ardından topukları üzerinde hızla döndü ve çatlak buzlu cam pencereye göz

attı.

Bir saniye sonra, tatminkâr bir tavırla Gartner masasına tekrar eğildi.

Will Curtis, açık kapının kenarından odanın daha ileri noktalarına göz atabilmek için, büyük bir dikkatle sola doğru adım attı. Sokağa açılan ağır metal kapının kapalı olduğunu gördü. Kilitlemek için ona doğru ilerlemeye başladı. Ama sonra bu hareketin bir ya da iki saniyeliğine dahi olsa Gartner'in kendisini görmesine sebep olabileceğini düşündü, ki bu sürpriz unsurunu tamamen ortadan kaldırırdı.

Siktir et. Bitir şu işi...

Will Curtis büyük bir hızla açık kapının çevresinden dolandı ve silahını çekip Gartner'in ofisine daldı. İçeriyi gözleriyle tararken –Gartner yalnızdı– kapıyı çekip arkasından kapattı. Bu kez kapıyı kilitlemeyi de unutmadı.

Curtis daha bir şey söyleyemeden, Gartner suratı masaya yakın bir halde, ilgisizce "Buldun mu?" dedi.

Gartner yanıt almak için kafasını kaldırınca, gözleri tekrar büyüdü. Elindeki her neyse bıraktı ve geriye doğru iki adım atarak sendeledi, neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyordu.

Danny Gartner, "Neler oluyor?" diye sordu, sesi neredeyse bir çığlık gibi çıkmıştı. "Kim..."

Will Curtis sakin ama güçlü bir şekilde, "Sesini kes," dedi. Glock'uyla onu nişan almıştı.

Gartner, "Kim..." diye yineledi.

"Sesini kes dedim!"

Curtis masaya göz attı. JC'nin getirdiği siyah naylon torbayı gördü. Açıktı ve içinde plastik bir sandviç torbası vardı, çeyreği dahi dolu değildi ve sanki öğütülmüş tebeşiri andırıyordu. Torbanın hemen yanında, masada, bu tozdan iki sıra –aslına bakılırsa geriye sadece bir buçuk sıra kalmıştı– ve bir miktar ince plastik çubuk duruyordu.

Kokain mi? Belki de metamfetamindir?

Lanet olası uyuşturucular.

Odaya göz attı. Artık televizyonu rahatça görebiliyordu, yanıp sönen ışıklar çok pis bir porno filmden yükseliyordu. Bu hard-core'du; ekranı kıvranan çıplak kadınlar ve tenasül organlarına girip çıkan seks oyuncaklarının yakından çekilmiş görüntüleri dolduruyordu.

TV'ye doğru yürürken, *Hastalıklı orospu çocukları!* diye düşündü.

Ahlaksızlıklarının sonu yok!

Kapatma düğmesine bastı ve oda daha da karardı.

Curtis tekrar Gartner'e baktı, sonra tabancasıyla hızlı bir şekilde işaret etti. "Şuraya, masanın önüne doğru geç."

Gartner olduğu yerden kımıldamadı. Curtis adamın gözlerinin buzlu camdan dışarı şöyle bir hareketlendiğini gördü.

"JC nereye gitti?" diye sordu.

Gartner'in yüz ifadesinden davetsiz misafirin JC'nin adını bilmesine şaşırdığı açıkça belli oluyordu. Sonra bu ifade fırsat yakalamış bir adamınkine dönüştü.

Gartner, ses tonu kontrollü bir şekilde, "JC'nin mi pe-

şindesin? Ben..." dedi.

"Lanet olsun! Sadece sorumu yanıtla." Tabancasıyla daha saldırgan bir tutum sergiledi. "Ve o koca kıçını buraya al, yavaşça."

Gartner, gözleri Glock'da, söylendiği gibi hareketlendi. Tam odanın ortasına geldiğinde, Curtis tekrar tabancasıyla işaret etti ve, "Şimdi, dizlerinin üzerine çök," dedi.

Gartner söyleneni yaparken, Curtis odaya büyük bir hızla göz attı. Bel vermiş katlanır masalardan birinin üzerinde sekiz santimetre eninde şeffaf paketleme bandı duruyordu. Oraya yürüdü, bunu aldı, sonra Gartner'in yanına yaklaştı.

Curtis, "Ellerini arkanda birleştir," dedi ve Gartner söyleneni yapınca, Curtis adamın bileklerini sıkıca birbirine bantladı. Cebinden bir çakı çıkarttı ve bandı kesti. Sonra Gartner'i kürek kemiklerinin arasından sertçe yere doğru iteleyip öne düşürdü ve suratını pis halıya kuvvetle yapıştırdı.

Gartner, "Lanet olsun!" dedi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Curtis yanıtlamadı. Dizini Gartner'in sırtına –bantlı ellerinin hemen üzerine– yerleştirdi, sonra Gartner'in ayak bileklerini bir güzel bantladı.

Kilitli kapı tokmağı takırdadı, bunu vuruş sesleri takip etti.

JC'nin boğuk sesi, "Dan!" diye seslendi. "Neler oluyor?"

Will Curtis tabancasının namlusunu Gartner'in sol şakağına dayadı. "Tek bir kelime etme."

Gartner'in gözlerine baktı ve onun emredildiği gibi hareket edeceğine güvenmediğine karar verdi. Gartner'in açık ağzını da kafasının etrafından iki kez dolayarak bantladı.

Curtis ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken, JC kapıyı yumruklamaya başladı.

"Dan! İyi misin?" diye seslendi.

Kapıya gelince, Curtis tabancasını JC'nin kafasının olabileceğini tahmin ettiği noktaya nişan aldı. Sonra kapıya uzandı ve kilidi açtı.

Kilit sesiyle birlikte, kapının kolu hızla döndü ve kapı ardına kadar açıldı.

JC orada dikiliyordu, sağ elinde bir zarf, sol elinde ise –Curtis çok şaşırmıştı– yeşil plastik bir matara vardı. Büyük çaplı bir tabancanın namlusunu karşısında görünce olduğu yerde donup kaldı.

Ve yüz ifadesinin nasıl değiştiğini algılamaya çalışarak, silahını gözlerinin arasına nişan almış öfkeli adamı fark etti.

JC, zarf ve matarayı bırakarak, "Ahh," dedi. Ellerini kaldırdı, avuçları dışarı bakıyordu.

Curtis daha sonra JC'nin bedeninin ortalarında bir tür hareketlenme fark etti. Aşağı baktığında, JC'nin kot pantolonunun ağının renk olarak gittikçe koyulaşmaya başladığını ve lekenin büyük bir hızla yayıldığını, büyük oranda pantolonunun sağ bacağının iç kısmından aşağı indiğini gördü.

Curtis küçümseyerek söylendi.

Şimdi o kadar da kendini beğenmiş bir halin yok, öyle

değil mi?

O kadar sert ve halinden memnun da değil.

Seni ödlek herif. Biraz önce altına ettin.

Curtis, tabancasıyla JC'ye içeri girmesini işaret ederek, "Gel bakalım," dedi. "Yavaşça şuraya geç. Avukat arkadaşının yanına. Ve dizlerinin üzerine çök."

JC gönülsüzce ofisten içeri ilerleyince, Curtis hızla dışarı çıktı, zarfla matarayı kaptı, sonra kapıyı çekip kapattı ve tekrar kilitledi.

Zarf oldukça ağırdı ve kalm bir kâğıt tomarıyla tıka basa doluydu. Will Curtis zarfın tek tarafını ağzına götürdü ve dişleriyle yırtıp açtı. Delikten içeri üfledi ve zarfa göz attı, sonra ıslık çaldı.

Masaya doğru yürüdü ve içindekileri çıkartmak için zarfı sallamaya başladı.

Bir yığın eski banknot –yirmilikler, ellilikler, yüzlükler, toplamda en az birkaç bin dolar– beyaz tozla dolu fermuarlı torbanın hemen yanma düştü. Zarfı bir kez daha salladı ve selofanlanmış bir hap paketi çıktı.

Dizlerinin üzerine çökmüş JC'ye baktı.

Curtis daha sonra adamın yanına gitti ve, "Ellerini arkana götür," dedi.

Curtis JC'nin bileklerini bantlarken, "Şu toz paketinde ne var? Metamfetamin mi?" diye sordu.

JC başını olumsuz manada salladı. Gergin bir tavırla, "Ah," dedi. "Kokain. İstediğin kadarını al."

Curtis bunu duymazdan geldi. "Ya şu paketteki hap-

lar?"

JC ve Gartner'in birbirlerine sinirli bir tavırla baktıklarını fark etti. JC'yi iteleyerek yere yatırdı ve dizini sırtına koydu.

"Bunlar ne? Söyle bana yoksa seni hemen şu anda vururum."

JC, gözlerini kapatarak, hafif bir sesle, "Rufi," dedi.

Curtis, konuyu JC'nin ayak bileklerini birbirine bantlarken gözden geçirdi ve hiçbir şey söylemedi.

Sonra ses tonuna eğleniyormuş gibi bir ton katarak, "*Rufi mi?* Gerçekten mi?" dedi.

Curtis Gartner'e doğru eğildi ve çakısını kullanarak kafasının etrafına doladığı bandı kesti ve ağzındaki tıkacı çekip aldı.

Curtis, "Sanıyorum hepimizin içecek bir şeylere ihtiyacı var," dedi. "Senin burada bir şeylerinin olduğunu biliyorum, Danny oğlum."

Gartner kendisini zorlayarak gülümsedi. "Tabii ki. Burbon. Votka. Cin. Ne istersin?"

"Nerede?"

Gartner odanın karşısındaki kitap rafını işaret etti.

Will Curtis rafta gözüne ilişen ilk şişeyi kaptı. Bu votkaydı, Stolichnaya, yani Stoli Razberi. Bunun hemen yanında bir şişe Jack Black ve bir şişe de Bombay Sapphire duruyordu. Ve onların yanında ise altı adet, temiz sayılabilecek bardak mevcuttu.

Masaya dönerken, Curtis votkanın kendisini neden bu

kadar sinirlendirdiğini bilmiyordu.

Belki lanet olası bir Rus içkisi olduğundandır, ya da şekerli aromasından.

Pekâlâ, belki de ahududu tadı hapları yutmalarını daha da kolaylaştırır.

Gartner ve JC, iki bardağın her birisine üç santim yüksekliğinde Stoli doldururken, Curtis'in her bir hareketini seyrettiler. Sonra selofanlanmış paketten dört Rohypnol hap çıkardı, her iki votka bardağına da bunlardan ikişer tane attı. Haplar alkolde çözünmeye başladığında hafifçe köpürdüler.

Curtis Stoli Razberi şişesini tekrar kitap rafına kaldırdı, diğer bir bardakla Jack Daniel's şişesini aldı. Bardağı doldururken Gartner ve JC'ye bakmak için döndü.

Curtis, "Madem siz renksiz bir şeyler içiyorsunuz," dedi, "bari ben de koyu renkli bir şey alayım. Birbirlerine karışmalarını istemeyiz, öyle değil mi?"

Jack Black bardağını masaya götürüp bıraktı. Sonra votka bardaklarından birini aldı. Bunu Gartner'in halıda yattığı yere götürdü. Gartner'i kolundan yakaladı ve çekip dizlerinin üzerine doğrulttu. Sonra bardağı dudaklarına götürdü. Gartner kafasını salladı. Curtis adamı gittikçe seyrelen gri-siyah saçlarından yakaladı ve başını arkaya doğru yatırdı. Gartner'in çenesi açıldı ve Curtis votkayı içeri döktü, sonra elini çenesinin altına yerleştirdi ve ağzını kapattı. Bu kısa bir an sürdü, Gartner sonunda sıvının büyük çoğunluğunu yuttu.

Her ne kadar ilk votka bardağını tükürdükten sonra JC'nin kafasına tabancasıyla vurmak zorunda kalmış olsa da,

aynı işlemi JC'de de tekrarladı. Curtis bunun ardından iki ilacı daha, diğer bir sekiz santimetre derinliğindeki Stoli Razberi ile karıştırdı, sonra sersemleyen JC'yi kana bulanmış gür, siyah saçlarından yakaladı ve içkiyi boğazından aşağı döktü.

Sonra Will Curtis masaya geri döndü, sandalyeye oturdu ve alkolle karıştırılan ilaçların gösterdiği etkiyi seyrederek Jack Daniels'ını yudumlamaya başladı.

Ve anlayamadığı bir sebepten, özellikle içinde bulunulan şartlar göz önüne alındığında, tek bir flaşbek dahi yaşamadı.

Belki de adalet aracılığıyla huzur bulmaktan kastettikleri budur.

"Tamam, haydi çıkalım pislik herifler."

Curtis yanıt vermelerini beklemedi. Stoli-Rohypnol karışımının etkisi altında, Gartner ve JC'nin sesleri zaten öyle ya da böyle kesilmişti. İki adamın kıçına da botuyla tekme atmasına rağmen, neredeyse en ufak bir tepki alamadı.

İkisini de güçlü yatıştırıcıyı yutmaya zorladıktan sonra, ilk on dakika boyunca, adamların gittikçe uykulu bir hal alışlarını seyretmişti. Gartner daha hızlı kendinden geçmiş, Curtis bunun sebebinin adamın daha önceden kullandığı kokain olabileceğini düşünmüştü.

Zaman on beş dakikayı bulunca, gerçekten tutarsız bir hal almışlar, ağızlarından çıkan kelimeleri karıştırmaya başlamışlardı.

Yirmi dakikalık sınırın ardından, halıya bir bebek gibi kıvrılıp yattıklarında, Curtis ikisinin de kendisine en ufak bir sorun yaratmayacağından emin olmuş ve arabayı binanın arkasına götürmek için dışarı çıkmıştı.

Şimdi, yarım saat sonra, adamları teker teker –inanılmaz derecede uyku sersemiydiler ancak o buna razıydı, buna rağmen bilekleri hâlâ arkadan bağlıydı– koridor boyunca taşımaya ve ofis binasının arka kapısından dışarı çıkarmaya çabalıyordu.

Malibu'yu karanlık ara yola park etti ve bagajını açık bıraktı.

JC ve Gartner'i bagaja attı, sonra şeffaf yapıştırıcı bandı çıkarttı. Her iki adamın kafalarını da hem ağız hem de burunlarını iyice kapatacak şekilde bantla sıkı sıkı sardı.

Havayollarının tamamen kapatılmasından dolayı şiddetle sarsılmaya başlayan bedenlerini seyrederken, Curtis, *Neden kendimi kötü hissetmiyorum acaba?* diye meraklandı.

Sonra –*boom!*– Wendy'nin bir imgesi çaktı.

Bu onun kolu ve bacakları yanlara açılmış, yatağa naylon çoraplarla bağlanmış haliydi.

Lanet olsun! İşte bu yüzden!

JC'ye baktı.

Bebeğime ve kim bilir daha kimlere yaptıklarından dolayı, seni aşağılık pislik.

Sonra gözleri diğer kıvranan bedene kaydı.

Ve sen, Danny Oğlum, onu bunu yapabilmesi için hap-

sin dışında tuttun.

Onu ve kim bilir sokaklarda gezinen daha nice aşağılık pislikleri.

Curtis, birden bire öfkelenerek, iki adama son bir kez bakıp kafasını sinirle salladı.

Sonra Gartner'in ofisinden aldığı iki plastik çöp torbasını cebinden çekip çıkarttı ve kafalarını bunlarla kapattı. Ceketinden Glock'unu aldı, namlusunu JC'nin kafatasının altına dayadı, kafasının tepesine doğru açılandırdı ve tetiği çekti.

.45 kalibrelik silah büyük bir *bang* sesiyle patladı, JC'den hafif bir inilti çıktı, bacakları ileri doğru savruldu ve kafasına geçirilen çöp torbası kısa bir an için dalgalandı. Torbanın tepesi, beyin parçaları ve kanın yanı sıra merminin sebep olduğu kırıklar sağa sola uçuşurken sertçe hareketlendi ve bagajın döşeme tahtasına düştü.

Tabanca otomatik olarak boş pirinç kovanı dışarı attı. Kovan yukarı doğru uçup bagaj kapağına çarptı, sonra JC'nin cesedinin yanına, koyu renkli kanın torbadan aktığı noktaya düştü. Kan beyaz gömleği lekeliyor ve futbol jarsesinin üzerinde göl oluyordu.

Artık o liseli kızların –ya da diğerlerinin– peşine düşemeyeceksin.

Sonra tabancanın namlusunu Gartner'in kafatasının altındaki aynı noktaya yerleştirdi ve tetiği bir kez daha çekti.

Bu kez dışarı atılan boş kovan ara yolun asfaltına düşmüştü. Pirinç kovan yuvarlanıp kaldırım kenarına dayanarak dururken, karanlıkta hafif bir tıkırtı çıkardı.

Will Curtis, *Cehennemde çürü, seni pislik herif!* diye düşündü, sonra bagajın kapağını çarparak kapattı.

[İKİ]

Oda No 2180
Hops Haus Kulesi
1100 Kuzey Lee Sokağı, Philadelphia
Cumartesi, 31 Ekim, 23.10

Matt Payne Amanda Law'un çatı katı dairesinin penceresinden dışarı bakarken kadının ölüm ilanında ne kadar lanet olası doğru şey yazdığını düşünerek, bira şişesinden büyük bir yudum aldı ve yutkundu.

O zaman neden içimde orada, o hayvanları kovalamak için bu kadar büyük bir çekim hissediyorum?

Amanda'nın daha bu ölüm ilanını kaleme almadan evvel söylediği diğer şeylerden dolayı mı? Benim ve babası gibi polislerin insanları sokaklarda serbestçe dolaşan kötü adamlardan mümkün olduğunca korumaları gerektiğine dair sözlerinden dolayı mı?

Bana onun, ironikliğin çok ötesinde, o pislikler kendisini sokağın ortasından kaçırmadan hemen önce söyledikleri yüzünden mi?

Onu terk edilmiş evin pis mutfağında bağlı halde bulduğu günün hatırası Payne'in boğazının aniden düğümlenmesine yol açtı.

Orası bir ev değildi. Derme çatma bir yapıydı, hatta lanet olası derme çatma bir hapishane.

Ama gerçek şu ki, ona benzer herhangi bir yerin kapısını yüz kere de olsa kırar geçerim. Bu beni iyi bir polis yapsın ya da yapmasın, ama kötü adamları yakalamak yapılacak en doğru şey.

Bunun kanıtı da Amanda'nın hayatta olması.

Ve daha büyük bir kanıt, o aşağılık Jiménez'in Graterford'da ömür boyu hapse mahkûm edilmesi.

O harap haldeki evde tutuklanmasının ardından, Jesús Jiménez yirmi yedi yaşındaki J. Warren "Kaptan" Olde'yi, Juan Paulo Delgado çok fazla uyuşturucu borcu var dediği için öldürdüğünü itiraf etti. Ölüm cezasından kurtulmak için, Jiménez aynı zamanda küçük gangster gruplarındaki herkes hakkında da bilgi vererek itirafname imzaladı.

Payne bira şişesini boşalttı, ki bu içinde bulunduğu sıkıntılardan kurtulmasını kolaylaştırıyordu. Sonra şunları düşünerek sırıttı:

Alçak herifin başka birisinin kancığı olması çok yazık.

Jiménez bir Sınırlı Barındırma Birimi'ne tek başına atılacağını umut etmiş olmalı.

Banyonun kapısı ardına kadar açıldı ve Amanda Law, hâlâ anadan üryan, kısa bir an için kapı ağzında arkasından

ışık vurur halde dikildi.

Matt, *Tanrım, çok çarpıcı!* diye düşündü.

"Nefesimi kesiyorsun," dedi. "Bunu birden çok şeyden anlayabilirsin."

Amanda sinsi sinsi gülümsedi. "İşte, Romeo, benim şeytani planım bu."

Banyonun ışığını kapattı ve köpeğe tatlı bir ses tonuyla şöyle dedi: "İyi kız Luna. Yat."

Sonra loş yatak odası boyunca kayarcasına süratli bir şekilde ilerledi, çıplaklığından hiçbir rahatsızlığı yoktu. Bu Matt'e Amanda'yla ikinci kez nasıl karşılaştıklarını anımsattı. Daha geçen ay Liberties Bar'da, Amanda eski ahşap zeminde sanki hiç çaba harcamadan süzülüyordu. Tabii ki giyinikti, ancak Matt daha o dakikadan onu zihninde soymaya başlamıştı.

Tekrar yatağa tırmanırken, Matt Amanda'nın parfümünün hafif çiçeksi kokusunu aldı. Elini göğsüne koyup onu alnından öpmek için daha da yakınına sokulduğunda, koku kuvvetlendi. Matt kafasını dudaklarının onunkiyle buluşması için yavaşça çevirdi. Amanda yumuşak ve memnun bir tavırla inledi, sonra –tanıdık kısa süreli bir titreşme sesi işitince– mutsuz bir tavırla homurdandı.

Payne'in gözleri sesin geldiği tarafa, cep telefonunu bıraktığı yatağın yanındaki sehpaya yöneldi. Telefonu SESSİZ /TİTREŞİM'e ayarlıydı. Renkli ekranı şimdi etrafa yanıp sönen mavimsi yeşil bir renk saçıyordu.

Amanda şakacı bir tavırla Matt'in altdudağını ısırdı ve

bir yandan mırıldanırken bu şekilde tuttu, "Sakın uzanmaya..."

Matt, dudağı hâlâ kadının ağzında, büyük bir dikkatle telefonuna uzandı, sonra bunu ekranını net görebileceği bir şekilde Amanda'nın kafasının arkasında tuttu.

Amanda daha da sert ısırdı.

Payne ekrandaki mesajı okurken homurdandı:

–GİZLİ NUMARA–

SELAM MATTY. UMARIM BU SAATTE OLDUKÇA İYİ BİR ŞEYİN İÇİNE EDİYORUMDUR!

BİR SAAT ÖNCE DİĞER BİR ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ'LA KARŞILAŞTIM. ASLINA BAKILIRSA İKİ TANE.

BUNDAN DAHA İYİ BİR İNSANIN BAŞINA GELEMEZDİ. SEN BİRİNİ TANIYORSUN. SİYAH BUDA SENİ UYARMAMI İSTEDİ.

FOX29 HABERLERİ TIKLA
- TH

Matt iç çekti, sonra gözlerini çevirip Amanda'nınkilere odakladı ve ellerini avuç içleri ileri bakar halde havaya kaldırdı.

Elinden geldiğince anlaşılır bir şekilde, "Teslim oluyorum," dedi.

Amanda Matt'in dudağını serbest bıraktı ve çarşafların arasına kaydı.

Ses tonu hayal kırıklığına uğramış gibi çıkan Amanda, "Umarım bu benim korktuğum şey değildir. Özellikle de bu saatte. Lütfen bana bunun işle alakalı olmadığını söyle."

Matt okuyabilmesi için telefonun ekranını ona doğru çevirdi.

Bunu yaparken de, *Tanıdığım biri mi?* diye düşündü.

Bu da ne demek oluyor?

"TH", gerçekten iyi bir adam ve iyi bir Cinayet Masası dedektifi olarak bilinen Tony Harris'ti; otuz sekiz yaşında, hafif yapılı ve kelleşmeye başlamış bir adamdı. Matt ve Teksas Rangers'dan Komiser Muavini Jim Byrth'la geçen ay, Juan Paulo Delgado'nun peşine düştüklerinde, birlikte çalışmıştı.

Ve Siyah Buda da patronları, Cinayet Birimi'nin amiri Yüzbaşı Jason Washington'dı. İnanılmaz derecede iriydi – bir seksen sekiz boyunda, yüz kilo, inanılmaz koyu tenli bir adamdı. Düzgün konuşan, elbiseleri mükemmel dikimli, çok saygın Washington, etrafta dolaşıp duran lakabını umursamıyordu. Derin, gür sesiyle, "Benim siyah olduğum açık Matthew," demişti. "Ve Buda, 'bilge kişi', kesinlikle irfan sahibi bir adam. Bu lakabı gururla taşımamda hiçbir sorun yok."

Amanda yumuşak bir ses tonuyla, "Yani," dedi, "sanıyorum ki sen ateş edilmiş-ve-atılmışlar üzerinde çalıştığın için, bu akşam bizim için bitti, öyle değil mi?"

Şehirdeki birisi kaçakları vuruyordu. Öldürülenler kadınlar ve çocuklara karşı işledikleri suçlardan dolayı tutuklama emirleriyle arananlardı. Matt, Amanda'ya bu insanların işledikleri suçların cinsel içerikli olduğunu söylememişti.

Bir seks suçlusuna yakın mesafeden "ateş ettikten" sonra, nişancı cesedi en yakın polis bölge karargâhına götürmüş, sapığı elbisesinin bir kenarına zımbalanan "Aranıyor" kâğıdıyla –kaçakların listelendiği değişik internet sitelerinin birinden bastırılarak çıkartılmış bir bilgisayar kâğıdı– birlikte park alanına fırlatıp atmıştı.

Yani, "ateş edilmiş-ve-atılmış"tı.

Payne, *Aslında hiç kimse bu pisliklerin sokaklardan bu şekilde temizlenmelerinden şikâyetçi değil,* diye düşündü.

Ancak, Jason Washington'ın da söylediği üzere, "Cinayet cinayettir Matthew. Ve katilin bunun ardından ne yapabileceğini kim bilebilir ki?"

Matt Payne, bir katilin cesedi fırlatıp atarken yakalanmadan bir bölge başkanlık binasına nasıl bu kadar yaklaşabileceğini anlayamıyordu. Bu son birkaç hafta içinde tam beş kez yaşanmıştı ve polis departmanı olayları gizli tutmayı – yani medyadan saklamayı– başarmıştı. Amirler bu davaları ele alacak, bu işi yapan ya da yapanları bulmaya çalışacak birisini sonunda bulmuşlardı. Bu iş için masa görevine saplanıp kalan şanslı Komiser Muavini Payne seçilmişti.

Matt dönüp Amanda'yı alnından öptü, "Biraz bekle be-

beğim," dedi.

Tekrar yandaki sehpaya doğru uzandı, uzaktan kumandayı bulana kadar çekmecesini karıştırdı. Başlama düğmesine bastı ve duvara monte edilmiş bir buçuk metrelik düz ekran televizyon bir mırıltıyla açıldı, ekranı parlamaya başladı.

Ezberinden yerel Fox istasyonunun kanal numarasına bastı, yayında canlı bir haber programı olduğu çok açıktı. Sol alt köşede yazanlar da bunu doğruluyordu: Küçük bir kutuda dönüşümlü olarak FOX29 logosu ve "Anlık Haberler, İşinize Yarar Haber," ibareleri yanıp sönüyordu. Aynı zamanda görüntünün sol üst köşesinden beyaz bir şerit uzanıyor, bunun üzerinde de kırmızı harflerle: "Old City'den CANLI YAYIN, 23.21" yazıyordu.

Polis arabalarının kırmızı mavi olağanüstü hal ışığı yanıp sönerken, haber kamerası her iki yanı ağaçlarla kaplı dar sokaktan aşağı döndü. Meraklı insanların dizildiği kırmızı tuğla kaldırıma –Payne dikilenler arasında birden fazla sayıda Cadılar Bayramı giysili insan olduğunu fark etti– boydan boya sarı renkli olay mahalli bandı çekilmişti.

Payne'in gözleri TV ekranının altından akıp giden metine kaydı: ***ŞOK GELİŞME...*** *ELLERİ VE AYAKLARI ARKADAN BAĞLI, VURULARAK ÖLDÜRÜLMÜŞ İKİ ADAM BULUNDU... BİRİ 25 YAŞINDA, ASKIDAKİ İHZAR MÜZEKKERESİNDEN DOLAYI ARANMAKTAYDI... MÜZEKKERE, DENETİMLİ MADDENİN DAĞITIMI GİRİŞİMİ SEBEBİYLE ŞEHİR MAHKEMESİNE İKİ KEZ GİTMEMESİNDEN DOLAYI YAYINLANMIŞTI...*

ÖLEN DİĞER KİŞİ KRİMİNAL SAVUNMA AVUKATI, YAKLAŞIK 50 YAŞLARINDA... HER İKİ CESET DE LEX TALIONIS OFİSİNİN ÖNÜNE ATILMIŞ HALDE BULUNDU... POLİS, ÖLENLERİN AİLELERİNİN BİLGİLENDİRİLMELERİ BEKLENDİĞİ İÇİN, KİŞİLERİN İSİMLERİNİ GİZLİ TUTUYOR... ŞOK GELİŞME...

Sonra kameralar kaldırımı çekmekten vazgeçti ve TV ekranı birdenbire acemice yakın çekime geçti. Üzerinde koyu renk buruşuk bir takım elbise ceketi ve kırışık beyaz gömleği olan, kravatsız, kafası neredeyse kelleşmiş, gerdanı kat kat olmuş adamın suratını gösterdi. Araba ışıkları adamın üzerine kırmızı mavi yansıyordu.

Matt, "Oh, lanet olsun!" dedi. "İşte, benim eski güzel Beş-F'm yine burada."

Sonra, sarsak bir hareketle, kameralar geri çekildi.

Amanda TV ekranına baktı. Güzel, eski bir tuğla binanın önünde tepeden tırnağa görüntülenen adamı tanıdı. Kırklı yaşlarının ortalarındaydı, kısa boylu ve tıknazdı, hafif belirgin bir göbeği vardı. Yüzü yuvarlaktı ve soğan biçimli burnunun ucuna iliştirilmiş küçük yuvarlak okuma gözlükleri takmıştı.

Dikilmiş, küçük bir haber medya grubuna konuşuyordu. Muhabirler mikrofonlarını iri yapılı adamın suratına doğru tutmuşlar, neredeyse büyük burnuna değdiriyorlardı. Kameralar da açıktı, çekim yapıyordu.

Amanda, "Beş-F mi?" diye tekrarladı. "Ben Frank Fuller'ın "Dört-F" olduğunu düşünüyordum."

Payne ona doğru döndü ve gülümsedi. "*Lanet olası* Beşinci Francis Franklin Fuller. Bu beş ediyor."

[ÜÇ]

Matt Payne'in ailesi Francis Fullerları Matt kendisini bildi bileli tanırdı. Adamla hem sosyal hem de profesyonel açıdan çok sayıda bağlantıları vardı. Her ne kadar Payne adama etkin bir şekilde antipati duyuyor olmasa da, birden çok kereler yüzüne karşı ona Beş-F şeklinde hitap etmişti, ki bu neredeyse Fuller'ın ona çalım atmaya çalıştığı her seferinde yaşanmıştı.

Bunun haricindeki zamanlarda Payne, her ne kadar onun kulağa çok daha erkeksi gelen "Frank" adını tercih ettiğini çok iyi biliyor olsa da (ki bunu kasten bilmezden geliyordu), Fuller'a "Francis" şeklinde hitap etmişti.

Fuller ailesinin kökenini Benjamin Franklin'e varana kadar derinlemesine araştırdığı gerçeğini –ve bunu kendi ifadesiyle büyük bir tutuculukla gerçekleştirdiğini– büyük bir cesaretle, hiç utanıp sıkılmadan ifade etmişti. Fuller kendini ciddi bir Franklinci olarak düşlüyor, atasını görünümünden tutun da felsefi inançlarına kadar taklit ediyordu. Fuller konuşmalarını düzenli olarak *Poor Richard's Almanac*'dan ve diğer Ben Franklin kaynaklarından yaptığı alıntılarla süslü-

yordu. Ve tıpkı çok yetenekli Franklin gibi, Francis Fuller da, ister özel isterse de umumi olsun, her tür girişime açıktı.

Payne, Fuller'ın aileden gelen serveti daha da geliştirmesini, istemeyerek de olsa oldukça takdir etmişti, çünkü bizzat kendisi, kendi ifadesiyle "rahatça" yetiştirilmenin tadını çıkarmış –*ki bu kesinlikle inanılmaz derecede varlıklı Fullerların seviyesini yakalayamazdı*– ve kazanmak için hiçbir şey yapmayan, hatta ona kalırsa bunu hak bile etmeyen diğer çok sayıda kişinin büyük miktarlardaki parayı heba etmelerine şahit olmuştu.

Fuller'm ilk şirketinin –Franklin'in *Poor Richard's Almanac*'ını yazmak için kullandığı isimden yaptığı bir alıntı olan Richard Saunders Holding– çok sayıda varlığı vardı. Ayrıca, şehir şehir dolaşıp yerel toplum kablo televizyon sağlayıcılarını satın alarak inşa ettiği, Fortune 500'ün içine giren ulusal telekominikasyon anonim şirketi KeyCom'un da sahibiydi. Bunların yanı sıra, Philadelphia Limanı'ndaki en büyük ambar alanının kiracılarından biri olan KeyCargo İthalat-İhracat da onundu, ki bu şirket Fuller'ın Key Mülkleri'nin hemen altına düşen holdinglerinden diğer bir tanesinden –Hops Haus Kulesi– rahatça görülebiliyordu.

Bu kadar çok miktarda mali servetle birlikte büyük bir nüfuz da elde edilmiş oluyordu. Francis Fuller'ın Washington D.C.'den Harrisburg'a, oradan da Philladelphia Belediye Binası ve polis departmanına kadar çok sayıda siyasi bağlantıları vardı. Herkesle, her ne kadar genelde ikincisini yapmayı birincisine tercih ediyor olsa da, servetini ve görüşlerini

paylaşmaktan az çok mutluydu. Ve hazır söz ikincisinden açılmışken, Fuller İncil'in yürekten bir inananıydı.

Dolayısıyla Francis Fuller, kendisinin fonlandırdığı ve bizzat geliştirdiği Lex Talionis adında, kâr amacı gütmeyen bir organizasyon yarattı. Bu isim "kısas yasası"nın Latin deyiminden gelmekteydi, ki öyle ya da böyle "göze göz" şeklinde tercüme edilebilirdi; bu, suçlara uygun cezaların verilmesi demekti. Lex Talionis için kullanılan logo, göz yuvarlağının stilize edilmiş hali olan "o"yu içeriyordu.

Lex Talionis ofisleri, Kuzey Üçüncü ve Kemer Sokağı'nın üç şeritli köşesindeki beş katlı tuğla binanın ilk katının yarısını kaplıyordu. Fuller, Kemer Sokağı üzerindeki, Eski Şehir'in tarihi bir bölümünde yer alan, Delaware Nehri'nin sadece birkaç blok doğuda aktığı, Özgürlük Çanı'nın ise birkaç blok batıda sergilendiği bu noktada olmanın, gökdelenlerdeki parlak mermer ve cam ofislerinde yaşamaktan çok daha iyi olduğunu hissettiğini söylemişti.

Francis Franklin Fuller V'in temel *Lex Talionis* felsefesine inancı güçlü ve tereddütsüzdü. Bunun iyi bir sebebi vardı: Yaşanan trajedi onu bizzat vurmuştu.

Beş yıl önce, karısı ve sekiz yaşındaki kızları yağmurlu bir cumartesi akşamı, erken saatlerde arabayla evlerine dönüyorlardı. Kadın dönmeyi hedeflediği Vine Sokağı Otoyolu'ndan kazara erken çıkmıştı.

Fuller daha sonradan, *Benim sevgilim bir dolapta dahi kaybolabilirdi,* diye dövünmüştü *ve Benz'inin göğüs panelindeki o GPS sokak haritası onun açısından sadece işlet-*

meyi başardığı bir oyuncaktan öte değildi.

Spring Garden Sokağı'nda otobandan çıkınca, doğuya ilerlemiş ve Schuylkill Otobanı'nı geçmiş, bir şekilde, belki de yolunu şaşırtan yağmurdan dolayı, Pennsylvania Caddesi'ne doğru yanlış bir dönüş yapmıştı. Bundan kısa bir süre sonra kendisini Kuzey Philadelphia'nın Batı bölgesinde, mücadele içinde yaşayan ve parasız pulsuz mahallelerin karanlık sokaklarında arabasıyla ilerlerken bulmuştu.

Bundan sonra olanlar ise yoruma açıktı. Bu, kadının kullandığı lüks üstü açık arabadan kaynaklanmış olabilirdi. Ya da, en basit açıklamasıyla, belki de bu, sadece yanlış zamanda yanlış yerde olunan talihsiz bir durumdu.

İki şahidin ifadelerine göre, Mercedes sağa dönmek için kırmızı ışıkta beklerken, iki araç kavşağa hızla yaklaşmış ve kenarda durmak için basılan acı bir fren sesi eşliğinde yavaşlamışlardı. Aslına bakılırsa ikinci araç kaldırıma çıkmış, bir çöp kutusuna ve gazete dağıtım aracına vurmuş, ikisini de devirmişti.

İki aracın içindekiler birbirlerine sinirli sözler sarf etmişlerdi ve aniden ortalığı korkunç bir mermi yağmuru doldurmuştu.

Sonra birinci araç kırmızı ışıkta fırlayıp gitmiş ve ikincisi de onu takip etmişti. Gecenin içinde yarışıyorlardı.

Fuller'm Mercedes-Benz'i, trafik ışığı yeşile ve ardından da tekrar kırmızıya dönmesine rağmen, birkaç dakika yerinden kımıldamamıştı. Sonra araç kavşağa doğru kaymış, kırmızı trafik lambasını geçmiş ve eski bir kamyon da gelip

arabaya yandan çarpmıştı.

Kamyon, her ne kadar Mercedes-Benz'e hava yastıklarının açılmasına sebep olacak derecede sert bir şekilde çarpmış olsa da, araçtakilerin ölümüne sebep olan o değildi. Tıbbi Muayene Ofisi anne ve kızın ikisinin birden bir av tüfeğinden –ya da tüfeklerinden– çıkan irili ufaklı birkaç saçma isabet ettikten sonra vefat ettiklerini belirlemişti. Mercedes'in pencereleri ve tabii ki üstü açılır aracın yumuşak kumaşı yaşanan yaylım ateşinin net kanıtlarıydı.

Francis Franklin Fuller V'in polis departmanından belediye başkanı ve vali makamlarına kadar yaptığı inanılmaz boyuttaki baskılara rağmen, ateş edenler hiçbir zaman yakalanamadı.

Bundan kısa bir süre sonra, hayal kırıklığına uğrayan Fuller kâr amacı gütmeyen yeni şirketini ilan etti: "O gece, karımı ve çocuğumu –yani ailemi– kaybettim. Üzülerek belirtmeliyim ki, bu herkesin başına gelebilecek bir trajediydi. Ve bu tür trajedilerin sorumluları adaletin önüne çıkartılmalı ve kendilerinden hesap sorulmalı. Polisin ve adalet sisteminin bunu tam manasıyla yapmalarına yardımcı olmak için, bugün karım, kızım ve Philadelphia Belediyesi'nin diğer tüm kurbanlarının şerefine Lex Talionis'i kurdum."

Şirketi beş milyon dolarlık bir ön kaynakla kurduğunu açıkladı. Sonra, "Lex Talionis, cinayetten ya da cinayet girişiminden, tecavüz veya cinsel içerikli diğer herhangi bir sapkın suçtan, Philadelphia Belediyesi'nde yasadışı uyuşturucu dağıtımından suçlu bulunan bir sabıkalının tutuklanması,

mahkûmiyeti ve / veya toplum içinde serbest dolaşmaktan azline sebep olacak herhangi türden bilgi sağlayan herkese on bin dolar ödül verecektir. Lex Talionis, bilgi sağlayanların kimliklerinin gizli kalması, isimlerinin kesinlikle duyulmaması için Philadelphia Polis Departmanı ve mahkemelerimizle birlikte çalışacaktır," dedi.

Her hafta, genelde cuma günleri, bu mesajı Philadelphia gazetelerinde ve televizyon kanallarında tekrarlayan ilan ve anonslar yayınlattı.

Amanda Law, Matt Payne'e, "Fuller'dan hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

Matt, televizyonun sesini açarak, "Bazen hoşlanıyorum. Bazen ise pek o kadar hoşlandığım söylenemez," dedi. "İşte. Ne dediğine bir bakalım."

Fuller'ın sesi yatak odasını doldurdu: "Atam Benjamin Franklin'in *Year of our Lord 1734*'te kaleme aldığı üzere, 'Leşlerin olduğu yere kartallar toplanır. Ve iyi kanunların uygulandığı yere daha çok sayıda insan akın eder.' Dolayısıyla bu gece şirketim adına..." Görkemli bir tavırla, arkasındaki duvara gömülmüş, üzerinde şirketlerinin tümünün listelendiği dökme bronz levhayı işaret edip, LEX TALIONIS, LLC yazan satırı özellikle gösterdi, "...PNC Bank'ta iki farklı emanet hesaba onar bin doların havale edilmesi için gereken tüm kâğıtları bizzat imzalıyorum. Bunlar, kötü insanların tutuklanmalarını sağlayacak kişilerin belirlenmesi durumunda hemen ödenmeye hazır bekliyor olacaklar."

Fondan yüksek bir alkış sesi yükseldi ve kameralar polis olay mahalli bandının dışında toplanıp el çırpan insanları göstermek için çevrildi.

Matt, "Görünüşe bakılırsa Francis Batman'in ve –şu diğer kötü adam karakterinin adı neydi, Joker mi?– her neyse, işte onun desteğini almış gibi görünüyor."

Amanda ekrana baktı ve bir *hımm* sesi çıkarttı.

"Ben bu Joker kostümlünün en seçkin meclis üyelerimizden birisi olması gerektiğini düşünüyorum. Bunu adamın o küçük ucuz bir yaka gibi duran kendine has siyah kravatından anlamak mümkün. Ve bir de tüm şu abartılı yüksek rüşvetlerden; bunlar adamın cebini dışarı taşacak derecede doldurmuş. Sol bileğindeki kelepçeler hoş bir üslup yaratmış. Oh, ve ceketinde de bir dolar sembolü var, tıpkı Riddler'ın taşıdığı şu soru işaretleri gibi."

Payne, Belediye Binası'ndaki rüşvetçilerden yükselen seslerin tekrar haberlere döndüğünü anımsadı. Acaba oradan hiç ayrılmışlar mıydı?!

Her halükarda, papyonlu, otuz iki yaşında Philadelphia yerlisi, karizmatik ve kibirli Belediye Meclisi Üyesi H. Rapp Badde'ye göre, bu, basit ifadesiyle her zamanki gibi siyasetti. Ki aynı zamanda tüm bunlar, yirmi beş yaşındaki "çok saygın iş arkadaşı"nı yönetici asistanı olarak işe alması ve onca yer arasından Bermuda'da gerçekleştirilecek olan şehir yenileme konferansına katılmak için yaptığı seçim kampanyasında toplanan paraların kullanılması da dahil olmak üzere, maskaralık manasını da taşıyordu.

Şans bu ya, birisi mutluluğu her halinden belli olan bu belediye meclisi üyesini seyahati sırasında fark etmişti. Ve meclis üyesiyle inanılmaz derecede çekici asistanının kumsalda çekilmiş fotoğrafı haber kanalında gösterilince –TV haber kanallarından birinin spikerinin de açıkça ifade ettiği üzere, üzerlerinde 'eğer SeaWorld'deki bir striptiz kulübünde çalışmaya başlamadılarsa, kesinlikle iş kıyafeti olarak adlandırılamayacak' bir şeyler vardı– Philadelphia'lılar öfkelenmiş, muhtemelen aralarındaki en bedbaht kişi de Badde' nin yedi yıllık karısı olmuştu.

Tabii ki meclis üyesi, karizma ve kibrini bir tarafa bırakarak, hiç durmaksızın yanlış anlaşıldıklarını, bu seyahatin şehre tek bir kuruşa mal olmadığını ifade edip durmuştu; kendi kampanya bağışlarından geriye kalan meblağ ona yetmişti. Sonra konuyu kendisi ve kabiliyetli asistanının şehir yenileme hakkında neler öğrendiklerine, H. Rapp Badde Jr.'ın Philladelphia'nın kaderini nasıl değiştireceğine getirmişti.

Davranış tarzı aynı türden eleştiri kabul etmez tutumdan –alavere dalavereden inkâr et ve kaytar– kaynaklanıyordu ki bunu da, bir zamanlar günümüzde inanılmaz derecede eksikliği hissedilen belediye başkanlığı görevini üstlenen babası Horatio R. Badde, Sr.'dan öğrenmişti.

Matt ve Philadelphia'daki sayısız birçok insana göre, bunca şeyin içindeki tek iyi haber Sayın Başkan olarak hizmet veren birinci sınıf gerçek bir kişinin oluşuydu. Saygın Jerome H. "Jerry" Carlucci, on parmağında on kara olanla-

rın –ve çok az sayıdaki beğenenlerinin– iddia ettikleri gibi şehri katı bir biçimde yönetecek kadar akıllıydı. En ufak bir pişmanlık duymaksızın, Carlucci Belediye Binası'ndaki kültür çöküşüyle, devlet memuriyetine seçilmeden önce şehirde yaşanan suçlarla savaştığı şekilde savaşıyordu.

Carlucci Philadelphia Polis Departmanı'nda tüm rütbelere yükselmiş, kadın polislik haricinde her bir kademede görev yapmış olmakla böbürlenmişti.

Payne şöyle dedi: "Ya da belki de, daha doğrusunu söylemek gerekirse, o dolar işareti Badde için bir utanç sembolünü temsil ediyor olmalı, öyle değil mi?"

Şu günlerde bir genelevde bakire bulmak, dürüst politikacıya rastlamaktan çok daha kolay. Kendi kendine homurdandı. *Geneleve giren ya da çıkan bir polis. Utanç sembolü olsun ya da olmasın.*

Fuller'ın tekrar konuşmaya başladığı işitildi ve kamera yine ona yöneldi:

"Şimdi, siz orada suç işleyip dikilenler, ya da suç işlemeyi düşünen sizler, şimdi sizinle Benjamin Franklin'in diğer birtakım bilgeliğini paylaşacağım: 'Kötülük yapmaktan korkun, böylece başka bir şeyden korkmanıza gerek kalmaz.'"

Alkışlar iyice kuvvetlendi. Fuller susup bekledi, alkışları kabul ettiğini elini sallayarak gösterdi, sonra tekrar kameraya baktı.

Yüzü ciddileşti, sağ elinin güdük tombul işaret parmağını dramatik bir şekilde sözlerine devam ederken salladı:

"Kötülük yapanlar, bilin ki izleniyorsunuz. Bilin ki eninde sonunda yakalanacaksınız" –sağ elinin güdük tombul parmaklarının tümüyle arkasını, cesetlerin tümünün atıldığı yeri işaret etti, gözlerini kameradan tek bir an olsun ayırmamıştı– "ve bilin ki adaletin önüne çıkartılacaksınız. Tanrı'nın yardımı ve sözleriyle: Tıpkı Exodus 23.24'te söylendiği üzere, 'O zaman hayat için hayat, göz için göz, diş için diş, ayak için ayak vereceksiniz.' *Lex Talionis.* Teşekkürler."

Alkışlar iyice arttı, bu kez çeşitli ıslıklar ve haykırışlar da işitiliyordu.

Matt iç çekti.

Kumandanın SESSİZ düğmesine basarak, "'Kötülük yapanlar.' Tanrım! Bu kadar dinlediğim yeter," dedi.

Kısa bir an sonra Amanda, "Pekâlâ, bu adamın yapmaya çalıştığı şeye karşı olduğumu söyleyemeyeceğim," dedi.

Matt ona tek kaşını kaldırarak baktı. "Ama bebeğim, insanlar kanunları kendi istedikleri gibi kullanamazlar. Ve bu adamın yapmaya çalıştığı şey temelde tam olarak bu."

Amanda omuz silkti. "Üzgünüm. Ben yapamam..."

Tabii yapamaz.

Onca yaşadığından sonra tabii ki yapamaz...

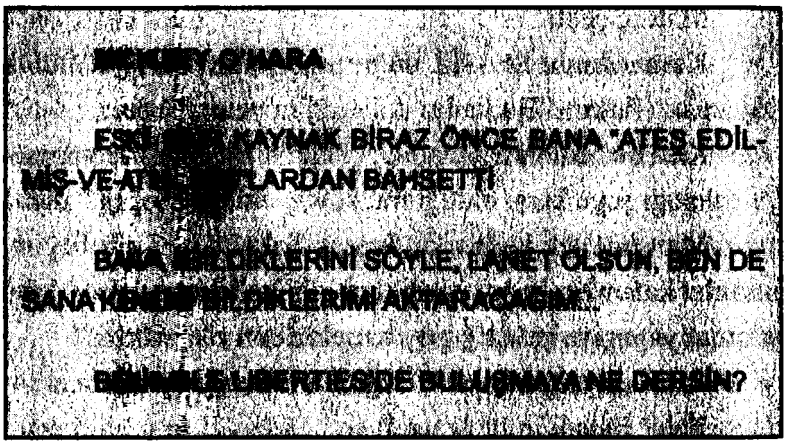
Matt saygılı bir şekilde başını salladı ve onu alnından öptü.

Haber kamerası ofis binasına giren Francis Fuller'ı takip etti. Sonra adamı alkışlayan kalabalığa döndü.

Payne, "Hey, Mickey O'Hara orada. Bu hikâyeyle o mu ilgileniyor?" dedi.

Genç görünümlü bir Philadelphia Polis Departmanı devriye polisi, Matt'in hızla not defterlerine bir şeyler karalayan diğer muhabir güruhundan ayrı dikildiğini fark ettiği O'Hara'nın hemen yanından, olay mahallini çevreleyen sarı polis bandının altından geçiyordu. O'Hara'nın sağ omzundan siyah kayışla kamerası sarkıyordu. İki elinin arasında cep telefonunu andırır bir şey tutuyor, her iki başparmağıyla tuşlara basıyordu.

Sonra Payne telefonunun tekrar titrediğini fark etti ve ekranındaki kutuda yeni bir mesaj belirdi:

"Eski kaynak"mış, kıçımın kenarı. Bu, şu üniformalı acemi çaylak olmalı.

Çocuk büyük olasılıkla Mickey'ye budalaca hayran ve gizli tutulması gereken bir şeyi onunla paylaşarak kendisinin de ne kadar önemli olduğunu gösterip hava atabileceğini düşündü.

Lanet olsun, Mickey benim istememe durumunda ağzını

kapalı tutacaktır. ve eğer bu işin içine girdiyse, büyük olasılıkla elinde benim kullanabileceğim iyi bir şey de vardır.

Ama eğer şimdi işe gitmeye kalkışırsam Amanda çok sinirlenecek.

Kadının iç çektiğini işitti, dönüp baktığında Amanda'nın ekranda yazılanları okuduğunu fark etti.

Matt özür dilemeye başladı: "Ben..."

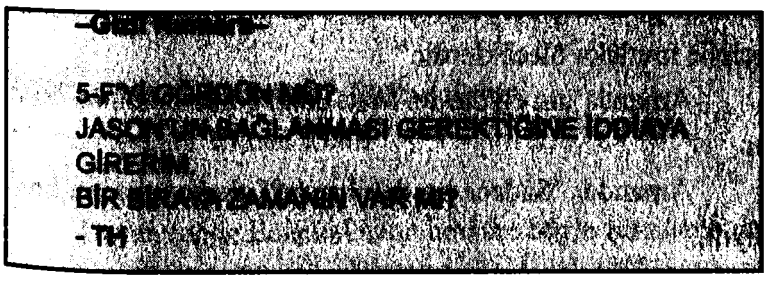
Amanda, "Hayır," diyerek lafını kesti. "Sorun değil. Gerçekten. Bir yandan kötü adamların sokaklarda gezinmemeleri gerektiğini düşünüp, diğer yandan da senin işini yapmamanı bekleyemem."

Matt onu tekrar alnından öptü.

Sözünü tamamlayarak, "Üzgünüm," dedi.

Sonra Payne O'Hara'ya "20 dakika sonra Liberties'de" diye mesaj attı.

Sonra telefonu titreşti, ardından tekrar titreşti. İlk mesaj, sadece "Tamam" yazan O'Hara'dandı. İkincisi Tony Harris'den geliyordu:

Amanda, "Aman Tanrım," dedi, "bu saat için aşırı derecede popüler sayılmaz mısın? Kıskanmalı mıyım?"

Payne, *Neler oluyor, bir taşla iki kuş vurabilirim,* diye düşündü ve mesajı şöyle cevapladı: "20 dakika sonra Liberties'de."

Amanda döndü ve Matt'in karnını yavaş yavaş okşamaya başladı.

Matt ona baktı ve, "Laf cinayetlerden açılmışken..." dedi.

Amanda cümlesini, "Gitmeli misin?" diyerek bitirdi.

"Hayır. Söyleyeceğim şey şuydu: Acele etmenin bir manasını görmüyorum."

Amanda avucuyla yavaşça bir yuvarlak daha çizerken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Pekala, bence hemen fırlayıp bir yerlere yetişmek için acele etmeye hiç gerek yok. Mick Liberties'de Tony'yle birlikte on dakikalığına birkaç tek atabilir. Ve şu ateş edilmiş-ve-atılmışlar yüzünden aranıyor olsam da" –cep telefonuna uzandı ve kapatmak için bir tuşa bastı– "ki böyle bir arama artık doğrudan telesekreterime bağlanacak, profesyonel görüşüme göre ateş edilen adamlar şu andan itibaren on dakika içinde mutlaka öleceklerdir."

Amanda'nın eli durdu. Matt onun gözlerinin içine baktı.

Amanda, "Sadece on dakika mı?" dedi, ses tonu imalıydı.

Matt gülümseyip başıyla onaylarken, Amanda dudaklarını sarkıttı.

Kısa bir an sonra, kadının sıcak elinin karnından aşağı

kaydığını hissetti.

Amanda, "Benim bildiğim bir Ben Franklin sözü de var," dedi.

"Öyle mi? Sormaya korkuyorum. Yatıştırma ya da yağmurlu bir güne bırakma veya –daha da kötüsü– mahrum bırakmayla mı ilgili?"

Amanda'nın sıcak eli yavaşça ve heyecanlandırıcı bir tarzda Matt'in göbek deliğinin altına gelene kadar kaydı, sonra biraz daha aşağı indi. Matt olacakları tahmin ederek memnun bir tavırla homurdandı, ta ki Amanda'nın parmakları onu kısa kıllarından kavrayana kadar.

Amanda bunları çekince, biraz sahte bir tavırla, "Ah!" diye bağırdı. "*Bu* da ne içindi?"

"Ben, 'Sev ve sevil,' demiş."

[DÖRT]

5550 Ridgewood Sokağı, Philadelphia
Cumartesi, 31 Ekim, 23.45

Bayan Joelle Bazelon uzun bir süre böyle bir günün geleceğine dair kemiklerinin derinliklerine kadar işleyen büyük bir korku içinde yaşamıştı. Koyu tenli, altmış iki yaşındaki dul kadın –soyu Jamaikalıydı, bir metre altmış beş santimetre

boyundaydı, diyabete karşı verdiği on yıllık bir savaşın ardından klinik derecede obezdi– her gece arteritli dizlerinin üzerine çökmüş, İncil'i önünde yatağının üzerinde, olacaklardan kaçmanın bir yolunu bulabilmek için hiç atlamaksızın yalvarmış, her şeyi zamanında toparlamanın ve hem kendisi hem de daha yeni on sekizine giren torunu Sasha için daha iyi bir yere taşınmanın bir yolunu bulabilmek için yakarmıştı.

Ama bu olmamıştı.

Ve şimdi, o ana kadar oldukça hoş geçen Cadılar Gecesi'nde, Joelle Bazelon mutfak lavabosunun önünde dikilmiş akşam yemeğinde kullandıkları tabakları kurulayarak yerlerine kaldırıp pencereden dışarı bakarken, zamanın dolduğunu fark etti.

Akşamın erken saatlerinde, kapı zilinin art arda çalındığını, çocukların heyecan dolu korolarının "Hile mi, şekerleme mi!" tarzında bağırışlarını işitmiş, ardından da güzel, narin, bir metre seksen santimetre boyundaki Sasha'nın büyük bir heyecanla kolunun altındaki şekerleme dolu büyük plastik kâseyle kapıya koşturduğunu, sonra her birisinin çantasına bunlardan koyarken belinden öne doğru eğilip hepsine kostümlerine dair çeşitli iltifatlarda bulunduğunu görmüştü.

Bu bağırışlar yaklaşık saat dokuza, çocuklar –hatta büyük olanlar, hile mi, şekerleme mi oynamak için çok yaşlı olduklarını gerçekten bilenler– kapı zilini çalmayı bırakana kadar devam etmişti.

Sasha büyükannesine, on yaşından beri arkadaşı olan Keesha Jones ile birlikte takılmak için sokağın ilerisine gideceğini söylemişti. Joelle Sasha'nın geceleri dışarıda olması konusunda kendisini hiçbir zaman tam manasıyla rahat hissetmiyordu, özellikle de eğer saat geçse. Ancak kendisine kızın artık on sekizinde olduğunu, eve hapsedilemeyecek kadar büyüdüğünü ve Keesha'nın da sadece bir blok ötede oturduğunu anımsatmıştı.

Joelle'in yapabildiği tek şey, ona dikkatli olmasını söylemek olmuştu. Ve ek tedbir olarak –böylece eve döndüğünde, Sasha'nm içeri girmesi daha kolay ve çabuk olacaktı– ağır dökme demir dış kapıyı kilitlemeden bırakmasını vurgulamıştı.

Ve şimdi, işittiği sese bakılırsa, Sasha eve çabuk dönmüştü.

Çok çabuk.

Joelle ahşap ön kapının ardına kadar açıldığını, ağır pirinç kapı tokmağının iç duvara hızla çarpıp şaşırtıcı derecede yüksek bir ses çıkardığını işitti.

Sonra Sasha'nın korktuğu açıkça belli olan çığlığı duyuldu, "*Büyükanne!*"

Joelle buz kesti. Ve tanıdık erkek sesinin "Hile mi, şekerleme mi!" diye bağırdığını işitince –ses tonu açıkça tehditkârdı– dizleri çözüldü.

Linolyum zemine düşmemek için lavabonun kenarına tutunurken, *Xavier Smith!* diye düşündü.

Ridgewood Sokağı güneybatı Philadelphia'nın Kingsessing bölgesindeydi. Joelle Bazelon'un orada yaşadığı süre kırk yıla yaklaşmıştı, Güney Philadelphia Lisesi'nden mezun olmuş, sonra LaSalle Üniversitesi'nden öğretmenlik sertifikasını almış, ardından da Anna H. Shaw Ortaokulu'na atanmış, oradan müdür kadrosundan emekli olmuştu.

5400 Warrington Caddesi'ndeki okul kadının Ringewood'daki evinden üç blok yürüme mesafesindeydi. Bu eve LaSalle'de tanıştığı kocası Ray'le birlikte taşınmış, sonra tek kızları olan Rachel'i orada doğurmuştu.

Joelle'nin öğretmenlikten emekli olduğu günlerde, on sekiz yaşındaki Rachel Sasha'ya hamile kalmıştı. Ondan bir yaş büyük baba, gebelik süresince dahi onun yanında bulunmamıştı.

Bazelonların evi –mütevazı, toplamda yüz yirmi metrekarelik bir yerdi– bir anda doluvermişti.

Ancak bu durum bir yıldan biraz kısa sürmüştü.

Ray ve Rachel Çevreyolu 95'te Delaware'den gelirken arabalarının sol lastiği patlamış, bu arabanın takla atmasına yol açmış ve köprü ayağına çarpmışlardı. Kazada hepsi ölmüştü.

Tüm bunlara rağmen, Joelle oldukça sebatlı davranmıştı. Öyle de olmalıydı. Kızını yetiştirmiş ve uzun yıllar boyunca sayısız çocuğu eğitmiş birisi olarak, Sasha'yı tek başına büyütmek onun açısından hiç de sorun değildi.

Buna rağmen yıllar içinde, her ne kadar Sasha annesi gibi tatlı ve akıllı birisi olduğunu ispatlamış olsa da, toru-

nunu yetiştirmek hiç de kolay olmamıştı. Her yalnız ebeveynin bildiği gibi, çocukla sürekli olarak baş başa geçirilen süre onun enerji ve duygularını tüketmişti. Aynı zamanda bir de para sorunu vardı; Ray'in kazancı gömülüşünden kısa bir süre sonra kesilmişti ve Joelle'in emekli aylığı da beklediği düzeyde değildi. Sonra diyabet de dahil olmak üzere sağlık sorunları başladı ve aşırı kilolarından dolayı, sadece var olan gücünü daha da azaltmakla kalmayıp aynı zamanda ödediği doktor ve ilaç paralarından dolayı birikimlerini de tüketen kalp sorunu baş gösterdi.

Sorunlarına acı dolu son noktayı koyan şey de, Joelle ve Ray'in aile olmadan yirmi yıl önce taşındıkları zamankiyle aynı kalmayan şu Güneybatı Philadelphia olmuştu.

İlk bakışta, Kingsessing onlara rahat bir orta sınıf mahallesi gibi görünmüştü. Sakinlerinin büyük çoğunluğu dizi dizi uzanan evlerini düzenli tutmaya, küçük avlularındaki çimenleri kesmeye ve arazilerini pislikten uzak tutmaya çalışmışlardı.

Ancak birisi yakından baktığında, orada sessiz umutsuzluğun işaretlerini görebilirdi.

Meskenlerin tümü inşa edildikleri dönemde hiçbirisinde var olmayan bir şeye sahipti: hırsız demirleri. Ağır siyah dökme demir parmaklıklar son on ila yirmi yıldır teker teker evlerin hepsinde yerini almıştı.

Zincirle birbirine bağlanan çitlerden bazılarının tepelerinde jilet kadar keskin teller dahi mevcuttu.

Hemen her parselin üzerinde insanın tüylerini diken

diken eden bir yangın yaşanmıştı: Evler yanıp kül olduğunda –ki bu bazen kazara olmamıştı– ev sahipleri sigorta şirketinin ödediği miktarı hiç sorgulamadan almış ve bu şehirden kaçıp gitmişlerdi. Belediye evlerin yıkımının bitirilmesi görevine saplanıp kalmıştı, ki bu işlem genelde ardında moloz dolu bir arazi bırakıyordu. Tuhaf bir şekilde, arazilerden birinde, beton kaldırımdan yukarı beş basamak çıkıyor ama hiçbir yere ulaşmıyordu.

Bu Joelle Bazelon'un komşu evinin başına da gelince, kadın duvardaki yazıyı görmüştü. Ön avlusunu oluşturan küçük bir metrekarelik çimenlik alana SATILIK tabelasını yerleştirmişti.

Joelle Bazelon, muhitin cehenneme dönüştüğünü fark eden tek kişinin kendisi olmadığını fark etmişti. Evinin sadece iki parsel uzağındaki diğer üç ev daha satılıktı. Herkes, onunkiyle kıyaslandığında bir banyo veya yatak odası az ya da fazla olan, temelde aynı evi satmaya çalışıyordu.

Evini bir emlakçıya vermiş, fiyat olarak da doksan dokuz bin dolar paha biçmişti. Ve tek bir teklif dahi almamıştı. Emlakçıya bunun sebebini sorduğunda, adam Joelle'ye diğer evlerden birinin her iki haftada bir beş bin dolar ucuzlatıldığını söylenmişti. Daha da kötüsü, satıcısı buna rağmen mantıklı bir teklif almamıştı.

Joelle Bazelon birdenbire kendisini korkunç şekilde kapana kısılmış hissetmişti.

Bugün tüm bu çöküşün başladığını yıllar önce, henüz o ortaokulun müdürüyken gördüğünün farkındaydı. İyi yolda

olmayan öğrencilere –ve bunu umursamayan ebeveynlere– şahit olmuştu. Ve o günden bu yana, Shaw'da ve civar semtlerde lisede ya da, daha da kötüsü, Philadelphia Okul Mıntıkası'nda son durakları olan disiplin yüklü okullardan birinde sürekli olarak sorun yaratan çok sayıda punkla karşılaşmıştı.

Kötü insanlar sokaklarda suç işleyip cirit atıyordu, gerçek hayatta bir kart oyunu olan Monopoly'nin gerçek versiyonu yaşanıyordu: DOĞRUDAN HAPİSE GİT, GEÇİŞ YASAK.

Lakabını kristal metamfetamin satarak ve bunu büyük bir hızla dağıtarak kazanan Xavier "Ekspres" Smith gibi punklar...

Tabii bunlar her zaman hapiste kalmıyorlardı.

III

[BİR]

Oda No 2180
Hops Haus Kulesi
1100 Kuzey Lee Sokağı, Philadelphia
Cumartesi, 31 Ekim, 23.48

İroni Matt Payne'i etkilemedi. Orada, Cadılar Gecesi Arifesi'nin neredeyse gece yarısında, öldürülecek kadar salak olan lanet olası birtakım kötü adamlardan bahsederek zaman harcamak için Liberties Bar'a yönelmişti.

Tatilimi geçirmek için ne kadar da aşağılık bir yol.

Daha da önemlisi: Özellikle de diğer seçeneğim bir Tanrıça'yla muhteşem bir yatakta kalmakken.

Her şey göz önüne alındığında, kim benim buradan ziyade orada olmamı sağlayabilir ki.

Telefonunun iki kez titreştiğini hissetti, ekranına baktığında iki mesaj geldiğini gördü. İlki Amanda'dandı: "Orada güvende ol bebeğim." İkincisi ise Mickey O'Hara'dandı: "Hangi cehennemdesin?"

Zihninde Amanda'yı Luna'yı tasmasıyla Hops Haus Kulesi'nin "Köpek Sahası" olarak isimlendirilen çimenlik bölgesinde yürütürken hayal etti. Matt burayı "Çiş Parkı" olarak adlandırmaya başlamıştı, ki bu aklına gelen iki takma isimden daha iyi olanıydı. Kulenin dört bacaklı sakinlerinin iki bacaklılardan sayıca daha fazla olduğuna ikna olmuştu. Görünüşe ve kokuya bakılırsa, iki bacaklıların büyük çoğunluğunun Köpek Sahası'nın çöp kutularını, kullanıldıktan sonra atılabilir plastik torba rulolarını ve LÜTFEN EVCİL HAYVANLARINIZIN PİSLİKLERİNİ TOPLAYINIZ yazan levhayı dikkate almadıkları açıktı.

Amanda'ya "Kısa bir süre sonra görüşürüz tatlım," diye yanıt yazarken, "ölüm ilanı"nı tekrar anımsadı.

Her zaman endişelenecek.

Çok tatlı. Ve aynı zamanda da kaygılandırıcı, çünkü bunun üstesinden gelemezse ne olacak?

Ya da, ya haklıysa ne olacak?

O'Hara'ya da bir mesaj attı: "5 dakika sonra oradayım... bana Mavallan 18 sipariş et."

Payne bir anda kendisini Cadılar Bayramı'nı kutlayanların enerjilerinin tadını çıkartırken buldu. Bulaşıcı kahkahalar ve İkinci Sokak boyunca uzanan barlardan taşan canlı müzik, Amanda'nın evinden çıktığı andan bu yana her yerden işitilebiliyordu.

Kaldırımın aşağısında ve yukarısında gördüğü çoğu kişi, barlarda sürtenler, inanılmaz güzel bir Cadılar Bayramı yaşıyorlardı. Asansörde ve Hops Haus Kulesi'nin lobisinde,

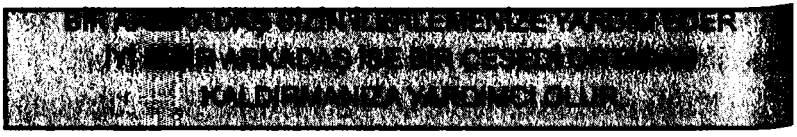
Payne yirmili ve otuzlu yaşlarda, Cadılar Bayramı kostümlü az sayıda insanla karşılaşmıştı. İçlerinden bazıları –vahşi olmasa bile– çok ilginçti. Tıpkı güzel, hoş vücutlu, otuzlu yaşlarının başlarında, lobinin ana girişindeki büyük cam kapılardan birini açmakta zorluk yaşayan sarışının üzerindeki giysi gibi. Kız Little Bo Peep* gibi giyinmişti. Ancak dar, firfirlı, kabarık kısa kesimli eteği ve derin dekolteli, göğüslerini yukarı iteleyen beyaz ve bebek mavisi elbisesi vasattı. Kostüm karaktere tamamen yeni bir anlam katmıştı, özellikle de kız koyun çobanının eşyalarını almak için eğildiği ve elbisesi güzel etlerini gereğinden daha fazla ortaya koyduğu anlarda.

Payne sırıtarak, *Gerçekten de Bo Peep,* diye düşündü.

Sonra, İkinci Sokak'tan aşağı Liberties'e doğru yürürken, bir bardan sendeleyerek çıkan, üzerlerinde tam manasıyla Cadılar Bayramı kostümü olarak adlandırılamayacak ancak gereğine uygun kara mizah yüklü tişörtler olan iki adamı görünce Payne de kıkırdamaya başladı.

Tişörtlerden biri üzerinde ESPRİ İÇİN PHILADELPHIA'YA GİDİL yazan bir Özgürlük Çanı simgesi taşıyordu.

Diğerinde beyaz tebeşirle dış hatları çizilmiş bir insan ve şu söz mevcuttu:

*Bir çizgi film kahramanı (ç.n.)

Payne, her ikisi de, diye düşündü, Tony Harris ve Mickey O'Hara ile 'ateş-edilmiş-ve-atılmış'lara dair o gece Liberties'de yapacağım görüşmeye giderken giyilebilecek türden.

Bu tür konular Liberties'de ilk olarak o gece tartışılıyor olmayacaktı. Bu bar, diğer bölümlerde görev yapan polislerce de keşfedilen, sert içkilerin ve harika yiyeceklerin servis edildiği, nadiren –bazıları ufak tartışmalar olan– birtakım sevimsiz olayların yaşandığı, eski muhitte yer alan ve Cinayet Masası çalışanlarının gayri resmi tercih ettiği bir mekândı.

Burasının gerçekten kendisine has bir karakteri var.

Payne bunun ardından bu tür kuruluşların ne kadar daha hayatta kalabileceklerini merak etti. Çünkü Hops Haus kompleksine ve gösterişli yeni komşusu Schmidt Bira Fabrikası'na şükürler olsun ki, şehrin bu bölümünün gayrimenkul fiyatlarını zıplattığından en ufak bir şüphe dahi yoktu. Ve bu da, sonuç olarak, orada yaşamaya maddi açıdan yaşlı emeklilerden ve genç bohem sanatçılardan daha fazla güçleri olmayan sakinleri muhitten uzaklaşmaya zorluyordu.

Genç profesyonelleri kendilerine çeken çok daha pahalı mülkiyetler düşük kiralı sıra evlerin ve terk edilmiş endüstriyel alanların yerlerine geçiyor, yeni gelenler diğerlerine yeni işler üretiyordu. Ve harcanan para vergilendirilen para demekti, bu da şehrin hazinesini dolduran daha fazla gelir anlamına gelmekteydi.

Bu Philadelphia'nın iyileşip yenilenmesi demek.

Ve şehrin ne kadarının yenilenmesi gerektiğini de Tanrı bilir

Burasının büyük kısmı gerçek bir cehennem.

Bu, içerdiği onca suç, ahlaksızlık ve berbat altyapısıyla Philadelphia'nın lanet olası bir kanalizasyon borusunun dibinde dönüp dolanmaya başladığından korkan çok sayıda insanı –Matt de dahil olmak üzere– umutlandırdı.

Payne kentsel gelişime verilen desteğin, Amanda Law'ın Payne'in küçük dairesinin yer aldığı Center City'den ziyade Hops Haus Kulesi'ndeki mülkü satın almasının temel sebeplerinden biri olduğunu biliyordu. Amanda restorasyon ve yeniden yapılandırma fikrinden hoşlanıyordu. Evin konumu işyerine eskisinden daha yakın değildi –aradaki zamansal mesafe sadece birkaç dakikaydı– ancak burasının uzun bir süredir sefaletten daha fazlasının yaşandığı canlı bir yer olduğuna inanıyordu.

Ve Philadelphia'nın –Matt'in sevdiği ancak birçoklarının nefret ettiğini bildiği şehrin– böylesine iç karartıcı bir noktaya ulaşmasına izin verildiği gerçeği adamı hayal kırıklığına uğratan bir konuydu.

Ülkemizin en önemli kanunlarının –ABD Anayasası'nın– doğum yeri olan bu şehir, nasıl oldu da ulusumuzun en kanunsuz yerlerinden biri haline geldi?

Ve ülkemizin en boktan yerlerinden biri oldu?

Bu nasıl düzeltilecek?

Bu haysiyet ve gururu nasıl geri kazanacağız?

Başını salladı.

Cevap burada bulunabilir mi?

İki önde gelen spekülatör, ki birincisi Hops'u inşa eden kişi, diğeri de Schmidt'i kuran adam, neredeyse on yıl boyunca Kuzey Liberties gibi bir ümitsiz vakayla ilgilendiklerini inkar etmişlerdi.

Ancak spekülatörlerden biri gizliden gizliye bir bina inşasına yeter miktarda araziyi parça parça toplamaya başlayınca, Schmidt Birahanesi'nde yenileme başladı. Sonra, Philadelphia'nın Kuzey Liberties'inin küllerinden yükselen Phoenix gibi, ek iki katlı binalar patlak verdi, etraf pahalı apartmanlar, dükkânlar, restoranlar ve tabii ki yazıhane alanlarıyla doldu.

Ardından, bu gelişim başarısını ispatladığında, Hops Biracılık'ın sahibi kendi yenileme projesine başladı. Ve kısa bir süre sonra yirmi bir katlı Hops Haus Kulesi de Schmidt' inkine tepeden bakacak derecede yükselmeye başladı.

İnsanlar bu şehri kurtarmak, tarihini koruyup muhafaza etmek istiyor

Ve etrafta bu tür oldukça çok sayıda insan olduğu da kesin. Tüm Philadelphia'da.

Ancak her bir sorunla birlikte inanılmaz derecede yüksek meblağda parayı sokağa atmak başarının garantisi değil; sadece şu Center City'ye, Philadelphia'nın parlayan yıldızına bir bakın. Hâlâ azınlık mahallesini andıran kısımları var.

Belki de burası kazanç noktasını geçmiştir, öyle değil mi?

[İKİ]

5550 Ridgewood Sokağı, Philadelphia
Cumartesi, 31 Ekim, 23.50

Mutfak lavabosunda, Joelle Bazelon dizlerinin gücünü geri kazanmak için çabaladı, sonra bacaklarıyla kilosunun izin verdiği oranda hareketlendi. Mutfaktan çıktı ve evin önünden gelen boğuşma seslerine doğru ilerledi. Oturma odasına girdiğinde, Xavier "Ekspres" Smith'le neredeyse burun buruna geldi. Oğlan sol eliyle Sasha'nın sağ kolunu yakalamıştı. Sağ elinde küçük burunlu krom kaplı .32 kalibrelik bir tabanca vardı.

Bu Joelle'in Smith'le ilk karşılaşması değildi. Oğlan bir sokak ötede, Pentridge Sokağı'nda büyümüştü. Yirmi dört yaşında, zenci bir adamdı, asabiydi, sert ve huysuz bir suratı vardı, kahverengi boksör çamaşırının yarısı görünecek kadar aşağı düşmüş halde kalçasında duran bol bir kot pantolon giyinmişti. Üzerinde bir tişört, önden fermuarlı kapüşonlu bir mont ve bir New York Mets şapkası vardı, bunu siperliği elmas bir küpenin ışıldadığı sağ kulağına dönük şekilde kafasına geçirmişti.

Sasha, "Onun verandada, karanlıklar arasında saklandığını görmedim büyükanne!" diye bağırdı.

Smith ona, "Kes sesini kaltak!" diye haykırdı.

Joelle onca yıl süresince yetiştirdiği çok sayıdaki öğrenciye yaptığı üzere, punkı büyük bir dikkatle inceledi. Her ne kadar elinde tabanca olsa ve bunu sallasa da, silahı hiç kimseye doğrudan doğrultmuyordu.

Oğlanın gözlerinin kan çanağı gibi, hareketlerinin sarsak, kendisinin de hiperaktif olduğunu fark etti.

Bir şeyler almış, diye düşündü.

Joelle güzel İngiliz aksanıyla, elinden geldiğince sakin ve otoriter bir tavırla, "Torunumla bu şekilde konuşmayacaksın," dedi. Sanki hızlı çarpan kalbi göğsünü delip çıkacakmış gibiydi.

Smith onu bakışlarıyla alt etmeye çalıştı.

"Bunun olacağını sana söylemiştim!" diye bağırdı. "Seni hiç kimseyle konuşmaman yönünde uyarmıştım! Seni yaşlı kaltak, tüm hayatım boyunca benimle dalga geçip durdun!"

Joelle Bazelon'un önceki hafta yaptığı şey on yıl kadar önce, o günlerde on dört yaşında olan Xavier Smith'i Shaw Ortaokulu'na yürüyerek giden kendisinden yaşça küçük oğlanları döverken gördüğünde yaptığı şeye az çok benziyordu. İlk kavgada, ebeveynleriyle konuşmak için oğlanın evine telefon etmişti. Ancak Xavier'in annesi –Joelle kadının boşanmış bir ebeveyn olduğunu o zaman öğrenmişti– ona kendi işine bakmasını, oğluyla bir anne olarak tek başına ilgilenebileceğini söylemişti. Bunun ardından, Joelle Xavier'i bir hafta kadar sonra diğer bir oğlanı pataklarken, ardından da kol saati ve parasını alırken gördüğünde, polisleri çağırmıştı.

Joelle polislere bu tür kötü davranışlara şahit olmaktan büyük üzüntü duyduğunu ama böyle bir şeye müsamaha gösterilemeyeceğini belirtmişti.

Ve dört gün önce polisleri tekrar aradığında da aynı şeyleri hissediyordu.

Philadelphia Belediyesi yirmi altı devriye bölgesine bölünmüştü – yirmi beş adet numaralandırılmış bölge, artı Center City. Altmış Beşinci Woodland Caddesi üzerindeki polis departmanının On İkinci Bölgesi'ndeki telefonu yanıtlayan onbaşı, şikâyetin geldiği eve, 5550 Ridgewood Sokağı'ndaki Bayan Joelle Bazelon'un evine bir çift devriye memuru yolladı.

Chevrolet Impala marka ekip arabası kaldırım kenarına park ettiğinde, Joelle ön verandadaki ahşap sallanır sandalyede bekliyordu. Gördüklerini üniformalı devriye memurlarına da tekrarladı: O akşam çöp dökmek için sokağa çıktığında, Xavier'in iki kapı aşağıdaki komşunun evinin arka kapısından gizlice çıktığına tanık olmuştu. Oğlan, komşusunun yeni aldığını bildiği düz ekran gıcır gıcır televizyonunu taşıyordu.

Xavier kadının kendisini gördüğünü fark edince, ona bağırmıştı: "Sen kendi işine bak kaltak! Yoksa başın belaya girer!"

Polisler birkaç soru sormuş, Joelle'in ifadesini kaleme almışlar, ona bunu okutmuş ve imzalatmışlar, ihtiyaç duymaları durumunda kendisiyle temasa geçeceklerini ifade ederek oradan ayrılmışlardı.

Ve Joelle'in olanlara dair işittiği en son şey de bu olmuştu.

Yani o geceye, Xavier Smith öfkeli ve uyuşturucunun etkisi altında birdenbire evine dalana kadar.

Oğlan, "O polis arabasını burada gördüm!" dedi. "Bundan sonra hatırladığım tek şey tutuklanışım oldu!" Ardından kötü dişlerini ortaya çıkartacak şekilde garip bir tarzda gülümsedi. "Ama kendime iyi bir avukat tuttum."

Sasha'ya ve arkasına pis pis baktı. "Kızının çok hoş bir ganimeti var."

Sasha oğlana baktı.

Xavier Sasha'nın dar kotunun arka cebindeki şişliği fark etti.

"Şu telefonu bana ver," dedi, Sasha hiçbir harekette bulunmayınca, Xavier cihazı bizzat kendisi çekip çıkardı ve ön cebine attı.

Joelle elinden geldiğince tarafsız ve sert bir tavırla, "Xavier, lütfen torunumu serbest bırak," dedi. "Ve sonra da çıkıp git. Eğer yapmazsan..."

Xavier kadının lafını yarıda keserek aniden yüksek sesle kahkaha atmaya başladı.

"Gitmek mi, yaşlı kadın? *Sen bana* buradan gitmemi mi söylüyorsun? Delisin! Beni yakalamaları için polisi çağırdığında neler olduğunu sana göstermeden buradan ayrılmayacağım! Bu bana büyük meblağda paraya mal oldu, avukat harcını ve kefalet ücretini ödemek zorunda kaldım. Ben para kaybetmeyi sevmem."

Joelle kanepeye ve orada duran uzun kordonlu beyaz telefona doğru yürümeye başladı. "Şimdi telefon edecek..."

Xavier, "Hiçbir yere telefon etmeyeceksin!" dedi. Tabancasını kanepeye doğru salladı. "Oraya otur, seni yaşlı kaltak!"

"Xavier..."

Oğlan kafasını aniden deli gibi sallamaya başladı, sanki tamamen sakinleşmeye çalışıyor gibiydi, sonra bağırdı: "Sakın benden baskın çıkmaya çalışıyormuşsun gibi konuşma!"

Sasha'nın kolunu bıraktı, sonra ona doğru yürürken tabancanın namlusunu yaşlı kadına doğru salladı. Sonra onu o kadar sert iteledi ki kadın koltuğa düştü.

Joelle yerinden doğrulmaya çabalayarak orada yatarken, Xavier yan masada duran telefonu yakaladı. Kordonunun bolluğunu aldıktan sonra sertçe asıldı, ucunu duvardaki prizden çekip çıkardı.

Sonra yine Joelle'e döndü ve kadını geriye, yastıklara doğru iteledi. Küçük namlulu tabancayı kapüşonlu montunun karın hizasındaki cebe sokuşturduktan sonra, Joelle'in bileklerini yakaladı ve bunu telefon kablosuyla sarmalamaya başladı. Kadın bileklerini birbirinden ayırıp Xavier'in doladığı kabloyu sökerek direndi.

Xavier cebindeki tabancayı kaptı ve sanki Joelle'in kafasına indirecekmiş gibi kafasından yukarı kaldırdı.

"Beni bunu yapmaya mecbur bırakma," dedi, neredeyse hırıldıyordu, sonra tabancayı tekrar cebine yerleştirdi,

Joelle'in bileklerini tekrar sardı, sonra da ayak bileklerini bağladı.

Beyaz vinil kablo kadının gevşek siyah etine inanılmaz derecede baskı yapıyordu.

Xavier ona baktı ve "Şimdi sana insanın kaybedecek bir şeyinin olmasının neye benzediğini göstereceğim!" dedi.

Görünür şekilde titreyen Sasha'ya yaklaştı.

Tabancayı göğsüne nişan aldı.

"Dizlerinin üzerine çök kaltak!"

Aniden hızlı ve derin nefes almaya başlayan Joelle bağırdı: "Xavier, lütfen! Ona zarar verme! Elimde kalan tek şey o!"

Sasha hıçkırmaya başladı.

Smith, yeri işaret ederek, "Dediğimi yap!" dedi.

Sasha başını aniden meydan okurcasına salladı.

Smith sol elini arkaya kaldırdı, sonra öne doğru savurdu, suratına açık avucuyla o kadar güçlü bir tokat indirdi ki, kız dengesini kaybederek yere kapaklandı.

Titreyerek ayağa kalkmaya başladığında, Xavier kızı saçlarından yakaladı, yüzü kasığı hizasında kalacak şekilde dizlerinin üzerine çökene kadar yere doğru iteledi.

"Haydi bakalım kaltak. Onunla ne yapacağını biliyorsun."

Sasha derinden hıçkırarak, "Hayır, lütfen," dedi. "Hayır..."

Joelle'in daha hızlı, kısa nefesler almaya başladığı işitiliyordu.

Smith başını eğerek Sasha'ya baktı.

"Yap şunu!"

Kız, tekrar tokatlanabileceği beklentisiyle gözlerini kapatıp başını tekrar salladı.

Xavier ona vurmadı ancak, bunun yerine, tabancanın namlusunu kafasına dayadı ve başparmağıyla horozu hafifçe geriye çekti. Bunu yaptığında, top döndü. Metalik *klik-klik sesleri kızın gözlerinin fal taşı gibi açılmasına sebep oldu.*

Xavier'in işi bittiğinde, Sasha hafiften hıçkırmaya başladı.

Xavier "Ekspres" Smith, sağ eli kızın saçlarını kavramış ve sol eli de tabancayı kafasına dayamış bir halde dikilerek, güzel genç kızı son bir kez daha korkuttu.

Gülümseyip tetiği çekerken, "Bang-bang, kaltak," dedi.

Sasha düşen horozun sesiyle çığlık attı.

Ama patlama sesi işitilmedi.

Sadece bir sessizlik yaşandı ve kanepeden büyük bir inilti yükseldi. Sonra hiçbir şey olmadı.

Smith, Sasha ile birlikte koltuğa bakarken gülümsedi.

Yaşlı kadın ya bayılmıştı, ya da uyuyor gibi yapıyordu.

Xavier ona, "Bir dahaki sefere yaşlı kadın, bunun içinde mermi olacak," diye seslendi.

Sol eli Sasha'nın saçını bıraktı. Kafasını okşadı.

"Bu çok iyiydi kızım. Gerçekten iyiydi. Seni benim sürekli kaltağım yapabilirim."

Sasha ayağa kalktı ve kanepeye doğru atıldı.

Ona doğru uzanırken, "Büyükanne!" diye seslendi.

Yanıt gelmedi. Sasha onu salladı ama yine bir şey yoktu. Yanağını büyükannesinin burnuna ve ağzına yasladı, nefes alıp almadığını anlamaya çalıştı, sonra nabzını hissedeceğini ümit ederek sabırsızca kadının bileklerinin içine ve çene kemiği hizasındaki boynuna dokundu, ama hiçbir şey yoktu.

"Öldü!" Sasha acı acı bağırdı. "Oh, büyükanne!"

Xavier "Ekspres" Smith kanepeye koştu, yaşlı kadının bileğine ve boynuna dokundu.

Sasha ellerini yumruk yaptı, Xavier Smith'in sırtına ve kollarına vurmaya başladı. "Sakın Büyükanneme dokunma, lanet herif!"

Xavier doğruldu ve tabancasını sinirli bir şekilde Sasha'ya doğrulttu.

"Dinle kaltak. Sakın buraya geldiğime ilişkin kimseye tek bir kelime dahi etme. Beni duyuyor musun?"

Sasha ona, gözlerinde derin bir üzüntü ve nefret karışımıyla, baktı.

Xavier büyük bir hızla giriş kapısına yöneldi ve, "Sakın unutma. Buraya istediğim an gelebilirim. Ya da seni başka bir yerde bulabilirim. İstediğim zaman," dedi.

Sonra Xavier "Ekspres" Smith, tıpkı lakabına uygun bir şekilde, gecenin karanlığında yok oldu.

[ÜÇ]

705 Kuzey İkinci Sokak, Philadelphia
Cumartesi, 31 Ekim, 23.59

Tony ve Mickey'nin arabaları, Harris'in mahalli idare tarafından kendisine verilen hurda, üzeri işaretsiz gri Ford Crown Victoria Polis Aracı ve O'Hara'nın yeni siyah BMW M5 sedanı Liberties Bar'ın önüne park edilmişti.

Matt Payne içerisinin beklediği kadar kalabalık olmadığını gördü. Sol duvar boyunca tabureli ahşap masalar dizilmişti. Birkaçı doluydu ancak çoğu kısa bir süre önce boşalmış gibi görünüyordu. Üzerleri boş ve henüz bitmemiş içki bardaklarıyla hâlâ doluydu. Aynı şey odanın ortası, daha çok sayıda ahşap masa ve sandalyenin bulunduğu yer için de geçerliydi. Komi hiç durmaksızın çalışıyordu ve bir süre daha da bu şekilde çalışacak gibi görünüyordu.

Matt odanın karşısında bir tür hareketlenme yaşandığını fark etti ve yüzyıllık, süslü oymalı meşe bara baktı. Neredeyse ön pencereden ikinci kat oturma yerlerine çıkan ahşap merdivenlere kadar uzanıyordu. Barın dörtte üçü doluydu ve sağ ucunda, ki bu kısım sokağı gören ön cama en yakın noktaydı, Michael J. "Mickey" O'Hara dikiliyordu.

İrlandalı adam etrafına bulaşıcı bir enerji yayıyor ve şimdi de sağ elini kıvır kıvır kızıl saçlarının tepesinde şevkle

sallıyordu.

Hemen yanında, her zamanki eski mavi spor ceketi ve gri pantolonu içinde, Tony Harris dikilmekteydi. Mickey'nin manik el sallayışını fark etti ve omzunun üzerinden arkasına doğru baktı. Tony Matt'i görünce sola doğru kayarak barda ona yer açtı. Adamın yer değiştirişiyle birlikte Matt Mickey'yi daha net gördü ve tüvit ceketinin altına ne giydiğini fark etti: Bu üzerinde dört yapraklı bir yonca olan ve ÖP BENİ, BEN İRLANDALIYIM, yazan bir tişörttü.

Payne yaklaşırken O'Hara, "Neden bu kadar geciktin?" diye sordu.

Ağzı sıkı olmak cesaretin bir parçasıdır, sanırım ben de öyle yapacağım.

Matt, "Amanda'nın köpeğini yürütmek zorunda kaldım," dedi.

"Oh, öyle mi?" O'Hara gülümsedi. Sağ eliyle imalı bir şekilde hareket çekerken, ki orta parmağını işaret parmağının üzerine sürtüyordu, "Bunu şu günlerde bu şekilde mi ifade ediyorlar?" dedi.

Harris kıkırdadı.

Payne, "Siktir git Mickey," dedi ama gülümsedi. Konuyu değiştirdi. "Güzel bir gömlek. Ama yanlış bayramda giymişsin."

Mickey, "Elimdeki kostüm benzeri en uygun şey buydu," dedi. "Ama kendinden bu kadar da emin olma Matty."

Payne, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Tony Harris, Hops Haus fıçı birası şişesini dudaklarına

götürmüş, tam yudumlamak üzereydi ki başıyla işaret etti ve "O çoktan altı öpücük aldı, buna inanılmaz derecede güzel, tırnak içinde, melek, tırnağı kapat, beyazlar içindeki iki uzun boylu da dahil. Kadın Mickey'nin kafasını okşadı ve ona kendisinin şans büyüsü olduğunu söyledi," dedi.

Matt güldü, barmen geldi ve barda hemen onun önüne iki bardak iteledi, birinde renksiz bir sıvı içinde buz küpleri yüzüyordu, diğerinde ise sadece koyu renkli bir sıvı vardı, iki bardak da yarım doluydu.

Barmen John Sullivan, "Bu akşam ilk turlar benden," dedi. İriyarı, kırk yaşında, koca göbekli, arkadaşça ışıl ışıl gözlü ve beyaz sakallı ikinci nesil bir Amerikalı İrlandalıydı. "Cadılar Bayramın kutlu olsun, Matt."

Payne, buzlu su olduğunu bildiği bardağa uzanarak, "Sanırım sek biramı kazanmak için 'hile mi, şekerleme mi' demeliydim, öyle değil mi?" diye karşılık verdi. Bunu koyu renkli kahverengi likörün yer aldığı diğer bardağa boşalttı, yarı yarıya karıştırdı. "Teşekkürler, John."

Barmen, Payne içkisini kaldırıp, "Şerefe baylar," dediğinde, ardından da John'un, Tony'nin ve Mickey'nin şişesine kadehini tokuşturduğunda, sonra da içkisinden büyük bir yudum aldığında sırıttı.

Harris'e döndü. "Pekâlâ, söyle bakalım bana, bu gece Old City'de tüm o olup bitenler de neydi?"

Harris Mickey O'Hara'ya göz attı. "Sen başlamak ister misin?"

O'Hara gösterişli bir şekilde, *Senden sonra,* tarzında

elini salladı. Harris omuz silkti, sonra başıyla onayladı ve, "Hepsi kayıt dışı kalacak, tamam mı?" dedi.

O'Hara iç geçirdi. "Biliyorsun ki, internette yayınlamadan önce yazdıklarımı mutlaka okuyacaksın."

Tony Harris'in surat ifadesinden, ettiği sürçülisandan dolayı ciddi derecede mahcup olduğu aşikârdı. "Özür dilerim Mickey. Eski alışkanlık işte."

[DÖRT]

Kural olarak, polisler muhabirlerden pek hoşlanmazlar ve dolayısıyla da, onlarla mecburi noktalar haricinde hiçbir şey –hatta yeterince uzun bir sohbet zamanını dahi– paylaşmazlar.

Polis Hattı'nı oluşturanlar ihtiyatlı bir gruptu. Harici insanlar onların ne yaptıklarını, kardeşliklerinin ne anlama geldiğini gerçekten anlamadılar ve görünüşe bakılırsa alman eğitim düzeyi de bunu kesinlikle değiştirmedi.

İnsan ya polisti ve olan biteni anlıyordu, ya da değil.

Mickey O'Hara polis değildi. Polis arkadaşlarıyla, "Polis departmanıyla iyi geçinemedim," diye şakalaştı, "çünkü ebeveynlerimin kim oldukları belli ve birbirleriyle evliydiler."

Ama –tıpkı her kuralın istisnası olduğu gibi– O'Hara

onları gerçekten de anlıyordu.

Az sayılamayacak kadar beyaz gömlekli hatta üniformalarında yıldızları olanlar da dahil olmak üzere polis departmanındaki çok sayıda kişinin saygısını –ve Matt Payne gibi kişilerin de arkadaşlığını–uzun bir süre önce kazanmıştı.

Mickey O'Hara'nın polis kuvvetlerinde, kuruma dahil olan çok sayıdaki polis memurundan daha fazla insan tanıdığı söylenirdi ve tabii ki onu bir kalabalıkta, departmanın başı olan Polis Komiseri Ralph J. Mariana'dan çok daha rahat ayırt edebilecek polis sayısı da daha fazlaydı.

O'Hara'nın polislerle olan geçmişi neredeyse, ama tam olarak değil, *Bulletin*'le olan geçmişi kadar eskilere dayanıyordu. İşe on iki yaşında gazete dağıtmakla başlamış, dört yıl boyunca okuldan sonra her gün bisikletine atlamış, Batı Philadelphia'nın dizi dizi evlerinin merdivenlerine akşam baskılarını atmıştı.

On altı yaşına girdiğinde, gazetecilik kariyerinde derin değişikliklere sebep olan birtakım olaylar yaşanmıştı.

Monsenyör Dooley kumar oynamanın kesinlikle tolere edilmeyeceğini açık ve net bir şekilde ifade etmişti. O'Hara adlı oğlanın Francesco "Bağırsak Frankie" Guttermo'ya kadar bağlantı kurulacak türden yasadışı numaralarının olduğunu ve Mickey'nin suikastçısını –Monsenyör bunun ne kadar ahlaksız bir davranış olduğunu ilan etmiş olsa da– gammazlamayacağını keşfedince, Monsenyör açısından Mickey'yi okuldan atmaktan başka bir seçenek kalmamıştı.

Monsenyör tarafından yakalanıp kendisine kapı göste-

rilmeden önce, Mickey *Bulletin*'de açık kadro olduğunu öğrenmişti. Bu kadronun peşinden koşmaya ise hiç zamanı olmamıştı, ta ki o ana kadar. Ve şimdi bu kadroyu gerçekten istiyordu çünkü bisikletten gazete fırlatmaktan çok daha fazla kazanabilirdi. Ve ayrıca ofis işiydi, dolayısıyla yağmur altında bisiklet sürmeye ya da lanet olası sokak köpeklerinin ısırmaya çalışan çenelerinden kaçmaya çalışmaya paydos.

Mickey bu pozisyonu gerçekten de kaptı ancak doksan günlük bir deneme süresi vardı.

Deneme süresinin bitiminin ardından, Mickey'nin üzerine gün geçtikçe daha fazla araştırma görevi –hiç kimsenin yapmak istemediği ağır işleri– yükleyen mürekkep lekeli masalı asistan editörün kılavuzluğu eşliğinde çalışmaya başlamıştı. Mickey daha farkına varmadan, teslim ettiği araştırmalar, her ne kadar kısa olsalar da, gerçek makalelere dönüşüyor, "Ekibe Genel Bakış" başlığı altında yaymlanıveriyordu.

Sonra, bir cuma akşamı geç saatte –bunu, yaklaşık yirmi yıl önce değil de, sanki daha dün olmuş gibi net bir şekilde hatırlıyordu– Mickey yazı işleri müdürünün ofisine çağrılmıştı. Ofisin diğer basın odalarına tepeden bakan büyük bir camı vardı ve Mickey yaklaşırken yazı işleri müdürünün o günün akşam baskısının ön sayfasının kopyasına baktığım görmüştü. Asistan editör de oradaydı, her zamanki sıradan içgözlemsel tutumuna bürünmüştü.

On sekizine girmesine birkaç gün kalan Mickey O'Hara bunun gazetecilik günlerinin sonu olduğuna ikna ol-

muştu. Açıkça görülüyordu ki, kılavuzluk eden editör, aşağı seviyedeki genç çalışanın tartışmaya açık becerilerini geliştirmesine yardım ederek resmi görevlerini kötüye kullanırken yakalanmıştı.

Ve şimdi de bahsi geçen çocuk işini kaybetmek ve sokaklara geri gönderilmek üzereydi.

O'Hara, tekrar pedal çevirerek evlerin merdivenlerine gazete fırlatma fırsatını yeniden yakalayabilmesi durumunda şanslı sayılacağını fark etmişti.

Ama tabii ki, böyle bir şey olmamıştı.

Biçimsiz bir hal hatır sormanın ardından, yayın işleri müdürü elindeki gazeteyi Mickey'ye doğru fırlatmıştı. Mickey gazeteye bakmış, kaleme aldığı başlığı fark etmiş, sonra da altında kendi ismini görmüştü; imzası orada, ilk sayfadaydı.

Mickey O'Hara dili tutulmuş bir halde iki adamın ortasına doğru bakarken yazı işleri müdürü, "Tebrikler Mickey. Çok güzel bir çalışma. Aslına bakılırsa bu benim iş görüşme süreçlerinde "Ne zaman başlayabilirsiniz?" diye sorduğum kısım. Ancak görünüşe bakılırsa siz bu işi zaten aldınız."

O'Hara *Bulletin*'in hiyerarşi listesinde büyük bir hızla yükseldi, sonunda şehrin Çocuk Koruma Hizmetleri'nde yolsuzluk ve çirkin yetersizliğe dair can alıcı makaleler dizisi olan "Parayı Takip Et"i kaleme almaya başladı.

O'Hara, özellikle de Monsenyör Dooley'nin kendisine kapıyı gösterdiği günden bu yana ne kadar çok yol kat etti-

ğini göz önüne alınca, dünyanın zirvesine çıktığını düşünmüştü. Yapmaktan zevk aldığı bir şey için oldukça iyi bir maaş aldığını düşünmüştü. Ve kaleme aldığı hikâyelerin Çocuk Koruma Hizmetleri adlı cehenneme hapsolan çok sayıda çocuğa yardımcı olmasının her şeye değdiğine de inanıyordu.

Ama bunun ardından çocukluk arkadaşı Casimir Bolinski kasabada boy gösterdi ve ona aptalın teki olduğunu belirtti. Kullandığı kelimeler tam olarak şöyleydi: "Artık Mickey, şu aşağılık heriflerin seni dolandırdıklarını fark et."

Burada bahsi geçen "aşağılık herifler", *Bulletin*'in yöneticileri için sarf edilmekteydi.

O'Hara'ya zamanı gelmiş ödemelerinin yapılmayacağı söylenmişti. Mickey arkadaşını dinledi, Bolinski Batı Katolik Lisesi'nde suçu üstlendiğinden dolayı küçük bir şükran göstergesi olarak –"Yaptıklarını hiçbir zaman ödeyemem"– arkadaşına kendisini temsil edebileceğini söyledi.

Casimir, "Eğer beni bahisçilerin yardımcısı olarak Salyalı Dooley'ye ispiyonlamış olsaydın," dedi, "ben de perişan durumda olurdum. Ortada "Boğa" Bolinski diye birisi olmazdı, Amerika kupası olmazdı, Notre Dame burslu eğitimi olmazdı, Green Bay Packers'da bir kariyer olmazdı. Ve Packers geçmişim olmaksızın da, ben muhtemelen hukuk fakültesine girmeyi düşünmezdim ve emekliliği takiben bir spor temsilcisi olmazdım."

Ve bir temsilci olarak, Boğa görev alanının dışında da içinde olduğu kadar etkin olduğunu ispatlamıştı.

Oyuncular "Boğa"yı insan olarak seviyorlardı ancak temelde onun kendileri için maddi açıdan yapabileceklerinden hoşlanıyorlardı. Ve Boğa spor dünyasının zirve oyuncularını temsil ederek –futbol, basketbol, golf vb.– oyunu bizzat oynadığı senelere kıyasla, inanılmaz miktarda para kazanmıştı.

Mickey O'Hara'nın *Bulletin*'le yeni kontratını müzakere etmek, spor dünyasının ve ürün cirosunun sebep olduğu aşırı baskıyla kıyaslandığında, hiç de zor bir şey değildi.

Ve O'Hara'nın ele geçirdiği yeni kazançlara –daha fazla ödeme ve tatil gününden tutun da her sene verilecek kiralık yeni bir arabaya kadar– dair hissettiği mutluluğun yanı sıra, Boğa kontrata bir çıkış şartı ekleyerek zekâsını ispatlamıştı. Bu çok akıllıcaydı çünkü *Bulletin* kontratı imzalamış ve herkes kontrat şartlarından mutlu olan Mickey'nin sonsuza kadar gazete için yazacağına inanmıştı.

Buna Mickey de dahildi.

Ama sonradan Mickey'nin, editörü yumruklayıp basın odası kavgası koptu. Roscoe G. Kennedy –her ne kadar kendisi gibi önde gelen Missouri Üniversitesi Gazetecilik Fakültesi'ne gitmemesine rağmen Mickey'nin oldukça iyi bir yazar olduğunu gönülsüzce kabulleniyor olsa da– hiç de bir O'Hara fanatiği değildi. Kennedy'nin, okula dahi gitmeyen O'Hara'nın gazete yönetiminin sıkıp canını çıkaran arkadaşı Boğa sayesinde büyük bir hazla kazandığı para ve avantajlara içerlediğinden de en ufak bir şüphe yoktu.

Kennedy, Mickey O'Hara'nın pahalı eşyalarla döşen-

miş ofisinde oturan, gazetede makaleleri ve fotoğrafları için amirinin onun hak ettiğini düşündüğünden daha fazla yer talep etme arsızlığını gösteren tam bir kendini beğenmiş halini aldığını düşünüyordu.

Matt Payne'in park alanında bir çifti döven iki soyguncuyu yakaladığı gece La Famiglia adlı İtalyan restoranında bulunan O'Hara, Sayfa 1A için uzun bir makale yazmıştı. Ayrıca Payne'in yerde yatan soygunculardan birinin tepesinde smokiniyle dikilirken çektiği bir resmini de burada yayınlamıştı. Payne sol elinde cep telefonunu tutuyordu, sağında ise Colt .45 Polis Model'i vardı.

Mickey O'Hara'yı harekete geçiren şey –ki bunlar olurken Boğa ve karısı Antoinette Bolinski de oradaydı– Kennedy'nin fotoğrafın üzerine ukala bir başlık atmak istemesi olmuştu: ANA HATTIN WYATT EARP'I 2, LA FAMIGLIA KUŞATMASINDA YAKALANAN KÖTÜ ADAMLAR. Kennedy bunun, Payne'i insanları vurmaktan hoşlandığı açıkça belli olan lanet olası silahlı bir soyguncu gibi gösterdiğini iddia etmişti.

O'Hara yumruklarını kaldırmış, sonra Kennedy'nin salladığı yumruktan ani bir hamleyle kurtulmuş, adamı burnuna indirdiği bir sol yumruk, ardından da midesine inen bir sağ yumrukla yere devirmişti. Casimir J. Bolinski olanların ardından müvekkilini tutmuş ve –Kennedy basın odası çalışanlarının hepsinin önünde O'Hara'nın aleyhinde konuşurken ve ardından da kovulduğunu bildirirken– onu bir daha geri dönmemek üzere odadan sürükleyerek dışarı çıkartmıştı.

Boğa o gün O'Hara'nın kontratını uygulamaya geçirdi –ki tarafların imzaları daha yeni kurumuştu– ve *Bulletin* yönetimiyle Mickey adına otuz günlük, maaşının işleyeceği bir sakinleşme süresi müzakeresine oturdu, artı Pulitzer Ödüllü bir yazara gazetedeki iş arkadaşlarının önünde yaptıklarından dolayı Kennedy'den açık bir özür talep etti.

O'Hara çalışmayacağı bu süreyi Fort Festung'a –kız arkadaşım öldürmekten, cesedini bir buhar kazanma atmaktan, ki beden orada mumyalanmış halde bulunmuştu, suçlu bulunan Philadelphialı aşağılık bir pislikti– dair bir kitap incelemesiyle geçirdi.

Mickey suçluyu bulmak umuduyla –sadece kitap için yeni bir fotoğrafını almak uğruna dahi olsa– Fransa'ya giderken Matt'i kendisine eşlik etmeye ikna etti.

Ve Fransa'da kalacakları sürenin sonlarına doğru, kendini beğenmiş, uzun saçlı ve keçi sakallı, bir Fransız kasabasında yeni kız arkadaşıyla birlikte büyük bir rahatlık içinde şarap ve peynirle hayatını devam ettiren Festung'un yerini belirlediler.

Mickey adamın fotoğrafını çekti. Kaçağı kelepçeleyen ise Philadelphia Polis Departmanı'ndan Komiser Muavini Matthew M. Payne'di.

Ve Philadelphia'ya dönüşlerinden sadece birkaç hafta sonra, müşterilerine bilgi vermekte oldukça ihtiyatlı davranan Bay Casimir J. Bolinski, Michael J. O'Hara'ya yeni CrimeFreePhilly.com'un baş yönetici ve yayıncısı pozisyonunu veren kontratı takdim etti.

Mickey kontratı eylül ortasında imzaladıktan sonra Matt'i cep telefondan aradı ve ondan iyi haberleri duyması için kendisiyle Liberties Bar'da buluşmasını istedi.

O'Hara Payne'in karşısındaki tabureye ilişirken, "Elimi öpebilirsin Matty, çünkü ben üçlü bir kepçeyim. 'Tebrikler Mick,' de."

Matt Mickey'nin üzerindeki mavi tişörte baktı. Üzerine beyazla bir çift kelepçe resmi atılmış ve ONU SEVİNDİR: CRIMEFREEPHILLY.COM'DA BİR POLİSİ ÖP yazılmıştı.

"Tamam, tebrikler. Ama şu üçlü kepçe de ne demek? Ve bu tişörtü neden giydin?"

Mickey'nin neşeli suratı iyice aydınlanmıştı: "İki hafta önce, Boğa *Bulletin*'in yönetimine müşterisinin –yani benim– editörlerinin kayıtsızca dilediği özürden hiç de memnun olmadığını, dolayısıyla otuz günlük sakinleşme süresinin bitmesiyle iş kontratımın iptal şartını hemen uygulamaya koymayı planladığımı söyledi. Bu hemen ertesi gün gerçekleşti ve ortaya gazetede çalıştığım her yıl için bir aylık maaşa eşdeğer miktarda ödenecek yüklü bir meblağ çıktı. Bu sürenin başlangıcı Batı Philadelphia'da bisikletimle gazete dağıttığım yıllara kadar dayanıyordu. Dolayısıyla bu para basan makinaya indirilen büyük bir darbe oldu. Ve yayıncının Fort Festung hakkında kaleme aldığım kitabı kabul ettiğini gösteren çeki de biraz önce, Boğa'nın yüzde beşlik komisyonu düşülmüş halde aldım. Böylece kazanç iyice katlandı."

"Ya üçüncü kepçe?"

Tişörtünü işaret ederek, "Artık CrimeFreePhilly'yi yönetiyorum! Beş yıllık bir kontratım var, her yıl yenilenecek, ki bu her sene önümde diğer bir beş senenin olup olmayacağını bileceğim anlamına geliyor. Eğer işten atılırsam, dört yıllık ödentiyi alıp elimi kolumu sallayarak oradan uzaklaşacağım. Ve belirli hedeflerin yakalanması durumunda uygulamaya alınacak çeşitli hisse senedi opsiyonlarım var, ki bu da bana *Bulletin*'den kaptıklarımın üzerine ekstradan teşvik edici ve hoş ek ödenekler sunuyor."

"Etkileyici. Ama gazetede çalışmayı hiç özlemeyecek misin?"

Mickey olumsuz anlamda kafasını salladı. "Tabii ki hayır Matty. Unut bunu. Söylediklerimi dinlemiyor musun? Gazeteler Güney Philadelphia'daki ikili oynayan çete üyelerinden daha beterler. Tıpkı TV gece haberlerinin akşam gazetelerini öldürüşü gibi, günümüzde de gazetelerin tümünü öldüren Dünya Çapında Ağ diye bir şey var. Buna gerçekten de ayak uydurmaya çalışmalısın."

Payne ona sağ elinin orta parmağını kaldırdı, sonra işaret parmağına geçerek tişörtü işaret etti.

"Bunu daha önce işitmiştim, ama hiç bakmadım."

"Bakmalısın. İşin aslı şu. Bu aslında oldukça yeni bir şey. Temelde bu site, Philadelphia'nın suç batağında yok olmaya başlamasına içerleyen iyi bir vatandaş, bir hayırsever tarafından sessiz sakin kurulmuş. Fikir oldukça basit: İyi adamları destekle ve kötü adamları başından defet."

"Belki de gereğinden fazla basit Mick. Şu ana kadar

suçla savaşmaya yatırılan inanılmaz yüklü meblağda para var. Ve çok paradan bahsedildiğinde, haberlerle dolu internet sitelerinin para kazanabildiklerini hiç zannetmiyorum."

"Çoğu kazanmıyor. Çoğu para kaybediyor. Ama önemli olan nokta kazanç değil. Şehri pisliklerden temizlemek. İnsanlar o kadar bezginler ki..."

Payne araya girerek, "Bunun için ancak dua edebilirim," dedi. "Beni de inancını yitirmişler arasına ekle."

Mick sözlerine devam etti: "...ve Boğa bunu işitince, o da buraya para yatırdı. Müvekkillerinin bir kısmı da aynısını yaptı, bunlardan bazıları azınlık mahallesinden kaçan ve oraya takılıp kalanlara yardım etmek isteyenlerdi. Her ne kadar CrimeFreePhilly-nokta-com kâr etmek zorunda değilse de, ben edeceğini düşünüyorum. Tabii bir de KeyCom'la birlikte yürüttüğü şu rant anlaşması var."

"Kablolu-TV-kesme işareti-telefon işletmesinin merkezi burası mı? İşte Beş-F budur! Yani bu Francis Fulton senin gizli para makinen mi demek oluyor?"

O'Hara omuz silkti. "Bazı soruların sorulmamaları lazım. Bildiğim tek şey elimin altında bu şehre yardım etmek isteyen birtakım ağır topların sağladığı fon ve ahlaki desteğin olduğu. Boğa'nın müşterilerine dair en ufak bir cinas yapılmadı."

Sustu, sonra bulaşıcı enerjisi etkisini gösterdi: "Şunu aklından çıkarma Matty, CrimeFreePhilly'de canlı, flaş haberler yayınlayabilirim, sonra KeyCom'un muazzam bilgisayar sunucuları –bedavaya– bunu herhangi bir TV'ye, bil-

gisayara ya da, daha da iyisi, cep telefonuna yollayabilir. Haber dünya çapma yayılır! Böyle bir şeyi *Bulletin*'de, birkaç kopya için delicesine savaş verdiğim o yerde kesinlikle başaramazdım. Her neyse, suçluların her şehri sardığı bir devirde, CrimeFree-nokta-com'u er geç her yere yaymayı planlıyoruz; CrimeFreeNYC, CrimeFreeLA, vb. Her şey tamamen benim gözetimimde. Neden ilerde bir gün tekrar gazetede çalışmak isteyeyim ki?"

Payne başıyla onayladı, sonra, "Bunun bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun? Ben batmakta olan bu gemiden artık inme zamanının geldiğini düşünmeye başlıyorum."

O'Hara kocaman sırıttı. "Oh, evet Matty. Çoktan işe yaramaya başladı bile. İnsanlar polisler-ve-haydutlar türü TV şovlarına bayılıyorlar. Bilirsin işte, şu *Most Wanted in America, Homicide 9-1-1* gibi. Biz de şimdi bu adımı *–adımları–* atıyoruz. Biz bu tür programların fanatiklerine hizmetin tümünü tek elden verecek noktayız, artı suça, suçun önlenmesine ve kötü adamların profillerine dair yeni makalelerimiz de olacak. Kimlerin hangi suçlular için ne kadar ödül önerdiklerini listeleyeceğiz, suçlular için oluşturulmuş veritabanlarının nasıl taranabileceğini ve bu insanların bulunabilecekleri yerlere dair ipuçlarının nasıl verilebileceğini öğreteceğiz; yeniler, eskiler, Megan Kanunları'nı ihlal eden kaçaklar, vesaire, vesaire."

Megan Kanunları seks avcılarına dair oluşturulmuş federal ve eyalet yasalarına verilen kapsamlı isimdi. Bu kanunlar, cinsel suçlardan dolayı atıldığı hapisten henüz çıkmış

sapık bir komşusu tarafından tacize uğrayan yedi yaşındaki New Jerseyli bir kızın adıyla anılmaktaydı. Adam küçük kıza tecavüz edip öldürmüştü.

Öfkeli vatandaşlar tehlikeli insanların mahallelerine ne zaman taşındıklarını bilme haklarının olduğunu dile getirmişler, bu da ilk olarak Jersey'de, ardından da diğer eyaletlerde ve dolayısıyla ülke çapında seks suçlusu kayıt kanunlarının kabulüne sebep olmuştu.

Payne, "Bunun temelde, tıpkı Fuller'ın Lex Talionis'inin yaptığı gibi, insanları kanunları avuçlarının içine alarak istedikleri gibi kullanmaya cesaretlendireceğinden endişelenmiyor musun? Bunu, senin gizli hayırseverliğini bilen birisi olarak, şaşırdığım için sormuyorum," dedi.

Mickey kafasını saçlarının küçük yay kıvrımlarını andıran kızıl dalgalarının zıplamasına sebep olacak şekilde içtenlikle sallayarak, "Hı-hı," dedi. "Bu alanda, biz en basit şekliyle internette zaten var olan değişik çok sayıda şeyin takas edildiği bir nokta olacağız. Herhangi işe yarar bir bilgi kaynağına giriş izni, o bilgiyi arayan insanın işini inanılmaz derecede kolaylaştıracak Matt. Bu bilgi ister en ucuz sığır filetosunun nereden alınabileceği, isterse de kötü bir adamın nasıl belirlenebileceği olabilir. Hiç Google adında bir şirket duydun mu?"

Payne, "Evet, şu inanılmaz derecede kapsamlı internet arama motorlarından biri," dedi. "Ne dediğini anladım. Sadece ikna olmadım."

"Lanet olsun Matt, FBI'ın kafalarına yirmi beş milyon

dolar fiyat biçilen şu salaklara, Adı-Da-Neydi Terörist'lere ayırdığı bir sayfası var. Ve ikinci derecedeki sabıkalılar için de çeşitli armağanlar dağıtıyorlar. Şimdi, bu tür şeyleri bizim internet sitemize eklememiz neden farklı anlaşılıyor ki?"

Kısa bir an sonra Matt başıyla onayladı. "Tamam, beni ikna ettin."

Mickey devam etti: "Ayrıca aksi takdirde hiç fark edilmeyecek polislere de 'aferin sana' övgülerinin verileceği bir yerimiz olacak, tıpkı mahallenizde siz anahtarlarınızı içeride bırakıp çıktıktan sonra gelip arabanızı adınıza açan devriye polisi gibi." Gömleğini işaret etti. "Polisi Öp."

"İşte, bu kulağa biraz abartılı geliyor."

"Haydi ama Matty. Sen polislerden olumlu tarzda bahseden bir yazı hiç okudun mu? Herkes sırtının sıvazlanmasını ister."

"Bunda kesinlikle haklısın. Polislerin sadece işlerini yaptıklarına dair iyi bir şey işitmek neredeyse imkânsız. Mesela şu Ana Hattın Wyatt Earp'ını bir düşün." Gülümsedi. "Kulağa sanki aynı tarafta savaşıyormuşuz gibi geliyor Mick, sadece farklı takımlardayız."

"Kesinlikle."

IV

[BİR]

Liberties'de, barda, Harris gözlerini Mickey'den Matt'e çevirdi, birasından bir yudum aldı ve, "Danny Gartner'i hatırlıyor musun Matt?" dedi.

Payne, bardağını dudaklarına götürürken kaşlarını şaşkınlık içinde kaldırdı.

"Şaka mı yapıyorsun? Bölge savcılık ofisinde 'Pennsylvania Eyaleti'nin en berbat avukatı' olarak isimlendirilen o adamı mı? Onun gibi bir puştu unutmak mümkün mü? Mahkemede sorgulama sırasında beni kaç kez salak ya da sahtekâr durumuna düşürmeye çalıştığını hatırlamıyorum bile. O şu Francis Fuller'ın kapısından apar topar dışarı atılan adam değil mi?"

Harris başıyla onayladı ve, "Gartner ve hayatı kaymış arkadaşlarından biri olan, John Nguyen adlı ukala küçük pislik. Namı diğer 'Jay-Cee', 'Johnny Cannabis', yirmi beş yaşında ve inanılmaz derecede şahsiyetsiz birisi."

Sonra sağ elini kaldırıp sanki bir tabancaymış gibi hareket ettirdi. İşaret parmağının ucunu kafatasının altına yasladı ve başparmağını ileri doğru uzatıp "horozu" indirdi, son-

ra *Bang!* dedi.

"Görünüşe bakılırsa, oldukça büyük çaplı bir silahmış. Gerçekten de kafataslarını patlatıp dağıtmış."

Payne, alaycı bir tavırla, "Sanırım ağlamak üzereyim," dedi. Sonra birasından bir yudum çekti. Sanki gözünün altındaki yaşı siliyormuş gibi yaptı ve sözlerine devam etti: "Hayır, sanırım yanılmışım."

O'Hara kıkırdadı.

Payne gülümsedi. Harris'e, "Bahsettiğin punk müvekkili de tanımak zorunda mıyım?" diye sordu.

"Dağıtma amaçlı topladığı uyuşturucular sebebiyle yapılan bir ton polis baskınından birine dahil olduysan, evet. Bu suçlardan sadece ikisi yüzünden mahkemeye gönderilmiş –ikisi de rufi ve diğer randevu-tecavüz türünden uyuşturucularmış– çünkü Gartner üç suçlama oyununu oynamaya devam etmiş. Bir de ortaya atılan bir cinsel istismar suçlaması varmış ama dava kanıt zincirinin sağlam olmamasından dolayı düşmüş."

O'Hara, "Üç suçlama*, ha?" dedi. "Bu kanunlar arasında en berbatlarından biri olmalı. Hızlı duruşma nosyonuna karşı hızlı af, öyle mi?"

Duruşmaların hızlı yapılabilmesi için davaların savsaklanıp kapatılması, en azından teoride, Şehir Mahkemesi'nin ceza mahkemesi prosedürlerine Kural 555'i dahil

**Üç Suçlama kanunu (ç.n.)*

etmelerinin sebebiydi.

Aynı ismi taşıyor olmalarına rağmen, Philadelphia'nın üç suçlama yasasmm eyaletteki, bir kişinin üç cürümden suçlanmasının ilk iki seferde mahkeme sisteminden lanet olası tek bir şey dahi öğrenmeyerek suç işlemeyi açık bir şekilde alışkanlık haline getirdiğini gösterdiğini ve, dolayısıyla da, temelde bir yere kilitlenmesi ve anahtarlarının da fırlatılıp atılması yoluyla uzun süreli bir mahkûmiyet hak ettiğini beyan eden diğer yasalarla hiçbir alakası yoktu.

Philadelphia'nın üç suçlama yasasının, aslına bakılırsa, kutupsal karşıt etkileri olduğu iddia edilebilirdi: Kural 555 temelde suçluları sokaklara geri bırakıyordu.

Kişi tutuklandığında, ön duruşma için mahkemeye çıkıyordu. Fakat çeşitli sebeplerden dolayı –yoğun iş hayatı ya da okul programı, iletişim eksikliği, hatta tanınan bir eşkıyaya karşı tanıklık etmeye dair hissedilen tereddüt– kurbanlar ya da tanıkların tümü duruşmaya katılmıyordu. Ve eğer belirlenen zamanda mahkemede bulunmazlarsa, o zaman savcılar yargıca hazır olmadıklarını ve bu sebeple ön duruşmanın ileri bir tarihe ertelenmesini talep ettiklerini iletmek durumunda kalıyorlardı.

Nadiren dile getirilen ileri tarihe erteleme talebi mahkeme sistemi açısından uygulanabilir karşılanabiliyordu. Fakat davalara boğulmuş ve personel eksikliği yaşanan bir Bölge Savcılığı ofisiyle, duruşma tarihlerinin sürekli değişimi mahkemelerin zaman çizelgelerini imkânsız olmasa dahi karmaşık bir hale sokuyordu.

Buna karşılık, yargıç Kural 555'e başvuruyordu. Bu savcıların ön duruşmalara dair sadece üç talepte bulunmalarına izin veriyordu. Eğer üçüncü duruşmada kurbanlar ya da tanıklar hâlâ mahkemede toplanamamış olurlarsa, yargıç tokmağını masaya indiriyor ve, "Yeterli kanıt olmadığı için dava düşmüştür!" diyordu.

Ve suçlanan kişi de elini kolunu sallayarak oradan çıkıp gidiyordu.

Ceza savunma avukatları böyle bir standardı takip etmek durumunda değildi. Ve Danny Gartner ile sistemi istismar eden diğerlerinin tutumları hem akıllıca, hem de yavşakçaydı.

İstismarlardan biri, savunma vekilinin duruşma günü müvekkiline mahkeme salonunda kendilerine karşı ifade verebilecek herhangi bir tanık görüp görmediğini sormasıydı. Eğer görüyorlarsa, savunma vekili suçlanan kişiye ortadan kaybolmasını söylüyordu. Yargıç davayı anons ettiğinde, savunma vekili bir bahaneyle ortaya atlıyor –"Sayın yargıç, müvekkilim bugün işinden izin alarak duruşmaya katılamadı" ya da "otobüse verecek parası yoktu" türü özürler en popüler olanlardandı– ve mahkemeye müvekkilinin bir sonraki duruşmada mutlaka orada olacağı sözünü veriyordu; "Tüm işimi bırakıp bunu yapmak zorunda kalsam bile Sayın Yargıç, gidip onu bizzat kendim alacak, buraya getireceğim." Avukat bu şekilde bir öteleme istiyordu.

Bu davacı açısından birinci, ikinci ya da üçüncü darbe olmuyordu.

Ancak tam manasıyla rahatsızlık yarattığı kesindi. Özellikle de kendilerine yargıçlar, avukatlar ve polisler gibi yargı sisteminde geçirdikleri zaman için herhangi bir ödeme yapılmayan kurbanlar ve tanıklar açısından. Yeri geldiğinde, işlerinden ya da okullarından diğer bir gün daha uzak kalamayabiliyorlar, bu da mahkemede tekrar boy gösteremeyecekleri anlamına geliyordu. Ve dolayısıyla onların eksiklikleri davacıya indirilmiş ikinci bir darbeyi *tetikliyordu.*

Diğer bir taciz türü de, kurban ya da tanıklara sırf davaya katılmaktan vazgeçsinler diye gözdağı vermek için suçlanana, ya da suçlananın arkadaşlarından birine, yöneltilen tehditti. Verilen mesaj –*Gammazlama yapmak hiç de affedilir bir şey değildir*– azınlık mahallesindeki hiç kimsede en ufak bir etki uyandırmazdı. Böyle bir hareketin yasadışı olup olmaması önemli değildi. Yine de davanın çözümsüz kalmasından –ve suçlananın özgürlüğüne kavuşmasından– başka bir işe yaramazdı.

Dolayısıyla Kural 555 Bölge Savcısı'nın davayı mahkemeye taşıma görevini –her ne kadar imkânsızlaştırmasa da– çok daha zorlaştırıyordu.

Mickey, "Şimdi," dedi, "Ateş edilmiş-ve-atılmış'larda hangi noktada kalmıştık?"

"Tony, Gartner ve punk arkadaşını nasıl bulduklarından bahsediyordu."

Harris başını sallayarak onayladı, sonra, "Pekâlâ, her iki kurban da bağlanmıştı. El ve ayak bilekleri paketleme

bandıyla yapıştırılmıştı. Bilirsiniz işte, şeffaf ve yaklaşık sekiz santim eninde olan, şu elle çekilen kesme rulosu olanlardan," dedi.

O'Hara, "Evet," dedi, "bende de bir tane var. Ama ben sadece bant rulolarını kullanıyorum çünkü kesici ağzı ne zaman kullanmaya kalksam, dişli sıra her zaman elimi ya da kolumu kesiyor."

Payne homurdandı. "Bana da hep aynısı olur."

Harris, "Her neyse," diye devam etti, "görünüşe bakılırsa adamların icabına bakan kişi de bandı kesici kısmı olmadan kullanmış. Şeffaf bandın arkasından, yapışkan yüzeyde kalan pis parmak izi kolayca görülebiliyor."

Payne, "Bu işi yapan kişi eldiven giymemiş mi?" diye sordu.

Harris omuz silkti. "Eğer katil Gartner'i ve Jay-Cee'yi birbirlerini bantlamaya zorlamadıysa, ya da bu işi bir başkasına yaptırmadıysa, eldiven kullanmamış. Olay nasıl yaşanmış olursa olsun, bu işi yapan kişi arkasında parmak izini bırakmış. Sadece bu izlerin merhumlara ait olup olmadıklarına ya da Gartner'in ofisinde bulunabilecek diğer izlere uyup uymadıklarına bakmamız gerekecek." Sustu ve sol işaretparmağıyla yukarıyı gösterdi. "Aklıma gelmişken..."

Sustu ve Hops Haus fıçı birasını bitirdi, sonra barmene üçünün içkisini birden tazelemesini işaret etti.

Harris, "Aklıma gelmişken," diye devam etti, "olay mahallinde Gartner'in kimliğini belirlediğimizde –cüzdanı, ehliyeti ve altmış dört dolarlık nakit parasıyla birlikte cebin-

deydi– Suç Mahalli Birimleri'ni Gartner'in ofisi ve dairesine gönderdik. Apartman yöneticisi, kendisine olan üç aylık kira borcu haricinde, onun vefatına üzülmüş gibi görünmedi. Her neyse, yönetici kapıyı açarak bizi içeri aldı. Dairede olan bitene dair gözle görülür herhangi bir işaret yoktu."

Payne, "Ya ofis?" diye sordu. "Ofisi nerede?"

"Callowhill üzerinde, Göçmenlik ve Gümrük Yürütme ofisinden pek uzak değil."

Payne, yerel Göçmenlik ve Gümrük Yürütme ofisine, ABD Ulusal Güvenlik Departmanı'nın hemen altındaki devlet kurumuna ev sahipliği yapan binayı zihninde gözünün önüne getirerek, "Gerçekten mi?" dedi. "Gartner göçmenlik yasalarına da bakıyor muydu?"

"Hiç sanmam. Onun o kadar akıllı olduğunu düşünmüyorum."

O'Hara, "Bilirsin, o tür insanlar gerçekten tam bir serseri olabiliyorlar," diye açıkladı. "Bazı fakir göçmenler, doğru şeyi yapıp Birleşik Devletler'in yasal vatandaşı olmayı ister, hiçbir rahatsızlık duymaksızın da kendilerini bekleyen kıskaçların tümüne takılırlar, ki buna yasal konuları anlayabilmelerine yardımcı olması için göçmenlik avukatı tutmak da dahildir. Göçmen avukata beş bin dolarlık nakit avansını verir, sonra avukat tek bir bok yapmaz ve o beş bin papeli kazanmak için büyük olasılıkla bir takside sabahtan akşama kadar delicesine direksiyon sallayan ve artık eskisine kıyasla daha fakir olan zavallı göçmen boynu bükük kalakalır. Avukat avansı alır, en ufak bir hizmet vermediği müşterisini de

bir daha görmez."

Payne başını salladı. "Çok hoş."

Mickey öfkeli görünüyordu. "Eğer buna benzer bir şeyi CrimeFreePhilly'de yayınlamanın bir yolunu bulursam, bu tür heriflerin işleri bitti demektir."

John Sullivan içkilerini getirdi ve bunun ardından hepsi de birer yudum çekti. Harris devam etti.

"Gartner'in ofisi savaş meydanı gibiydi. Ama bu göze sanki normal bir ofis dağınıklığı gibi geliyordu. Ortada herhangi bir boğuşma izi yoktu. İçeri zorla girilmemişti. İşin ilginç yanı, binanın hem ön hem de arkadaki ana giriş kapıları, tıpkı Gartner'in ofis kapısı gibi, kilitlenmeden bırakılmıştı. Masalardan birinin üzerinde uyuşturucu bulduk, tepeden kilitlemeli bir torbada kokain ya da *crank*'a benzer bir şey vardı, diğer bir torbada da rufi mevcuttu. Hatta masanın üzerinde henüz burna çekilmemiş bir çizgi beyaz toz hâlâ duruyordu."

Payne, "Bu çok garip," dedi. "Sanki birisi büyük bir aceleyle oradan ayrılmak zorunda kalmış gibi. Peki, ortada kendisinin ya da punk müvekkilinin rehin alındıklarına dair hiçbir şey yok muydu?"

Harris omuz silkti. "Buraya gelirken uğrayıp şöyle bir baktığımda, olay mahallini araştıran görevliler hâlâ oradaydılar. Ama şimdilik, görünüşe bakılırsa bu sorunun yanıtı hayır. Ve Jay-Cee'nin motosikleti kaldırıma park edilmişti." Sustu, birasını yudumladı, sonra, "Ama orada bir şey oldu, gerçekten çok garip bir şey," dedi.

Hissettikleri merak yüzlerinden okunan Matt ve Mickey'nin arasına doğru baktı.

Kısa bir sürenin ardından, ikisi birden sordular: "Ne?"

"İdrar."

Yine ikisi birden, "*İdrar* mı?" diye tekrarladılar.

Harris başıyla onayladı.

"Her yerde idrar vardı," dedi. "Yani, her yerde. Görseydiniz galonlarca olduğunu düşünürdünüz."

Payne, "Hayvan idrarı mı? Yani bir köpek filan etrafta dolaşmış olabilir mi?" diye sordu. "Kapıların kilitli olmadığını söylemiştin. Belki o an açıktılar."

"Bilmiyorum. Belki. Ancak idrarın miktarına bakılırsa, köpekten daha büyük bir şey olmalı. Yani, kimin bu kadar büyük bir idrar kesesi olabilir ki?"

Mickey barda oturan, iki parçalı inek kostümü giyinmiş çifte baktı.

"İnek olabilir mi?" diye yorum yaptı. Sonra tekrar Harris'e baktı ve "Belki de bu işi yapan bir geyik avcısıdır. Bir keresinde, Bucks İlçesi'ndeyken, şişeler dolusu hayvan idrarı satan bir yer görmüştüm; sanıyorum geyik idrarıydı. Avcılar bunları alıp ormanda kendi kokularını bastırmak için üzerlerine döküyorlarmış. Ya da belki de bu azgın erkekleri kendilerine çekmek için başvurdukları bir yöntemdi. Belki de sebep başkaydı," dedi.

Payne, O'Hara'ya baktı, kaşlarını kaldırdı ve, "Yani şimdi sen o lanet olası Bambi'nin katil olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

O'Hara ve Harris güldüler.

Payne bunun ardından Harris'e baktı ve, "Sanıyorum ortada DNA analizi yapmaya yeter miktarda idrar vardır, öyle değil mi?" dedi.

Harris homurdandı.

"Bir bot yüzdürmeye yeter miktarda var. Sırf plastik torbanın içinde dahi küçük bir idrar gölü mevcuttu. Çözünmeyen uyuşturucular idrarın içinde yüzüyordu!"

"Francis Fuller'ın Old City'deki ofisinde de idrar var mıydı?"

Harris başını sallayarak onayladı. "Evet. Jay-Cee'nin pantolonunun apış arasında. Ama daha çok adam kendi altına etmiş gibi görünüyordu. Bu ofisteki idrar birikintilerine benzer bir şey değildi."

"Sıra dışı başka bir şey var mı?"

"Sıra dışı'yla ne demek istediğinizi tanımlayın Komiser Muavini Payne."

Hepsi birden kıkırdaştılar.

Harris, düşünceler arasında kaybolmuş gibiydi, sonra, "Pek sayılmaz. Gartner'in üzerinde SULH ADALETİ SEVER yazan bir tişört vardı."

Payne homurdandı. "Bunu 'İstihza'ların altına dosyala dedektif, 'Sıra dışı'nın değil."

Harris omuz silkti. Kısa bir süre sonra da ekledi, "Pekâlâ, aklıma gelen tek şey, tek bir dokümantasyonun eklenmediği."

Payne, gözle görülür bir şaşkınlıkla, "Gerçekten mi?"

dedi. "Şimdi, işte bu sıra dışı, yani diğer ateş edilmiş-ve-atılmışlardakinden daha farklı bir yöntem izlenmiş."

O'Hara bakışlarını Matt'ten Tony'ye kaydırarak, "Doküman mı?" diye sordu. "Polis formları gibi mi?"

Sonra Payne'e baktı.

O'Hara, "Bekle," dedi. "Dur bakalım. Şu 'diğerlerinin dışında' şeklinde tabir edilen, katilin ceset üzerinde veya olay mahallinde gerçekleştirdiği garip değişiklikleri açıkla bakalım. Ne tür bir faaliyette bulunmuş?"

Payne birasından büyük bir yudum aldı, sonra anlatmaya başladı: "Diğer cinayetlerde izlenen yöntem, birisinin kaçakları kafa ya da göğüsten vurması, ardından cesetlerini bir yere atmasıydı. Dahası, ölen adamlar –ki bunlar şu ana kadar kimliklerini belirlediğimiz tek kişi oldu– askıdaki ilanlarla aranıyorlardı. Kadın ve çocuklara karşı gerçekleştirilen seks suçlarından suçlanan bu insanların bazıları kefalet altındayken duruşmaya gelmemiş, diğerleri şartlı tahliyeyi ihlal etmişti. Gayri ihtiyari sapkın cinsel birleşme, tecavüz, içerikli sarkıntılık. Bu pislik heriflere çok yakından ateş edilmiş, sonra cesetleri öldürüldükleri noktaya en yakın olduğunu düşündüğümüz bölge istasyonuna atılmıştı."

"Roundhouse'a atılan hiç olmadı mı?"

"Olmadı. En azından şimdilik. Bu oldukça ilginç bir durum olurdu."

O'Hara anlatılanların hepsini kafasında süzerken başını salladı.

"Şimdi, bölgelere atılanlarla bu gece bulunan bu ikili

arasındaki fark şu ki, bu akşamkilerde 'doküman' yok, kötü adamların Aranıyor bilgileri Internet'ten indirilmiş. Diğerlerinin hepsinin bedenlerinin bir yerine dokümanları zımbalanmıştı."

"*Zımbalanmış mıydı?* Yani elbiselerine filan mı?"

Payne başıyla onayladı. "Genelde. Ancak on yaşındaki kıza tecavüz eden aşağılık bir pisliğin kâğıdı doğrudan penisine tutturulmuştu. Hem de defalarca."

O'Hara, bacaklarını içgüdüsel çaprazlayarak, "Aah!" dedi.

Sonra Payne, "Biliyor musun, bu çok komik çünkü Aranıyor ilanlarının birden fazlasının indirilip yüklendiği yer senin internet sayfan. Bunu anlamak çok kolay çünkü sayfanın altındaki satır, bastırıldığı tarihi ve kaynağını açıkça ele veriyor."

O'Hara, "Bunu bilmek harika," dedi. "Bu CrimeFree-Philly'nin işe yaradığını gösteriyor!"

Payne, kuru bir ses tonuyla, "Görünüşe bakılırsa," dedi, "sadece suç sayısının artmasına yarıyor. Bildiğim kadarıyla, Danny Gartner'in her ne kadar aşağılık pis ahlaksız bir bok olsa da –herhangi bir sabıka kaydı yoktu."

O'Hara omuz silkti. "İkincil zarar hanesine bak. Eğer bir domuzla arkadaşlık edersen, tabii ki çamura batarsın."

Harris, "Jay-Cee'nin," dedi, "Gartner'in baktığı bir davada baygın ya da bihaber birisine gayri ihtiyari sapkın cinsel birleşme ve tecavüzden suçlanmış."

Payne başıyla onayladı, sonra birasından bir yudum

aldı ve saatine baktı.

"Artık gitmeliyim. İş dışında da bir hayatımın olması için uğraşıyorum," dedi, sonra O'Hara'ya baktı. "Tamam Mick. Şu aşamada bizim bildiklerimiz bunlar. Şimdi sen ne bildiğinden bahset."

O'Hara bardağını kaldırdı. "Tek bir şey dahi bilmiyorum Matty. İşte bu yüzden sen Roundhouse'a yakın gizli kaynak, ben de muhabir olarak adlandırılıyoruz."

Payne ona parmak işareti yaparken O'Hara da içkisinden bir yudum aldı.

"Üzgünüm dostum. Sana anlatacak bir şeyimin olmasını gerçekten isterdim. Eninde sonunda olacağını da biliyorsun. Ve olduğunda da, geleceğim ilk kişi sen olacaksın."

Sonra hepsi birden, sessiz sessiz düşünerek, gözlerini bardaklarına diktiler.

Bir süre sonra, O'Hara aniden, "Pekâlâ Matty, bu konuyu çözme şansımızın ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ciddi yanıtımı mı soruyorsun?"

O'Hara başıyla onayladı. "Cidden."

"Lanet olsun, bilmiyorum. Şimdilik, sadece şunu söyleyebilirim ki, çözüm olasılığımız 'lanet olası en ufak şansımız yok'da geçen 'r' harfi sayısı kadar yüksek. Sıfır, ki bu belki de, diyelim ki, aranan elli bin suçlunun hepsini bulmaktan biraz daha yüksek olabilir."

Harris, "Hey, Fort Festung'u yakaladın. O da bulunması çok zor bir adamdı."

"Yaşasın! Birini düştük, geriye aşağı yukarı kırk dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz kaldı. Ve sakın şunu unutma ki onu yakalamak neredeyse yirmi yılımı aldı."

Tony Harris'in cep telefonu bir kez çaldı ve ardından da titreşti. Belindeki plastik kabından cihazı çekip çıkardı ve LCD ekranına baktı.

Başparmağıyla BB büyüklüğündeki polimer topu telefonun ekranına göz atmak için sağa sola çevirirken, "Jenkins'ten" dedi. Topu aşağı doğru kaydırdı ve depolanan mesajlara tıkladı. "Çark'ı işletiyor."

Cinayet Masası'nın "Çark" olarak adlandırılan bir sistemi vardı. Bu temelde vardiyadaki dedektiflerin listelendiği bir cetveldi. Cetvelin tepesinde o an için "masa adamlığı" görevine atanmış dedektif yer alıyordu. Ofise yeni bir cinayet bildirimi yapıldığında, "masa adamı" o davayı üstleniyordu. Cetvelde, onun hemen altındaki dedektif de –ki bu kişi "çarkın bir sonraki başı" olarak adlandırılıyordu– bir sonraki "masa adamlığı"na yükseliyordu.

Harris topu bir kez daha çevirdi, sonra mesajı gördü ve haykırdı, "Lanet olsun!"

O'Hara Payne'e baktı ve gelişigüzel sordu, "Nasıl oluyor da sen şu Çark adamından "lanet olsun!" türünden mesajlar almıyorsun? Sen Komiser Muavini'sin. Şu kıdemliler ise Harris gibi naçizane ikinci sınıf dedektifler."

Tony mesajı okuması için telefonu Matt'e verdi.

Payne, "Düzeltiyorum," dedi. "Ben masa başı işine verilmiş bir komiser muaviniyim. Tony sokaklarda çalışmayı

gerektiren eğlenceli işi yürütüyor."

Ekrana baktı.

Payne de mesajı okurken, "Lanet olsun!" diye tekrarladı. Sonra, "Pekâlâ Mickey, CrimeFreePhilly'ye özel bir şey işitmek ister misin?"

"Tabii. Neymiş?"

Matt telefonu Tony'ye geri verdi, sonra gözleri Mickey'ninkilerle buluştu.

Matt, "Olay Mahalli Ekipleri Lex Talionis'ten ayrıldıktan birkaç dakika sonra," dedi, "Oraya diğer bir ceset daha atılmış. Oradan geçen birisi bunun kaldırımda kendinden geçen bir serseri olduğunu düşünmüş. Sonra etraftaki kanı fark etmişler."

O'Hara da diğerlerine katılarak, "Lanet olsun!" dedi, ardından da birasını kafaya dikip bitirdi.

"Bunu hemen şimdi yayınlaman imkânsız Mickey, ancak bu ateş edilmiş-ve-atılmış cesette farklı bir şey var."

"Ne?"

"Boğazlanıp dövülmüş. Ama mermi yarası yok."

O'Hara bira bardağını büyük bir hızla ahşap bara indirdi ve eliyle içkilerin tepesinde bir daire çizerek, barmene bağırdı: "Johnny, bunları benim hesabıma yaz. Hemen gitmemiz lazım!"

[İKİ]

Oda No 2055
Hops Haus Kulesi
1100 Kuzey Lee Sokağı, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 01.14

Takım elbisesinin ceketini ve makosenlerini fırlatıp bir tarafa atan H. Rapp Badde, Jr., güzel ve kıkırdayan Cleopatra'yı oturma odasının yerden tavana kadar uzanan pencerelerine doğru kovaladı. Amacı şuydu: Cadılar Bayramı elbisesini insani açıdan mümkün olan en hızlı şekilde çekip çıkardıktan sonra onu arkadan becermek. İkisinin de sırtı pencereye dönüktü.

Burayı, etrafta bunun benzeri diğer herhangi yüksek bir binanın bulunmayışı ve dolayısıyla da kimsenin bu büyük pencerelerden bizi kesinlikle göremeyeceği için seviyorum.

İçimden her ne geliyorsa onu yapabilirim...

İçinden gelen her şeyi yapabilme fikri –sonuçları kimin umurunda– H. Rapp Badde, Jr.'ın aklına ilk kez düşmemişti.

Otuz iki yıllık hayatının hemen her safhasında, Badde –oldukça formda, bir seksen boyunda, doksan kilo, ince suratlı, kısa saçlı, bronz tenli– karizması ya da kibirli üstelemeleriyle elde edemeyeceği şeyleri, favori kartlarını zarifçe, nadiren de zorla, elde edebileceğini öğrenmişti.

Bu babasından miras aldığı –Philadelphia'nın yarısı-

nın, hatta bazı bölgelerinin üçte ikisinin zencilerden oluştuğu göz önüne alındığında –oldukça etkin bir taktikti. Horatio R. Badde, Sr., bunu küçük esnaflıktan –ilk başlarda Güney Philadelphia'da bir berber dükkanı vardı, sonra şehrin hemen her yerine yayılan bir berber dükkanı zinciri yapılandırmıştı– Philadelphia Belediye Meclisi'ne, ardmdan da, yaklaşık on yıl sonra, belediye başkanlığına seçilme noktasına yükselecek kadar büyük bir başarıyla kullanmıştı.

Ki bu Rapp'in ulaşmayı planladığı bir sonraki aşamaydı: Belediye başkanı olmak. Hem soyadının tanınırlığına –her ne kadar babası görevden ayrılalı sekiz yıl olsa da, seçmenler "Belediye Başkanı Badde"ye aşinaydılar–, hem de bir belediye meclis üyesi olarak sahip olduğu kendi becerisine güveniyordu. Ve hiçbir şeyin yolunu kesip kendisini engellemesine izin vermeyecekti. Daha şimdiden onun seçmenleri kandırdığına dair ortaya atılan çeşitli dedikodular mevcuttu, ama o tüm bu söylentilerin alenen üstesinden gelmişti; dedikodular sadece sözde siyasetçiliğin bir parçasıydı.

Rapp Badde canının istediği gibi davrandı –sonuçları kimin umurundaydı– ve Hops Haus Kulesi kat mülkiyetliği bunlar arasında hiç de istisnai bir durum değildi.

Belediye Binası Oda No 156'daki Philadelphia Eyaleti Tapu Sicili vergi kayıtlarına göre, Oda No 2055 Kent Girişim Fonu'nun malıymış, 1611 Walnut Sokağı, Suite 1011, Philadelphia, Pennsylvania 19103'te yaşayan JRJ Sertifikalı Serbest Muhasebeci Bay James R. Johnson'ın kontrolü altındaymış gibi görünüyordu.

Kompleksteki kayıtlar da bununla uyumluydu.

Bina yönetimi MENKUL SAHİPLERİ: DAİMİ OTURANLAR VE KAYITLI MİSAFİRLER olarak bilinen, düzenli şekilde güncellenen bir bilgisayar dosyası tutuyordu. Bu dosyada resmi kayıtlardaki insanlar listeleniyordu ve 2055'in daimi oturanının adı dosyada Johnson, James R. ve misafiri ise Harper, Janelle olarak görünüyordu.

Her ne kadar mülk sahiplerinin ve misafirlerin isimlerinin listedekilerden farklı olması çok sıra dışı bir şey olmasa da –mesela, yasal yollardan evlenmiş ancak soyadları aynı olmayan çiftlerin yanı sıra, evli olmayan ancak birlikte yaşayan çok sayıda çift de mevcuttu– ne James Johnson'ın ne de Janelle Harper'ın Oda No 2055'a dair gerçek bir mali yatırımı yoktu.

Aslma bakılırsa, dairenin resmi sahibi olan Kent Girişim Fonu, tamamen H. R. Badde Jr.'ın, 1611 Walnut Sokağı, Suite 1011, Philadelphia, Pennsylvania 19103 sahip olduğu bir kurumdu.

Teknik bakımdan durum böyleydi.

Gerçekte ise, Oda 2055'in daimi oturanı ve gerçek kayıtlı misafiri Jan Harper ve Rapp Badde'ydı.

Sertifikalı serbest muhasebeci Bay James R. Johnson'm ise buraya tek bir kez olsun adım atmamış olması hiç sorun değildi.

Ve ayrıca Badde'nin nakit parayla burayı satın alması ve daireyi ara sıra aşk yuvası olarak kullanması da öyle.

Alım için kullanılan paranın, politikacıya, onun Bele-

diye Binası'ndaki geleceğine ve eski arkadaşları üzerinde bıraktığı etkiye güvenen bonkör bir işadamının belediye başkanlığı seçim kampanyası sandığına aktardığı fonun ufak bir kısmı olması da öyle.

Yirmi beş yaşındaki Jan Harper yatak odasına girdiğinde –olgun ve kıvrımlı bir vücuda sahip olan, bir yetmiş boyunda, altmış beş kilo ağırlığında, ipeksi açık kahverengi tenli bir kadındı– üzerinde Cleopatra'nın altın sarısı şeffaf, ince külotlu çorabı ile plastik taşlarla süslü gerdanlığı ve tacı vardı. Rapp onun hemen arkasındaydı.

Ve tam Jan Harper battal boy yatağın kalın kaz tüyü yorganına bacakları yukarı açık ve iri memelerini hoplatarak atladığında, Rapp Cehenneme Git telefonunun pantolonunun cebinde çalmaya başladığını işitti.

Lanet olsun! diye düşündü.

Badde Cehenneme Git telefonunun numarasını, ki bu kullandığı iki telefondan biriydi, hiç kimseyle paylaşmıyordu. Numarası sadece muhasebecisi, üç avukatı ve arkadaşlar ya da iş ortakları arasından seçtiği birkaç kişide mevcuttu. Hatta numarayı Jan bile bilmiyordu; yönetici asistanı olarak, gerekmesi durumunda onu diğer cep telefonundan arayabilirdi.

Telefonuna Cehenneme Git adını takmıştı çünkü birisi onu bu numaradan arıyorsa verilecek haberin kötü olma olasılığı inanılmaz derecede yüksekti. Ya da her şeyin kötüye dönüşme olasılığının.

Rapp elini hemen cebine atarken, Jan de onun beyaz gömleğinin düğmelerini açmakla meşguldü.

Telefonu çıkarıp ekranına baktı ve ağzından, "Lanet olsun," kelimeleri döküldü, sonra Jan'in elleri arasından sıyrıldı. Pencereye doğru yürüdü.

Jan, "Ne var?" dedi, şaşırmıştı. Sonra biraz kızgın bir tavırla, "Bu saatte arayan da kim?" diye ekledi.

Rapp işaretparmağını *Bana bir dakika ver* türünden havaya kaldırdı, sonra telefonun kapağını açtı, kulağına yerleştirdi ve, "Her şey yolunda mı adamım?" dedi.

Kısa bir süre dinledi.

Birdenbire, "Bekle," dedi. "Sen de kimsin ve bu numarayı nereden buldun?"

Bir süre sonra da, "Lanet olsun!" dedi.

Gözleri şimdi yorganın üzerinde kolları çıplak göğüslerinde kavuşturulmuş bir halde oturan, kafasını hafif yana yatırmış büyük bir merakla ona bakan Jan'inkileri yakaladı.

Telefona, "Bir dakika dur kardeşim," dedi.

Sonra Jan'e dönerek, "Özür dilerim tatlım, hemen döneceğim," dedi.

Badde yerden tavana kadar uzanan camlarla kaplı duvardaki kayar kapıyı iteledi ve küçük beton balkona çıktı.

Yirminci katın manzarası muhteşemdi. Ve bu gecenin içinde göz kırpan ışıkların güzelliğinden çok daha öte bir şeydi.

H. Rapp Badde Jr. bu kadar yüksekte olmanın ve hayatını düzenleyen şehrin bu kadar çok kısmını görmenin ta-

dını çıkarttı. Bu tam manasıyla kendisini dünyanın, ya da en azından *kendi* dünyası olarak düşündüğü yerin –Philadelphia'nın– tepesinde görmesine sebep olmuştu.

Badde kayar cam kapıyı kapatırken, "Tamam Kenny, yani *Kareem* demek istedim," dedi, "sakin ol ve her şeyi bana en başından anlat."

Karem Abdul-Qaadir hayatının ilk yirmi iki yılı boyunca, Kenny Jones adını kullanmıştı. Bu durum iki yıl kadar önce, Germantown'daki gizli polislere crack kokain sattığı için tutuklandığında, ardından da iki bin dolarlık senedini yakarak adalet sisteminden kaçtığında değişmişti.

Güney Philadelphia'da Baddelerin evinin önünden uzanan Daly Sokağı'nın karşısındaki tuğla duvarlı sıra evlerden birinde oturan Jones ailesinin dört erkek evladı vardı. Kenny, Badde'nin görünüşe göre sonsuza kadar sınıf arkadaşı ve dostu olan Jack'in arkasından iki numaraydı.

Kenny sıvışınca, yardım almak ve tavsiyesine başvurmak için abisini aramıştı. Jack de eski dostu Rapp Badde'ye dönmüştü. Meclis başkanının yetkili mercilerle bağlantıları vardı; Jack Kenny'e, "Belki davanın tümden düşmesini sağlayabilir ya da buna benzer bir şey yapabilir," demişti. Ve Badde bu bağlantılarını bir sebepten kullanamasa bile, Jones'larınkinden çok daha zengin diğer birtakım kaynakları olduğu kesindi.

Badde hiç tereddüt etmemişti. Eski komşu olmalarının ötesinde, Jones ailesi onun seçilip makama oturması için ol-

dukça büyük bir kampanya yürütmüştü. Kenny'nin davası için hiçbir şey yapamadı; bu, Jack'e söylediği üzere, mahkeme sistemini ve bölge savcısını ilgilendiren bir konuydu. Kendisi gibi belediye başkanlarının ise, Philadelphia gibi bir yerde olsa bile, bu kurumlar üzerinde en ufak bir yaptırımı yoktu.

Dolayısıyla Batı Philadelphia'daki kiralık evde açılan kampanya ofisinin müdürünü aradı, ona Kareem'in orada, sokağa açılan bir kapısı bulunan bodrum kattaki yatak odasında yaşamasına izin vermesini ve Badde'nin "kamu seçmen temsilcileri"nden biri olarak çalışması için ona nakit ödeme yapmasını söyledi.

Hatta Badde Kenny'nin Arapça'da Muktedirin Hizmetkârı anlamına gelen "Abdul-Qaadir" takma adım seçmesine de yardım etti. Badde bu ismin taşıdığı manadan gizliden gizliye haz almıştı.

İlk başta, Kareem Abdul-Qaadir'e verilen görev sanki Philadelphia Belediyesi'nin gönüllü bir çalışanıymış da, Unutulan Seçmen Girişimi –bu araştırma zahmetine giren herhangi bir kişinin var olmadığını kolayca belirleyebileceği bir kurumdu– adına görev yapıyormuş gibi kapı kapı dolaşmaktı. İnsanlara kayıtlı seçmen olup olmadıklarını soruyordu. Eğer hayır derlerse, kayıtlarını yapıyordu.

Ancak gerçek işi bundan sonra başlıyordu. Onca seçmenin bir araya getirilen isim ve adreslerinin derlenip toparlanması, özellikle yaşlı olanların, göçmenlerin ve posta yoluyla oy kullanmada kullanılan formları talep etmeleri ge-

rektiğine kolayca ikna edilebilecek diğer kişilerin belirlenmesi. Daha da önemlisi, bu oy pusulaları postayla gelmeye başlaymca, Kenny bu seçmenlerin formları doldurmalarına yardım ediyordu; özellikle de, "belediye başkanlığı" hanesinin altında "H. Rapp Badde, Jr."ın isminin yanındaki kutucuğu da işaretliyordu.

Kenny bir süre sonra dahiliğe yakın bir fikirle ortaya atıldı.

Batı Philladelphia'nın ücra köşelerinden birinde propaganda yapar, art arda kapıları çalarken, Cobbs Creek'de Fernwood Malikânesi adlı bir emekli cemiyetine denk geldi. On katlı yüksek bina her iki tarafından küçük ağaçların uzandığı akarsuya tepeden bakıyordu. İşin ilginç yanı, derenin diğer yanında Fernwood Mezarlığı bulunmaktaydı.

Emekli cemiyetlerine dair edindiği deneyim seviyesi kuantum fiziği bilgisiyle neredeyse eş seviyede olan Kenny, gerçekten yaşlı denebilecek insanlarla dolu bu yeri bulduğu için heyecanlanmıştı. Hiç zaman harcamadan gidip, kendisine lise konferans salonunu anımsatan büyük binadaki Cemiyet Faaliyet Merkezi'ni gezdi. Orada mukimlerin TV seyrettiklerini, kart oyunları ve bingo oynadıklarını, sonunda derenin karşı kenarına uçup gitmeden önce emekliliklerini hoş zaman geçirerek doldurduklarını öğrendi.

Fernwood Malikânesi Cemiyet Faaliyet Merkezi'ndeyken kapı kapı gezmek zorunda kalmadı. Emekliler onun ayağına geldi. Kareem gibi hoş, temiz yüzlü genç bir adam gördükleri için çok mutlu olmuşlardı. Özellikle de ha-

fizası gidip gelen, Alzheimer'dan muzdarip, ancak onu daha önce gördüklerini –ya da formu doldurduklarını– hatırlamayan yaşlılar.

Ve Kareem bu işi gönüllü yaptığını söyleyince, hepsi de bu hoş genç adamın herkes tarafından unutulmuş yaşlıları düşünecek kadar nazik ve hürmetli olduğunu düşündüler. Ayrıca oy verme gününün onlar açısından ne kadar zor olduğunu da anlıyordu. Önlerinde uzun kuyruklar oluşan oy merkezlerini ziyaret etmek, hepsinin yaşlı bedenleri için çok sancılıydı. Cemiyet faaliyet merkezinde ise, oy pusula formlarının kendilerine postalanmasını boş bir zamanlarında talep edebilir, sonra, formlar gelince, bunları yine rahat rahat doldurabilirlerdi.

Özellikle de Kareem gibi nazik genç bir adamın yardımıyla.

Kenny artık, kendisini içeri kabul edecek, mümkün olduğunca çok sayıda emekli cemiyetini dolaşmaya başlamıştı.

Sonra huzurevlerine gitti, burada yaşayanlar az çok bilinçsizdiler –neredeyse herkes zihinlerini dumanlandıran bir ilacın etkisinde, ya da daha kötü haldeydiler– dolayısıyla yapması gereken tek şey formları onların imzalarını taklit ederek imzalamaktı. Hatta geçen sene ya da iki sene önce kendi yaşıtlarının yanına gidenleri –vefat edenleri– kayda almak çok daha kolaydı. Posta odasında çalışan çocuğa ve yaşlı adama gerisinin geleceğine dair söz verip ufak bir kokain paketi ya da nakit para vermiş, ikisinden de postaneye ulaşan oy pusulalarının kendisine anında telefonla bildirile-

ceğinin garantisini almıştı.

Kenny Jones, zaman içinde, isim toplamak ve Philadelphia'nın unutulmuş seçmenlerine Badde'nin belediye il meclisi üyesi –ve kısa bir süre sonra da belediye başkanı– olmasını destekleyecek şekilde yardımcı olmak konularında inanılmaz iyi bir iş çıkartmıştı.

Rapp Badde de bundan çok etkilenmişti. Kenny'nin ağır suçtan aranan bir firari olduğu yönündeki talihsiz gerçeği görmezden gelmiş, onun gençlik yıllarındaki o iyi çocuğa hâlâ çok benzediğini düşünmüştü. Ve tutuklandığı günden bu yana, iki yıl boyunca –*Birazcık kokain kullanmakta ne sorun var ki? Bu büyük olasılıkla saçma bir baskındı*– başını bir daha belaya sokmamıştı.

Ta ki bugüne kadar.

Şehrin sağına, Batı Philadelphia'ya ve kampanya ofisi için kiralanan sıra eve doğru bakarken, Cehenneme Git olarak isimlendirdiği cep telefonuna "Reggie ile senin başınıza bir şey geldi de ne demek?" dedi.

Reggie, Jones ailesinin genç erkek evladıydı ama yirmi yaşında ve yüz beş kiloydu, artık pek de küçük sayılmazdı.

Rapp Reggie'nin hiçbir zaman gerçek anlamda normal olmadığını biliyordu –annesi onu geç bir yaşta, kırklarında doğurmuştu ve doğumda birtakım komplikasyonlar yaşanmıştı– ve Reggie bir de uyuşturucu işine karışınca, gerçekten de deliye dönmüştü.

İşin kötüsü, Kenny uyuşturucuyu sadece satmışken,

Reggie hem satmış, hem de kullanmıştı. Ne yazık ki, satmaktan ziyade kullanmıştı ve şimdi de aldığı malın parasını ödemeye uğraşıyordu.

Kenny, "Reggie beni aradı. Çıldırmıştı. Çıldırma derecesinde korkmuştu. Ağlıyordu adamım. Dedi ki, "Eğer adama ödeme için otuz bin papel bulamazsam, öldüm demektir." Bulamadı ve ertesi gün onu yakaladılar."

Badde, *Otuz bin dolar!* diye düşündü. *Tanrım!*

Badde, "Nasıl oldu da bu kadar borçlanabildi?" diye sordu.

"Biliyorsam Tanrı belamı versin. Belki satmaktan ziyade burnuna çekmiştir? Belki zaman içinde daha da çok borçlanmıştır? Ve belki de borcu üzerine binen çılgınca faizle iyice katlanmıştır? Bilirsin, böyle hesaplar çabuk büyür."

Badde, "Reggie'yi kim yakaladı?" diye sordu.

"Kokainini satın aldığı ahbabı. Adam. Satıcısı."

Badde işitilir bir şekilde iç geçirdi.

"Pekâlâ, benim bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

Kenny kısa bir süre sessiz kaldı, sonra kuşkulu bir ses tonuyla, "Ne olabilir ki adamım? Bilirsin işte," dedi.

"Ne?"

"Para. Onu kurtarmak için bu paraya acilen ihtiyacım var."

Badde, şehre tepeden bakmaya devam eder ve nakit birikimlerini şöyle bir aklmdan geçirirken, *Bu kadar yüksek bir meblağı istesem bile hemen bulup çıkartabilir miyim?* diye düşündü.

Ofis kasamda sadece on ya da on bir bin dolar civarı var.

Bir dakika kadar sessiz kaldı.

Kenny, "Hâlâ telefonda mısın?" diye sordu.

Badde hiçbir şey söylemedi.

Kenny, "Birbirimizi çok uzun bir süredir tanıyoruz. Ailem senin uğruna çok şeyler yaptı adamım," dedi.

Ben ise sana yardım etmedim, öyle mi?

Ya sen, otuz bin dolar edecek ne yaptın?

Kenny, "Bunu borç olarak alacağım. Faizini, her ne kadarsa, sen belirle," diye ekledi.

Doğru. Peki, bunu bana geri ödemek için yeterli miktarda parayı nereden bulacaksın?

"Rapp? Orada mısın?"

"Evet Kenny. Buradayım. Şu uyuşturucu satıcısıyla bu sorunu çözecek herhangi bir düzenleme yapamaz mısın, sadece..."

Kenny Jones lafını kesti. "Beni dinlemiyor musun adamım? O noktayı çoktan geçtik. Bu insanlar bundan daha azına adam öldürürler!"

Rapp gecenin karanlığında etrafına bakındı, sessizdi.

Kenny konuşmaya devam etti: "Dinle adamım, bu, ah, bu adamların şu oy pusulalarından haberdar olmaları pek de iyi olmazdı, ne demek istediğimi anlıyorsun, öyle değil mi?"

Ne? "Şu oy pusulaları" mı?

Orospu çocuğu! Beni seçmen kartı yolsuzluğuyla parmağında oynatabileceğini zannediyor!

Haykırdı: "Sen beni tehdit mi ediyorsun? Seni lanet olası nankör!"

"Ben sadece..."

Tanrım! Onun car car konuşmaya başlaması, belediye başkanlığı seçimleri başta olmak üzere, her şeyin bir anda başarısızlığa uğramasına sebep olur. Ve ben de konut projelendirmesine elveda derim.

Pekâlâ, bu lanet olası otuz bin doları ödemeye değer.

Ancak eğer bu parayı verirsem, faizli ya da faizsiz, bu paranın kesinlikle geri gelmeyeceğini de kabullenmeliyim.

Ve bu pisliğin benden bundan daha fazlasını istemeyeceğinin ne garantisi var ki?

Lanet olsun!

"Kenny, sence otuz bin doları ben nereden bulacağım?"

"Senin gibi önemli adamların çeşitli bağlantıları vardır."

Badde balkonun korkuluğu görevini gören bir metre yirmi santimlik beton duvarı tekmeledi.

Lanet olsun!

"Şimdi neredesin?" diye sordu.

"Batı Philladelphia'daki evde."

"Paraya ne zaman ihtiyacın var?"

"Dün gerekliydi."

Lanet olsun.

"Kenny, bunu sormaktan nefret ediyorum, fakat o hâlâ hayatta mı, biliyor musun? Reggie ile konuştun mu?"

"Evet, bu sabah. Ama bir şey yapmamam durumunda

pek uzun bir süre canlı kalmayacak."

Saçma. O zaman paralarını gerçekten alamazlar.

Kenny, sanki Badde'nin kafasından geçenleri okuyormuş gibi, ekledi, sesi çatlaktı: "Ve eğer onu öldürürlerse, parayı almak için benim peşime düşerler."

Pekâlâ, o zaman ödeme yapmamak sorunlardan birini doğrudan ortadan kaldıracak demektir.

Ama Kenny başıma bela olmaya devam edecek, özellikle de eğer gidip bir yerlerde saklanır ve pusulalara dair lanet olası düdüğü öttürmeye başlarsa.

Lanet olası medya bu hikâyeye bayılacaktır. Bu Bermuda fotoğraflarından çok daha büyük bir gösteri halini alacaktır.

Ona parayı versem bile, budala Kenny ve Reggie'nin bir daha ne zaman bir halt yiyecekleri ya da Kenny'nin pusulalara dair çenesinin ne zaman düşeceği konularında endişelenmeye devam edemem.

"Tamam, bak Kenny, bu biraz zaman alacak. Özellikle de gecenin bu saatinde. Ama yarın sabah ilk iş birisini..."

Kenny araya girdi. "Hayır adamım. Parayı senin getirmen lazım."

Badde kısa bir an için bekledi, sonra karşılık verdi. "Neden ben? Neden şahsen?"

"Böylesi daha iyi. İşte o kadar."

Badde sinirlendi: "Pekâlâ, parayı unutabilirsin Kenny! Allah belanı versin! Parayı istiyor musun, istemiyor musun?"

Kenny düşünürken uzun bir sessizlik yaşandı.

"Tamam o zaman. Bekliyor olacağım."

Badde Batı Philadelphia'ya bakıp başını sallayarak telefonu kapatırken, kayar kapının açıldığını işitti, sonra da Jan seslendi: "Her şey yolunda mı tatlım? Seni duvarı tekmelerken gördüm."

Arkasına dönüp kadına baktığında, duştan yeni çıktığını ve ıslak olduğu için ışıl ışıl parladığını gördü. Şimdi üzerinde sarımsı kahverengi ipek bir sabahlık vardı. Önü baştan aşağı açıktı ve Badde kadının içinde hiçbir şey olmadığını, çırılçıplak dikildiğini görebiliyordu.

Derin bir nefes aldı ve kendisini toparladı.

"Evet, sadece bana bir dakika daha ver. Kısa bir görüşme yapmalıyım. Harika görünüyorsun tatlım."

Jan, yumuşak bir sesle, "Bekliyor olacağım," dedi ve iteleyerek kayar kapıyı kapattı.

H. Rapp Badde Jr. kasıklarında bir kıpırdanma hissetti.

Bu onun muhteşem çıplak bedenini gördüğüm için mi, yoksa birazdan birisini vurduracak olmamdan dolayı mı?

[ÜÇ]

Roundhouse
Sekizinci ve Race Sokaklarının Kesişimi,
Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 07.30

Yüzbaşı Jason Washington *Philadelphia Bulletin*'in sabah baskısının ilk sayfasından kafasını kaldırır kaldırmaz, maksatlı bir şekilde köşeyi dönen amirini fark etti; adam Washington'ın cam duvarlı ofisine dümdüz bir hattı takip ederek yaklaşıyordu. Cinayet Masası'nın sorumlu memuru Albay Henry C. Quaire, kırklı yaşlarının sonlarında, tıknaz, gittikçe kelleşen bir adamdı. Tıpkı Washington gibi haki bir pantolon giymişti, ancak Washington'ınkini andıran beyaz, baştan aşağı düğmeli, yakalı bir gömlek yerine, Henry'nin üzerinde denizci mavisi blazer ceketinin altında kırmızı örgülü bir polo yer almaktaydı.

Jason duvar saatine bir göz attı ve Quaire'nin geleceğini ifade ettiği saatten on beş dakika daha erken geldiğini gördü. Bir saat önce telefonda konuşmuşlardı. Quaire Washington'ı evinden aramış ve Frank Hollaran'ın biraz önce kendisini aradığını, Roundhose'da mümkün olan en kısa zamanda buluşup buluşamayacaklarını sorduğunu belirtmişti.

Quaire, Polis Komiseri Birinci Yardımcısı Dennis V. "Denny" Coughlin'in asistanı, kırk dokuz yaşındaki Albay

Francis Xavier Hollaran'ın kendisine şunları söylediğini aktarmıştı: "Denny, Mariana'yla tanışmadan ve Mariana Carlucci'yle toplantıya girmeden önce hazırlıklı olmamızı istiyor. Mariana Carlucci'nin bir hasar kontrolü yapılmasını istediğini, ateş edilmiş-ve-atılmışlar hakkında ne bildiğimizi öğrenmesi gerektiğini belirtti."

Zarif bir İtalyan olan Polis Komiseri Ralph J. Mariana, üniformasında dört yıldızı olan en üst düzey polisti. Ve bir zamanlar en üst düzey polis olan Sayın Jerome H. "Jerry" Carlucci Mariana'nın amiri, Philadelphia'nın belediye başkanıydı.

Taşıdığı üç yıldız kendisini departmandaki ikinci en üst düzey polis yapan Coughlin, Mariana'ya rapor veriyordu. İkisi de görevlerine belediye idare müdürü tarafından atanmıştı, fakat belediye başkanının iradesinde çalışıyorlardı. Polis kuvvetlerinde rütbece kendilerinden düşük her bir memur –ki yedi bin üniformalı polisten oluşan bu kuvvet ülkenin dördüncü büyük kuvvetiydi– sivildi.

Washington, Quaire'nin üzerinde İrlanda asıllı polis memurlarının yardımlaşma kurumu olan Emerald Cemiyeti'nin logosunun yer aldığı ağır kahve kupasını yudumladığını gördü. Washington bu kuruma üye değildi ancak Hollaran ve Coughlin'in "Emerald"a kariyer hayatlarının başından itibaren mensup olduklarını biliyordu.

Quaire onu "Pekâlâ Jason, görüyorum ki iyi haberi almışsın," diyerek selamladı. Masaya doğru yürüdü ve TV'nin gerisinde dikilerek bir alıntıyı tekrarladı: "Eğer kanıyorsa,

yön gösterecek demektir."

Gazetenin baş sayfasındaki başlık, katlama yerinin tepesinden bas bas bağırıyordu:

Washington, "Her ne kadar biraz sansasyonal olsa da, oldukça renkli bir başlık," diye karşılık verdi. "Harris ve Payne'i de çağırdım Henry. Kısa sürede burada olacaklarını söylediler."

Quaire kupasından bir yudum daha alırken başını sallayarak onayladı. "İyi. Bu sıkıntının üstesinden gelmek için Tony ve Matt'in ekleyebileceği her tür bilgiye ihtiyacımız olacak. Hatta hiç şüphesiz, daha bile fazlasına. İkisi de iyi birer polis, ancak bu –ne kadar yaptı?– yedi ya da sekizinci çözümlenmemiş ateş et-ve-at vakası oldu, öyle değil mi?"

Tony Harris'in Cinayet Masası'ndaki geçmişi bir yılken, Matt Payne'in memuriyeti sadece aylarla ölçülebilirdi. Ve eğer Quaire'nin söz hakkı olsaydı, Payne bu işi kesinlikle alamaz, özellikle de göreve talip olan ve Quaire'nin Matt'den çok daha nitelikli olduğunu düşündüğü diğer üç komiser muavininin önüne kesinlikle geçemezdi.

Cinayet Masası şefinin birime atananlar üzerinde seçim yapma ya da en azından veto etme yetkisi vardı. Ama en iyi ve başarılıyı cesaretlendirmenin yollarını arayan Komiser Mariana, terfi sınavlarında en yüksek puanları alan beş memurun departmanlarındaki açık görevlere getirildiklerini ilan

etmişti. Ve Matt Payne sadece alınan puanda ilk beşteki birisi olarak değil, aynı zamanda komiser muavinliğine terfi hakkı kazananlar listesinin başını çekerek büyük ödülü yakalamıştı. Ve ardından da Cinayet Masası'nı seçmişti.

Pek heyecanlı olmayan Quaire'nin ise söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Quaire'nin endişelendiği şeylerden biri, Payne'in nasıl karşılanacağıydı. Sadece beş yıllık tecrübesi vardı ve komiser muavinliğine de yeni yükselmiş, sadece Cinayet Masası'nda beş yıldan uzun süre hizmet vermiş insanların üzerine amir olarak getirilmişti.

Ancak bu durumu Yüzbaşı Jason Washington'a ve Dedektif Tony Harris'e ilettiğinde –ki ikisi Cinayet Masası'nda en saygın kişilerdi– Matt Payne'le geçirdikleri deneyimin sorunsuz olduğunu söylemişlerdi. İkisi de ondan hoşlanmış ve zeki olduğunu düşünmüşlerdi; Washington, "Gözlerini ve kulaklarını açık tutup Cinayet Masası'nın nasıl işlediğini öğrenecek kadar zeki," demişti. Matt de tam olarak bunu yapmıştı.

"Denny Amca" diye hitap ettiği bilinen Denny Coughlin'in vaftiz oğlu olmasının yanı sıra, sahip olduğu diğer tüm sağlam bağlantılar da hiçbir sorun yaratmamıştı.

Quaire'nin, Payne'e bağlanacak birimde hangi ekibin yer alacağını seçme yetkisi mutlaktı. Ve Payne'in komiser muavinliği smavında aldığı puan, tıpkı komiserin dile getirdiği üzere, onun en iyi ve akıllılar arasında olduğunu ispatladığından, Harris ile Washington çoktan Payne'le birlikte

çalışmaya başladıklarından ve ondan açıkça hoşlandıklarından dolayı, Quaire Payne'i doğal olarak Yüzbaşı Jason Washington'ın liderlik ettiği ekibe katmıştı.

Washington, Quaire'nin arkasına doğru bakarak, "İşte Coughlin de geliyor," dedi.

Quaire döndü ve polis komiseri birinci yardımcısını selamlamak için kupasını kaldırdı. Al yanaklı, elli dokuz yaşındaki Denny Coughlin, yaklaşık kırk yıl kadar önce Polis Akademisi'nden mezun olmuştu. Uzun boylu ve tıknazdı, dişlerinin tümü tamdı ve kafası da kıvırcık gümüş rengi saçlarla doluydu. Her zamanki güzel dikimli, gri ekose, kruvaze takım elbisesini giymişti ama kravatı yoktu.

Washington, Coughlin'in üçüncü kattaki ofisinde fazladan en az iki yedek kravat ve büyük olasılıkla da diğer bir takım elbise bulundurduğu tahmininde bulundu.

Coughlin Washington'ın kapı eşiğine ulaşır ulaşmaz, "Günaydın baylar," dedi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Washington ve Quaire, ikisi birlikte, "Günaydın efendim," dedi.

Washington, ofisin diğer ucunu başıyla işaret ederek, "Ve iyi de bir zamanlama Komiser," diye ekledi. "Komiser Muavini Payne ve dedektif Harris de buradalar."

Hem Matt hem de Tony'nin üzerlerinde, yaklaşık altı saat önce Mickey O'Hara'yla buluştukları Liberties Bar'dan çıkarkenki elbiseleri vardı. Torbalanmış gözleri ve pis sakalıyla, ikisi de çok kısa bir uykudan henüz uyanmış gibi görünüyorlardı.

Coughlin onları selamlarken, "Tanrım, ikiniz de yürüyen birer ölü gibi görünüyorsunuz," dedi. "Özellikle sen berbat durumdasın, Matty."

Payne kuru kuru, "Benim seviyemin üzerinde bir performans sergilediğimi düşün Denny Amca," dedi. "Albay Washington'ın uzun kolu bize doğru uzandığında arabada uyukluyordum. Tony ile Old City'deki olay mahallinden ayrıldıktan sonra, bir önsezimizi kontrole gittik. Ölü adamın, Reggie Jones'un ceket cebinde bir tür yapılacaklar listesi vardı ve biz de onun Güney Philadelphia'daki evine bakmaya gittik. Bunun riskli bir girişim olduğunu düşündük ve gerçekten de öyleydi."

Coughlin, ses tonu aniden İrlandalı öfkesi kadar soğuk bir hale dönüşerek, "Ben ise," dedi, "senin şu Ana Hattın Wyatt Earp'ı konusu bitip gidene kadar o lanet sokaklardan uzak kalacağın konusunda hemfikir olduğumuzu düşünüyordum."

The Bulletin La Famiglia Ristorante'nin park alanında, Colt .45'ini vurduğu soyguncunun tepesinde tutan smokinli Payne'in fotoğrafını bastıktan sonra –baskıdan TV'ye, oradan da internete kadar– birçok yeni hikâye ortaya atılmıştı. Ve sonra, Payne'in Temple Üniversite Hastanesi'nden kaçan bir katille yaşadığı kovalamaca ve girişilen silahlı çatışma hikayesi patlak verince, eski anlatılanlar tekrar dilden dile dolaşmaya başlamıştı. Şahsen Payne'den herhangi bir rahatsızlık duymayan ama işini iyi yapan iyi bir polisi sürekli olarak savunmaktan yorulan belediye başkanı, açık ve samimi

bir şekilde Denny Coughlin'i aramış, Matt'in bir süre gözlerden uzak tutulmasını ve haberlere konu olmamasını tavsiye etmişti.

Ve Coughlin bu emri, Matt'le bizzat konuştuktan sonra, komuta zincirine iletmişti.

Coughlin bakışlarını Payne'den Washington'a, ondan da Quaire'ye çevirdi. "Pekâlâ?"

Quaire konuşmaya başladı, "Ben..."

Dedektif Tony Harris araya girip, "Bu benim hatamdı efendim," dedi. "Emirlere uymalıydım."

Matt Payne, Tony'ye bakarak, "Hiç de değil," dedi. Sonra Coughlin'e döndü ve "Ben kendimi zorla davet ettirdim. Ben ve Mickey O'Hara," diye ekledi.

Coughlin'in kaşları havalandı. "Mickey'nin orada ne işi vardı?"

Payne, "Üçüncü adama dair ölüm haberi geldiğinde," dedi, "Liberties'deydik. Mickey'ye hayır demilemeyeceğini bilirsiniz."

Coughlin Matt'e, "Görünüşe bakılırsa sana da öyle," dedi. Yanaklarından kan damlayan suratı hemen o dakika daha da kızardı. "Bir emir verdiğimde, onun kesinlikle yerine getirilmesini beklerim."

Matt, "Evet efendim," dedi, sesi yorgundu, tonu sanki başöğretmen tarafından üzeri henüz giydirilmiş bir öğrenciyi andırıyordu, ki onlarca yıl önce, bu Payne'in başına bir kereden çok daha fazla gelmişti.

Coughlin, "Ve sen Dedektif Harris," dedi.

"Evet efendim?"

"Aynı şey senin için de geçerli."

"Evet efendim. Tabii ki efendim."

Coughlin başını salladı ve çok daha nazik bir sesle, "Sana Tony, suçlu olsun ya da olmasın, herkes adına suçu üstlenmeye çalıştığın için, zırnanın son deliği olmanı tavsiye ediyorum."

Harris, buruşuk mavi renkli blazerinin olduğundan da kötü görünmesine neden olacak tarzda omuz silkti.

"Kendimi sorumlu hissediyorum efendim. Matt'i her gün masasında, çoğu diğer ateş et-ve-atlarla ilintili dokümanların arasına tepesine kadar batmış bir halde görüyordum. Onun yeni bir olay mahalli görmesini istedim. Bunu yapmak geçen gece, ateş edilip bir tarafa atılan ilk iki adamın görüntüleri ekranda belirince aklıma geldi. Ama her nedendir ki onu aramadım. Sonra üçüncü adama dair yayınlanan haberleri işittim, Liberties'de içkilerimizi içerken onun da benimle birlikte gelmesi ve olay mahallini görmesi mantıklı geldi. Bu oturup beyanları okumaktan çok daha iyi bir şeydir efendim."

Coughlin bunu uzunca bir süre düşündü. İkisinin arasına doğru baktı, sonra gözlerini Harris'e çevirdi ve başını sallayarak onayladı. "Cinayet araştırması açısından, ne demek istediğini anlıyorum."

Odadaki herkes Başkomiser Coughlin'in o günlerde, sorumluluğunu taşıdığı diğer çok sayıda görevin yanı sıra, Cinayet Masası şefi ve Dedektif F. X. Hollaran'ın da onun

sağ kolu olduğunu oldukça iyi biliyordu.

Saatine baktı.

"Tamam Matty, on dakikan var. Amirlerin gazabına maruz kalmak için yukarı çıkmadan önce, bana bilmem gereken her şeyi anlat."

Payne başını salladı.

Coughlin'e, ardından da diğerlerine bakarak, "Ölenlerin hepsi," dedi, "yetişkin erkek. Hem daha önceden vurulup atılanlar, hem de dün gece bulunan üç ceset. İşte, film şeridinin sonlandığı nokta da bu."

"İlk beşi yakın mesafeden, kafadan vurulmuştu. Sadece iki merminin balistik testleri sonuçlandı –diğer mermilerin tümü bedenlerini delip geçmişti–, testler silahların 9 milimetrelik ve .45 kalibrelik olduğunu gösterdi. Üç zenci erkek, bir beyaz erkek ve bir tane de Hispanik erkek. Ve hepsi için de, ya tahliye şartlarına uymamaktan, ya kefalet ücretlerini yatırmamaktan, ya da çocuk veya kadınlara karşı cinsel tacizde bulunmaktan kaynaklı tutuklama emirleri vardı. Serbest kaldıkları yerlerden farklı muhitlerde vurulmuşlardı."

Frank Hollaran, "Bundan nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu. "Bu kanıt eksikliğinden dolayı yapılan bir tahmin mi?"

Payne kafasını tekrar salladı ve "Çünkü hepsi de, on altı eylülden bu yana haftada birer birer olmak üzere, en yakındaki polis karargah mıntıkasından serbest bırakıldılar. Düzeltiyorum. *Bir* polis karargâh mıntıkası demek istemiştim. 'En yakın' terimi benim açımdan spekülatif. Bunun da se-

bebi: Bir cesetle etrafta neden gereğinden fazla arabayla dolaşılsın ki?"

Çeşitli kıkırdaşmalar oldu.

Jason Washington, "Bundan daha garip şeylerin olduğuna da şahit olunmuştur Matthew," dedi.

Payne başıyla onayladı. "Biliyorum. Her neyse, vurulup öldürülen ve atılan ilk beşi arasındaki tutarlılık şu ki, kendilerine ait Aranıyor ilanı hepsinin üzerine bir şekilde tutturulmuştu."

Coughlin, "Aranma ilanları mı?" diye tekrarladı.

"Evet efendim. Tıpkı polis departmanının internet sitesinde yayınladıklarımız gibi. Tam isimlerinin ve takma adlarının, bilinen son adreslerinin, işlenen suçların vb. yer aldığı hoş renkte eşkıya resimleri."

Coughlin başını sallayarak Matt'e anlatmaya devam etmesini söyler tarzda elini hareket ettirdi.

Payne, "Beş taneden ikisi –ki bunlar tecavüzcüydü– bizim internetteki Özel Kurbanlar Birimi sayfamızdan bastırılmıştı. Diğerleri O'Hara'nm CrimeFreePhilly.com'undaki Megan Yasası firarileri listesinde yer almaktaydı," dedi.

Coughlin, yüzü ışıl ışıl parlayarak, "O site Mickey'nin mi?" diye sordu.

Payne, "*Bulletin*'den ayrıldıktan sonra oraya geçti," dedi.

Coughlin, "Bazı konularda oldukça can sıkıcı ve sorunlu bir yönü var," dedi, "ama çoğu yaymını sevdiğimi söyleyebilirim. Her neyse, devam et."

Bir an için, Payne Coughlin'in interneti takip ediyor oluşundan çok etkilendi. Ama sonra bunun hiç de sürprizmiş gibi karşılanmaması gerektiğini fark etti. Coughlin inanılmaz derecede zeki bir adamdı ve her ne kadar eski kafalı olsa da, aynı zamanda işinde kendisine yardımcı olabilecek şeyleri de her zaman büyük bir dikkatle takip ediyordu.

Belki tek bir istisna dışında: Denny Coughlin Matt'e departmanın yeni verdiği Glock 17 yarı otomatik 9 milimetrelik tabancayı taşımaktan pek hoşlanmadığını söylemişti. Mariana, polislerin neredeyse Buzul Çağı'ndan –Philadelphia'nın ilk yayan devriyeleri 1600'lü yılların sonlarında görev yapmaya başlamışlardı– bu yana taşıdıkları .38 kalibrelik altıpatlarlardan çok daha iyi silahlarla donatılmaları gerekliliği konusunda, belediyede başarılı bir lobi gerçekleştirmişti.

Ve Coughlin'e de "örnek oluşturması açısından" Glock taşıması gerektiğini söylemişti.

Kariyer hayatı boyunca memuriyet silahını tek bir kez olsun çekmeyen Denny kendisinin "küçük top" olarak isimlendirdiği şeyi –özellikle de 9 milimetrelikten daha güçlü olan, haznesi .40 ve .45 kalibre atışlarına uygun Glock modellerinden oluşan, Alternatif Memuriyet Silahları'ndan birini– kalçasının üzerinde taşımaya ihtiyacının olduğunu düşünmüyordu.

Payne sözlerine devam etti: "Ölen adamların üzerlerine iliştirilmiş birer bilgi notu vardı. Bunlar genelde elbiselere zımbalanmıştı. Fakat kötü adamlardan birinin üzerinde

–gerçekten aşağılık lanet olası bir herif, on yaşındaki bir kıza tecavüz etmekle suçlanmış bir firariydi– Katil Aranıyor ilanını adamın çene kemiğine birkaç kez zımbalamış."

İçerde çeşitli iniltiler işitildi.

Hollaran, "Tanrım!" diye haykırdı.

Suratı iyice karamsarlaşan Coughlin başını salladı. "Daha da kötüsü olabilirdi. Neredeyse yirmi yıl kadar önce, bir gangsteri sessizce ve başarılı bir şekilde ihbar ettiğini düşünen adamın cesedinin evinin ön sundurmasına herkesçe görebilsin diye bırakıldığı bir davada görev almıştım."

Payne, "Bu çok daha kötü, öyle değil mi?" dedi.

"Ağzına, sarkık bir göz gibi, kesik penisi tıkıştırılmıştı."

Gruptan çeşitli homurdanmalar ve kıkırdaşmalar yükseldi.

Payne bunun ardından, "İşte," dedi, "aralarında bağlantı kurmaya çalıştığım kişiler de bunlar. Her bir davaya dair daha detaylı bilgim var."

Coughlin, "Şimdilik bu kadarı yeterli, teşekkürler," dedi.

Payne Harris'e baktı ve, "Dün geceki grup hakkında da Tony'den bilgi alınabilir," dedi.

Coughlin, "Dedektif, görünüşe bakılırsa topluluk önünde konuşma yapmaya alışkınsın," dedi. Saatine baktı. "Ve on dakikadan daha az zamanın var."

"Evet efendim. Matt'in de söylediği üzere, ölenlerin hepsi yetişkin erkek. İlk ikisine dair bir telefon aldık; Danny

Gartner ve onun uzun süreli müvekkiliydi, öyle değil mi?"

Coughlin alaycı bir tavırla homurdandı. "Gartner'in kim olduğunu biliyorum. İnsanlık açısından pek de büyük bir kayıp değil."

Harris sözlerine devam etti: "Bu telefon dün gece tam olarak onda-sıfır-ikide geldi. Üçüncü adama dair çağrıyı ise bu sabah on iki-on ikide aldık."

"Hem Gartner –beyaz erkek, elli beş yaşında– hem de John 'Jay-Cee' Nguyen –Asyalı erkek, yirmi beş yaşında– kafataslarının altından çok yakından" –Tony, aynen Liberties Bar'da yaptığı gibi eliyle vurulma anını taklit etti– "büyük namlulu bir silahla vurulmuşlardı. Gartner'in ofisinin arkasında parlak boş bir mermi kovanı –tabanında Glock Otomatik Tabanca için '.45 GAP' kazılıydı– bulunduğu için, kullanılan silahın Glock .45 kalibre olduğunu düşünmüştük. Ancak ölüm nedeni vurulma olmayabilir. Her iki adamın ağız ve burnu şeffaf plastik paketleme bandıyla kapatılmıştı ve yine ikisinin birden kafaları naylon çöp torbalarıyla kapatılıp boyundan sıkı sıkı bantlanmıştı. Aynı bant her iki adamın ayak ve kol bileklerinin bağlanmasında da kullanılmıştı."

Coughlin, "Diğerlerinde olduğu gibi Aranıyor ilanları da yoktu, öyle değil mi?" diye sordu.

Tony, *Bunu da nereden biliyor?* diye düşündü.

Yanıt basit: Çünkü en önemli ikinci rütbeye tembel bir polis olduğu için gelmedi.

Komiser muavinliği ve daha üst düzey rütbeler için kullanılan üniforma gömleği beyazdı, dolayısıyla "beyaz

gömlekli" terimi buradan gelmekteydi; onbaşıdan acemi polise kadarki alt rütbeler ise mavi gömlek giyiyordu ve buna göre de isimlendiriliyorlardı.

Şimdi, taşıdığı zeki araştırmacı aklı parçaları bir araya koyuyor ve bu parçalardan biri de Gartner'in herhangi bir suçtan dolayı aranmadığı gerçeği.

Tony kısa bir duraklamanın ardından, "Hayır efendim," dedi. "Dün gece bulunan üçünde de yoktu."

Payne, "Onlara idrardan bahset," dedi.

Hollaran, "Ne?" diye soruverdi.

Herkes Matt'e, ardından da Tony'ye baktı.

"Gartner'in evi için arama izni çıkarttığımızda –ki hemen dışarıda Nguyen'in motosikleti park edilmiş halde duruyordu– içerde gözle görülür en ufak bir boğuşma izine rastlamadık. Ama her yere idrar döküldüğüne şahit olduk."

Payne kayıtsızca, "Tony'nin dediğine göre galonlarca," diye ekledi. "Hayvan idrarı olduğunu tahmin ediyoruz. Yani dört bacaklı bir hayvan demek istiyorum."

Coughlin başını hayretle salladı.

Quaire, "İdrar bir insana ait çıksa dahi önemli değil," dedi. "Bu çoğunlukla bizim amaçlarımız için önemsizdir."

Payne, "Gerçekten mi?" dedi.

Quaire, "Hı-hı," dedi. "İdrarda, ondan faydalanılabilecek miktarda takip edilebilir DNA olmadığını bildiğinizi sanıyordum. Bu sadece... yani, çişten öte bir şey değil."

Kıkırdaşmalar oldu.

Jason Washington, "Her ne kadar kendimi tekrarlıyor

olsam da Matthew," dedi, "yaptığımız işlerde garip şeylerle karşılaşıyoruz."

Bunun ardından Coughlin, "Tamam, ya üçüncü adamdan ne haber?" dedi.

"Adı Reginald 'Reggie' Jones. Zenci erkek, yirmi yaşında. Çok iri bir oğlan, belki yüz on, yüz on beş kilo. Ve şu bebeksi yuvarlak yüzlülerden biri. Yani, bir güzel dövülmeden önce öyleymiş. Birisi onu eşek sudan gelene kadar pataklamış. Gaddarca. Bu yüzden ya da boğulduğundan dolayı ölmüş olabilir. Şu kablo bağlarından ikisi –iki kısa kablo uç uca birbirine bağlanarak uzatılmış– boğazına sıkı sıkı dolanmış."

Herkes anlatılanları düşünürken, kısa bir süreliğine sustu.

Sonra Harris, "Jones ufak çaplı bir uyuşturucu satıcısıydı. Onunki tüketim alışkanlığının ötesinde bir şeydi. Kokain satmaktan birkaç kez basılmıştı. Uyuşturucu bulundurmaktan gözaltındaydı. Yani diğer bir deyişle... bu tam olarak..."

Payne dramatik bir tavırla, "Oh, hayır," dedi, "Roundhouse'un çatısı altında siyasi açıdan doğru olmayan bir şeyin ifade edildiğini hiçbir zaman işitmedik!"

Tony de dahil olmak üzere herkes sırıttı.

Coughlin, ciddi bir surat ifadesiyle, "Anlat Tony," dedi. "Ne var, ne yok bilmeliyiz."

"Reggie Jones geriydi."

"Geri mi?"

Tony, "Biraz geri zekâlıydı," dedi.

Payne, "Ve şimdi de," dedi, "sekiz numaralı merhum."

Coughlin, "Hakkında ilam yok muydu?" diye devam etti.

Araştırmacı aklı hâlâ büyük bir hızla çalışıyor.

"Hayır efendim. Merhuma dair yoktu. Ancak erkek kardeşi cezalıydı."

"Nasıl yani?"

"Kenneth J. 'Kenny' Jones, zenci erkek, yirmi iki yaşında, dağıtma amaçlı uyuşturucu bulundurmak suçlamasından kaçıp kurtulmuş. Germantown'da yakalandıktan sonra iki bin dolarlık kefalet ücretiyle kurtulmuş. Erkek kardeşi Reggie gibi, Kenny de çok zeki birisi sayılmaz. Tebdili kıyafet görevdeki birkaç arkadaşımıza crack kokain satmaya çalıştı."

Coughlin homurdandı, kısa bir an için düşündü, sonra da, "Belki de katil yanılarak yanlış kardeşi öldürmüştür?" dedi.

"Bu olası."

"Ve vurulup atılan diğerlerinin hepsinin üzerinde bir tür cinsel suç unsuru var, öyle değil mi?"

"Evet efendim. Avukat haricinde hepsinin. Ve diğerlerinin tümü de vurulmuşlar."

"Jones adlı oğlan hariç, öyle mi? O dövülmüş."

Harris başını salladı. "Doğru."

Coughlin Hollaran'a baktı. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Frank Hollaran, Denny Coughlin'le birlikte o kadar uzun süre çalışmıştı ki adamın cümlesini dahi tamamlayabilirdi.

Hollaran, "Bunun mümkün olduğunu mu?" diye sordu. "Tabii ki patron. Eğer bir şekilde ateş et-ve-at'lara dair bir şeyler işitmişlerse. Ama ben bu kez durumun böyle olduğundan emin değilim. Aradan yeterince zaman geçmedi. Bu, özellikle nakit para ödülleri konulduğunda olabilir, büyük olasılıkla da olacaktır."

Payne, "Biz neden bahsediyoruz?" diye sordu.

"Taklitçilerden. Haberlerde gördükleri suçları taklit edenlerden. Andy Warhol'ın bahsettiği on beş dakikalık ünden."

Quaire, Washington'ın masasındaki gazeteyi tekrar işaret ederek, araya girdi: "Ve şimdi –dramatik müzik repliğini çalın– Cadılar Bayramı Cinayetleri'yle karşı karşıyayız."

Payne devam etti: "Şeytanın avukatlığını yaparsak, belki de birisi Frank Fuller'ı –onun kullandığı terim neydi?– *kötülük yapanlar*'a sunduğu yüksek para yardımında desteklediği için, bu o kadar büyük bir taklitçilik değildir."

Washington, "Şunu bir düşün Matthew," dedi. "Bu ödülleri kim almak isteyecek? En azından ölen yaratıklar için? Böyle bir durumda cinayet işlediklerini itiraf etmiş olacaklar."

Payne omuz silkti.

Coughlin, "Her şeye rağmen," dedi, "Jerry Carlucci bu soruna dair ne yaptığımızı bilmek isteyecek. Öğlen, İdari Ko-

muta Merkezi'nde bir basın konferansı vermeyi planlıyor. Söyleyecekleri bizden işiteceklerine bağlı. Ve Fuller'm cömertliğinin aleyhine konuşacağından da eminim."

Payne, "Bir cömertliğin aleyhine konuşulması samimiyetten uzak bir tutum değil mi?" diye sordu.

Coughlin, "Hangi açıdan?" dedi.

"Philadelphia Polis Departmanı, kötü adamların parmaklanması için yüksek miktarlarda ödüller belirleyen FBI ve DEA ile sürekli olarak koyun koyuna yaşıyor. Ve şu Ulusal Suç Engelleyiciler programı da mahkûmiyetle sonlanacak bilgiler için beş ila on bin dolar ödüyor; adamların bedava hatlarını aramanız yeterli. Adınız açıklanmasa dahi size ödeme yapıyorlar. Eğer birisi telefon açıp şu ateş et-ve-at'lara dair bilgi verecek olsa, benim işim inanılmaz derecede kolaylaşır."

Coughlin mantıklı bir yaklaşımla, "Suçluları yakalamak için çeşitli ipuçları verilmesini istiyoruz Matty," dedi, "ama insanları cinayete cesaretlendirmiyoruz. Arada fark var, birisinin de bunu Frank Fuller'a göstermesi gerekiyor." Derin bir iç geçirdi. "Ama iyi noktaya parmak bastın. Carlucci bunu olumlu bir şekilde açıklamak zorunda."

Saatine göz attı. "Tamam, yukarı çıkma vakti, herkes beni takip etsin. Bu sadece bir provaydı."

Payne hareket etmedi, bu da Coughlin'in kaşını sorgularcasına havaya kaldırmasına sebep oldu.

Matt, "Herkes hemfikir mi?" diye sordu. "Ofisten ayrılmama izin var mı?"

Coughlin, ses tonuna resmiyet katarak, "Şu dakika itibarıyla Komiser Muavini Payne, kısa bir süre içinde makul şekilde banyo yapıp tıraş olabileceğinizi farz ederek, sizin masa görevinden tahliyenizi emrediyorum."

Coughlin ofise göz attı.

"Herkes bu emrin uygun olacağını düşünüyor mu?"

İçeriden "Evet efendim," şeklinde bir yanıt yükseldi.

[DÖRT]

5550 Ridgewood Sokağı, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 09.35

Bazelon'un sıra evinin önündeki kaldırıma üç resmi acil durum aracı park etmişti, hepsinin de farklı kapıları açıktı, tepelerinde kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Bunlardan ikisi On İkinci Bölge'ye tahsis edilen beyaz Chevy Impala ekip aracıydı. Üçüncüsü ise, üzerinde boydan boya mavi ve altın rengi şeritler uzanan, içinde TIBBİ TETKİKÇİ yazan mavi bir etiketi olan, eski püskü beyaz bir Ford panel minibüstü.

Sıra evin ahşap ön verandasında, Philadelphia Polis Departmanı'ndan iki mavi gömlekli sallanır sandalyenin iki tarafına dikilmişti. Biri dikildiği yerden çeşitli notlar alan bir

erkek, diğeri de tek dizi üzerine çökmüş bir kadındı. Genç kadın polis, sallanır sandalyede oturan, yüzü elleri arasında, hıçkırırken vücudu gözle görülür derecede sarsılan on sekiz yaşındaki Sasha Bazelon'la yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu.

Yakında, kaldırımda, on beş kişilik küçük bir kalabalık toplanmıştı. Bunların çoğu ellerinde İncil tutan yetişkin erkek ve kadınlardı, hepsi de derin bir üzüntü ya da umutsuz bir acizlikle olan biteni seyrediyorlardı. Kadınlardan birkaçı beyaz pamuklu mendilleriyle yüzlerini siliyorlardı. Hepsi de, Bayan Joelle Bazelon'un "Pazar Günü Toplantıya Gitme Giysisi" olarak adlandırdığı elbiselerini giyinmişlerdi.

Her iki haftada bir, Joelle Bazelon da kilise elbiselerine bürünüyordu. Bu genelde dalgalanan, koyu renkli, pamuklu bir elbiseydi. Üç blok ötede, Warrington ve Güney Elli Altıncı Sokak'ın kesiştiği yerdeki Christ Kilisesi'nde yapılan ayine kalabalığa katılıp yürüyerek giderdi.

Ancak, o sabah, altmış iki yaşındaki dul kadının soğuk bedeni, bir sabahlığa sarılmış halde, Tıbbi Tetkikçi Ofisi' nden gelen iki teknisyen tarafından oturma odası kanepesinden kaldırılıp dayanıklı vinil bir torbaya konulmak üzereydi.

Teknisyenler siyah kot pantolon, beyaz örgü polo ve lekelenmiş, eski püskü, önlerinde iki büyük cebi olan, kalça hizasında beyaz laboratuvar önlüğü giyinmişlerdi. Siyah koşu ayakkabılarının üzerinde şeffaf mavi plastik botlar vardı. Ellerine ten rengi sentetik polimer eldivenler geçirmiş-

lerdi.

Ceset torbası ağır hizmete uygun, metal çerçeveli, kanepenin yanına uzunlamasına bırakılmış bir sedyenin üzerindeydi, kocaman lastik tekerleri kaymasını önleyecek şekilde kilitlenmişti.

Cesedi bacağın alt kısmından –şiş ve morarmış ayak bileklerinin hemen üzerinden– tutarak kaldıran teknisyenin adı Kim Soo'ydu. Bu kısa, siyah kirpi saçlı ve şişik, yuvarlak suratlı ufak tefek bir adamdı, Philadelphia'da yirmi sekiz sene önce dünyaya gelmişti, Güney Koreli ebeveynleri sonradan Amerikan vatandaşlığını almışlardı.

Soo son iki saatini, evin fotoğraflarını büyük, hacimli, üzeri kötü derecede çizilmiş ve hasar almış, profesyonel seviyedeki Nikon dijital kamerayla fotoğraflamaya ayırmıştı. Kamerayla evin her yerini istikrarsızca dolanmış, olay mahallini kayda almıştı. Elektronik flaş o kadar güçlüydü ki, arada bir etrafı aydınlatan ışığı kaldırımdaki küçük kalabalık tarafından rahatça görülebilmekteydi.

Soo'nun suratı başteknisyen Javier Iglesia'ya bakarken ifadesizdi. Soo Iglesia'yı Güney Philadelphia Lisesi'nden bu yana tanıyordu, Kim ondan iki sınıf gerideydi.

İri yarı ancak zinde olan, otuz yaşındaki Porto Riko'lu Iglesia, normalde çok konuşkan bir adamdı, hemen her zaman her konuda muhakkak bir fikri olurdu. Ancak, şu anda, cesedi omuzlarından tutarken, fevkalade sessizdi.

Sonunda, Iglesia, "Tıbbi tetkikçi teknisyeni olmanın çok güzel bir şey olmayacağını biliyordum Kim. Ama böyle

günlerde, iş bireyselliğe döküldüğünde, bu işten nefret ettiğim konusunda Tanrı'ya karşı gerçekten de dürüst davranıyorum."

Iglesia "Biliyorum," diyen Soo'ya baktı.

Sabahlıktan daha sıkı tuttuktan sonra, Iglesia, "Hazır mısın? Üçe kadar sayacağım. Bir, iki, *üç*..." dedi.

Kaldırma işlemi kayda değer bir çaba gerektirdi ve ceset yerinden hareket ettiğinde ikisi de harcadıkları efordan dolayı inlediler. "Kaldırma işlemi" aslına bakılırsa daha çok kanepeden kaydırma, ardından da sedyedeki siyah vinil ceset torbasına hafifçe bırakma süreciydi.

İri kemikli, obez beden ceset torbasına aslına bakılırsa oldukça zor sığmıştı. Aynı zamanda torba sedyenin borulu iskeleti üzerine de sarkmıştı.

Javier, bu işlemin ardından, "Müdür Bazelon iyi ve nazik bir kadındı," dedi. "Emekli olmadan önceki senesini hatırlıyorum, bu benim Shaw Ortaokulu'ndaki ilk yılımdı. Bu kadın inanılmaz derecede sert, ama bir o kadar da sevecendi."

Soo başıyla onayladı, suratı çok anlayışlıydı.

"Şunu ifade etmeliyim ki," diye devam etti, "o günlerde benim üzerimde büyük bir etki bırakmıştı. Ve çok sayıdaki diğerlerinin üzerinde de öyle. Bana çok şey öğretti. 'Aptal birisi akıllı olduğunu düşünür, ancak akıllı bir kişi aptal olduğunu bilir.' Bu Shakespeare'den. Onu okumama Bayan Bazelon önayak oldu."

Torbadaki cesede baktı. "Ve şimdi de bu, öyle mi?"

Iglesia, "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi, sonra dinleyen birisi var mı diye etrafa bakındı. Ses tonunu daha da alçalttı. "Ben onun uyurken ölmediğini düşünüyorum." Sustu. "Hayır, aslma bakılırsa öyle ölmediğinden eminim. Onun el ve ayak bileklerine bir bak. Bir şeyden dolayı şişip yaralanmış. Bir şeyle bağlanmış, belki de bir tür iple, sonradan çıkartılıp atılan bir şeyle. İşte buna delili değiştirmek denir." Tekrar sustu, sonra, "Mitchell bunu anlayacaktır. Ondan hiçbir şey kaçmaz," diye ekledi.

Amirleri olan tıbbi tetkikçi Dr. Howard H. Mitchell, çok meşgul, kel, espri anlayışı çapraşık olan bir adamdı. Üzerinde genelde eski buruşuk bir takım elbise ve kravat olurdu, ya bir otopsi yapıyor ya da günde ortalama bir cinayetle, artı Bayan Joelle Bazelon'unki gibi şüpheli ölümlerle uğraşmak zorunda kalan yerin kağıt işleriyle boğuşuyor oluyordu.

Iglesia başını salladı, sonra en yukarı kanadı kapattı ve yükü sedye üzerinde sağlama alan torba kayışlarını düzeltmeye başladı.

Bu iş bitince, Soo ile birlikte her iki yanındaki yüksekliği ayarlanabilir boru kulpları yakaladılar ve ağırlıktan dolayı bir kez daha inleyerek sedyeyi kaldırdılar. Sedyenin tepesini omuz hizalarına gelecek kadar yükselttiler. Asıl amaçları tekerlekler üzerinde daha iyi bir kontrol sağlamaktı ancak bu yükselmeden kaynaklı değişime uğrayan yer çekimi merkezi de sedyenin hantal bir hal almasına, tepesinin ağırlığı altında yana yatmasına sebebiyet verecek konuma getirilmemeliydi.

Kim Soo lastik tekerlerin kilidini açtı ve Javier Iglesia

sedyeyi giriş kapısına doğru çekerken o da iteledi.

Çıkarlarken, Javier kafasını salladı ve sessizce, "Müdür Bazelon'un büyük emeklilik partisini verirlerken oradaydım. Muhteşemdi, gerçekten. O da muhteşemdi. Ve onun başına her ne geldiyse, bu hiç de normal değil. Torununun gerçekten olan bitenlere dair her şeyi anlattığını düşünmüyorum."

Iglesia ve Soo eve ilk geldiklerinde, ölüyü kaldırmaya hazırlanmadan önce olay mahallinde çalışırlarken, Javier Sasha Bazelon'un iki mavi gömlekliye anlattıklarının oldukça büyük bir kısmına kulak misafiri olmuştu.

Iglesia ondan etkilenmişti –on sekiz yaşındaki Sasha onun kız kardeşinden bir yaş daha küçüktü– ve her ne kadar isterikliğin sınırında olsa da, narin, açık kahverengi tenli genç kadının sıradan başka bir günde inanılmaz derecede güzel olacağı aşikârdı.

Beşi de oturma odasındaydılar, teknisyenler işlerini yaparlarken iki polis de kızı sorguluyordu.

On dokuz yaşındaki Memur Geoffrey Pope inanılmaz derecede zayıftı, bir yetmiş boyundaydı, kısa kesilmiş sarı saçları ve taze bir yüzü vardı. Javier onun Philadelphia Polis Departmanı'nda tam olarak bir yıldır çalıştığını biliyordu.

Onbaşı Charlene Crowe zenci bir kadındı, tombuldu, otuz yaşındaydı, arkadaşça bir surata ve ılık bir gülümseyişe sahipti. Sasha'dan bir kafa boyu kısa duruyordu, soruları sorarken kıza kafasını kaldırıp bakması gerekiyordu. Crowe'un mavi üniformasının omzunda gümüşle çerçevelenmiş iki

mavi rütbe işareti vardı.

Hıçkırık ve duraklamalarla dolu ağlama nöbetleri arasında, Sasha onbaşı Crowe'a, "Dün gece eve, bir arkadaşımın sokağın ilerisindeki evinden geç bir saatte döndüm. Büyükannem kanepede uyuyor görünüyordu, horluyordu. Dolayısıyla hiç ses çıkartmadan odama gittim. Bu sabah aşağı indiğimde, hâlâ kanepedeydi. Ama artık nefes almıyordu. Nabzına bakmak için dokunduğumda, vücudunun soğuk olduğunu ve sertleştiğini hissettim."

Ve sonra ağlamaya başladı.

Ve sonra Sasha biraz önce anlattıklarını temelde bir kez daha tekrarladı.

Ve sonra tekrar ağladı.

Javier Sasha'nm onbaşı Crowe'un gözüne tek bir kez bile bakmamış olmasını, bunu yaptığında ise sadece anlık bir bakışma yaşanmasını –ve hemen ardından Sasha'nm yüzünü elleri arasına gömerek hıçkırmaya başlayışını– şüpheli buldu.

Gözyaşlarının samimiyetsiz olduğunu hissettiği söylenemezdi.

Kızın derin bir duygusal baskı altında olduğu aşikârdı. Ve neredeyse avutulamaz bir durumdaydı.

Özüne kadar titriyor, inanılmaz derecede ağlıyor.

Ancak... ortada doğru olmayan bir şey var, eksik bir şey, söylenmemiş bir şey.

Yine de kendisine son günler, haftalar, hatta aylar süresince şüpheli bir şey yaşanıp yaşanmadığı sorulduğunda, hiçbir şey olmadığını söylemişti.

"Büyükannem çok fazla hastalandı, rahatsızlıklarının büyük çoğunluğu diyabettendi. Ve tabii ki kilosundan. Sanıyorum... sanıyorum kalbi buna daha fazla dayanamadı."

Kim Soo ve Javer Iglesia sedyeyi ön kapıdan dışarı çıkarttı, verandanın ahşap tahtaları onca ağırlık altında gıcırdadı. Sasha Bazelon'la konuşan iki üniformalı omuzlarının üzerinden baktılar ve tıbbi tetkikçinin teknisyenleriyle göz teması kurdular.

Sasha yüzünü ellerinden kaldırdı, sedyeye sıkıca bağlanan kapalı ceset torbasını gördü ve feryat etti.

Javier Iglesia, "Memur Pope," dedi, "bir dakikanız var mı acaba?"

Javier kafasını yana doğru hafifçe eğerek beyaz Ford panel minibüsü işaret etti.

Pope da kafasıyla onayladı.

Soo ve Iglesia sedyeyi küçük kalabalığın arasından profesyonel davranıp göz teması kurmamaya çalışarak geçirdi. Ama sonra ufak tefek, çok yaşlı duran zenci bir kadın –Javier onun rahat doksanlarında olabileceğini düşündü– İncil'ini alnına kadar kaldırdı ve, "Tanrı'yla git tatlı Joelle. Huzur içinde yat. Tanrı ruhunu şad etsin!" diye bağırdı.

Javier kadının çok üzgün olduğunu açıkça görebiliyordu, ancak diğer genç kadınların aksine gözyaşları kontrol altındaydı.

Iglesia, gözgöze geldiklerinde, *Güçlü ve cesur bir*

hanım, diye düşündü ve üzgün gözler ve düşünceli dudaklarla başını salladı. *Benden de cesur.*

Yumuşak bir ses tonuyla kadına, "Amin," diye fısıldadı.

Kim beyaz Ford panel minibüsün iki arka kapısını da ardına kadar açarken, Javier, "Biliyorsun, burası ve Güney Philadelphia tüm hayatım boyunca benim evim oldu. Ve şimdi her şey değişiyor. Hepsi yavaş yavaş boka dönüşüyor."

Kim, "Benim de öyle. Şehrin tümü kötüye gidiyor," diye karşılık verdi. "Pekâlâ, vurgulamaya çalıştığın şey ne?"

"İyi insanların zarar gördüklerini vurgulamaya çalışıyorum. Ve birilerinin buna karşı durması gerektiğini vurgulamaya çalışıyorum. Demek istiyorum ki, Güney Philadelphia Lisesi'nde mariuhana çektiğimizi anımsıyorum. Ama artık satıcılar uyuşturucuyu ortaokul öğrencilerine satıyorlar ve bunlar esrar türünden şeyler."

"Esrar mı?"

"Evet. Yani siyah katran eroini demek istedim. Meksika'dan gelen, şekerle karıştırılmış ucuz ölümcül pislik. Ve diğer eroinler. Sonra çocuklar bağımlı oluyor, ardından bu meretten daha fazla alabilmek için paraya ihtiyaç duyuyor, dolayısıyla gidip yaşlı bir hanımı soyuyor, belki de onu bağlayıp öldürüyorlar. Söylemeye çalıştığım şey bu adamım!"

Kim Soo fal taşı gibi açılan gözlerle Javier Iglesia'ya baktı.

Soo, ceset torbasına bakarak, "Onun başına böyle bir

şey gelip gelmediğini bilmiyorsun," dedi.

Iglesia kafasını kaldırarak sıra evin verandasına baktı, sonra döndü ve Soo'nun gözlerinin içine odaklandı ve "Bildiğim iki şey var. Birincisi, o kızın Müdür Bazelon hakkında bildiği ancak anlatmadığı bir şey var. Ve ikincisi, komşum cehenneme giderken ben burada hiçbir şey yapmadan oturmayacağım."

Gözlerini sokaktan aşağı doğru kaydırdı. Orada, üç ev ötede, sokağın karşısında, diğer bir grubun daha toplandığını fark etti. Beş oğlan. Hepsi de alçak tuğla bir duvarın üzerine oturmuş, Bazelon'ların evindeki faaliyeti seyrediyorlardı. Hepsi de gençti, içlerinden birkaçı belki diğerlerinden biraz daha büyük olabilirdi, torbalanmış kot pantolonları, bedenlerinden dökülen gangster ceketleri ve kapüşonlu eşofman üstleriyle hiç de kiliseye gitmek için evden çıkmış gibi görünmüyorlardı.

Bunların tapındıkları tek şey sorundur.

Iglesia, grubu başıyla işaret ederek, "Şu punkları görüyor musun?" dedi. "Sana garanti ederim ki kötü bir şeyler yapmayı planlıyorlar. Uyuşturucu kullandıkları kesin, içlerinden yarısı da büyük olasılıkla satıyordur. Ve kim bilir daha nelere bulaşıyorlar."

Kim Soo bakmak için döndü, sonra Iglasia'ya baktı ve, "Lanet olsun Javier. Bunu da bilmiyorsun. Günümüzde birçok çocuk onlar gibi giyiniyor. Lisedeyken bizler de sert bir görünümle etrafta gezinmekten hoşlanırdık."

Iglesia, kafasını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Ar-

tık durum farklı, aynen göründüğü gibi."

Soo omzunu silkti.

Kısa bir sürenin ardından, Iglesia, "Zengin adam Ben Franklin'in dün gece haberlerde yaptığı konuşmayı dinledin mi? Jimmy'nin ekibi ilk iki ateş et-ve-at'ın olay mahallini görmek için Old City'ye gittiğinde yayınlananı?"

"Ateş et-ve-at mı?"

"Evet, Cinayet Masası'ndan tanıdığım bir komiser muavini onları böyle adlandırdıklarını söylüyor. Başta beş vaka vardı. Şimdi sekiz oldular. Ve hepsi de et dolabına yığılmış halde duruyor, Mitchell ve vızıltılı testeresini bekliyorlar. Cinayet Masası komiser muavini bir gün ofise geldi ve cesetlere baktı."

"Evet, o göze göz, dişe diş diyen adamın konuşmasını kafayı vurup yatmadan önce seyrettim. Kötü birisini –kendi deyimiyle 'kötülük yapanları'– yakalattıran herkese onar bin dolar veriyor."

Javier Iglesia, yüzü aydınlanarak, "Evet!" dedi.

Soo Javier'in konuşkanlığını büyük bir hızla geri kazanmaya başladığını fark etti.

Javier sözlerine devam etti: "Şimdi, bahsettiğim şey *şu!* Demek istiyorum ki, birisi şehrin cehenneme dönüşmesinden sonunda bıktı ve şimdi de bunun düzeltilmesi için çeşitli adımlar atmaya başladı, işte bunu söylemeye çalışıyorum. Her 'kötülük yapan' başına on bin dolar ciddi derecede büyük bir adım."

Sustu ve ceset torbasına baktı.

"Bayan Bazelon için geç kalındığına üzülüyorum."

Bunun ardından Javier yumuşak bir ses tonuyla, "Huzur içinde yat. Tanrı ruhunu şad etsin," diye tekrarladı.

Sedyeyi, minibüsün arkasına doğru koyarken bacakları kapanacak şekilde, içeri iteledi. Sonra nazikçe, saygılı bir tavırla, sol kapıyı, ardından da sağ kapıyı kapattı.

Polis memuru Geoffrey Pope kaldırımın kenarında dikiliyordu, Javier arkasında sağ kapı açıkken adamın orada ne kadar dikildiğini ve konuşulanların ne kadarını duyduğunu merak etti.

"Hey Geoff," diye seslendi. "Orada uzun bir zamandır mı dikiliyorsun?"

"Şehrin cehenneme dönüştüğüne dair verilen flaş haberleri işitecek kadar. Ve merhuma yaptığın kısa duayı da tabii." Sustu, sonra, "Pek iyi görünmüyorsun Javier," diye ekledi.

"Ben..."

Kaldırımdaki küçük kalabalığa bakarak sustu. İçlerinden birkaçı polis ve teknisyen arasında geçen sohbeti büyük bir ilgiyle seyrediyordu.

Javier, meraklı bakışları engellemek için minibüsün uzak tarafına doğru yürürken, "Oradan uzaklaşın," dedi.

Javier cüzdanını çekti ve bundan bir kartvizit çıkardı. Bunu Memur Pope'a uzattı.

"Kartım burada Geoff. Üzerinde cep telefonumun numarası var. Buradan sekiz blok ötede, Warrington'ın diğer tarafında, ortaokulun bulunduğu bölgede yaşıyorum."

"Evet, ve?"

"Ve eğer, bir vatandaş, endişeli bir komşu, ya da başka her neyse o olarak, şu kızı konuşturmak konusunda yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver."

"Seninle herhangi bir şeyi paylaşmam gerektiğinden pek emin..."

"Bunları gidip başka kime anlatabileceğimi sanıyorsun?"

Pope ellerini, avuçları dışarıya bakar şekilde, göğüs hizasına kadar havaya kaldırdı. "Dur bakalım Javier. Ben sadece..."

"Bak Geoff. Benim bebek bakıcım onun yaşlarında ve o benden bir şey sakladığında bunu kolayca anlıyorum. Ve sana şunu söylemeliyim ki, o zavallı kız da bir şeyler saklıyor."

"Bu işi onun yaptığım düşünmüyorsun, öyle değil mi? Böyle bir şeyi neden yapsın ki?"

"Belki de evi almak için yapmıştır?"

"Onun şu ölüm perisi ağlayışları gerçek ve derin. Hiç de uydurma değil."

"Bu ne, bilmiyorum ama o yalan söylüyor."

Pope omuz silkti.

Javier, "Demek istiyorum ki, bunun kötü bir yalan olduğunu düşünmüyorum, kesinlikle düşünmüyorum. Ama anlatılmayan bir şeyler var."

"Her zaman vardır, Javier. Polislik mesleğine hoş geldin."

V

[BİR]

2620 Wilder Sokağı, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 9.02

Will Curtis kiralık beyaz Ford Freestar minivanı çatlamış Güney Philadelphia kaldırımına doğru sürdü, küçük, izbe, iki katlı bir sıra evin hemen önünde durdu.

Binaya baktı ve, *Umarım şu orospu çocuğu içeridedir,* diye düşündü.

Son orospu çocuğunun adresinin bu kadar eski olduğuna inanamıyorum, ev tamamen yıkılmış, yanmış, geriye de hiçbir şey kalmamış.

Güne iki kısır döngüyle başlamak istemiyorum.

Curtis Federal Express üniformasını giyinmişti, kirden yağlanmış FedEx şapkası da kafasmdaydı. Minivanm şoför ve ön yolcu kapılarının her birisinin üzerinde, üçte bir metrekarelik polimer bir işaret mevcuttu. Bunlarda kırmızı ve maviyle FedEx'in logosu ve EVLERE TESLİM kelimeleri basılıydı. Bunun paket postalama minibüsünün dağıtım deposundaki hiç kimseyi kandırmaya yeterli olmayacağını bili-

yordu, fakat onlar haricinde herkese gerçekmiş gibi görünüyordu.

Curtis direksiyonun gerisinden kalkıp aşağı indi ve etrafa bakındı.

Sabah çok erken bir saat değildi fakat etraf sessizdi. Sadece aşağıdaki sokaktan acı acı havlayan köpeklerin sesleri ve pek de uzaktan gelmeyen SEPTA hafif raylı ulaşım treninin kornası işitiliyordu.

Sokağın karşısında cılız, uyuz gri bir kedi gördü. Kaldırıma düşürülen ve ezilen Cadılar Bayramı şekerlemelerini yiyordu.

Büyük olasılıkla zavallı bir çocuktan çalınmıştı.

Böylesi berbat bir muhitte şekerleme için kim kapı kapı gezer ki?

Fakat uyuşturucu için muhakkak geziliyordur. İşte etrafın bu saatte bu kadar sakin olma sebebi de bu.

Lanet olası serseriler tüm bir gece boyunca kadınları kovalıyor ve eroin enjekte ediyorlar.

Ama onları hemen şu anda, uykulu bir halde yakalamak kesinlikle adil olacak.

Minivanın kapısının iç gözüne doğru uzandı. Torpido gözünde altı adet ince beyaz karton zarf vardı. En üstten bir tanesini çekip çıkarttı. Her bir zarfın üzerinde, konşimentonun koyulduğu şeffaf plastik bir cebin yanı sıra özgün FedEx logosu yer almaktaydı.

Curtis büyük bir dikkatle adım atarak zarfı evin giriş kapısına götürdü. Ufalanmış kaldırımın kırık parçaları aşa-

ğıya, çıplak toprağa düştü. Çatlaklar diz boyu ölü yabani otlarla doluydu.

Binanın ön yüzü kırmızı tuğla örgüyle inşa edilmişti ve çok kötü bir haldeydi. Duvarda tuğlaların ufalanıp düştüğü birkaç delik mevcuttu. Ev uzun yıllardır boyanmamış, ardında yer yer çürümüş çıplak tahta bırakmıştı. Metal giriş kapısı ve dört adet çift cam –ikisi yukarda, ikisi de sokak hizasında– hırsızlara karşı yaptırılmış paslı parmaklıklarla kaplıydı. İlk katın pencerelerine hava koşullarından dolayı çarpılmış, gelişigüzel kesilmiş kontrplak yerleştirilmişti.

Beton basamakların sağında, kaldırımda ve evin dibinde, Curtis beş ya da altı siyah çöp torbası gördü. Hepsi de tepeleme doldurulmuşlar, üst üste yığılmışlardı. En alttakilerden bir tanesinde kocaman bir delik vardı. Sanki uzunca bir süredir, haftalardır denilemese bile günlerdir, orada duruyormuş gibiydiler.

Curtis hurdası çıkmış ön kapıya uzanan dört beton basamağı tırmandı. Gözünün kenarıyla, ilk başta iki siyah kedi olduğunu düşündüğü bir şey gördü. Bunlar çöp poşetlerinin arkasında, duvar boyunca dikiliyorlardı. Sonra, bodrum katı penceresinin küçük ahşap çerçeveli penceresinin önündeki yabani otların arkasına doğru koşturarak gözden kayboldular.

Bunlar kedi değildi. Lanet olası şeyler sıçandı!

Bodrum katı penceresinin açık olduğunu, tepeden içeri doğru çekili durduğunu şimdi fark etmişti. Sıçanlar buradan içeri girip gözden kaybolmuşlardı.

Curtis başını tiksintiyle salladı.

Parmaklıklarla çevrili metal kapıya doğru uzanırken, bir meltem esip geçti, beraberinde de iğrenç bir koku getirdi. Curtis öğürdü.

Çöp torbalarına baktı.

Tanrım! Bu her neyse, torbalardan geliyor olmalı.

Bozulan şey çiğ tavuktan, ya da belki de ölü sıçanlardan da kötü.

Kemirgenlerin girdiği pencereden içeri baktı.

Ya da... bu koku bodrum kattan geliyor olabilir mi?

Nasıl da boktan bir yer!

Kolunu ağzından indirdi, havayı kokladı. Esinti durmuş ve pis koku da dinmişti.

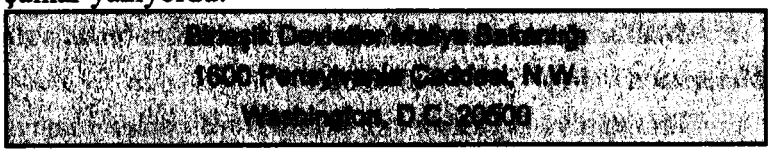
Şimdilik.

Evde kim varsa onu görmeliyim, sonra da buradan bir an önce gitmeliyim...

Kapı zili yoktu –sadece bir zamanlar zilin durduğu kaba küçük bir delik mevcuttu– dolayısıyla elini sıkıp yumruk yaptı, parmaklıkların arasından uzandı ve metal kapıyı yumrukladı.

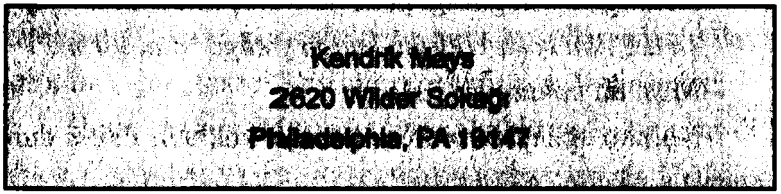
İçeride bir tür yaşam işaretinin kendisini göstermesini beklerken –zararsız bir haşere ya da hayvanınki dışında– elindeki FedEx zarfına baktı.

Konşimentosunun üzerinde, geri gönderme alanında şunlar yazıyordu:

Will sırıttı. Bunun Beyaz Saray'ın adresi olduğunu biliyordu ve bunu şaka olarak bir tarafa yazdı. Birleşik Devletler Maliye Bakanlığı'nın ana ofisinin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu ve bunu umursamamıştı bile, çünkü "alıcı"nın da bundan haberinin olmayacağını biliyordu.

"Alıcı" alanında şunlar yazılıydı:

Aynı zamanda konşimentonun üzerinde, HÜKÜMET TARAFINDAN ÇIKARTILAN KİMLİK. TESLİMATTA ALICININ İMZASININ ALINMASI ŞARTTIR ibaresiyle başlayan satırın hemen başındaki kutucukta kalın koyu renkli bir X işareti mevcuttu.

Kapıyı bir kez daha çalıp birkaç dakika bekledikten sonra dahi, evde kımıldayan herhangi birisinin sesini duymadı.

Lanet olsun! Bir sıçan bile yok.

Bir kısır döngü daha.

Bunu da, diğer kısırdöngülerle birlikte, yığının dibine at.

Belki sonradan tekrar denerim. En azından bu adreste bir ev var.

Tam minivana gitmek için dönüp merdivenleri inmeye

hazırlanıyordu ki, sol alt kat penceresinde birtakım kıpırtılar gördü, çarpılmış ahşapta bir budak deliği olduğunu fark etti.

Yani sen şimdi bunu gözetleme deliği olarak kullanıyorsun, öyle mi?

Öfkelenerek pantolon kuşağının altına, ağır deri kemerinin tokasının hemen arkasına yerleştirdiği .45 kalibrelik Glock'unu düzeltti.

Bu sabahki çalışmalarım en azından boşa gitmemiş oldu...

Curtis tekrar kapıya yöneldi.

O sabah saat beşte, Will Curtis uyanmış ve tıpkı hatırladığı ilk günlerden itibaren yaptığı üzere, kahvesini yapmak için merdivenlerden aşağı inip mutfağa yönelmişti. Rahat yirmi yıldır rutini aynıydı.

Her zaman karısını uyandırmamaya özen gösterirdi.

Wendy'nin yaşadığı saldırının üzerinden henüz bir hafta dahi geçmeden, Linda onun eski yatak odasına taşınmıştı. Bu oda evin ilk katının arka tarafındaydı. Burası Wendy taşındıktan ve ilk dairesine yerleştikten sonra bir mabet gibi kalmamıştı –Wendy'nin yeni bağımsızlığına başlayabilmesi için eşyalarının büyük çoğunluğuna ve diğer birtakım şeylere ihtiyacı olmuştu– ama yine de odada, lise birinci ve son sınıflarda futbol maçlarından kazandığı çok sayıda kupanın yanı sıra, büyüme çağlarından kalan şahsi birtakım şeyleri yer almaktaydı. Ve duvarlar da boydan boya Wendy'nin ve sayısız kız arkadaşının çerçevelenmiş ve raptiyelenmiş

fotoğraflarıyla doluydu. Bunlar doğum günlerinden tutun da Jersey sahillerindeki yaz seyahatlerine kadar birçok değişik mekânda çekilmişlerdi, hepsi de kızın gençlik yıllarının değişik safhalarına aitti.

Linda açısından, orada yatarken, üzerinde düşünülecek birçok hatıra oluyordu. Ve daha da münzevileşerek, Wendy'nin eski yatağında çok daha uzun zaman harcamaya başlamıştı. "Wendy'e yeni bir hayata yeni bir yatakla başlanması gerektiğini söylemişlerdi ve yeni evi için ona verdikleri hediyeler arasında büyük boyutlu bir yatak da vardı; bu, saldırıya uğradığı yataktı."

Öldüğümde Linda'yla kim ilgilenecek bilmiyorum, ama onun yanında hiç kimseyi istemeyeceğinin farkındayım.

Özellikle de evin hesabı kapatıldıktan, hayat sigorta poliçemden büyük bir meblağ geldikten sonra.

Ki bu durum oldukça uygun çünkü o yaptığı veznedarlığı zor bela devam ettiriyor.

Ve ben de kendimi gün geçtikçe daha kötü hissediyorum.

Kahvenin hazır olmasının ardından, Will Curtis aşağı, bodrum kata indi.

Eve taşındıktan kısa bir süre sonra, bodrum katını dinlenme odası haline dönüştürmeye başlamıştı. Burada, devasa düz ekran televizyona bakan bir çift yumuşak, derin divan vardı. Köşede kendisinin inşa ettiği bağımsız bir bar mevcuttu. Ve neredeyse her kuytu yer ve köşe Philadelphia Kartalları hatıralarıyla doluydu. Bu koleksiyona gençlik çağla-

rında başlamış, sonra kendisi de tam bir fanatiğe dönüşen Wendy'nin yardımıyla bu işe devam etmişti.

Ve dinlenme odasının diğer köşesinde, masaüstü bilgisayarının durduğu bir masa mevcuttu.

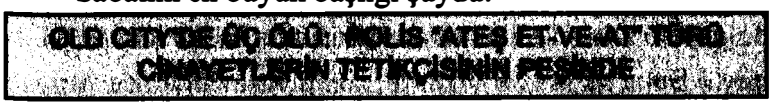
Her sabah, e-postalarını kontrol etmeyi bitirdiğinde, kahvesi de yukarda hazır olurdu. Sonra yukarı çıkar, koca bir kupa kahve alarak tekrar aşağı iner, e-postalarını kontrol etmeye devam ederken kahvesini yudumlar, ardından da *Philadelphia Bulletin*'in internet baskısı olan phillybulletin.com'u okumaya başlardı. Birkaç sene öncesine kadar, ön verandaya çıkıp ebediyete kadar üye olduğu gazetenin kâğıt baskısını alıyordu. Ama gazete hiç sabah saat altıdan önce gelmediği için –ve yağmurlu günlerde buna ek olarak bir de ıslandığından– haberleri internetten okuma alışkanlığı edindikten sonra, gazete üyeliğini de feshettirmişti.

İnternetten sadece haberlere bakmıyordu.

Son zamanlarda, adından gerçekten çok hoşlandığı yeni bir internet sitesini takip etmeye başlamıştı: CrimeFreePhilly.com. Burada haber makaleleri vardı, bunun yanı sıra işlenen suç ve suçlulara dair de birçok bilgi mevcuttu. Ve dolayısıyla, geçen ay, bu Curtis açısından kaçınılmaz bir araç halini almıştı.

Şimdi, sol elinde yeni doldurulmuş bir fincan kahveyle, sağ eliyle CrimeFreePhilly'e tıkladı.

Sabahın en büyük başlığı şuydu:

Curtis'in kahvesinden bir yudum alırken aklından geçen ilk şey, *Üç ölü mü?* olmuştu.

Sonra da: *Ateş et-ve-at mı? Bu olayı değişik bir dille ifade etme şekli.*

Haber makalesini Michael J. O'Hara'nın kaleme aldığını fark etti. Curtis bu gazetecinin adını *Bulletin*'de uzun bir süredir görüyordu ve O'Hara adlı adamın yazma tarzı da hoşuna gidiyordu. Ancak O'Hara'nın adıyla bir süredir karşılaşmamış ve muhabirin başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişelenmişti. Ama şimdi, işte adı yine, bu yeni internet sitesinde belirmişti.

Curtis O'Hara'nın yeni hikâyesini okudu. Kısaydı, üç adamın Lex Talionis'deki Old City'de ölü halde bırakıldığı temel bilgisiyle başlayan yazı sadece altı özet paragraftan oluşuyordu. Kurbanların isimleri listelenmemiş, nasıl öldürüldükleri belirtilmemişti.

Ve polis karakollarındaki ateş et-ve-at'lar hakkında da kesinlikle en ufak bir bilgi mevcut değildi.

Curtis makalede hem Lex Talionis tarafından teklif edilen ödülden, hem de Francis Fuller'ın yaptığı konuşmadan bahsedildiğini gördü. Her iki göndermenin de altı çizilmişti, ki bu her ikisinin de daha fazla bilgi için başka sayfalarla ilintilendirildiği anlamına geliyordu. Curtis Francis Fuller'ın üzerine tıkladığında, sayfa Fuller'ın "kötülük yapanlar"a ilişkin yaptığı konuşmaya dair çok daha içerikli bir metinle doldu. Bu Dick Collier adında birisi tarafından kaleme alınmıştı. Buna hızla göz gezdirdi, sonra başa döndü ve yazının

tümünü dikkatle okudu.

Sonra bir önceki sayfaya döndü ve altı çizilmiş Lex Talionis'in üzerine tıkladı. Bağlantı onu kötülük yapan birisinin tutuklanması ya da hüküm giymesine yardımcı olacak bilgi verenler için on bin dolarlık bir ödül programının başlatıldığını ilan eden LexTalionis.com sayfasına götürdü. Programdan haberi vardı ama yine de, yeni bir şey var mı diye, sayfayı tekrar okudu.

Yoktu, Curtis tekrar O'Hara'nm "Old City'de Üç Ölü" üzerine kaleme aldığı makalesine geri döndü.

Üçüncü ceset de nereden çıktı? Bir rastlantı mı? Oh, tabii ya. Kesin birisi ortalıkta boş boş geziniyordu ve onu da Cadılar Bayramı'nda hakladılar!

Aşağılık birisi beni taklit mi ediyor yoksa?

Sadece kötü adamları polis karakollarına atmıyorlar. Ya da en azından ben bunu yaptıklarının farkında değilim. Bunlara, benimkine ya da başkalarınınkilere dair herhangi bir hikâye anlatılmadı.

Derin düşünceler içinde kahvesini bitirdi. Sonra kupasını masaya hızla indirdi.

Aşağılık birisi beni taklit ediyor olmalı!

Bu ne anlama geliyor?

Pekâlâ, başlangıç için, bu daha çok ölü sapık demek.

Benim bu konuda bir sorunum yok.

Ancak her bir köşede beni ve cesetleri oraya buraya atan diğerlerini arayan polisler olacak.

Ve bu da demek oluyor ki, eğer öleceğim güne kadar

misilleme kanununu tatbik edeceksem, değişik bir şey yapmam gerekecek.

[İKİ]

Will Curtis yumruk yapılmış elini demir parmaklıklardan içeri bir kez daha uzatıp pis metal kapıyı tekrar yumrukladı.

"FedEx posta!"

Şimdi içerden gelen ayak seslerini işitebiliyordu. Kapıya yaklaşıyorlardı.

Sonra kapının arkasından yükselen bir zincir şıkırtısı işitti, ardından da kilit açıldı ve kapı kolu döndü.

Kapı gıcırdayarak açıldı, aslına bakılırsa sadece aralanmıştı.

Curtis'in kapı aralığından görebildiği sıska surata bakılırsa, bu Kendrik Mays'in annesi olabilecek kadar yaşlı bir kadındı. Curtis'e sadece sol gözüyle baktı, kadın inanılmaz derecede kötü görünüyordu.

Pekâlâ, burada ne bulacağını sanıyordun ki? Bayan Amerika'yı mı?

Curtis zarfı kadının konşimentoyu görebileceği şekilde havaya kaldırdı.

"Kendrik Mays için elimde ekspres bir kargo var."

Görülebilen tek göz zarfla Curtis arasında gidip geldi.

Kadın, "Bugün pazar değil mi?" diye sordu.

"Bakın, ben de hafta sonları çalışmaktan hiç hoşlanmıyorum."

Kadın, verilen yanıtı tartıp biçerken, kafasını salladı.

Kısa bir an sonra, kadın titrek bir sesle, "O kuzenlerini ziyarete gitti. Ne zaman döner bilmiyorum. Bunu bana verin," dedi.

Kapıyı arkasındaki zincir gergin bir hal alana kadar biraz daha açtı ve çok kötü bir şekilde yaralanmış elini dışarı uzattı, parmakları zarfa yöneldi.

Artık Curtis kadını daha net görebiliyordu. Yüzünün sağ yarısı, sağ gözünün tüm çevresi de dahil olmak üzere, inanılmaz derecede morarmıştı. Orada öylece dikiliyordu, ayakları çıplaktı, bir metre elli beş santim boylarındaydı. Yetersiz beslendiği açıktı, elli kilo dahi gelmesi imkânsızdı. Üzerinde yırtık ve kirli siyah bir kot pantolon vardı. Pis bir tişört de üzerinden sarkmaktaydı.

Curtis, yaşadığı ilk şoku atlatmaya çalışarak, zarfı geri çekti.

"Üzgünüm," dedi, "ama bunun yollandığı kişinin imzasını almak zorundayım."

Kadın çukur gözlerini kıstı ve zarfa daha dikkatli baktı. "Kimden geliyor?"

Will Curtis zarfı çevirdi, sanki konşimentodan okuyormuş gibi yaptı. "Washington'daki Birleşik Devletler Maliye Bakanlığı'ndan."

"*Maliye Bakanlığı* mı? Doğru adrese geldiğinizden emin misiniz?"

Curtis zarfı okudu ve sonra, "Kendrik Mays, öyle değil mi?" dedi.

Kadın, "Sizce bu bir çek olabilir mi?" diye sordu.

Curtis sanki hiç ilgilenmiyormuş gibi çıktığını ümit ettiği bir ses tonuyla yanıtladı: "Evet, ben de öyle olabileceğini tahmin ediyorum. Maaş çeki, IRS iadesi, belki de hükümetin dağıttığı teşvik parasının bir kısmı dahi olabilir. Bunun doğru kişiye ulaşmasını bu yüzden istiyor olabilirler, çok mantıklı."

Will Curtis kadının gözlerinin içine baktı ve onun seçenekleri gözden geçirdiğini fark etti.

"Onun yerine ben imzalarım. Kendrik benim oğlum. Eline geçmesini de muhakkak sağlarım," dedi.

Curtis başını olumsuz tarzda salladı. "Üzgünüm hanımefendi. Ben sadece teslimattan sorumluyum. Ve kuralları da uygulamak zorundayım. Sanırım tekrar geleceğim..."

Kadın kapıyı büyük bir gürültüyle yüzüne kapattı.

Lanet olsun, neler oluyor? diye düşündü.

Sonra zincirin içerden şıkırdadığını işitti. Kapı ardına kadar açıldı.

Kadın titrek bir sesle, "Çabuk olun," dedi. "Belki parası olunca artık beni dövmez. Belki bu evden taşınır."

Curtis içerde etrafına bakındı. Tam bir mezbahaydı. Tek eşya, yırtık pırtık minderleri olan eski bir kanepe ve iki adet plastik veranda sandalyesiydi.

"Biliyorsunuz ki bu doğru bir şey değil. Sizi hiç kimse dövmemeli."

Kadın, "Biliyorum. Gerçekten biliyorum. Ama o bunu isteyerek yapmıyor. Ona bunu yaptıran uyuşturucu. İlaçlar onu gaddarlaştırıyor. Farklılaştırıyor, anlıyor musunuz?"

"Hayır hanımefendi, anlamıyorum. Anlamaya başlamam da mümkün değil. O nerede?"

Kadın bodrum katı kastederek yeri işaret etti ve ağlamaya başladı. "O öyle tatlı küçücük bir oğlandı ki. Sokaklar onu kötüleştirdi..."

"İşte bunu biliyorum."

"Ne?"

Curtis zarfı çıkarttı, sonra dip ucunu yakaladı, yırtıp açtı. Elini içine uzattı ve bir kâğıt çıkarttı. Bu CrimeFreePhilly.com'daki Megan Yasaları kaçaklar listesinden alınmış bir Aranıyor ilanıydı, Curtis'in kendi evinin bodrumunda bilgisayarına kaydedip yazıcıdan baskısını aldığı kağıt.

Öfkeli görünümlü, sakallı ve rastalı, genç, zenci bir adamın renkli fotoğrafının yanında şunlar yazıyordu:

Adı (Göbek adı, adı, SOYADI): Kendrik LeShawn MAYS
Eşkal: Zenci Erkek, bir metre yetmiş santim boyunda, doksan kilo
Doğum Tarihi: 10/19/1988
Kayıtlı Olduğu Son Adres: 2620 Wilder Sokağı
Şehir, Eyalet, Posta Kodu: Philadelphia, PA 19147
Hüküm Sebebi: 3123 istem dışı sapkın cinsel ilişki ve bilinçsiz ya da farkındalığı olmayan birine tecavüz
Philadelphia Polis Dep. Dava No: 2008-18-063914

Kendrik LeShawn Mays'ın annesi kaşlarını kaldırdı. Ama hiç de şaşırmış görünmüyordu. Will Curtis'in elinde oğlunun Aranıyor kâğıdının olmasından da endişelenmiş gibi değildi.

Kadın iç çekti.

"Evet," dedi, "bu o. Sanırım yalan söyledi. Bana bunun icabına baktığını söylemişti."

Curtis'e baktı. "Çek yok, ha?"

Curtis, *Bu daha çok realite çeki gibi bir şey,* diye düşündü.

Kafasını salladı.

"Çek yok."

Will Curtis sağlam olmayan merdivenlerden aşağı, bodrum kata indi. Sol eli ahşap tırabzanlardan kayar, sağ eli ise .45 kalibreli tabancasını tutar halde, çoğunluğu kırılıp ufalanmış duvarı takip etti.

Odanın uzak ucundaki küçük pencereden –sıçanların girip çıktıkları yerden– içeri biraz ışık sızıyordu ancak bu kadarı etrafı ayırt etmesi için yeterli değildi, zifiri karanlıkta sadece belirsiz şekilleri seçebiliyordu.

İçerde, her ne kadar giriş kapısında burnuna gelen çürük kokusu kadar berbat olmasa da, iğrenç bir koku vardı. Buradaki koku mide bulandıracak derecede tatlıydı, merdivenlerden aşağı indikçe kuvvetleniyordu. Ancak şu ana kadar öğürme refleksini harekete geçirmemişti ve Curtis bundan

dolayı minnettardı.

Basamakların dibinde, Curtis durup dinledi. Odanın ortasından yükselen horultuyu işitebiliyordu.

Burada iki kişi horluyor!

Biri inanılmaz derecede derinden geliyor

Etrafındaki duvarı bir elektrik anahtarına rastlamak umuduyla yokladı. Orada kırık dökük çıplak duvardan başka hiçbir şey yoktu.

Duvarın daha altlarına uzanarak bir adım daha attı, sonra ayağının bir ipe ya da tele veya buna benzer bir şeye dayandığını hissetti.

Bir tuzak mı kurulmuş?

Ne olduğunu dokunup anlayana kadar, sol eliyle büyük bir dikkatle yere doğru uzandı.

Bu vinil kaplı, yukardan çekilmiş bir elektrik uzatma kablosuydu. Kuvvetle asıldığında, ucuna bağlı bir şey odanın diğer ucundan ona doğru yerde sürüklenerek gelmeye başladı.

Çekti, çekti ve sonunda uzatmanın ucundaki şeyin bir zamanlar bir lamba olduğunu fark etti. Lambadan geriye kalan tek şey, tek bir çıplak ampulü tutan hazneye bağlı dişli metal çubuktu. Başparmağı haznedeki iteleme anahtarının ucunu buldu. Oradaki bir koltuğa oturduktan ve tabancasını gelen horultuya doğrulttuktan sonra, anahtarı iteledi.

Çıplak ampul parlak bir şekilde yandı, lanet olsun, gözleri ışığa alışana kadar lamba onu kör bıraktı.

Odanın ortasından buna gelen tek yanıt diğer bir yük-

sek tonlu, derin horultu oldu.

Gözleri alıştıktan sonra, Will Curtis gördüğü şeye inanamadı.

Bodrum katı o güne kadar şahit olduğu en berbat yerdi. Tamamen çerçöp doluydu. Sheetrock duvarlar tamamen kırılmış, dökülmüştü. Sanki birisi, arkasında her ne türden bir hazine saklanıyorsa onu bulmak için bir balyozla duvara defalarca indirmiş gibiydi. Ve sonra bunun sebebini gördü. Elektrik telleri duvardaki güç çıkışları ve elektrik anahtarlarından sökülüp çıkarılmıştı.

Bu büyük olasılıkla ucuz bir alüminyum kablo bağlantısıydı, bakır değil, dolayısıyla gösterilen çabanın büyük çoğunluğu boşa harcanmış olmalı. Salaklar.

Umutsuz denebilecek derecede salaklar...

Çerçöp odanın her tarafına saçılmıştı. Etrafta yıllardır dokunulmamış kirli elbise ve çamaşır yığınları vardı. Toz ve pislik her yerdeydi. Ve uzak köşedeki plastik kovanın yanında duran, mide bulandıran tatlı pis kokunun kaynağını fark etti: kuru insan artığı yığınları.

Tanımlanamaz bir pislik.

Burada hayvanlar bile yaşamaz!

Tam o sırada, bir sıçan botlu ayaklarının arasından koşarak geçti, ışıktan kaçarak uzak köşenin karanlıkları arasına karıştı, yol boyunca da akan hamamböceği dalgalarını anımsatan bir şeyler etrafa dağıldı.

Aman Tanrım!

Bu yer on yıl kadar önce kamulaştırılmış olmalıydı!

Sonra odanın ortasına, horultunun kaynağına doğru baktı.

Orada ahşap paletlerin üzerine serilmiş pis ve yırtık bir şilte gördü –alttaki ahşap büyük olasılıkla şilteyi aşağıda kaynayan hamamböceği denizinden korumak için konulmuştu– ve şiltenin üzerinde de yan yana iki insan yatmaktaydı.

Biri, daha derinden horlayan, kaba suratı onu Aranıyor ilanındaki resmindekinden çok daha yaşlı gösteren zenci bir erkekti. Saçları kısa kesilmişti ve keçisakalı vardı.

Diğeri çok genç zenci bir kızdı.

On iki mi? On üç yaşında mı?

Seni orospu çocuğu!

Her ikisi de çıplaktı, kız geçici olarak bir battaniye gibi kullandığı pis banyo havlusunun altına kıvrılmıştı. Kendrik'in kafasının altında topak yapılmış bir ceket vardı. Sağ eli ceketin altındaydı, sol eli ise kızın açıkta kalan kemikli kalçası üzerinde dinleniyordu. Sanki başta kucaklaşarak yatıyorlarmış da sonradan kız öne doğru ilerleyip Kendrik'ten uzaklaşmış gibi duruyordu.

Çok kirli görünüyorlar, çok iğrenç.

Will Curtis seslendi: "Kendrik Mays!"

Mays kımıldamadı. Kızın sol gözü aniden açıldı, sonra kapandı. Hâlâ uyuyormuş gibi rol yaptı.

Curtis Mays'e daha da yaklaştı, sonra şilteye tepti. "Kendrik!"

Mahmur Mays'in başını çevirmek için büyük bir uğraş verdiğini gördü. Sonra adam uykusunu kimin böldüğünü gör-

mek için sağ gözünü açtı.

Ceketinin altından aniden küçük uzun burunlu bir tabanca çıkarttı.

Curtis, Glock'unu içgüdüsel bir hamleyle Mays'e yöneltirken, *Oh, lanet olsun!* diye düşündü.

Sonra Curtis Mays'in elinin silahı doğru dürüst tutamayacak kadar titrediğini fark etti.

Adamın eline tepti, ağır botu tabancanın bodrumun diğer ucuna doğru uçmasına sebep oldu. Silah gidip bir pislik yığınının dibinde durdu.

Curtis Mays'e, "Doğrulup otur, seni orospu çocuğu," diye bağırdı.

Mays'ın buna itaat etmesi çok uzun bir zaman aldı.

Sonunda oturmayı başardığında, kız Curtis'e bakmak için döndü.

Ve Will Curtis'in canı yandı.

Kız da Kendrik'in annesi kadar kötü dövülmüştü. Curtis'in düşündüğü kadar genç değildi *–on yedi, on sekizden fazla olamaz–* ve uyuşturucu bağımlılığından dolayı korkunç derecede zayıftı. Derisi iskeletinden sarkıyordu ve Curtis kızın yumuşak etinin altındaki kemiklerini açıkça seçebiliyordu.

Kendrik kafasını kaşımak için elini kaldırdığında, kız geri çekilip sakındı.

En ufak bir şeyde dahi darbe almaya şartlanmış...

Curtis, pis bir elbiseyi ona doğru tepip iteleyerek kıza, "Sen," dedi. "Giyin ve hemen buradan defol git!"

Kız hiçbir şey söylemeden öylece baktı, çökük gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Sonra Mays'e baktı, izin beklediği aşikârdı.

Mays, kafası tek yana eğik halde, agresif bir şekilde Curtis'e baktı, gözleri şöyle diyordu: *Şu lanet olası herif kim olduğunu zannediyor, hem de o lanet olası Glock'unu Kendrik Kahrolası Mays'e yöneltmiş halde dikilerek?*

Curtis silahla birlikte kıza yaklaştı. "Git! Şimdi!"

Kendrik, "Haydi git orospu. Seninle daha sonra ilgileneceğim," dedi.

Kız elbiseyi kafasından geçirdi, külot giyinme zahmetine dahi girmedi, sonra ahşap merdivenlere yöneldi. Omzundan geriye doğru baktı, sonra döndü ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde basamakları tırmandı.

Curtis, tabancası Mays'in suratına doğrulmuş halde, adama hakkındaki Aranıyor ilanını uzattı.

Will, "Bu sen misin?" diye sordu.

Mays kâğıda baktı, sonra başım Curtis'e doğru kaldırdı. Ardından da gülümsedi.

Will Curtis şöyle düşündü: *Tanrım! Dişler ne kadar da çürük!*

En azından hâlâ ağzında duranlar.

Kristal metamfetamin kullanıyor olmalı.

Sonra Kendrik şöyle dedi: "Siktir lan! Öyleyse ne olmuş, moruk?"

Yere tükürdü.

"Burada yaptığın söylenen her şeyi yaptın mı?"

Mays, "Siktir lan!" diye tekrarladı.

Curtis'i bakışlarıyla alt etmeyi denedi. Ama arkasından kontrol dışı titremeye başladı.

Kısa bir süre sonra, "Belki. Bundan sana ne ki?" dedi. Tekrar titredi, sonra göğsünü şişirmeye çalıştı. "Evet. Yaptım. Bunların hepsini ve daha fazlasını. İki yıl önce. Sen neden buradasın?"

"Sadece, 'Tanrı sana acısın,' diyeceğim, ancak senin bu noktayı çoktan geçtiğini düşünüyorum."

Kendrik haykırdı: "Siktir git aşağılık herif!"

Will Curtis başını salladı.

Ve Glock'un tetiğini çekti.

.45 kalibrelik mermi, hemen gözünün altında etli kızıl bir delik açarak, Kendrik'in sağ yanağından girdi.

Kendrik LeShawn Mays'ın gözleri, pis yırtık şilteye aniden yüzükoyun düşerken geriye doğru kaydı.

Merdivenin başına tırmandığında, Will Curtis Kendrik'in annesini eski püskü oturma odasının ortasında ağırbaşlı bir şekilde dikilirken buldu. Başı öne eğik, yüzü de ifadesizdi. Kolları göğsünde sıkı sıkı kavuşturulmuştu, elleri pazılarını sıkıyordu. Kız görünürde yoktu.

Will Curtis vurgusuz bir ses tonuyla, "Kaybınız için çok üzgün olduğumu belirtmek isterim," dedi. "Fakat oğlunuzu siz uzun bir zaman önce zaten kaybetmiştiniz. Aşağıdaki kişi o değildi."

Kadın başını salladı. "Hayır, değildi. Haklısınız. Hiç de

iyiye gitmiyordu. Hem de hiçbir yönden gitmiyordu."

Kadm başını kaldırdı ve Curtis'le göz göze geldi. Bakışları bir taş kadar soğuktu.

"Böyle bir şeyin başına geleceği belliydi," dedi. "Birçok kişinin, sadece benim değil ama iyi insanların da canını yaktı. Şu kız mı? Onu uzun süredir kötü emellerine alet ediyordu. Aylardır. Artık yapamayacak. Ve ben de onun metamfetamini yüzünden dayak yemeyeceğim."

Will başını sallayarak onayladı.

Kapıya doğru yürüdü, sonra durdu.

Allah, Allah! Bunu beraberimde götüremem.

Pantolon cebine uzandı, katlanmış ve lastik bantla tutturulmuş bir tomar nakit para çıkardı. Beş tane yirmiliği ve bir adet birliği bundan ayırdı.

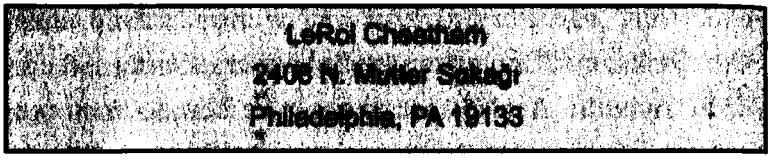
Yirmilikleri kadına uzatarak, "Bu sizin için," dedi.

Sonra gömlek cebinden bir FedEx tükenmez kalem çıkarttı ve bir doların üzerine, "Lex Talionis, Üçüncü ve Arch kesişimi, Old City," yazdı.

"Buradan Kendrik konusunda size yardım etmeleri için birisini çağırın. Onun gibi suçlular için" –söyleyeceklerinin kadının kafasına girmesi için biraz bekledi– "on bin dolarlık bir ödül var. Hapse girmeyeceksiniz; eğer gerekirse onları telefonla arayarak bunu benim yaptığımı söyleyeceğini. Ama ödül parayı aldığınızdan mutlaka emin olun. Belki bu sizin yeni bir hayata başlamanıza yardımcı olur."

Sonra Will Curtis döndü ve giriş kapısından çıkıp gitti.

Kiralık Ford minivanın direksiyonunun gerisinde, Will Curtis torpido gözündeki tomarın tepesinden bir sonraki zarfı çekip aldı. Konşimentosunu okudu. "Alıcı"nın altında şöyle yazıyordu:

Kensington, şehrin ne de sevimli bir bölgesi!

En azından lanet olası uyuşturucu satıcıları sokak köşelerinde silahlı çatışmaya girmediklerinde...

Kiralık Ford minivanı vitese geçirdi ve kırık kaldırımdan hızlanarak uzaklaştı.

[ÜÇ]

İdari Komuta Merkezi
Roundhouse
Sekizinci ve Race Sokakları Kesişimi, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 12:04:01

Kerry Rapier, "Elli dokuz saniye içinde kayda gireceksiniz Bay Belediye Başkanı," dedi.

Baş teknisyen siyah, bir metre yirmi santim enindeki

kontrol bankosunun gerisinde, naylon, kafes örgülü, tekerlekli bir sandalyede oturuyordu. Önünde bir dizi düğme ve gösterge mevcuttu. Bankonun ana özelliği ise kumanda kollu bir klavye ile renkli video monitördü. Kontrol bankosundan kalın bir kablo demeti duvara, oradan da video kayıt ve yayın cihazına uzanıyordu. Buna, görüntüleyici kamera kolunun ucuna asılmış, tepede dolaşıyor gibi görünen, soda kutusu boyutunda dijital bir video kamera da dahildi.

Polis departmanındaki mavi gömleklilerden biri olan, yumuşak yüz hatları ve inanılmaz derecede ufak tefek bedeni onu bulunduğu yaştan, yani yirmi beşten, çok daha genç gösteren Rapier'ın üniformasının omzunda iki gümüş çerçeveli mavi nişan mevcuttu. Kumanda kolunu büyük bir beceriyle kullandı ve tepedeki kamera koyu lake meşe bir kürsüde dikilen Sayın Jerome H. "Jerry" Carlucci'nin suratını yakından alacak şekilde odaklandı.

Carlucci, gülümseyen kahverengi gözlerle, "Oğlum, sen onbaşılık bir yana, polislik için dahi yeterince büyük olduğundan emin misin?" diye sordu.

Onbaşı Rapier sırıttı.

"Aslına bakılırsa Bay Belediye başkanı, bunu ilk kez işitmiyorum."

Carlucci'nin kahverengi gözleri, ruh haline bağlı olarak, sıcak ve düşünceli ya da sert ve insanı delip geçen bir hal alabiliyordu. İri kemikli ve tıknazdı, koyu kahverengi saçları olan iriyarı, elli bir yaşında bir adamdı. Üzerinde kusursuz dikilmiş koyu gri, yünlü, iki parça bir takım elbiseyle

açık mavi, yeni ütülenmiş bir gömlek, ceketinin cebine yerleştirilen ipek mendile uyumlu, lacivert ipek bir kravat vardı.

Belediye Başkanı Carlucci'nin arkasında omuz omuza verip dikilmiş, duvar gibi duran bir dizi beyaz gömlekli mevcuttu: Dört yıldızlı üniforma içindeki Polis Komiseri Ralph Mariana ile polis komiseri birinci yardımcısı, üç yıldızlı Denny Coughlin hemen belediye başkanının arkasındaydı. Ve onların her iki yanında da üniformasında yüzbaşı nişanı olan iki altın renkli çubuk bulunan Cinayet Masası Binbaşısı Henry Quaire ile üniformasında tek bir çubuk bulunan Cinayet Masası Teğmeni Jason Washington yer almaktaydı.

Hepsinin arkasında kalan duvarda bir dizi düz TV ekranı mevcuttu. Ekranlar dönüşümlü olarak ya Philadelphia Belediyesi'nin resmi kaşesini –bu yeni tasarlanmıştı, üzerinde etrafı mavi renkli harflerle kaleme alman PHILADELPHIA ŞEHRİ YAŞAM ÖZGÜRLÜĞÜ ibaresiyle çevrili altın renkli bir Özgürlük Çanı mevcuttu– ya da mavi, şehrin eski mührünü ve altın harflerle yazılmış ŞEREF BÜTÜNLÜĞÜ HİZMETİ başlığını taşıyan altın Philadelphia Polis Departmanı kalkanını gösteriyordu.

(Daha önceki resmi şehir sloganı "Kardeşçe Sevgi Şehri" ve "Sizi Sizin Kadar Seven Yer"di. İkincisi halk arasında, nüktedan bir yaklaşımla, "Sizi Sırtınızdan Vuran Yer" olarak değiştirilmişti, hatta bundan daha kötü değişik terimler de kullanılmaktaydı).

Carlucci bir önceki gece yaşanan üçlü cinayetlere ve ilk beş ateş et-ve-at'lara dair hazırlanmış bir beyanda bulun-

mak üzereydi. Philadelphia Belediye Başkanı, konuşmasına ağırlık katmak için, İdare Komuta Merkezi'ni kullanarak polis komiserinin metninden de birtakım şeyler ödünç almış oluyordu.

Ralph Mariana basın konferanslarının neredeyse tümünü İdare Komuta Merkezi'nde vermişti. Burası son teknoloji cihazların yer aldığı etkileyici, gelişmiş bir tesisti. Elektronik cihazlar insanlara çarpıcı fotoğraf fırsatları sunuyordu. Daha da önemlisi, Mariana'nın da söylediği gibi, halkta polis departmanının elinde vatandaşlarını güvende tutmak için en iyi araçların bulunduğuna dair güven hissi de yaratıyordu.

Kriz süresince, İdare Komuta Merkezi'nin temel amacı akıllara durgunluk veren miktardaki geniş kapsamlı ham bilgiyi çok daha etkin bir şekilde toplamak, özümsemek ve – insanlar, yerler, olaylar ve diğer açılardan– analiz etmekti.

Ve sonra da bu konuda harekete geçmekti; hemen, eğer bu mümkün değilse en kısa zamanda.

Carlucci, herkesten İdare Komuta Merkezi'nde toplanmalarını istediğinde, Mariana'ya dobra dobra, "Ve işte bu sabah yaptığımız şey de tam manasıyla bu," demişti. "Eğer bu lanet olası durum yükselişe geçerse, şehri Vahşi Batı'dan çıkmış bir bölge haline dönüştürme potansiyeli taşıyor."

İdare Komuta Merkezi'nin büyük kısmı T şekilli, büyük, iki konferans masasına ayrılmıştı. Üzerleri koyu gri formika kaplı her bir masada yirmi altı kişilik yer vardı. Ve bu elli iki sandalyeden her birinin kendisine özel çok hatlı telefonu, dizüstü bilgisayar bağlantı fişi ve gerektiğinde di-

ğer emniyet teşkilatlarıyla –yerelden federale, ondan uluslararası polis teşkilatı Interpol'e– isteğe bağlı iletişim kurmak için güvenli bir ağ bağlantısı vardı.

Arka duvarlar boyunca, diğer bir kırk kişinin daha oturabileceği kadar sandalye mevcuttu.

Ancak, odanın merkez noktası, üç sıra bir buçuk metrelik, yüksek çözünülürlüklü LCD düz ekran TV'lerdi. Üç metre yükseklikteki duvarlarda, her bir sırada dokuz TV mevcuttu. Yan yana monte edilmiş, çerçevesiz TV'ler muazzam büyük tek bir görüntü sağlamanın yanı sıra bireysel resimleri de gösterebiliyorlardı; her bir ekran bölünmüş ekran modunda kullanılabiliyordu.

Genelde, ekranlar, bir kaza ya da suç mahallindeki acil durum araçlarına monte edilen kameralardan canlı geri besleme yapılmadığı durumlarda, sürekli olarak şehrin çeşitli yerlerine –alt geçitlere, kamu binalarına, ana ve tali yollara– yerleştirilen kapalı devre TV kameralarından gelen çevrimsel resimler ile yerel ve kablolu TV haber istasyonlarından akan yayını gösteriyordu. Bu görüntüler, sinyaller sayısallaştırılabildiği sürece, hemen her kaynaktan, hatta bir cep telefonu kamerasından dahi çekilebiliyordu.

İdare Komuta Merkezi, Adli Tıp'ın, Bilişim Sistemleri'nin ve İletişim Bölümü'nün de dahil olduğu Philadelphia Polis Departmanı'nın Bilim & Teknoloji kolunun kapsama alanına giriyordu. İdare Komuta Merkezi'nin iki yıldızlı komutanı Polis Komiser yardımcısı Howard Walker, Denny Coughlin'e rapor veriyordu.

O sabah belediye başkanı tarafından verilen bir emre göre hareket eden Walker, yerel medyaya Belediye Başkanı Carlucci'nin Doğu Standard Saati'yle tam olarak 12.05'te canlı konuşma yapacağını iletmişti. Zamanlama TV haber programlarının öğlen haberlerine, işlenen son cinayetlere dair Philadelphia Belediye Başkanı tarafından beş dakika sonra önemli bir açıklama yapılacağı anonsuyla başlama şansı tanımıştı.

"Bizden ayrılmayın. Hemen şu reklamın arkasından şok gelişmelerle karşınızda olacağız."

Onbaşı Rapier, "Otuz saniye Baylar..." dedi.

Dört saat önce, Coughlin ekibini İdare Komuta Merkezi'ne getirdiğinde, belediye başkanı ve polis komiserinin çoktan bir numaralı Konferans Masası'nda yerlerini aldıklarını görmüştü. Önlerinde, masanın üzerinde, tepesinden buhar yükselen, taze kahve dolu iki büyük kupa duruyordu. Mariana'nın kupasının üzerinde BİLİM & TEKNOLOJİ İDARİ KOMUTA MERKEZİ yazılıydı. Belediye başkanınınkinde ise GENO'NUN BİFTEKLERİ GÜNEY PHILADELPHIA, PENNA yazılıydı.

İdare Komuta Merkezi'ndeki herkes günlük giysileri içindeydi. Hatta genelde düğmelerini baştan aşağı kapatan Carlucci bile kravat takmamıştı ve gömleğinin yakası açıktı. Matt Payne ve Tony Harris, gecenin büyük bölümünü Reggie Jones'un ölümündeki ipuçlarının peşinde koşmaktan dolayı ayakta geçirdikleri için, hâlâ perişan görünüyorlardı.

Carlucci, ciddi bir ses tonuyla "Günaydın baylar," dedi. Kahve kupasının kulpunu kavramak dışında sandalyesinden hiç kımıldamadı.

Cevap olarak "günaydın" kelimesi koro şeklinde söylendi.

Mariana, "Şurada taze kahve var," diye ekledi. Kupasıyla odanın karşısını, küçük mutfağa açılan kapıyı işaret etti.

Bunun ardından Carlucci, "Komiser Muavini Payne, sakın savunmaya geçmeyin, ama Dedektif Harris'le ikiniz berbat görünüyorsunuz."

Payne kuru ses tonuyla, "Yaşadıklarımız göz önüne alındığında Bay Belediye Başkanı," dedi, 'berbat' kelimesi saf bir ütopyacı iyimserlikten öte bir şey değil. Birilerini kovalamaktan inanılmaz derecede zevk alırım ama bu kesinlikle tam bir meydan okuyuş. Şu anda tek bir nişancıyla mı uğraşıyoruz, bilmiyoruz. Başkaları, yani daha önce birilerinin Cadılar Bayramı Cinayet Masası Taklitçileri olarak adlandırdığı kişiler var mı, emin değiliz."

Normalde, alt kademeden bir komiser muavininin büyük bir şehrin seçilmiş en üst düzey memuruyla bu kadar açık konuşması disiplin suçu –tabii daha güçlü bir cezalandırmaya gidilmezse– olarak addedilirdi.

Ancak Carlucci'nin Payne'yle, ve gruptaki diğer insanların büyük çoğunluğuyla, ilişkisi sıradandı.

Polis olduğu dönemlerde, Carlucci Matt'in biyolojik babasını tanıyor ve seviyordu. Ve bu ilişki, Komiser Muavini John F. X. Moffitt'in görev sırasında öldürülmeden önce

genç Denny Coughlin'in en iyi arkadaşı olduğu günlere dayanıyordu.

Belediye Başkanı Carlucci, Matt Payne'in kendisinin de çok sevdiği üvey babasıyla da oldukça yakından tanışıyordu. Bu sevginin, Brewster Cortland Payne II'nin Philadelphia'nın en prestijli hukuk bürosunun ortağı olmasıyla en ufak bir alakası yoktu.

Ayrıca Matt ve Sayın Başkan arasında diğer bir bağ daha vardı.

Carlucci Caughlin'in akıl hocasıydı ve gizilgücü yüksek olan genç polis memurunu departmanda rütbece yükselirken karşı karşıya kalacağı daha büyük sorumluluklara hazırlamıştı.

Denny Coughlin, (emekli) Baş Komiser Augustus Wohl'un oğlu olan Peter Wohl'u yetiştirmeye devam etmişti. İlerleyen dönemlerde Peter Wohl –gerçekten de en iyi ve zekiler arasındaydı, yirmi yaşında Temple Üniversitesi'nden mezun olmuş, ardından Polis Akademisi'ne girmiş ve sonrasında da departmandaki en genç müfettiş olmuştu– yakın geçmişte Matt Payne'in akıl hocalığını yapmıştı.

Ve, döngüyü az çok tamamlayarak, kıdemli Wohl kendi zamanında geleceği parlak bir polis memurunun –Jerry Carlucci adındaki genç bir adamın– da akıl hocasıydı.

Belediye Başkanı Carlucci, yüzü ve ses tonu hafif memnuniyetsizlikten daha fazlasını ifade ederek, "Eğer aslını bilmiyor olsaydım," deyip Payne'i şaşırttı, "tüm gece sokaklarda çalıştığınızı söylerdim." Onlarca yıl önce akıl ho-

calığı yaptığı beyaz gömlekliyle göz teması kurmak için sustu, sonra devam etti: "Ama durumun böyle olmaması *gerektiğini* biliyorum çünkü Ana Hattın Wyatt Earp'ının belirli bir yatışma süresi boyunca gözden uzak kalmasına hep birlikte karar vermiştik." Tekrar Denny'ye baktı. "Yoksa yanılıyor muyum?"

Mariana, Quaire ve Washington –emir komuta zinciri de Payne'in haberlerden uzak kalmak için masa görevine çekilmesinden bir şekilde doğrudan sorumluydu– biraz huzursuz göründüler.

Payne, Howard Walker'ın Denny Coughlin'in belediye başkanının ilgi odağı olduğunu görmekle gereğinden fazla ilgilendiğini fark etti.

Ama Coughlin, her ne kadar Carlucci'ye derin bir saygı beslese ve Carlucci'nin demir yumruğunun farkında olsa da, ondan korkmuyordu. Yıllar içinde akıl hocasından çok şey öğrenmişti. Aldığı en önemli derslerden biri ise bir karara varmak, ardından da bütün zorluklara rağmen alınan kararın arkasında durmaktı.

Çoğu kez, Carlucci ona şunu söylemişti: "Birisinin kararlı olmaktaki beceriksizliği insanların ölmesine sebep olur. Şu lanet olası kararını ver –eldeki en iyi bilgiye veya içgüdüne, ya da her ikisine birden dayanarak– ve hiç durmadan ilerle."

Denny Coughlin şimdi tarafsızca, sanki dümdüz konuşuyormuşçasına, "Jerry, bu sabahın erken saatlerinde, başta ben de aynı reaksiyonu gösterdim. Ancak şu anda karşı kar-

şıya olduğumuz şeyin ışığında, yatışma süresini bugün itibarıyla sonlandırmaya karar verdim. Matt şu ateş et-ve-at olaylarına dair gazetelerin tümünün baş sayfasında ve eğer kimin ne yaptığına dair hızlı bir inceleme yapma şansını yakalayabilirsek –ki bunu yapmamız gerekiyor, aksi takdirde olaylar büyük bir hızla çok daha kötü bir hal alacak gibi– onu tekrar sokak görevine yollamamız gerekecektir."

Carlucci Coughlin'e uzun bir süre dikkatle baktı, sonra Payne'e döndü, ardından tekrar Coughlin'e gözlerini dikti. Homurdandı ve kupasını büyük bir gürültüyle masaya bıraktı.

"Şunu özellikle belirtmeliyim ki Denny, kesinlikle ikna olmadım. Belki de bunun sebebi son zamanlarda medyayı polis departmanımızda bir delifişeğimizin olduğu yönündeki görüşlerinden caydırmaya çalışmak uğruna –buradaki kilit kelime 'çalışmak'tır– çok fazla zaman harcadığım içindir." Sesli bir şekilde iç geçirdi. "Fakat sonsuz güvendiğim insanları çok yakından kontrol altında tutmamam gerektiğini biliyorum."

Amansız derecede ciddi bir yüz ifadesiyle Payne'e baktı.

"Sadece şu lanet olası ceset sayısının artmamasına gayret et. Anladın mı *Polis Şefi*? Lanet olası basının sana dair yönelteceği hiçbir soruyu yanıtlamak istemiyorum."

Payne başını sallayarak onayladı. "Evet efendim. Anlaşıldı efendim."

Carlucci onunla göz göze geldi ve ekledi. "Bu seni si-

lahını doğru anlarda kullandığında desteklemeyeceğim anlamına gelmiyor. Sen işini yapıyordun ve bunu da layığıyla yaptın."

"Teşekkür ederim efendim."

Carlucci bunun ardından, "Herkes otursun," dedi. "Ateş edilen-ve-atılanlar hakkında ne bildiğini bir dinleyelim Matt."

Payne, "Evet efendim," dedi. "Ancak sizin de fark ettiğiniz üzere, Tony ve ben tüm gece boyunca ayaktaydık. Tony adına konuşamam fakat ben biraz kafein alabilirim."

Harris, diğerleri konferans masasında yerlerinde otururlarken, "Ben getiririm," dedi.

[DÖRT]

Komiser Muavini Matt Payne ikinci kahvesini de bitirdi, sonra TV kümesini eliyle şöyle bir işaret etti.

Ekranlarda, kötü adamların yaşadıkları yerlerin detaylı haritaları ve veri listeleri, suçlarını nerede işledikleri ve sonunda nerede ölü bulundukları bilgilerinin yanı sıra, ilk beş ölü kaçağın resimleri –hem aranıyor ilanları hem de "atıldıkları" yerlerin olay mahalli resimleriyle birlikte– yer almaktaydı.

Belediye Başkanı Jerry Carlucci'ye baktı ve, "Ve işte,

ilk beş ateş edilmiş-ve-atılmışın dosyalarından toparladığım bilgiler temelde bunlar. Hepsinin de aynı kişi tarafından öldürülen, hedef alınmış insanlar olduklarından en ufak bir şüphe yok. Ancak dün gece bulunan yeni cesetler bu profile pek o kadar uymuyor."

Belediye başkanı, "Hedef alınmış insanlar' mı?" diye tekrarladı.

Payne başıyla onayladı. "Günümüzde 'cinayet' yerine kullanılan moda terim."

Carlucci yüzünü ekşitti. "En iyisi rapor ve beyanlarda 'hedeflenen cinayetler'i kullanalım. Hatta belki de 'kimlikleri belirsiz failler' olarak geçsin. En azından şimdilik."

Konferans masasına şöyle bir göz gezdirdi ve herkes başını hemfikir olarak salladı.

Carlucci, "Biri hariç, ilk beş cesedin hepsinin, kaçağın Bilinen En Son Adresi'ne en yakın bölge savcısı bölgesine aynı katil tarafından atıldığını söyledin. Peki, hepsinin tıbbi tetkikçisi de aynı mıydı?"

Payne TV'lerden birini işaret etti. "Evet efendim. Bu Numara 8'de görülüyor. Hepsi de ayak ve el bileklerinden bağlanmışlardı. Hepsi de ya göğüs, ya da kafasından vurulmuştu. Ve hepsinde de aynı katilin parmak izi vardı. Ki bu da bizi" –Tony Harris'e baktı– "onun dün gece atılan üç ölüden ikisinin de katili olduğu sonucuna ulaşacağımıza inanmamızı sağlıyor. Parmak izini her yere bırakmış. Parmak izini ve idrarını."

Carlucci başını yana doğru eğdi. "İdrar mı dedin?"

Payne avukatın ofisindeki "galonlarca" idrardan bahsettiğinde, Carlucci başını salladı ve "Eğer haberim olsaydı, ben de katkı sağlardım. Gartner'e böyle bir şey yapmak hoş olurdu," dedi.

Matt kıkırdadı.

Carlucci devam etti. "Yani, idrar ve parmak izleri. Katil sence sadece dikkatsiz mi, yoksa aptalın teki mi ya da daha mı beter."

Harris, "Belki de sadece yakalanmak istiyordur, ne dersiniz?" diye araya girdi.

Payne tek kaşını kaldırdı. "Belki. Bunun gerçekleşmesi için bizlere geniş bir olanak sağladığı kesin. Sadece an meselesi..."

Carlucci, "Yani," dedi, "tekrarlamak gerekirse, elimizdeki emin olduğumuz tek şey aynı katilin ilk beş cinayetle ilintili olduğu..."

Payne, "Bu doğru," dedi.

"...Ve belki de, parmak izlerinin ilk beşle uyuştuğunu görmemiz durumunda, dün geceki üç cinayetten ikisiyle de –vurulan ikiliyle– ilintili olduğu ortaya çıkabilecek. Her ne kadar silahla vurulmamış olsa bile, üçüncüsü için de öyle."

Payne, "Kesinlikle," dedi.

Carlucci bunun ardından yüksek sesle, "Boğazlanıp tartaklanan adamla," dedi. "Bunun ne önemi var ki?"

Payne omuz silkti. "Belki de katilin mermisi bitmiştir."

Carlucci homurdandı.

"Umalım ki öyle olsun," dedi. "Eğer değilse, o zaman

karşımızda yakalamamız gereken iki ya da daha çok sayıda katilimiz var demektir. Pekâlâ, dün gece alınan parmak izlerinin sonuçlarını IAFIS'den ne zaman alacaksın? Öğlenden önce, demece yetişecek bir zamanda mı?"

IAFIS, yani FBI'ın Entegre Otomatik Parmak İzi Tespit Sistemi, dünyadaki en büyük biyometrik veri bankasıydı. Yerel, eyalet çapında ve federal polis dairelerinden toplanan elli beş milyondan fazla insanın parmak izlerini ve diğer bilgilerini depoluyordu. Polis daireleri bu sisteme istedikleri an girebiliyor ve olay mahallinden aldıkları parmak izlerini buradan araştırabiliyorlardı. Gönderilen parmak izi ya da izlerinin temiz olması durumunda, veri bankasında bunlara uyan izlerin olup olmadığını birkaç saat içinde öğrenmek hiç de sıra dışı bir durum değildi.

Payne başını iki yana salladı. "Hâlâ adli tıbbın alman parmak izlerini işleme koymalarını bekliyoruz. Düsturlarının bazen ne olabileceğini siz de bilirsiniz..."

Carlucci kuru bir sesle, "Beni aydınlat," dedi.

"Eğer bunu yapmak için son dakikaya kadar beklersek, bu sadece bir dakika alır."

Odada aniden buz gibi bir sessizlik yaşandı ve Payne Walker'ın suratındaki öfkeli bakıştan, farklı şartlar altında – diyelim ki Walker'ın üç yakın amirinin orada bulunmaması durumunda– Cinayet Masası Komiser Muavini'ni hemen yenisiyle değiştirebileceğini fark etti.

Matt, *İyi iş başardın Payne oğlum,* diye düşündü. *Adli Tıp Walker'a bağlı.*

Boş ver. Belki bu daha sıkı çalışmalarını sağlar.

Payne Liberties Bar'da, birkaç sert İrlanda viskisini midelerine indirdikten sonra, Coughlin'in ağzından Walker'dan pek de fazla hoşlanmadığını kaçırdığı o geceyi anımsadı. Bir papazın yumuşak, zeki ağzıyla konuşan Walker, dindar bir hava yaratmıştı. Coughlin, Walker'm Bilim ve Teknoloji'nin tüm çan ve düdüğünü yetersizliğini saklamak için duman ve ayna olarak kullandığını hissetmişti.

"Ama Ralph bana, benden işi Walker'a vermemi istemesinin kendine has sebeplerinin olduğunu söyledi. Ve şunu bir kenara yaz Matty, amirinle hiçbir zaman tartışma. Yine de, Walker'ın Ralph'i ne yönden iknaya çalıştığını bilmek isterim."

Belediye Başkanı Carlucci nahoş bir kahkahayla içerideki gerilimi kırdı.

"Bu cümleyi Belediye Binası'nda kullanmayı unutmamalıyım. Orada hiçbir şey yapılmıyor, son dakikada dahi. Yapılsa bile, kesinlikle geç kalınıyor."

Beklenen kıkırdaşmalar işitildi.

Carlucci, "Tamam," dedi, "o zaman Ulusal Suç Bilgi Merkezi hakkında soru sormayacağım. Eğer elimizde araştırılacak parmak izi yoksa, isim de yok demektir."

Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nin de –ki bu da FBI tarafından korunuyordu ve polis dairelerine gece gündüz açıktı– suçluların kritik bilgilerini içeren bir veri tabanı vardı. Ek olarak, burası kayıp insanların ve çalınmış malların izlerini sürüyordu. İçerdiği veriler sadece Entegre Otomatik Parmak

İzi Tespit Sistemi'ni destekleyen polis dairelerinden gelmiyor, aynı zamanda yetkili mahkemeler ve yabancı polis dairelerinden de bilgi akıyordu.

Walker suçlanmış bir halde, "Şu parmak izleri yüzünden gidip paçalarını tutuşturacağım," dedi. Ayağa kalkıp diğer konferans masasındaki telefonu kullanmaya gitti.

Payne, *Bingo,* diye düşündü. *Bu onları hızlandıracaktır.*

Sonra Ralph Mariana söz aldı: "Jerry, Frank Fuller konusunda ne yapılmalı?"

Payne yanıtladı: "Fuller'ın Old City'deki ofisinde üzeri işaretsiz bir polis aracım var."

Mariana, "Bu iyi Matt," dedi, "ama ben onun günümüzde çirkin kaçan şu ödüllerinden bahsediyordum."

Carlucci, yüz ifadesi öfke ve hayal kırıklığıyla karışık bir halde, "Fuller ile kana susamış ödül sistemi hakkında konuştum. Bunun suçlu davranışlarını teşvik ettiğini ileri sürerek onu iknaya çalıştım. Bana umurunda olmadığını, parasını son kuruşuna kadar şu göze göz dişe diş uygulamasını savunan avukatlar için harcayacağını söyledi."

Payne, "Şu kısas kanunu," diye araya girdi.

Carlucci sözünü kestiği için Payne'e büyük bir öfkeyle baktı, sonra devam etti: "...özellikle de, karısı ve çocuğunun başına gelenlerden sonra," dedi."

Mariana, "Ailesine ne oldu?" diye sordu.

Quaire anlattı: "Cinayet Masası'nda o davaya ben bakmıştım. Hiçbir zaman çözülmedi, çünkü suçlanmayı bir yana

bırak, daha biz ifadelerini bile alamadan bu işe karışanlar birbirlerini öldürdüler. Her neyse, karısı ve kızı, sanıyorum on yaşındaydı, Sanat Müzesi'nden yanlış yola sapmış, yanlış yer ve zamanda bir kilometre kadar kuzeye gitmişler. Çapraz ateş arasında kalmışlar."

Mariana kafasını sallayarak, "Aman Tanrım!" dedi. "Bu trajik bir durum."

Masadakiler kısa bir an için sessiz kaldı.

Sonra Carlucci, "Ama onu itham etmekten ya da en azından ödülüyle nelere sebep olduğunu ifade etmekten başka bir şansmı yoktu," dedi.

Denny Coughlin boğazını temizledi.

Carlucci, "Bir şey mi var Denny?" dedi. "Anlat hadi."

"Sadece ufak bir nokta Jerry. Hakkını vermek gerekirse, Matt bu konuyu bize ödül sistemini lanetlemenin bir şekilde ikiyüzlülük olacağını göstermek için açtı."

Carlucci suratını buruşturdu.

Payne, "İnsan birazcık hamile olamaz," dedi.

Carlucci, Payne'e bakarak, "Bu da ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Beş F'nin on bin dolarlık ödüller dağıttığını..."

Carlucci lafını keserek, "Beş-F mi?" diye sordu.

Payne başıyla onayladı. "Beşinci Francis Franklin Fuller uzun bir süre önce adını kısaltarak Dört-F'ye çevirmişti."

Carlucci, "Ama sen Beş-F dedin," dedi.

Payne masadakilere şöyle bir göz attı, tüm gözler ufacık bir merakın ötesinde onu seyrediyorlardı. Coughlin'in

gözlerinde hafif bir ihtiyatın olabileceğini düşündü.

Payne tek kaşını kaldırdı ve şöyle dedi: "Francis sizin de oldukça iyi bildiğiniz üzere kurumlu birisi olabilir, ancak beni sinirlendirdiğinde onu Beş-F olarak isimlendiririm, bu Lanet Olası Beşinci Francis Franklin Fuller'ın kısaltılmışıdır."

Carlucci kahkahayı patlattı. Diğer birkaç kişi de onun arkasından kıkırdadı. Coughlin başını salladı.

Carlucci, "Pekâlâ," dedi, "şimdi beni sinirlendirdiğinde, artık şöyle diyeceğim: Alenen suçlayan Beş-F'm beni nasıl gebe bıraktı?"

Payne sırıttı. Carlucci'nin bu benzeşimle ne demek istediğini anladığını biliyordu.

"Vurgulamak istediğim nokta efendim, departmanımızın ödül vadeden diğer kuruluşlarla ortaklıkları olduğu. Mesela FBI Şiddet İçeren Suçlar Görev Gücü'yle."

Başparmağıyla güney tarafını işaret etti. Federal Rezerve Bankası'nın karşısında, 600 Arch Sokak'taki FBI ofisi Roundhouse'un arka kapısına inanılmaz derecede yakındı.

Payne, "Ve eminim ki bizim de kendimize ait ipucu yardım hatlarımız olduğunu anımsayacaksınızdır," diye sözlerine devam etti, "burada Yurttaş Suç Heyeti aracılığıyla beş yüz papelden başlayıp binlerce dolara kadar çıkan ödüller dağıtılır. Ve bir polis öldürüldüğünde, Yeminli Polis Teşkilatı yöneticileri cinayeti işleyenin yakalanmasına sebep olacak bilgileri ödüllendirir. Dolayısıyla bizler Beş-F'nin yapmakta olduğu şeyi halihazırda yapıyoruz. Sadece, bana

anımsatıldığı üzere," –Coughlin'le bakıştılar– "zanlıların öldürülmelerini cesaretlendirmiyoruz."

Carlucci başını sallamaya başladı. "Pekâlâ. Ne demek istediğinizi anladım. Deyim yerindeyse, bunu vereceğimiz mesajda vurgulayabiliriz. Şimdi, gelin tüm bunları bir araya getirerek söyleyeceklerimi oluşturalım."

Onbaşı Kerry Rapier kontrol panelinin arkasından, "Otuz saniye kaldı Bay Belediye Başkanı," dedi.

Jerry Carlucci suratını buruşturdu ve ciddi bir yüz ifadesi takındı.

Onbaşı Rapier, "Beş, dört, üç, iki..." dedi, sonra Belediye Başkanı Carlucci'yi işaret etti. Ekranda, Belediye Başkanı Carlucci'nin yakından çekilmiş, kareye tam manasıyla oturan suratı belirdi. Omuzlarının gerisinden Mariana ve Coughlin bakıyorlardı.

Carlucci şöyle konuştu: "İyi akşamlar muhteşem Philadelphia belediyesi vatandaşları. Bu gece beni evlerinize misafir ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Fazla zamanınızı almadan az ve öz konuşacağım."

"Her ne kadar bugün burada bir dizi cinayet hakkında konuşmak için boy göstermekten müteessir olsam da, en önde gelen polis memurlarından bazılarının eşliğinde sizlere Roudhouse'dan seslenmekten büyük bir gurur duyduğumu belirtmek de isterim."

"Sizlerin de büyük olasılıkla bildiğiniz üzere, son bir ay içinde, aranan beş suçlu –hepsi de cinsel tacizden suçlu

bulunan firarilerdi– öldürülüpPhiladelphia Polis Departmanı'nın kapısına getirildiler. Ve dün gece, suçluların yakalanması için ödül veren bir kurumun kapısına üç ceset daha bırakıldı."

"Philadelphia Belediyesi ve polis departmanımız toplumumuzu güvende tutmaya yardımcı olan herkese minnettardır. Vatandaşlarımızı –ki bu insanların isimleri açıklanmadan gizli tutulabilir– suçluların tutuklanmaları ve mahkûmiyetlerinin sağlanmasına sebep olacak ipuçlarını sağlamaya teşvik ediyoruz. Sadece 911'i ya da 215-686-İPUÇLARI'nı aramanız yeterli. Duruma göre, bir suçlunun mahkûmiyetiyle sonlanacak türden bilgilere nakit para ödülü var."

"Her ne kadar herhangi bir suçlunun özgür toplumumuzdan çekilip çıkartılmasını alkışlıyor olsak da, ölümle sonuçlanan bu tür girişimleri görmezden gelemeyiz. Bu cinayettir ve cinayetlerin sorumluları da gerektiği şekilde yargılanacaktır."

Bu vurgulamanın dinleyenlerin beyinlerinde yer etmesi için bir süre sustu.

"Size hem polis komiseri, hem de belediye başkanı görevlerinde hizmet verdiğim için, güzel şehrimizdeki suç oranları olabildiğince düştü. Cinayet türü temel suçlar neredeyse yarı yarıya azaldı. Her ne kadar istediğimiz seviyeye henüz gelememiş olsak da –tek bir soygun, cinayet veya tecavüz bile gereğinden fazladır– bizler suç önleme ve suçlu yakalamaya hayatımızı adadık. Bizlerin yapmak için iyi bir şekilde eğitildiğimiz şeyler bunlar. Ve istatistiklerin de bunla-

rı olağanüstü derecede iyi yaptığımızı ispatladığına inanıyorum."

"Şimdi, dün gece işlenen suçlara yanıt olarak, bugün Polis Komiseri Mariana'nın silahlı ve tehlikeli katili yakalamak için özel bir kuvvet oluşturduğunu ifade etmekten memnuniyet duyuyorum. Temiz Eller Operasyonu Cinayet Masası Birimi Komiser Muavini M. M. Payne tarafından idare edilecektir..."

Carlucci, ekrana Matt Payne ile birlikte görüntüleri üç saniyeliğine yansıyınca sustu. Payne, yeni bir Brooks Brothers takımı ve kravatı içinde, Carlucci ile tokalaşıyordu. Sol ellerinde duran, tepesinde GÖREV HATTINDA CESARET yazan süslü bir plaketi havaya kaldırdı.

"Ki onun ismini çok fazla madalyası olan memurlardan biri olduğu için anımsayabilirsiniz. Gerekli araştırmaya tam manasıyla daldığı için, şu anda şahsen burada olamadı."

Carlucci bu noktada arkasındaki beyaz gömleklileri işaret etti ve sözlerini sürdürdü: "Komiser Muavini Payne sadece Philadelphia Polis Departmanı tarafından değil, aynı zamanda bu tür girişimlerde işbirliği yaptığımız FBI Şiddet İçeren Suçlar Görev Gücü gibi diğer eyalet ve federal kurumlar tarafından da tam manasıyla desteklenecektir."

"Ve tabii ki Temiz Eller Operasyonu departmanın tüm beceri ve varlığıyla donatılacaktır, ki bu büyük bir güçtür."

TV panellerine doğru hareketlendi.

Onbaşı Rapier kontrol panelini çalıştırdı ve her bir ekran anında departmanın mühimmat deposundaki hemen

her şeyi gösteren manzaralarla doldu. Çimenlik alanın etrafında dolaşan Hava Birliği'nin bir çift Bell 206 L-4 helikopteri belirdi, tepe ışıkları üniformalı güçler karadan kendisine yaklaşırken ellerini havaya kaldırmış bir suçluyu aydınlatıyordu. Özel Silahlar ve Taktik (SWAT) Birimi bir rehineyi kurtarıyorlardı. Deniz Birliği'nin yedi metre uzunluğundaki, alüminyum kulesindeki ışık çubuğu kırmızı ve mavi ışıldayan Boston Whaler'ı, Delaware Nehri'nden yukarı doğru düdüğünü öttürerek ilerliyordu. Ve ekranlar faaliyet halindeki polis departmanının dramatik tasvirlerinden farklı birkaçını daha göstermekteydi.

"Kendisini işe adayan polis departmanımızın katili yakalayacağına dair size söz veriyorum ve bunu da yakın tarihte başaracaklar."

"Sizlere bana ayırdığınız zaman ve gösterdiğiniz güven için teşekkür ederim. Eksik olmayın ve Tanrı sizi korusun."

Carlucci, ışık direği sallanıp kendisinden uzaklaşırken ağırbaşlı bir suratla bakarak, *en azından biz şu lanet olası katili yakalayana kadar,* diye düşündü.

Payne, Harris ve Walker'la birlikte Onbaşı Rapier'ın ve kontrol panelinin gerisinde dikiliyordu.

Onbaşı Rapier'ın, "Ve... yayından çıktık," dediğini işitir işitmez, Payne telefonunun titreştiğini hissetti.

Telefonunun ekranına baktı ve çağrının Old City'ye habersizce yerleştirdiği polisten geldiğini fark etti.

Yanıtladı: "Payne."

Sonra, kısa bir sürenin ardından, yüksek sesle: "Ne?

Oh, lanet olsun!"

Gözlerin kendisine çevrildiğini hissetti, kafasını kaldırınca bakışların üzerine odaklandığını fark etti. Özellikle de Carlucci'nin gözlerinin.

Payne telefonu dinlerken başını sallıyordu, bir süre sonra, "Oradaki kapalı devre televizyonun numarası ne?" dedi.

Cebinden bir tükenmez kalem çıkadı ve hemen o an etraftan bir kâğıt parçası bulamadığı için telefonu beceriksizce kulağıyla omzu arasında tuttu, kodu sol avucuna yazdı.

"Teşekkürler. Sana hemen döneceğim."

Sol elini Onbaşı Rapier'ın önüne uzattı.

"Kerry, lütfen ana ekranda bu kapalı devre TV numarasını gir."

Payne Belediye Binası'nın ön cephesini gösteren TV ekranlarını işaret etti.

Onbaşı Rapier'ın parmakları klavyede hızla hareket ederken, ana ekran karı andırır gri noktalara büründü.

Carlucci, "Neler oluyor Matt?" diye sordu.

"Buna inanamayacaksınız. Görünüşe bakılırsa Beş-F'nin kapısının eşiğine diğer bir hediye daha getirilmiş."

Coughlin, "Sen neden bahsediyorsun Matty?" diye homurdandı.

"On dakika kadar önce, bir kadın Lex Talionis ofisine plakası kayıtsız bir taksiyle gelmiş. Bu bir minivanmış –Toyota'nın eski bir modeli– ve aracın kaldırım tarafındaki kapısı açılınca kadın aşağı inmiş. Sonra minibüsün arka kapı-

sında sürücüyle buluşmuş, birlikte rulo yapılıp arkaya atılmış bir halıyı güçlükle dışarı çıkartmışlar. Bunu kaldırıma doğru yuvarlamışlar. Sonra kadın sürücüye sanki bu her gün yaptığı sıradan bir şeymiş gibi ücretini ödemiş sonra da adam hızla oradan uzaklaşmış."

Kayıt dışı taksiler –ki bu araçların sürücüleri ehliyetsizdir, kayıt dışıdır ve genelde de sigortasızdır– yasadışıydı. Ama sayıları oldukça fazlaydı çünkü yasal taksilerden çok daha az paraya çalışıyorlardı. Ve bunlara her yerde rastlamak mümkündü, bu da köklerinin kurutulmasını neredeyse imkânsız bir hale getirmekteydi.

TV ekranı Old City'nin herkes tarafından bilinen manzarasıyla doldu: Arch ve Kuzey Üç'ün kesiştiği noktadaki, Lex Talionis'e ev sahipliği yapan ofis binası. Herkes baktı.

Giriş kapısının önündeki kaldırımda, dört üniformalı polisin kan emip ağırlaşmış eski püskü pis halının etrafında bir tür halka oluşturduğunu gördüler. Halı açılmıştı ve tepesinde de çıplak zenci bir erkek bedeni hareketsiz yatmaktaydı.

Halının hemen solunda, polislerin oluşturduğu çemberin yakınında, narin görünümlü zenci bir kadın dikilmekteydi. Diğer bir üniformalı memur, her iki elini de avuçları dışarı bakacak şekilde omuz hizasına kaldırmış bir halde, onu sakinleştirmeye çalışırken, kadın elindeki kâğıtla çılgınca ofis binasının giriş kapısını işaret ediyordu.

Payne, özellikle birini hedef almadan şöyle dedi: "Pe-

kâlâ, böylece vurulup atılanların sayısı dokuza çıkmış oluyor. Şimdi katilin yaşlı kadın olduğunu mu varsaymalıyız?"

Harris, "Ciddi olamazsın. Gerçekten de..." dedi.

Payne dönüp ona baktı.

"Tabii ki hayır Tony. En azından dokuzunu birden değil. Bildiğim tek şey, bölgeye yerleştirdiğim polisin bana kadının elinde salladığı kâğıdın bir "Aranıyor" bildirisi olduğunu ve kaldırımdaki üniformalı memura 'Ödülümü istiyorum!' tarzında deli gibi bağırdığını söylediğidir."

Jason Washington birden bire, "Bu Mickey mi?" diye sordu.

Matt ve Tony döndüler, video kamerasıyla ortalıkta dolanan sırım gibi İrlandalıyı gördüler. Kamerayı kafasının üzerine kaldırmış tutuyor, polis memuruyla kadın arasındaki mücadeleyi açıkça kaydediyordu. Şimdi üzerinde beyaz kelepçeler bulunan ve ONU SEVİNDİR: CRIMEFREEPHILLY.COM'DAN BİR POLİSİ ÖP yazan mavi bir tişört vardı.

Payne sırıttı.

Orospu çocuğu, dışarıdan gözetliyor olmalı.

Onu sandalyeye oturtup kamerayla delil toplamak biraz uğraştıracak, tabii başarmak mümkün olursa.

Sonra cep telefonunun titreştiğini hissetti ve ekranda beliren mesaja baktı:

AMANDA LAW
"SİLAHLI VE TEHLİKELİ" Mİ?

BUNU BANA NE ZAMAN SÖYLEMEYİ DÜŞÜNÜYORDUN MATT?

SENDEN EN SON İŞİTTİĞİM ŞEY ATEŞ EDİP ATILANLARA DAİR "KONUŞMAK" İÇİN LİBERTİES'E GİDECEĞİNDİ.

ŞİMDİ ÖĞLEN HABERLERİNDEKİ BELEDİYE BAŞKANINDAN SADECE SOKAKLARA GERİ DÖNMEKLE KALMAYIP, AYNI ZAMANDA ÖZEL KUVVETLERİN BAŞINA DA GEÇTİĞİNİ ÖĞRENİYORUM.
- A

Matt tekrar, "Oh, lanet olsun!" dedi.

Carlucci, "Seninle hemfikirim," dedi. "'Ödülümü istiyorum,' öyle mi? Oh, lanet olsun!"

[BEŞ]

Oda No 2055
Hops Haus Kulesi
1100 Kuzey Lee Sokağı, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 12.14

H. Rapp Badde Jr., torbalanmış kot pantolon ve göğsünde beyaz harflerle TEMPLE LAW yazan kırmızı eşofman üstüyle, gurme mutfağının hemen yanındaki kahvaltı alanında duran büyük, dikdörtgen, mermer tepeli masaya yerleşmişti. Televizyon kumandası sağ elindeydi ve bunu oturma odasının duvarına asılı düz ekran televizyona nişan almıştı. Ciddi surat ifadeli Belediye Başkanı Jerome Carlucci'ye bir tür iğrenmeyle bakarken SESSİZ tuşuna bastı.

Devam et Jerry, böylece ben de senin o İtalyan kıçına tekmeyi daha kolay indirip seni ofisten atayım.

Badde dikkatini masanın karşısında dikilen, üzerinde "Pennsylvania'nın Mülk Haklarını Koruma Yasası & Sen" yazan seri üretim bir ilan taşıyan Janelle Harper'a odakladı. Kadının üzerinde siyah, mor kenarları olan, yuvarlak hatlarını ikinci bir deri gibi sarmalayan bir spor giysi ve koşu ayakkabıları vardı. Saçlarını arkaya atmış ve siyah çerçeveli, Gucci tasarımı bir gözlük takmıştı.

Badde, neredeyse mutlulukla, "Cinayet sayısı arttı," dedi. "Büyük olasılıkla, sadece bu suç konusuna eğilerek bile belediye başkanı seçilebilirim."

Harper gözlerini elindeki ilandan ayırdı ve ona baktı. "Bu insanların ölümlerinden gerçek anlamda haz almıyorsun, öyle değil mi?"

"Özür dilerim tatlım. Ama bu insanlar çoktan öldüler. Lanet olsun, diğer her şeyi bir yana bırak, ben büyük olasılıkla bir seçmen kaybetmiş oldum."

Ya da, eğer Kenny'nin görevini her kim üstlenecekse o

bu insanların isimlerini oy veremeyecekler arasına kaydettirirse, kaybetmeyeceğim.

Söz Kenny'den açılmışken, onun başına ne geldiğini çok merak ediyorum.

Tekrar televizyona baktı, şimdi olay mahallini sarı bantla çeviren polisleri gösteren, Old City'den yayınlanan canlı bir program vardı. Ekranın altından geçen bilgi bandında şunlar yazılıydı: *DÖRDÜNCÜ CADILAR BAYRAMI CİNAYETİ... ANNE $10,000'LİK ÖDÜL İÇİN KAÇAK OĞLUNUN CESEDİNİ LEX TALIONIS OFİSİNİN ÖNÜNE BIRAKTI... ANNE OĞLUNUN ÖLÜM SEBEBİNİN UYUŞTURUCUYLA İLİNTİLİ OLDUĞUNU BELİRTİYOR...*

Badde, "Aman Tanrım!" dedi.

Jan ona, ardından da TV'ye baktı. "İnanılmaz! Ne kadar da korkunç!"

Badde, "Etraf hayvan dolu," dedi, sonra kısa bir an için sessiz kaldı. "Lanet olsun, bir de iyi yönünden bak. Bu hızla, cinayetlere dair protestolar Carlucci'nin istifa etmesine sebep olacak kadar kötü bir hal alabilir ve ben de onun yerine atanabilirim."

Jan ona baktı. "Nefesini tutmayı bırak."

Badde kadının yanında duran üç ciltlik, muazzam derecede kalın, sayfaları isteğe göre çıkartılıp takılabilen dokümanı işaret etti. Kapak sayfasının üzerinde siyah kalın harflerle PHILADELPHIA EKONOMİK DEĞER KAZANDIRMA TEŞVİKİ yazılıydı.

Badde, "Bunun için verilen federal fonunun ikinci par-

tisini ne zaman almamız gerekiyor?" diye sordu.

Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki, Philadelphia Şehir Konseyi'nin düzinelerce komitesinden biri olan Konut ve Kentsel Gelişim Komitesi tarafından düzenlenen bir programdı. Şehir konseyinin on yedi üyesi vardı: İçlerinden onu kendi bölgelerinde seçilmişti, geriye kalan ise dengeli bir ırksal temsil yaratacak tarzda göreve getirilmişti. Bu on yedi kişi kendi aralarından bir konsey başkanı seçmiş, başkan hangi konsey üyelerinin hangi komitede görev yapacağına karar vermişti.

Komite sayısı konsey üyesi sayısının çok üzerine çıkınca, başkanın her bir üyeyi altı ila sekiz, hatta bazen daha fazla sayıda farklı komiteye ataması oldukça olağan bir hal almıştı.

Ancak, hangi konsey üyesine sorarsanız sorun, hepsi de sadece tek bir lanet olası komitede dahi görev almanın oldukça zorlu olduğunu söyleyecekti; öyle ki diğer birçoklarında daha hizmet vermek lojistik açıdan imkânsız bir hale gelmekteydi. Dolayısıyla, konsey üyeleri arasında en favori tek bir komite seçmek ve görevlendirildikleri tüm diğer komitelere sahte bir bağlılık göstermek oldukça sık rastlanır bir durumdu.

Komitelerdeki konsey üyeleri arasında şu tür dillendirilmemiş bir ortak anlayışın gelişmesi hiç de şaşırtıcı değildi: *Sen kendi komitenle ilgilen, ben de benimkiyle.*

Diğer bir deyişle: *Kendi lanet olası işine bak!*

Sonuç olarak, her bir komite başkanının az çok dilediği gibi davranma özgürlüğü vardı. Komitenin Belediye Binası'yla arasındaki alışverişi tam manasıyla kontrol ediyor, kontratları gözden geçiriyor, taşeronları kiralıyordu. Bu aslına bakılırsa komitenin karar verme sürecinde beyhude yapılan bir ileri bir geri hareketleri engelleyen etkin bir model olarak çoktan kendisini ispatlamış bir uygulamaydı. Başkan komite yerine karar veriyor ve *–işte buyrun!–* bu herhangi bir münakaşa yaşanmaksızın gerçekleştiriliyordu.

Şehrin konsey başkanı, Philadelphia Belediyesi Konut ve Kentsel Gelişim Komitesi'ne Belediye Meclis Temsilcisi H. Rapp Badde Jr.'ı başkan atamıştı.

Konut ve Kentsel Gelişim başkanı Badde, Bermuda'da gerçekleştirilen bir kentsel yenileştirme konferansı dönüşünde, Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki fikrini ortaya atmıştı. Sonra bu özel programa Konut ve Kentsel Gelişim'in "araştırma" bütçe doğrusundan –ki bunun tümü federal paraydı– küçük bir elli bin dolar aktararak fon sağlamış, hemen ardından da Philadelphia'nın Commonwealth Hukuk Merkezi'yle açık vadeli (böylece fazlasıyla uzun süren, düşük bedel veren taşeron seçimi sürecinden kaçınılmış oluyordu) bir taşeron kontratı imzalamıştı.

Büyük oranda gayrimenkul konusunda deneyimli olan hukuk firması iki temel değer kazandırma projesinin araştırma safhalarında Başkan Badde ve komitesine –aslına bakılırsa sadece Badde ve yönetici asistanına– yardımcı olacaktı: Volks Haus ve Elmas Gelişim.

Bunlardan ikincisi "Çok maksatlı profesyonel eğlence mekânı" olarak adlandırılan bir yer yarattı. Bu, açılabilir bir çatısı ve değiştirilebilir bir zemini olan, dahili bir stadyum olacaktı. Her tür spor dalından (futbol, basketbol, hokey, motosiklet yarışı vb.) müzik konserlerine kadar değişen bir yelpazedeki altmış bin fanatiğe ev sahipliği yapabilecekti. Bu yapının Kuzey Liberties'in üst tarafındaki Otoban 95'in hemen batısına inşa edilmesi kararlaştırılmıştı. Dolayısıyla, şehrin büyük bir parçası yıkılacak, buradaki binlerce sakin yerlerinden edilmiş olacaktı.

İlki, yani Volks Haus, bu sakinlerin başka bir yere yerleştirilmelerine çözüm bulmaya hizmet edecekti. "Halkın Evi" birkaç kilometre batıya, on bin bloğun yapılandırılacağı, dar gelirli evlere verilecek addı. Başkan Badde bunu "Paraları ve federal hükümet arazisini tüketen, lanet olası nahoş bir kara delik" olarak isimlendiriyordu; aksi takdirde bu arazi Doğu Eyalet Islahevi olarak bilinecek, geçim zorluğu çeken yerleşim yöresinin tam merkezindeki Birleşik Devletler Ulusal Tarihi sınır olarak kalacaktı.

Araştırma süreci –her ne kadar kâğıt üzerinde üç ay olarak gösterilmiş olsa da– yirmi dört saat içinde tamamlandı ve iki küçük ölçekli inşaat firmasıyla ödemenin tamamen Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki'ne ayrılan fondan karşılanması ve kamulaştırma sürecinin tamamlanması koşulları altında, kontrat imzalandı.

Janelle Harper Gucci gözlüklerinin tepesinden Rapp

Badde'ye baktı.

"Bana söylendiği üzere, şu ek federal paraları, yaptığım aramaları sonunda Commonwealth Hukuk Merkezi'nden yanıt aldıktan sonra..." dedi.

Badde araya girdi. "Neden ona adıyla hitap edemiyorsun ki?" Sustu ve omuz silkti, hafif gülümseyerek, "Wanda o kadar da kötü birisi değildir," dedi.

"Neden mi? Nedenini söyleyeyim: Çünkü *karın* bana sanki senin lanet olası yönetici asistanın değil de, küçük kız arkadaşınmışım –aslına bakılırsa, bazen senin 'fahişen'mişim– gibi davranıyor." Taytını kalçasından çekti, düzenledi, sonra da "Bundan inanılmaz derecede yoruldum. Beasley'den hukuk eğitimi alarak mezun olan tek kişi o değil," diye ekledi.

Temple Üniversitesi ve Beasley Hukuk Fakültesi apartman dairelerinin yer aldığı kulenin birkaç kilometre batısında, Kuzey Broad'daydı.

Jan Rapp'le göz göze geldi ve "Onun artık senin *eski* karın olması gerekiyor," dedi.

Badde aniden yerinden doğruldu, neredeyse kahvesini üzerine döküyordu.

"Şaka mı yapıyorsun," dedi, sesi neredeyse bir çığlık halinde çıkmıştı. "Bunun bana neye mal olacağını biliyor musun? Demek istediğim, sadece maddi açıdan değil. Siyasi ciddiyetimi de kaybederim!"

"Yani? Benimle birlikte olmak istemiyor musun? Beni namuslu bir kadın yapmayacak mısın?"

"Evet! Yani, hayır!"

Jan ellerini kalçasına yerleştirdi ve başını yana eğdi. "Pekâlâ, yanıtın hangisi?"

Badde iç çekti. "Bu o kadar da basit değil tatlım."

"Sakın bana 'tatlım' filan deme Rapp."

"Her şey bu şekliyle daha iyi. Eğer boşanma davası açarsam, çok şey değişir." Jan'in lüks içinde, çok katlı binalarda yaşamaktan ne kadar hoşlandığının bilincindeydi, özellikle de bedavaya. "Birincisi bu ev elden gider."

Jan bunu uzunca bir süre düşündü.

"Ya o *sana* boşanma davası açarsa?"

"Neden?"

"Sadakatsizlikten. Bermuda'da çekilen fotoğrafımızı herkes gördü."

Badde, kibir olmasa da, kendine güvenden biraz daha güçlü bir tavırla karşılık verdi: "Pennsylvania mahkemeleri eşlerin birbirlerini aldatmaları konusuna ehemmiyet vermez. Ve karım da bunu biliyor. O fotoğrafla bu işten sıyrılabileceğimi nasıl düşünebilirsin?"

Jan'in kendisine büyük bir dikkatle baktığını gördü.

Şüpheci bir bakış.

Sanki yanımda, sürekli olarak yedekte bulunabilecek bir parça olamayacağının acı veren kanıtı gibi.

Ve belki de sonuncu olmayacağının...

Rapp çok daha vurgusuz bir ses tonuyla, "Biliyorum, çünkü sordum," diye devam etti. "Bunları avukatım anlattı."

"Fotoğraflar *fragrante delicato*'da olsa bile mi?"

"Ne olsa bile?"

"İş üzerindeyken, Rapp. Yani, *düzüşürken.*"

"Oh. Evet. Öyle olsa bile. Sordum."

Pekâlâ, neden şimdi böyle bir şey sordu?

Onun yerine Bayan Belediye Başkanı olabileceğini düşünerek bu kadar alçalabilir mi, yani Wanda'ya iş üzerindeyken çekilen fotoğraflarımızı yollayabilir mi?

"Ama başka sebeplerden dolayı dava açabilir. Hatta senden kurtulmayı kafasına koyacak kadar sinirlenirse, onu dövdüğünü dahi söyleyebilir."

Badde hiçbir şey söylemedi.

Jan, "'Hor görülen bir kadınınki kadar büyük bir öfke daha yoktur'," cümlesinden alıntı yaptı.

Badde iç çekti ve, "Yapmayacaktır," dedi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Badde soyadını taşıyor, paraya ve tüm bunların beraberinde gelen şeylere sahip. Neden bir şeyleri değiştirsin ki?"

"Ya Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki'ni ihbar ederse?"

"Oh, işte bu kesinlikle olmayacaktır. O parayı çok sever. Eğer bir zamanlar beş parasız kaldıysan, o günlere kesinlikle bir daha geri dönmek istemezsin. Eğer Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki'nden gelen takviye paralar uçarsa, Commonwealth Hukuk Merkezi'nin Volks Haus ve Elmas Gelişimi'nden gelecek işleri ele alarak kazanacağı faturalandırılabilir saatlerin tümü de yok olur gider. Ve o da Kwame İnşaat'ın işin en başından ödediği o büyük, sürekli

avans çeklerine hoşça kal demek zorunda kalabilir."

Jan adama uzunca bir süre bakıp başını salladı.

"Rapp, sadece sana insanların karılarının onlardan birçok sebepten dolayı intikam aldıklarını söylüyorum. Ve bunu yaparlarken de parayı düşünmüyorlar."

Badde kendini beğenmiş bir tavırla, "Sana onun bunu yapmayacağını söylüyorum," dedi. "Bak, biz tıpkı Birleşik Devletler ve Rusya'nın Karşılıklı Mülk Mahsubu'nu andırıyoruz."

"Neyi?"

"Bilirsin işte, birbirlerine füzeleri hedeflemiş bir haldeler. Diğerini vurup devirmek için. Ateş açılması durumunda, her iki taraf da mahvoluyor."

Bir süre sonra Jan söylenmek istenileni anladı ve ifadeyi düzeltti: "*Karşılıklı Kesin Mahvoluş.*"

Badde ona baktı ve omuz silkti. "Aynı şey. Eğer o beni gammazlarsa, ben de onu gammazlarım ve tüm parası ile hukuk dalında çalışma ruhsatı gider. Bu tam bir intihar olur."

Gözleri tekrar birleşti.

Badde şöyle düşündü: *Ve eğer henüz fark etmediysen, sen ve ben şu anda aynı teknedeyiz.*

Bu rüşvetlerin, belediye başkanlığı kampanyamda bana oldukça büyük katkı sağlayan Commonwealth vasıtasıyla akıtıldığını biliyorsun.

Ve bunların akıtılmasına da sen yardım ediyorsun.

Kısa bir süre sonra Jan başını salladı.

"Tamam. Sanırım haklısın Rapp. En azından öyle oldu-

günu ümit ediyorum."

Üst sol köşelerinden zımbalanmış ince kâğıt tomarını işaret etti.

"Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki için hükümet fonları, en azından düşük gelirli konutlandırmaya düşen meblağ, geçen haftadan beri bekliyor. Tıpkı hapishane mülkiyetlerini Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki ve Volks Haus Girişimi'ne dönüştüren evrak gibi. Bu fonlara bir sonraki aşamaya geçmeden önce ihtiyacımız olacak. Kuzey Liberties'deki ilk boş araziler için çekleri çoktan kestik –buldozerler yıkıma geçen hafta başladı– ve sonra da bu anlaşmazlıkların çeklerini keseceğiz. Belki de parayı alıp yola devam etmenin zamanının geldiğine onları buldozerler ikna edecektir, böylece biz de tahliyeyle filan uğraşmak zorunda kalmayız."

"Pekâlâ, bana bir kez daha söyle bakalım: Volks Haus'daki bir sonraki adım ne?"

"Elmas projesindekiyle aynı." Kadın Badde'ye ince kâğıt tomarını uzattı.

Badde baş sayfaya göz attı. Üzerinde o tanıdık başlık yer almaktaydı:

Commonwealth Hukuk Merkezi
1611 Walnut Sokağı, Oda 840
Philadelphia, PA 19103

Badde hukuk merkezi ofisinin muhasebecisinin ofisinin iki kat altında olduğunu biliyordu.

Hemen bunun altına büyük harflerle şunlar yazılmıştı:

Jan, "İstimlak hakkı iki aşamalıdır," dedi. "Birinci aşama mülkün alımının yasal olduğunun kanıtlanması ve bunun ardından, ikinci aşama da mülke adil bir fiyat biçmektir."

Badde başıyla onayladı, sonra dokümanın ikinci sayfasına döndü, burada içindekiler listesi yer almaktaydı. Okumaya başladı:

Gözlerinin bulandığını hissetti, sonra geriye kalan kısmı taramaya başladı, en sonuncuda durdu:

Kâğıtları tekrar masaya fırlattı.

"Tanrım, bunca saçmalıkla uğraşman için seni tuttuğuma çok memnunum." Kadına gülümsedi ve o da kendisine gülümseyince, şunları ekledi: "Umarım şu sonuncu maddede sorun yaşamayız. Demek istiyorum ki, terk edilmiş binalar için adil bedel nedir?"

Jan onu, "*İstimlak edilmiş* binalar," şeklinde düzeltti.

"Anayasa mahkemesi *Kelo ve New London Belediyesi* kararıyla bunu bizim için düzenledi. Mülklerde Beşinci Tashih sorunu yaşanmayacak."

Badde bunun ardından masada duran uzun bir karton boruyu işaret etti.

"Mimarın çizimini Rus gördü mü?"

"Yuri'nin bunları Center City'deki Elmas Gelişim Ofisi üzerinden kendisine şahsen ulakla iletecek bir asistanı var."

Jan sinsice sırıttı, ardından da, "Biliyor musun, ben bu ulak oğlanın onun kapatması olduğunu düşünüyorum," diye ekledi.

"Onun neyi?"

"Genç sevgilisi, kapatması."

Rapp ona inanmaz gözlerle baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Milyarder Rus bir işadamının böyle şeylerle ne işi olur? Demek istiyorum ki, onu çok sayıda inanılmaz derecede seksi kadınla gördüm."

Jan omuz silkti. "Kadın içgüdüsü de diyebiliriz."

"Belki. Ama ona hiçbir şey söyleme. Adamın lanet olası acımasız bir öfkesi var."

Jan, karton borudan büyük mimari çizimleri çekip çıkartırken, "Sanıyorum milyarder olmak böyle bir şey," dedi.

Badde sandalyesinden kalkıp mermer tepeli masanın etrafında dolandı. Jan'in arkasında dikilip kadının omzunun üzerinden Volks Haus için çizilmiş mimari örneklere bakarken, elleri Jan'in beline doğru kaydı. Kalçalarını sıkarken çenesini omzuna yasladı.

Jan, "Dikkatini ver," dedi.

Badde burnunu onun boynuna gömüp hafif parfümlü kokusunu içine çekerken, "Veriyorum," diye yanıtladı. "Sana veriyorum. Şu süslü elbiseni çıkartıp attığında daha da fazlasını vereceğim..."

Jan kıkırdadı, sonra başının geriye, Badde'ye doğru düşmesine izin verdi. Tam, "Teslim oluyorum," demişti ki, Badde'nin Cehenneme Git telefonu çalmaya başladı.

Badde, hemen telefonu çekip kimin aradığına bakarak, "Lanet olsun!" dedi. BİLİNMEYEN NUMARA yazıyordu. "Lanet olsun!"

Geriye doğru bir adım atarak Jan'den uzaklaştı ve balkonun kayar cam kapısına doğru yürümeye başladı. Telefonu açarak, "Efendim?" dedi.

Arayan o kadar yüksek bir sesle haykırıyordu ki Badde ahizeyi kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Jan arayanın Badde'ye söylediklerini neredeyse tüm netliğiyle işitebiliyordu. "Reggie öldü! Şimdi benim peşimdeler!"

VI

[BİR]

5550 Ridgewood Sokağı, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 12.45

Javier Iglesia gümüş rengi Dodge Avenger'ını Bazelonların sıra evlerinin hemen önünden uzanan sokağın karşısına park etti.

Orada kaldırımda dolanıp duran en az bir düzine kadar genç ve onlardan yaşça biraz daha büyük gangstervari tip vardı –hepsi de daha önceden gördüğü bir avuç insandı– ve neredeyse çoğunluğu kız olan bir o kadar genç de ahşap veranda ve basamaklarda oturuyorlardı. Sasha Bazelon hâlâ, üç saat önce büyükannesi oradan götürülürken oturduğu sallanır sandalyede sallanıyordu.

İlk bakışta, diye düşündü, dışardan birisi, ortalık karıştırmaktan haz alan bir kalabalığın sahip olduğu tek akrabasını kaybeden zavallı bir genç kızdan faydalanmak için bir araya toplandığını rahatça düşünebilirdi.

Ama Javier bu insanların, en azından büyük çoğunluğunun, sorun yaratmak için orada olmadıklarını biliyordu çünkü en azından verandadaki bir kişiye oldukça aşinaydı –

bu küçük kız kardeşi, on dokuz yaşındaki Yvette'di– ve, Sasha ve Yvette'in arasında oturan Keesha Cook da dahil olmak üzere çocuklardan diğer birkaçını da tanıyordu.

Sasha'ya destek vermek için buradalar, işte yaptıkları bu.

Bu korkunç anında ondan faydalanmaya çalışmıyorlar.

Şüpheyle bana bakan şu punklar bile.

Javier arabasından indi ve Yvette ile göz teması kurdu. Sokağın karşısına doğru yürümeye başladığında, Yvette sandalyesinden fırladı ve merdivenleri hızla inerek ona yöneldi.

Javier şaşırmıştı. *Bu kızın sorunu ne?*

Ancak küçük kız kardeşini kendisi kadar yakından tanıyan birisi olarak, onun yapacağı hiçbir şeyin Javier Iglesia'yı şaşırtmaması gerekirdi.

Her ne kadar minyon Yvette Iglesia'nın boyu çok kısa olsa da –bir metre kırk beş santimdi– coşkun, büyük bir kişiliğe sahipti. Neredeyse hiç aralıksız, çoğunlukla makineli tüfek gibi konuşuyor, vurgulamaları yaparken elini kolunu çılgınca hareket ettiriyordu. Porto Rikolu kökenini açıkça ortaya koyan güzel yüzünü çevreleyen, düz, omuz hizasında, siyah saçları vardı. Koyu renk gözleri hayat doluydu. Ve küçük ağzı sadece taşıdığı büyüleyici gülümseyişten değil, aynı zamanda öfkelendiğinde oradan çıkan, Javier'in "Philadelphia liman işçilerini bile utandıracağını" söylediği heyecan yüklü küfürlerden dolayı da çok etkileyiciydi.

Yvette, kışkırtıcı bir tavırla gülümseyerek sık sık, "Di-

namitin küçük paketler halinde geldiğini unutmayın," derdi.

Üç saat önce, Javier aracını Müdür Bazelon'un cesedini Tıbbi Tetkikçi'nin Ofisi'ne götürmek için geri geri hareket ettirirken, cep telefonu titreşmiş, yeni bir mesajın geldiği yönünde onu uyarmıştı.

Telefonunun ekranına baktığında gördüğü mesaj onu şaşırtmıştı:

YVETTE

SELAM AĞABEY... MÜDÜR BAZELON İÇİN ÇOK ÜZGÜNÜM

ONU EVİNDEN BU ŞEKİLDE ALMIŞ OLMAK SENİ ÇOK ÜZMÜŞ OLMALI

HEP DÜŞÜNCELERİMDE VE DUALARIMDASIN

SENİ SEV YORUM!

Aklına ilk gelen şey şu olmuştu: *Ne kadar da tatlı bir kız.*

Sonra şöyle demişti: *Nasıl oldu da bunu bu kadar hızlı duydu?*

Bayan Joelle Bazelon'un cesedini Tıbbi Tetkikçi'nin Ofisi'ne bıraktıktan sonra –ceset torbasını paslanmaz çelik soğutma gözlerinden birine yerleştirmiş, sonra raporu ve olay mahallinde çekilen fotoğrafları dosyalama sistemine gir-

mişti– Javier kız kardeşini aramıştı.

"Selam. Mesajım aldım. Teşekkürler."

Yvette, "Önemli değil," demişti. O her zamanki şen şakrak ses tonu yoktu. "Tüm bunlar... Hepsi o kadar korkunç ki..."

"Evet. O harika bir hanımefendiydi. Sen nasıl oldu da bunu bu kadar çabuk duydun? Ve bana bu mesajı gönderdin? Yani, demek istiyorum ki, olay mahallinden"–duraklayıp düşündü, *yanlış ifade*– "Yani, Müdür Bazelon'un evinden daha yeni çıkmıştım."

"Oralarda dolaşan çocuklardan bazıları Tıbbi Tetkikçi'nin aracını görüp seyretmek için durmuşlar."

Sokağın karşısından olan biteni seyreden o eşkıyaları mı tanıyor yoksa?

Belki de Kim Soo haklıydı. Belki de bu çocuklar o muhitteki gangster gibi görünmeye çalışan gençlerdi.

"Onları tanıyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz. Onların pek sağlam insanlar oldukları düşünülmüyor. Jorge'nin erkek kardeşi Paco onlarla takılıyor, bu da Jorge'yi deli ediyor.

O zaman ben haklıydım ve Soo da haksızdı.

Onların pek de iyi yapıda insanlar olmadıklarına dair içimde güçlü bir his vardı...

Yvette sözlerine devam etti: "Her neyse, Paco Jorge'ye seni Bazelon'larda gördüğünü söylemiş. Jorge de bana Tıbbi Tetkikçi aracına, Müdür Bazelon'un ölümüne ve olan bitene dair mesaj attı."

Javier, Ramirez kardeşlerin ikisini de az çok tanıyordu.

"Ve ardından da Keesha aradı, ağlıyordu."

"Keesha mı?"

"Keesha Cook."

"Oh, şu Keesha. Onun tüm bu olanlarla ne alakası var?"

"O ve Sasha aynı sokakta oturuyorlar. *Uzun süredir* komşu ve arkadaşlar. Ve Keesha'nın sık sık ona uğrayıp birlikte dışarı çıktıklarını sen de biliyorsun."

"Evet, bunu hatırlıyorum. Tamam, şimdi her şey anlaşılır bir hal aldı."

"Haberler *çabuk* yayılıyor Javier. Ortaokulun arka kapısına *büyük* bir anıt yerleştirildi bile. İnsanlar geliyor, çiçek ve doldurulmuş hayvan bırakıyorlar. Üzerlerine resimler çizilen, şiirler, anılar ve ona dair diğer birtakım şeyler yazılan büyük beyaz çarşaflar mevcut. Ayrıca internette ona bir hatıra sayfası bile adandı. Dünyanın her yerinden insanlar –dikkat edersen *dünyanın her yerinden* diyorum Javier, hatta *Çin* gibi yerlerden– onun kendilerinde ne tür bir etki bıraktığından bahsediyorlar. Hatta birisi dünya haritasıyla bir sayfa yapmış, ne zaman birisi bir not yazar ya da bir fotoğraf yüklerse, haritanın üzerinde o kişinin bulunduğu yerde kırmızı bir nokta beliriveriyor; Afrika, Avrupa, her yer. Çoğu kişi Philadelphia'da, dolayısıyla bu bölge kıpkırmızı işaretli, şehirden uzaklaştıkça kırmızılık azalıyor."

"Bu harika. Bunca şey sadece iki saatte mi oldu? Çarpıcı, öyle değil mi?"

"Biraz önce Keesha'ya mesaj attım, şimdi Sasha'ya gidiyor. Ben de orada olacağım. Onunla konuşmalıyım, bilirsin işte. *Abuela*'mızı kaybettiğimizde kendimizi ne kadar kötü hissettiğimizi anımsıyorum, oysa o günlerde biz birbirimize destek olabiliyorduk. Sasha şu anda çok yalnız."

"Yvette, Sasha gerçekten iyi mi?"

"Öyle sayılır. Tabii ki. Neden?"

"Başı herhangi bir şekilde belada olabilir mi, biliyor musun?"

"Sasha'nın mı? Hayır! Kesinlikle. Neden?"

"Oradayken, onun polislerin sorularına verdiği cevapları işittim. Onlara pek bir şey anlatmadı. Sadece dün gece eve geç geldiğinden, büyükannesini kanepede uyur bulduğundan, sonra da yatağa gittiğinden bahsetti. Ertesi sabah aşağı indiğinde, büyükannesi ölmüştü."

"Eee? Ve?"

"Bak, ben bunun dahasının olduğunu düşünüyorum. Dahasının olduğunu *biliyorum*."

"Ne gibi Javier?"

"Birisi Müdür Bazelon'u el ve ayak bileklerinden bağlamış..."

Yvette'in nefesinin kesildiğini işitti.

Sözlerine devam etti: "Ama biz oraya gittiğimizde, kadın her neyle bağlandıysa çözülmüştü. Geriye sadece morluk ve izleri kalmıştı."

"Sasha'nın ona bir şey yaptığını mı düşünüyorsun? Ben bunu..."

"Hayır. Ama onun hiç kimseye, özellikle de polislere, anlatmayacağı bir şeyler olduğundan eminim."

"Hiç kimse onlarla konuşmaz Javier. Eğer zeki iseler ve başlarının belaya girmesini istemiyorlarsa tabii. Sakın savunmaya geçme abi."

"Bunu biliyorum. Bak, Sasha'nın yanlış bir şey yaptığını söylemiyorum. Ama büyükannesinin bedenindeki o berelerde, Dr. Mitchell'ın görüp sorgulayacağı o çürüklerde yanlış bir şeyler var. Eğer ölümün yaşlı bir kadının uykuya dalıp bir daha uyanamaması kadar basit bir şey olmadığını düşünürse, bunu polise söylemek zorunda kalacak. Ve o zaman Sasha'nın başı gerçekten büyük bir belaya girebilir."

"Oh, aman Tanrım, Javier. Bu korkunç!"

"Ben onun büyükannesini incitecek bir şey yaptığını söylemiyorum. Sadece onun başına gelen her şeyi anlatmıyor, o kadar. Sasha derinden incinmiş durumda. Bundan en ufak bir şüphe yok. Ama gözlerinde saf üzüntünün ötesinde bir şeyler var. Oradaki... *korku,* işte olan bu."

"Ne korkusu?"

Javier yüksek sesle iç geçirdi, sonra, "Bilmiyorum," dedi.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Belki de oraya gittiğinde kulaklarını ve gözlerini dört açabilirsin?"

Uzun bir sessizlik yaşandı. Sonra Yvette, "Tamam. Tabii ki. Elimden geleni yaparım," dedi.

"Ben de bir uğramak istiyorum. Ona ne kadar üzgün

olduğumu söyleme fırsatım olmadı."

"Tamam. Ben şimdi gidiyorum."

"Kısa bir süre sonra görüşürüz."

Yvette Iglesia erkek kardeşinin önünü Bazelonların evinin girişinde kesmek için koşturdu. Javier kaldırımdaki belalı oğlan kalabalığına bir göz attı ve attığı her adımın takip edildiğini fark etti. Paco Ramirez'i tanıdı ve üzerinde gangsterleri andıran kıyafetlerinin olmaması halinde çocuğun hâlâ o nazik, eski komşu çocuğuna benzeyeceğini düşündü. Javier ona başıyla selam verdi ve Paco da onu selamladı.

Javier kaldırıma ulaştığında, Yvette onu karşıladı. Kız kardeşinin gözlerinin yaşlı olduğunu gördü. Javier'i kucaklarken yumuşak bir sesle, "Sen haklısın ağabey," dedi.

"Ne konuda?"

Yvette bir adım uzaklaştı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını kaldırıp Javier'e baktı.

Javier, "*Ne var?*" diye sessizce sordu.

Yvette sırtını kaldırımdaki oğlanlara döndü, sonra alçak sesle neredeyse tükürürcesine şöyle dedi: "O lanet olası Ekspres, Xavier Smith'i tanıyor musun?" Durakladı, Javier başını sallayarak onu tanıdığını ifade edince konuşmaya devam etti. "Polisleri arayıp kendisini ele veren Sasha'nın büyükannesinden intikam almak için dün gece buradaymış. Kadın onu bir komşunun TV'sini çalarken görmüş. Dün gece verandaya saklanmış ve Sasha Keeshalardan eve döndüğünde, onunla birlikte zorla içeri girmiş."

Burnunu çekti, sonra burnunu ve yanağını sildi.

Javier, "Sonra ne olmuş?" diye sordu.

"Müdür Bazelon'un el ve ayaklarının bağlandığı konusunda da haklıymışsın. Telefon kordonunu kullanmış. Sonra da... Sonra Sasha'nın kafasına silah dayamış ve onun..."

Javier gözyaşlarının daha hızlı akmaya başladığını fark etti.

Yvette bunları büyük bir öfkeyle sildi ve anlatmaya devam etti: "O lanet olası pislik Sasha'ya oral seks yaptırmış ve *abuela*'sına da bunu seyrettirmiş! İşte onu *bu* öldürmüş!"

Javier yumuşak bir sesle, "Aman Tanrım!" dedi.

Küçük kız kardeşinin başının üzerinden verandaya baktı. Keesha Sasha'nın saçlarını okşuyordu.

Abuela'*sı kalbi kırıldığı için öldü.*

Dr. Mitchell bana bunu anlatmıştı, özellikle yaşlı, zayıf insanlarda stres kalp kaslarını ölümcül bir kardiyak aresti tetikleme noktasında hasarlıyordu.

Tanrım!

Yvette şunları da ekledi: "Ve Sasha'yı olanları hiç kimseye anlatmaması, eve istediği an gelebileceği ve onu canının çektiği her yere götürebileceği yönünde tehdit etmiş."

Javier başını salladı ve, "Korkmasına şaşırmamak lazım. Artık ailesi yok ve sürekli olarak Ekspres'in geri döneceğinden endişelenip duracak," dedi.

Yvette başıyla onayladı. "Biz onu buradan uzaklaştıracağız. Hep birlikte gidip okuldaki anıta bakacağız, anlarsın

işte. Belki böylece kendisini daha iyi hisseder."

İkisi de verandaya baktılar. Sasha, yanında Keesha Cook, yavaş yavaş merdivenlerden iniyordu. Önlerine çıkan herkes açılıp yol verdi.

Sasha ve Keesha, Yvette ve Javier'in yanına geldiklerinde, Javier, "Büyükannenin benim için ne kadar büyük bir anlam ifade ettiğini daha önce sana söyleme fırsatım yakalayamadım Sasha. Kaybın için gerçekten çok üzgünüm, gerçekten öyleyim."

Sasha onun gözlerinin içine baktı ve kısaca, "Teşekkürler," dedi.

Javier Keesha'ya baktı ve, "Seni görmek çok güzel. Sasha için burada olduğuna sevindim," dedi.

Keesha başıyla onayladı. Sonra, "Siz de okuldaki anıta geliyor musunuz?" diye sordu.

"Bunu kesinlikle kaçırmam."

Önden gitmeleri için kızlara işaret etti. Ama Elli Beşinci Sokak'a döndüklerinde, Sasha kavşağa doğru baktı ve donup kaldı, gözleri dehşetle açılmıştı.

Ve bedeninin derinlerinden bir yerden insanın içini burkan bir inilti yükseldi, ardından da bir çığlığa dönüştü.

Köşeyi henüz dönmüş, düşük kot pantolonlu, kafası siyah eşofmanının kapüşonuyla örtülü, orta cüsseli zenci bir adam onlara doğru yaklaşıyordu. Çığlıkla birlikte kafasını kaldırıp baktığında, Xavier "Ekspres" Smith'in sert yüzü açıkça görüldü; şaşkın yüz ifadesine bakılırsa, Sasha Bazelon'un evi önündeki kalabalığa gafil avlandığı çok açıktı.

Javier, Smith'in gözlerinin –şimdi fal taşı gibi açıktı– kan çanağı gibi olduğunu düşündü.

Bir şeyler kullanmıştı...

Sasha, "Geri döndü!" diye haykırdı, ardından da kontrol edilemez bir şekilde bağırmaya başladı.

Keesha, kolunu tutmaya devam ederek, Sasha'nm yere yıkılmasını engellemeye çabaladı.

Yvette, Xavier Smith'i çılgınca işaret ederek, patladı: "Şu lanet herif dün gece Sasha'nın kafasına silah dayadı! Büyükannesinin önünde kendisine oral seks yaptırdı!"

Kalabalıktaki herkesin gözleri Yvette'in üzerindeydi. İnsanlar ya işittiklerini düşündükleri şeyi gerçekten duyduklarından emin değillerdi ya da bu inanılmaz derecede korkunç bilgiyi hazmetmeye çalışıyorlardı.

Paco Ramirez, "Ne?" diye sordu.

Yvette, "Bu doğru!" dedi. "Neredeyse Sasha'yı da öldürecekti!"

Sonra gözler Xavier Smith'e döndü. Adam çoktan yürüyerek kalabalıktan uzaklaşmaya başlamıştı. Şimdi, omzunun üzerinden arkasına bakarak –inanılmaz derecede suçlanmış görünüyordu– Ridgewood'e doğru fırlamıştı.

Keesha, "Ve bu aşağılık zenci Sasha'yı tekrar becermeyi istedi!" diye haykırdı.

Yvette koşmaya başladı. "Kaçmasına izin vermeyin! Haydi!"

Javier, *oh, lanet olsun,* diye düşündü. "Yvette, bekle!"

Yvette söyleneni dinlemeyince, Javier de onun arka-

sından fırladı.

İki delikanlı kırmızı küçük bir Ford kamyonete doğru koşturdu. İçine bindiler ve lastiklerini cayırdatarak sokaktan yukarı doğru hareketlendiler.

Neredeyse herkes öfkeyle koşan Yvette'in arkasından fırlamıştı.

Şimdi kaldırıma oturmuş, hıçkıran Sasha'yı yatıştırmaya çalışan Keesha hariç herkes.

Sasha, "Gördün mü?" dedi. "Döneceğini söylemişti. İstediği zaman..."

En az yirmi kişilik bir kalabalık, Elli Beşinci sokağın ortasından aşağı doğru koşan Smith'in etrafını kuşatmaya çalıştı. Kornası delicesine çalan ve lastikleri cayırdayan bir sedan Chevrolette'den kıl payı kurtularak Baumont Caddesi'nin karşısına doğru fırladı, sanki Shaw Ortaokulu'nun asfalt park alanından geçip kestirmeden gidecek gibiydi.

Okulun kapısının önünde küçük bir grup vardı, Müdür Joelle Bazelon için konulan eğreti anıta bakıyor ve bir şeyler bırakıyorlardı. Hepsi de döndü ve Smith'in kendilerine yaklaşmasını seyretti. Sonra onu kovalayan öfkeli kalabalığı fark ettiler ve okul bahçesinden kaçıştılar.

Xavier Smith omzunun üzerinden bakmak için arkasına döndü ve bunu yapar yapmaz park alanının çıkıntılı yüzeyine takıldı. Büyük bir hızla sertçe yere yuvarlandı, yere ilk olarak suratı çarptı. Bu onu sersemletti.

Yvette Iglesia'nın başı çektiği kalabalık kısa sürede ona

erişti.

Xavier Smith'in etrafını çevrelediler. Oğlan hareketsiz kaldı.

Yvette nefes nefese, "Şimdi artık bir pislik yapacak durumda değilsin, öyle değil mi?" diye haykırdı.

Paco Ramirez, "Senin yaptığın aşağılık şeylerden bıktık artık *pendejo!*" dedi ve aniden, büyük bir sinirle, Xavier'i tekmelemeye başladı.

Diğerleri de hemen ona katıldı, ayakkabı ve botlar oğlanın sırtını ve bacaklarını dövüyordu. Kızlardan bazıları tekmelerini ağırlıklarının tümünü vererek indiriyorlar, kolları harcanan eforla savruluyordu.

Smith kıvrıldı. Yüzünü kollarıyla koruyarak cenin pozisyonu aldı.

Javier, *oh, lanet olsun! Sokak adaleti!* diye düşündü.

Punklar ona hak ettiğini veriyorlar Ama...

Kalabalığın geri kalanı da ona katıldı. Javier çılgınlığın gittikçe büyüdüğünü rahatça görebiliyordu.

Onu öldürecekler!

Ve kendi hayatlarını da mahvedecekler...

Smith yuvarlanmayı ve eşofmanının altına uzanmayı başardı. Krom kaplı, kısa burunlu, .32 kalibrelik tabancasını çekip çıkarttı.

Bunu kalabalığa doğru salladı. "Çekilin! Şimdi!"

Çember oluşturan öfkeli gençler içgüdüsel olarak birkaç adım geriledi.

Yaşça büyük olan oğlanlardan ikisi bıçak çekti. Ve

diğer bir tanesi –Javier şu anda yakına bir yere park edilmiş duran kamyonetin sürücüsünü tanıdı– çembere elindeki beyzbol sopasıyla katıldı.

Xavier Smith zıplayıp ayağa kalktı, fakat sol eliyle gövdesini sakınırken çömelmiş halde kaldı.

Javier, *birkaç kaburgasını çatlatmış ya da kırmış olabilirler,* diye düşündü.

Smith tabancasını kalabalığa doğru salladı.

Sonra kalabalıktaki genç oğlanlardan biri güldü. Onunla alay edip sataştı: "*Hey!* Seni çatlak Ekspres!"

Smith oğlan konuşmaya devam ederken tabancasını ona doğrulttu: "O tabancada beş, belki de altı mermin var. Biz ise bunun çok üzerinde bir sayıdayız!"

Gençlerden diğer bir tanesi, "Ve onu tekrar doldurma şansın da olmayacak," dedi.

Smith tabancasını bu sefer de ona doğrulttu.

Sonra genç kızlardan biri, "Evet, hepimizi vuramazsın!" diye ekledi.

Smith bu kez onu nişan aldı.

Sonra diğer bir tanesi güldü ve şöyle dedi: "Kendi bokunun içinde boğulup gitmiş olmalısın!"

Aniden, Xavier Smith'in arkasındaki kalabalıktan birisi kırık kırmızı kil bir tuğla fırlattı. Bu tuğla parçası bir zamanlar eski okulun bina duvarının parçasıydı. Bu doğrudan Smith'in kafasının arkasına isabet etti, adamın çatlak siyah asfalta düşmesine sebep oldu. Düşerken elindeki tabancayı düşürdü. Silah yerde iki kere zıpladı ama ateş almadı.

Çember Smith'in etrafında tekrar daralırken kimin olduğu belli olmayan bir el uzandı ve tabancayı aldı. Tabanca kalabalıkta gençler arasında kayboldu.

Javier Iglesia, *işte şimdi onu öldürecekler!* diye aklından geçirdi.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı. "Durun, yoksa onu öldüreceksiniz!"

Kalabalıktaki genç oğlanlardan biri karşılık olarak, "Öyleyse ne olmuş?" diye bağırdı.

Diğeri, "Evet, bu pisliğin insanlara yaptığı onca şeyden sonra öldürülse ne olacak?" diye ekledi.

İri yarı Javier insanları iteleyerek, insanların kollarını ve omuzlarını çekiştirerek çemberin ortasına doğru kendisine güçlükle yol açtı. Tam kana bulanmış bedene uzanırken, kendisine doğru savrulan bir dirseği fark etti. Zamanında çekilmeyi başaramadı ve dirsek tam olarak sağ gözünün köşesine indi.

Javier, darbe alan gözünü sağ eliyle kapatarak, "Lanet olsun!" diye acıyla haykırdı. Sol elini kafasının üzerinde salladı. "Hepiniz durun! Yvette, onları durdur!"

Paco Ramirez, Yvette Iglesia'nın yanına geldi ve kollarını kalabalığa doğru salladı. "Hey, herkes dursun! Javier'e kim vurdu?"

Hareketlenmenin yavaşlaması biraz zaman aldı –Xavier Smith'e son birkaç tekme daha savurdu– ama sonunda kalabalık hareketsiz durdu. Ve yere, Javier'e baktılar.

Javier, "Beni dinleyin! Eğer onu öldürürseniz, hayat-

larınızın geri kalanında bundan kaçacaksınız..." dedi.

Kalabalıktaki oğlanlardan biri, "Buna değer!" diye bağırdı.

Javier devam etti: "Ben ise size değmez diyorum. Onun tutuklanmasını, Müdür Bazelon'u öldürmekten hüküm giymesine izin vermelisiniz."

Paco, "Polis olmaz," dedi. "Yolu yok."

Javier aniden anımsadı. *Ödül!*

Şu zengin Fowler'ın onu ihbar etmesini sağla...

Javier şöyle devam etti: "Ekspres'i ihbar edin ve on bin dolarlık ödülü alın!"

Yvette abisine baktı, "Bu doğru!" derken yüzü aydınlandı.

Sonra kahkahalığa döndü ve, "Javier haklı! Bu aşağılık herifin aslında bir ederi var. Verilecek ödülü Sasha'yla paylaşabiliriz," dedi.

Javier'e baktı. "Bu yer nerede?"

Javier önceki gece üç cesedi almaya giden Tıbbi Tetkikçi ekibini düşündü. "Old City'de, Arch ve Üçüncü'nün kesiştiği yerde. Yerin adı... neydi?... *Lex Talionis*."

Yvette başını sallayarak onayladı.

Sonra beyzbol sopalı oğlana döndü ve, "Git ve kamyonetini getir!" dedi.

Oğlan kırmızı ford kamyonete koştu, bindi ve hızla geri geri geldi.

İki genç oğlan, baygın Xavier Smith'i kolları arasına almış, bekliyordu. Herkes, bu ikisi Xavier'in güçsüz be-

denini tıpkı bir çöp torbası gibi kamyonetin arkasına atar ve ardından da içeri tırmanırlarken seyretti. Sonra kalabalıktan beş kişi daha, küçük kamyonetin arka koltuğu ağırlıklarından neredeyse yere yapışana kadar içeriye doluştu.

Sonra kamyonet büyük bir gürültüyle uzaklaştı.

Yvette Javier'e döndü. Uzanıp abisinin sağ elini büyük bir dikkatle çekti, gözünü kontrol etti.

Yüzünü buruşturarak, "Vay be," dedi. "Mosmor bir göz olacak." Sonra gülümseyerek ekledi, "Ağabeyimin büyük beresi."

Javier, "Harika. Tam da ihtiyacım olan şey," dedi. Cep telefonunu çıkardı, kayıtlı numaralara göz attı ve KM PAYNE şeklinde kaydettiği kişiyi aradı.

Oraya vardıklarında Ekspres'in hâlâ hayatta olma şansı ne kadar, merak ediyorum?

[İKİ]

Cinayet Birimi Sorgu Odası II
Roundhouse
Sekizinci ve Race sokaklarının kesişimi, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 13.11

Shauna Mays, M. M. Payne'e, "Ödülümü istiyorum,"

diye tekrarladı.

"Evet, bunu daha önce de söylediniz. Ve ben de size bundan önce Kendrik'in ölümü hakkında birkaç sorunun yanıtlanması gerektiğini belirttim."

Payne cep telefonunun titreştiğini hissetti. Bunu büyük bir dikkatle pantolon cebinden çekip çıkarttı. Ekranına göz attı ama arayan numarayı tanıyamadı, dolayısıyla arayanın telesekretere mesaj bırakmasını uygun buldu.

Kadın, "Ve ben de şu lanet olası kelepçelerin çıkarılmasını istiyorum," dedi. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Sorgu Odası II, üç metreye üç buçuk metrelik küçük bir yerdi ve içerde tek bir metal masa ve iki metal sandalye vardı, hepsi de itilip duvara dayanmıştı. Shauna Mays'ın oturduğu sandalye yere vidalanmıştı. Kelepçenin tek tarafı sandalyenin sırtındaki demir çubuğa geçirilmişti, diğer ucu ise kadının sol bileğindeydi. Karşı duvarda ise kare, tek kenarı bir metre yirmi santim olan, bir yanı gösteren cam ayna asılıydı.

İçerisi göz kamaştıran bir tarzda aydınlatılmıştı ve soğuktu. Shauna Mays, kolları ve bacakları çapraz durumda, pis, bol, üzerinden dökülen tişörtü ve yırtık siyah kot pantolonu içinde titriyordu. Payne bunun sebebinin elbiseleri mi yoksa uzun bir süredir yapmadığı her halinden belli olan banyo mu olduğunu bilmiyordu, ama kadının bedeninden burun direğini kıran ağır pis bir koku yayılmaktaydı. Ona pek yaklaşmamaya çalıştı.

Masada, tam ortalarında elde taşınır dijital bir ses kayıt

cihazı mevcuttu. Ancak asıl kayıt cihazı, ki bu hem ses hem de görüntü kaydediyordu, tek taraflı aynanın arkasında, küçük izleme odasındaydı. Kamerayı, sorgulamayı Jason Washington ile birlikte izleyen Tony Harris kullanıyordu.

Shauna Mays'i, özellikle Belediye Başkanı Jerry Carlucci kadını ve ölü oğlunu İdari Komuta Merkezi'nin TV dizininde gördüğünde o herkesçe bilinen öfkesini etrafa saçar saçmaz, bulup getirmek hiç de uzun bir zaman almamıştı; Üçüncü Sokak ile Arch'ın kesişim noktası Roundhouse'dan sadece dört blok uzaktaydı.

"Oh, lanet olsun!"u takip eden ilk sözü şu olmuştu: "Hemen o lanet olası polis memuru bu kadını lanet olası cinayet suçundan tutuklasın ve sorgulama için buraya getirsin! Daha birkaç dakika önce herhangi bir insanın ölümden suçlu kişilerin aleyhine dava açılacağını ve hepsinin yargılanacağını söyledim. Lanet olsun ki, şu anda olacak şey de budur!"

Matt Payne sıska, kötü şekilde berelenmiş kadına baktı ve ona acıdı.

Birisi onu iyice tartaklamış, özellikle de suratı kötü durumda. Ve eli, onu korunmak için kullanmış olmalı.

Bu kadının tehlike yarattığı tek kişi kendisi...

"Kelepçeni çıkartacağım ama yolunda gitmeyen tek bir şey olursa geri takılır, ona göre."

Kadın başıyla onayladı.

Kelepçe anahtarını çıkartan Payne, "Size kim vurdu?" diye sordu.

"Sizce kim olabilir? Tabii ki Kendrik."

Payne başıyla onayladı.

Kelepçeyi çıkartırken, "Size yiyecek ya da içecek bir şeyler getirebilir miyim?" diye sordu.

"Belki bir maden suyu?"

Payne tek taraflı cam aynaya baktı. Hiç kimseyi göremedi –tabii kendisinin ve Shauna Mays'in yansıması dışında– ancak aynanın arka tarafından onun baktığını göreceklerini ve birimde kullanılan küçük dolaptan içeceği getireceklerini biliyordu.

Kısa bir süre sonra kapı tıklatıldı, Payne kilidi çevirdi ve kapıyı araladı. Kocaman pençeyi andırır bir el plastik şişeli, üzüm aromalı bir sodayı ve bir torba Tastykake'i içeri uzattı.

Payne bunları alarak, "Teşekkürler Jason," dedi, sonra kapıyı kapatıp kilitledi.

Payne bunların ikisini de masaya, Shauna Mays'in önüne bıraktı. Kadının bereli eli yiyeceklere uzanırken titredi.

Payne, "Sizin için açmamı ister misiniz?" dedi.

Kadın başını olumlu anlamda salladı.

Tastykake torbasının tümünü neredeyse üç koca lokmada bitirdi, bunu iki yudumda aldığı maden suyunun yarısıyla mideye indirdi. Sonra yüksek sesle geğirdi.

Payne'e baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Payne cebinden küçük bir not defteri ile kalem çıkardı, sonra kayıt cihazına uzandı ve kayda başlaması için kırmızı tuşuna bastı.

Bileğindeki saate baktı ve, "Bugün pazar, kasımın biri. Saat on üç otuz. Bu sorgu Philadelphia Polis Departmanı Cinayet Masası Birimi'nde benim, yani 471 yaka numaralı Komiser Muavini M. Payne tarafından yürütülüyor."

Söylenenlerden büyülenmiş gibi görünen Shauna Mays'e baktı.

Ya bu, ya da vücuduna giren şeker ve tuz kan şekeri dengesini sağlamaya başladı.

"Lütfen adınızı söyler misiniz?" dedi.

"Shauna. Shauna Mays."

"Peki, nerede yaşıyorsunuz Bayan Mays?"

"Philadelphia'da."

"Tamam. Adresiniz ne?"

"Oh, Wilder'da."

"Bu 2650 Wilder Sokağı, Philadelphia 19147 olabilir mi?"

Mays başıyla onayladı. "Hı-hıı. Doğru."

"Size Miranda haklarınız okundu mu Bayan Mays?"

"Neyim?"

"Sessiz kalma, avukat tutma hakkınız var..."

Mays, "Oh, evet," diyerek araya girdi. "Şu birinci polis bunu yaptı."

"Şimdi, sorularımı kendi özgür iradenizle mi yanıtlamak istiyorsunuz?"

"Evet. Tabii ki. Sırf ödülümü alabilmek için."

"Tamam. Buna da geleceğiz Bayan Mays. İlk olarak, Kendrik Mays sizin oğlunuz, doğru mu?"

"Evet. Benim oğlum."

"Kendrik'e ne olduğunu bana anlatabilir misiniz?"

"Öldürüldü."

"Evet hanımefendi. Bunun farkındayım. Bu nasıl oldu?"

"Kötülük yapıyordu. Uzunca bir süredir. Bunun başına gelmesine kendisi sebep oldu."

"Sizi dövdüğü için mi? Bedeninizdeki çürüklerden onun sorumlu olduğunu söylemiştiniz."

Kadın ona garip garip baktı. "Anlamıyorum."

"Onu siz mi öldürdünüz?"

"Hayır! Bunu birinci polise de söylemiştim!"

"Peki, o zaman bu nasıl oldu Bayan Mays?"

"Sanırım onu şu mermi öldürdü."

Payne yüksek sesle iç geçirdi. "Pekâlâ, en iyisi baştan başlayalım. Silah kimdeydi?"

"Bir kargocu. Eve Kendrik'in kâğıdıyla girdi. Şu polisin benden aldığı kâğıtla."

"Aranıyor ilanıyla mı?"

"Evet, işte o. İçeri girdi ve... hayır, bekle. İlk başta Kendrik'e bir çek getirdiğini söyledi. Ve onu içeri aldığımda, bana kâğıdı uzattı. O sayfayı. Ortada çek filan olmadığını söyledi."

"Bu saat kaçtaydı?"

Kadın başını yana eğdi. "Saat mi? Bu sabah, bildiğim tek şey bu. Eski bir evde saat filan olmaz ki!"

Payne söylenenleri not defterine kaydeder ve *doğru*

diye düşünürken, başını sallayarak onayladı.

Olsa bile, uyuşturucu almak için satılır

Tanrım, nasıl bir yaşam tarzı ama.

"Bu adam neye benziyordu? Ve yalnız mıydı, evde başkası var mıydı?"

"Sadece oydu. Yaşlı beyaz bir adam, belki benim yaşlarımda. Uzun boylu. Sıska sayılabilir."

Payne bunları not aldı ve "Size adını verdi mi? Onu daha evvel hiç görmüş müydünüz?" diye sordu.

Kadın, başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Sanıyorum Kendrik bu adama kötü bir şey yaptı. Ya da belki de ailesine. Soygun, tecavüz, öyle bir şey. Oğlum bir kez uyuşturucu alınca, beter birisi oluyordu."

Payne bunları da not etti, sonra, "Şu sizin yaşlarınızdaki yaşlı beyaz adam, onda sıra dışı herhangi bir şey var mıydı? Ona dair anımsadığınız özel veya farklı bir şey?"

Kadın bunu bir an düşündü. Sonra sırıttı.

"Bana para verdi. Yüz dolar, gerçekten! Böyle bir şey insanın başına kaç kez gelir ki? Evinize beyaz bir adam girer, size yüz dolar verir, sonra da ek bir *on bin doları* daha nasıl elde edebileceğinizi size söyler!"

Bu kadın neredeyse sersemlemiş bir halde.

Şeker gerçekten de etkisini gösteriyor olmalı.

Kadın gözlerini kısarak Payne'e baktı ve sağ işaretparmağını ona doğru salladı. "Ve ben ödülümü istiyorum!"

"Bu adamın silahı var mıydı?"

Kadm Payne'e sanki "sen delisin" dercesine baktı.

"Kendrik başka nasıl vurulmuş olabilir ki? Tabii ki silahlı olmalı! Ben görmedim. Ama çok yüksek bir ses çıktı. Sanki bodrum katta top atılmış gibiydi."

"Kendrik orada, yani bodrum katta mı vuruldu? Evinize gidip her yeri aramamıza izniniz var mı?"

Kadın başıyla onayladı, sonra da kıs kıs güldü. "Eğer istediğiniz buysa. Sadece etrafı kirletip dağıtmamaya özen gösterin." Payne'e baktı ve "Bu bir şakaydı," dedi. Ses tonu temkinliydi.

Artık kendisini o kadar iyi hissediyor ki lanet olası bir komedyen haline geldi.

Payne başını salladı, sonra da, "Suç mahalliyle oynamanın, kanıtları ortadan kaldırmanın ya da değiştirmenin yasalara aykırı olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu.

Kadın omuz silkti.

Payne tek kaşını havaya kaldırdı ve devam etti: "Pekâlâ, size yardımcı olan taksi şoförünü tanıyor musunuz?"

Kadın kafasını olumsuz manada salladı. "Hayır. O sadece bana yardımcı olan ilk adamdı. Onu Reed Sokağı'nda bulana kadar dört blok yürümek zorunda kaldım. Benim adıma üzüldüğünü ancak Kendrik'in hak ettiği şeye sonunda kavuştuğunu görmekten çok memnun olduğunu söyledi. Oğlumu hiç kimse sevmiyordu."

Payne bunu da not aldı. "Peki, bu taksici size ne için yardımcı oldu?"

"O gerçekten de çok iri bir adamdı. O halıyı alıp Ken-

drik'i içine sardı, sonra da arabaya taşıdı."

"Bayan Mays, işte size bahsettiğim kanıtlarla oynamak bu. 911'i aramalı ve..."

Kadın güldü. "911'i aramak mı? Nasıl? Telefonum yok ki. Ve eğer olsaydı bile, polisleri aramayacağımdan adım kadar eminim."

Payne ona baktı.

İnanılmaz. Defalarca öldürülesiye dayak yiyorsunuz, birisi gelip oğlunuzu bodrum katınızda öldürüyor, ama siz ne yapıyorsunuz, iyi insanları aramıyorsunuz...

Konuşmaya devam etti: "Bir firariye sığınak sağlamanın da kanunlara aykırı olduğunun farkında mısınız?"

"Sığınak sağlamak mı?"

"Yani sizinle yaşamasına izin vermek."

Sandalyesinde doğruldu, derin bir nefes alıp göğsünü şişirdi, ardından da elinden geldiğince yüksek ve öfkeli bir ses tonuyla, "Onun benimle yaşamasına *izin* vermedim! Onu defalarca evden attım. Ama her seferinde geri geldi. Ve hapse girdikten sonra onu tekrar evden atmaya çalıştığımda, beni çok kötü dövdü. Ne yapabilirdim? Başka bir yere taşınacak param yoktu, dolayısıyla sadece boyun eğip oturdum..." dedi. Sesi kuvvetini yitirmişti. Maden suyu şişesine uzandı ve içip bitirdi.

Sonra kollarını göğsünde kavuşturarak Payne'e baktı. "Ödülümü istiyorum!"

Payne de ona baktı, sonra saatine göz attı ve kayıt cihazına, "Sorgu bir kırkta sonlandırıldı," dedi.

Ayağa kalktı, not defterini cebine tıkıştırdı ve, "Hemen döneceğim," dedi.

Kadını kelepçesiz bıraktı fakat sorgu odasının kapısını dışarıdan kilitlemeyi unutmadı.

Payne içeri girdiğinde, küçük izleme odasında sadece Jason Washington vardı.

Washington, derin ve gür sesi henüz sorulmamış soruyu yanıtlayarak, "Daha sen kadının iznini alır almaz," dedi, "Tony yargıç tarafından imzalanan Arama ve Tutuklama emrini almaya gitti ve Suç Mahalli Araştırma ekibi kadının evine doğru yola çıktı."

"Eğer o ev de oturanları gibiyse, gerçek anlamda işimize yarayacak bir şeyler bulabileceğimizden şüphedeyim. Belki bir mermi parçası haricinde. Ateş eden kişi büyük olasılıkla mermi kovanlarını toplamıştır."

Washington başını sallayarak onayladı ve, "Haklısın Matthew. Ama hiçbir zaman 'kesinlikle olmaz' deme."

Payne, gülümseyerek, Washington'ın zor araştırmaları ele almaya dair sıkça kullandığı oldukça meşhur deyişine gönderme yaptı, "Ve 'her zaman dip bucak her şeyi araştır'," dedi.

Washington sahte bir ciddiyetle, "Seni oldukça iyi tanıyorum genç Matthew," dedi.

Payne aynanın arkasından Shauna Mays'e bakıp onu taklit etti: "'Ödülümü istiyorum.'"

Washington kıkırdadı ama ciddi bir ses tonuyla, "Ve,

yaşadıkları düşünülürse, bu parayı gerçekten de almalı," dedi.

Payne ona, ardından da kadına baktı.

Uzun bir sürenin ardından, "Jason, sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu.

Washington hemen, "Bunu o yapmadı," diye yanıtladı. "Bu kadının hayattaki farklı birçok hatadan sorumlu olduğu söylenebilir, ama bunların arasında cinayet yok. Ve fiziksel durumuna bakılırsa, bölge savcısı bir firariyi evinde barındırdığı için bu kadının kesinlikle peşine düşmeyecektir."

Payne başıyla onayladı. "Onu kanıtlarla oynamaktan, hatta cinayete ortaklık etmekten suçlayabiliriz. Ama neden?"

Washington, "Bölge savcısının onu caddeyi trafik kurallarına uymadan geçerken yakalansa dahi suçlayacağından şüphedeyim," dedi. "Onu olay mahallinde ne bulunduğunu işitene kadar burada tutacağız. Sonra da gidip ödülünü alması için serbest bırakacağız."

Tekrar kadına baktılar.

Bir sürenin ardından Payne soğuk bir tavırla, "İddiaya girerim ki Shauna Mays hakkında aldığımız son haber bu olmayacak. Ve bir dahaki sefere kadın hayatta olmayacak."

"Mükemmel zihinler benzer yollar izlerler Matthew. Seninle aynı fikirdeyim. Bunun on bin sebebi olacak."

"Mahallenin tümü onun peşine düşecektir."

Matt Payne bunun hemen ardından telefonunun tekrar titreştiğini hissetti. Cebinden çıkartınca, aramanın daha önce dikkate almadığı aynı numaradan yapıldığını fark etti.

Washington'a baktı, omuz silkti ve, "İzninizle," dedi. Yanıtladı: "Payne."

Kısa bir süre sonra, "Bekle," dedi ve MİKROFON tuşuna bastı.

Javier Iglesia'nın sesi, "Hâlâ orada mısınız, Komiser Muavini Payne?" diye yükseldi.

Payne, "Evet Javier," dedi. "Yüzbaşı Jason Washington'la birlikte buradayım..."

Javier lafını keserek, "Selam Yüzbaşı," dedi. "Sizi uzunca bir süredir görmedim."

Washington, "Nasılsın Javier?" diye sordu.

"Pek iyi diyemem. Ben de tam Komiser Muavini Payne'e Kingsessing'deki evimin yakınında olduğumu söylüyordum, Güneybatı Philadelphia'da."

Payne, "Orayı biliyoruz," dedi. "Müdür Bazelon'un öldürüldüğüne dair bir şeyler mi söylüyordun?"

Iglesia, "Bu sabah Yirminci Bölge'den kadının uykusunda öldüğüne dair bir çağrı aldık," diye anlatmaya başladı. "Ancak biraz önce onun gerçekten çok kötü birisi olan Ekspres Jones adlı bir oğlan tarafından gerçekleştirilen ev saldırısında öldüğünü öğrendim..."

Iglesia yaklaşık beş dakika sonra, "... ve şimdi o kalabalığın bir kısmı Ekspres'i on bin dolarlık ödülü almak için ilgili yere götürüyorlar," diyerek sözlerini tamamladı. "Tüm bu yaşananlar ve asıl meselenin cinayet olması bana onu tutuklayanın siz olmayı isteyeceğinizi düşündürdü."

Payne, not defterini çekip çıkartır ve yeni, temiz bir sayfa açarken, "Bana şu hayvanın adını tekrar ver Javier," dedi.

"Ekspres Smith. *Xavier* Smith, namı diğer Ekspres. Zenci, erkek, yirmi dört yaşında."

Payne bunları not etti. "Tamam. Anladım. Onu tanılamak için diğer herhangi bir sıra dışı özellik mevcut mu?"

Javier kızgınlıkla söylendi. "Gangster olmayı isteyenler çetesine üye olmanın dışında mı? Ve kafasına konulan on bin papellik ödül haricinde, öyle mi? Endişelenmeyin Komiser Muavini. Onu görmemeniz imkânsız. Ekspres'in yüzü gözü bir güzel dağıtıldı."

"Teşekkürler Javier. Oraya çoktan birisini yolladım. Memura hemen gereken bilgileri aktaracağım."

Javier, "Sonra görüşürüz," dedi.

Payne telefonu kapattı, sonra da pantolonunun sol cebine attı.

Matt Payne Jason Washington'a baktı ve, "Yani şimdi oğlunun ölüsünü buraya getiren bir anne ve gerçek anlamda kötü bir adamı kovalayan, adalet arayan sokak punklarıyla karşı karşıyayız, öyle mi? Bir de şu ilk öldürülüp atılan sekiz kişi var. Gerçekten de burası tam bir cinayet merkezi haline geldi. Kaçaklar –ki artık ortada bunlardan en az bir tane olduğunu biliyoruz– her yerde. Daha da kötüsü, Temiz Eller Operasyonu'nun Beş-F tarafından mecbur tutulduğunu düşünmeye başlıyorum."

Washington, "Pekâlâ, Francis Fuller'ın ödül sisteminin

ilgi çekme açısından bizimkinden çok daha üstün olduğu kesin," dedi. "Birincisi, o polis değil. Ve hepimizin de çok iyi bildiğimiz üzere, sokaktaki hiç kimse polislerle konuşmak istemiyor."

Payne homurdandı.

"Carlucci, sokak adalet takipçilerinin şu caniyi teslim ettiklerini ve Kendrik'in katilinin hâlâ serbest olduğunu, hatta hepimizin tahmin edebileceği üzere hâlâ faal hareket ettiğini öğrenince öfkeden çılgına dönecek. Bundan sonra beni gördüğünüzde, büyük olasılıkla kellem bir tepside sunuluyor olacak."

Payne Washington'a uzun bir süre baktı, sonra iç çekti. "Sen benden daha zekisin Jason. Şimdi ne yapmalıyım?" dedi.

"Hiçbir manastıra başvurmak aklınızdan geçti mi?"

[ÜÇ]

Jefferson ve Mascher Sokakları, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 13.55

"Bobby, lanet olasıca bir beş dakika neyi değiştirir ki?" Thomas "Küçük Tommie" Turco saatine göz attı ve çelik tabanlı işçi botuyla endişeli bir şekilde yere vurdu. "Aldığımız

izin saat iki diyor. Burada dikilmiş gün ışığını harcıyoruz. Kira parasının boşa harcandığından bahsetmeye ise hiç gerek yok. Git ve kapıyı aç."

İri yarı, otuz sekiz yaşındaki Turco, ağzının kenarına sıkıştırılmış sigara izmaritini tüttürerek, iki saat önce kiraladığı kırmızı ve beyaz renkli Bağlantı Kayışlı vincin sürücü bölümünde bekledi. Sürücü bölümünün kapısına kare kesimli, aşınmış mukavva bir işaret bantlanmıştı. Üzerine siyah sabit mürekkepli bir kalemle şunlar yazılmıştı: TURCO YIKIM VE HAFRİYAT. KİRALIK DEĞİLDİR. PHILADELPHIA KONUT VE KENTSEL GELİŞİM ŞEHRİYLE MUKAVELE ALTINDADIR.

Kumandanın başında oturan Bobby "Ballbuster" Bucco, "Anladım patron," dedi. Bağlantı Kayışlı vincin dizel motorunu çalıştırdı.

Küçük Tommie, Jimmy "Dirtball" Turco'ya başparmağını havaya kaldırarak işaret etti. Kuzeni, önünde yükleme kepçeleri bulunan bir çift Bobcat ve molozu çekmek için sıra halinde bekleyen beş adet ağır hizmet çöp kamyonunun yanındaki kocaman bir Caterpillar D3K buldozerin kontrol panelinin başındaydı. Parlak sarı, dokuz tonluk dozer inleyerek harekete geçti. Ardından da, dozerin bir zamanlar ikamet edilen mahalleden geriye kalan etrafa saçılmış, ufalanmış enkazı itelemeye başlayan ikiz paletleri ve devasa ön makasları etrafı toza dumana boğmaya başladı.

Bu Turco'nun iri yarı personelinin –adamlardan biri dahi yüz yirmi kilodan tek bir gram az değildi– Kuzey Li-

berties iş sahasında son on gün içinde ikinci çalışmasıydı.

İlkinde, pazar hariç bir hafta boyunca tan vaktinden akşam karanlığına kadar yapılan çalışmalarla, neredeyse tüm bir bina dizisini yerle bir etmişlerdi. Küçük Tommie bunun aslında çok da etkileyici bir başarı olmadığını itiraf etmişti, çünkü yıllar içinde dizi evlerin neredeyse yarısı yanmış ve iskeletleri Philadelphia Belediyesi ekiplerince yerlerinden sökülmüştü. Turco'nun ekipmanı sadece beton temelleri büyük güçlüklerle toplamak ve oradan uzaklaştırmak durumunda kalmıştı, bazı evlerden geriye bunlar bile kalmamıştı, etrafta sadece yabani otlarla kaplı araziler uzanmaktaydı.

Turco'nun ekibinin işi kısa sürede bitirememe ve bugün dönmek zorunda kalma sebebi, kısmen mülkiyete son günlerde asılan tabelalarla açıklanabilirdi.

Her birisi bir metre yirmi santime iki metre kırk santimlik kontrplaklardan oluşan, parlak beyaza boyanmış, on santime on santimlik sütunlara çivilenmiş, arsanın köşelerine yerleştirilmiş, dört yeni parlak, büyük tabela mevcuttu. Üzerlerinde siyah harflerle şunlar yazılıydı:

PHILADELPHIA'YI GELİŞTİRELİM!
KISA BİR SÜRE SONRA BATI LIBERTIES'DEYİZ.
3.000 YENİ İŞ!

PROJENİN VERGİ ÖDEYENLERE MALİYETİ: SIFIR!

PHILADELPHIA EKONOMİK DEĞER KAZANDIRMA
TEŞVİKİ'NDEN
GELECEĞİNİZ İÇİN DİĞER GÜZEL BİR GELİŞİM

PHILADELPHIA BELEDİYESİ KONUT & KENTSELGELİŞİM PROJESİ MECLİS ÜYESİ H. RAPP BADDE JR., BAŞKAN

Ve bir de şablonla çizilen bir çizgi ve daha küçük birtakım işaretler mevcuttu. Bunlar bloktaki, hepsi de çalışma alanının güney batı köşesinde grup halinde duran sıra evlerin son beşinin kapılarının ve duvarlarının dışına püskürtme boyalarla yazılmıştı.

Şablonlarda şunlar yer almaktaydı:

RESMİ TEBLİĞ!
İSTİMLAK EDİLMİŞ MÜLKİYETİ
PENNSYLVANIA EYALETİ KENTSEL YENİDEN YAPILANDIRMA KANUNU ALTINDA
İNSAN YERLEŞİMİ İÇİN UYGUNSUZ ARAZİ
GEÇİŞ YASAKTIR!

Kırk beş gün önce, arazinin tümü resmen afet yeri olarak belirlenmiş, ardından da istimlak edilmişti.

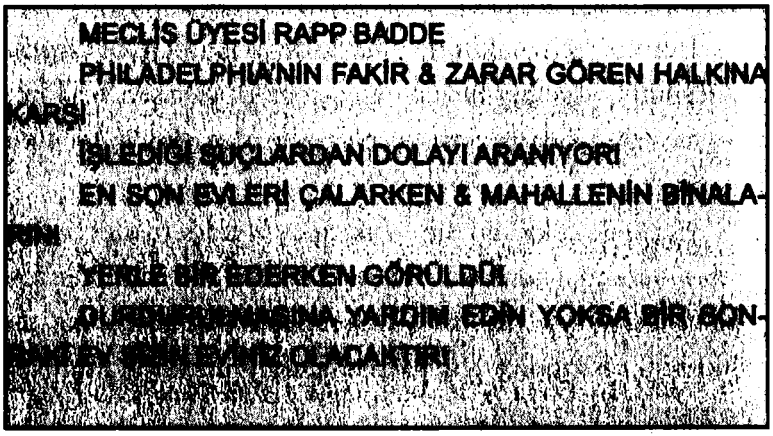
Her bir mülk sahibine o hafta birer istimlak bildirgesi gönderilmiş, yine her birine –anlaşmazlık yaşanan beşi hariç– istimlakın kaldırılması talepleri için otuz günlük bir süre tanınmıştı.

Hepsi de çeklerini alıp –bunca evin ciddi riskler barındırması ve kamu zararına olması bir yana, mal sahiplerinin çoğu Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki'nin mülklerini ellerinden yok pahasına aldığından yakınmışlar ve oradan taşınmışlardı.

Kaçınılmaza karşı savaşmaya güçlerinin yetmeyeceğinin farkındaydılar. Ve değişimin kaçınılmaz olduğunun da öyle. En azından geçen senelerini, sadece üç blok güneylerinde yer alan, gösterişli yeni Schmidt'in Birahanesi'nin hemen yanında, tepelerinde yükselen yirmi bir katlı Hops Haus kompleksine bakarak harcamışlardı.

Ancak sözleşmeyi imzalamayı reddeden beş kişiyi ikna etmek o kadar da kolay olmamıştı. Her gün protestoda bulunmuşlar, pankartlarla dolaşmış, bağırıp çağırmışlar, Turco'nun ekibi ve iş araçları hemen kapılarının önündeki bloğun geriye kalanını yıkıp göz korkutan bir ortam yaratırken dahi bu hareketlerinden vazgeçmemişlerdi.

Bu beş kişi evlerde bastırdıkları el ilanlarını, bloğun dört köşesindeki yepyeni beyaz tabelalar da dahil olmak üzere, tüm mahalleye asmışlardı. El ilanlarında küçük siyah papyonlu zenci bir politikacının kabataslak görüntüsü basılmıştı, altında da şunlar yazılıydı:

Ama sonra Küçük Tommie'ye sonunda bu beş kişiyle de anlaşmaya varıldığına, Turco Yıkım ve Hafriyat'ın geriye kalan mülkleri yerle bir ederek moloz haline getirmesine yeşil ışık yakıldığına dair bir telefon gelmişti.

Bu çağrı iki gün önce, cuma akşamında, mesai saati bitiminde alınmıştı. Arayan kişi Küçük Tommie'ye "Konut ve Kentsel Gelişim Komitesi'nde Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki projeleri için işleri hızlandırmaktan yükümlü yeni görevli" olarak işe alındığını da ifade etmişti.

Küçük Tommie, telefonu kapattıktan sonra, Ballbuster Bobby'ye, "İşimize devam edebileceğimizi söyledi," demişti. Turco'nun ofisinde oturmuş, günün yorgunluğunu birkaç kadeh Scotch viskisiyle gidermeye çalışıyorlardı. "Ama o lanet olası vinci kiralama ofisine daha yeni teslim ettim."

Sonra Turco ofisi tekrar aramak ve diğer bir vinç kiralamak zorunda kalmıştı. Bu kısa bir süre önce iade ettiğinden biraz daha küçüktü, dolayısıyla kirası da daha azdı. Ancak aracın en erken pazar öğlene doğru hazır olabileceğini öğrenmekten pek memnun olmamıştı.

Ahizeyi büyük bir hışımla kapatırken, "Pazarları çalışmaktan nefret ediyorum," demişti.

Şimdi, kiralık vincin kabinindeki koltuğunda, Ballbuster Bobby anlaşmayı reddedenlerin taşıdıkları birkaç protesto tabelasını görebiliyordu. Açıkça görebildiği tabelalardan birinde şöyle yazıyordu: "İstimlak Yetkisi = Hükümetin Hırsızlığı!" Diğer bir tanesinde, "5'inci Tashihe Evet!" yazılıydı

ve "Philladelphia Konut ve Kentsel Gelişim Komitesi" ve "Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki"nin üzerlerinde de uluslararası "hayır" işareti vardı; ters kesme işaretli kırmızı bir daire.

Bu tabelalar, iki tonluk dökme çelik yıkım topuyla alaşağı etmeye hazırlandığı ilk iki katlı sıra evin yanındaydı.

Armut şekilli top, vincin on sekiz metre yükseklikteki kolunun ucundan sallanan kalın, ağır bir çelik halatın ucundaki paslı kancaya takılıydı. Yıkım topunun tepesine bağlı ikinci bir çelik halat, operatör kabininin hemen altındaki bir kasnağa yanlamasına uzanıyordu. Kasnağın üzerinde, serbest bırakıldığında kasnağın dönmesine olanak sağlayan –ve dolayısıyla da iki tonluk topun bir sarkaç gibi sallanmasına sebep olan– bir baskı mevcuttu. Top binaya vurduktan sonra kasnak onu geri sarıyor, böylece top tekrar serbest bırakılarak yapıda diğer bir delik daha açılabiliyordu.

Ta ki geriye hiçbir şey kalmayana, tüm yapı moloz yığını halini alana kadar.

Şimdi soluk kırmızı sıra evin tuğla yan duvarını nişan alan top, yerden üç metre yukarda ve operatör kabininin ön camı hizasındaydı. Bucco neredeyse uzanıp ona dokunabilecek bir konumdaydı.

Bunun yerine elini yan kasnak üzerindeki baskıyı çalıştıran kola bıraktı.

Küçük Tommie, purosunu ağzından çıkarıp tütün yaprağı parçasını tükürürken, "Ne bekliyorsun?" dedi.

Ballbuster Bobby kolu iteledi, kasnak döner ve metal

kablo boşa çıkarken kulakları sağır eden metalik bir cayırtı işitildi. İki tonluk dövme çelik yıkım topu eve doğru savruldu. Top az çok hedefi tutturdu ve doğrudan tuğla duvara indi. Darbe yerin titremesine sebep oldu.

Bucco bunun ardından yan kasnağın baskısını çalıştırmak için kolu geçirdi. Büyük dizel motor inledi. Tel kablo kasnağa tekrar sarılırken diğer bir cayırtı daha işitildi. Armut şekilli top açtığı armut şekilli delikte göründü, sonra Bucco'nun önündeki başlangıç yerine geri döndü.

Turco sabırsızca, "Haydi, bir daha!" dedi.

Bucco kolu geçirdi. Kasnak cayırdadı ve top savruldu, ev darbeyle sarsıldı.

Ama bu kez ortaya çıkan kinetik enerji duvarda topun dört katı bir delik açtı. Ahşap parçacıkları etrafta uçuştu. Turco vince kadar yetişen küçük parçaların birinden yana kaçarak kurtardı.

Bucco topu geri çekerken, vincin dizel motoru tekrar inledi.

Top dışarı çıkarken, aniden ikinci katta açılan büyük delikten dışarı bakan küçük taba renkli kırma bir köpek gördüler. Tasması yoktu. Sinirli sinirli etrafına bakındı, sonra aşağı atladı, yere vurup düştü. Ayağa kalktı, kafasını salladı ve sanki tutuşmuşçasına doludizgin uzaklaştı.

Bucco, "Oh, Tanrı aşkına!" dedi. "Evlerin boşaltıldığını düşünüyordum!"

Turco, "Lanet olası başıboş bir hayvan gibi görünüyordu," dedi. "Artık gitti."

Bucco ona baktı ve, "Bilmiyorum Tommie," dedi. "İçimde kötü bir his var. En iyisi gidip bir kez daha kontrol edelim."

Turco saatine baktı, ardından da, "Sadece lanet olası bir itti. Haydi, şu topu bir daha salla. Şu lanet evleri birkaç saat içinde yerle bir edebiliriz, ben de bu vinci saat beşe kadar geri götürüp iade eder, sadece yarım günlük kira öderim. Sonra bu işi bitirip bir sonrakine geçebiliriz artık," dedi.

Burco ona uzun bir süre baktı, sonra bakışlarını duvardaki büyük deliğe, ardından tekrar Turco'ya çevirdi. Omuz silkti ve, "Pekâlâ, patron sensin," dedi.

İki tonluk topun bir sonraki salınımı yukarı katın dış duvarının neredeyse tümünü aşağı indirdi. Bundan dolayı çatının bir kısmı da yıkıldı.

Ve Ballbuster Bobby kasnağın metal halatını toplamasını sağlayan hareketini başlatan kolu tekrar iteledi.

Ancak bu kez topa yapışıp kalan bir şey vardı. Bucco ve Turco, ne topa ne de metal halata bir şeylerin takılmasının –elektrik kablolarından terk edilip bırakılan eşyalara kadar– ve dışarı taşınmasının hiç de garip bir durum olmadığının bilincindeydiler.

Ancak top ikinci kat duvarındaki devasa delikten dışarı çıkarken, bunun herhangi türden bir inşaat malzemesi olmadığı iyice belirginleşti.

Top operatör kabinine yaklaşınca, takılanın ne kadar mide bulandıran bir şey olduğunu fark ettiler.

Bucco operatör kabininin ön camından yıkım topuna

bakarken, "Lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun!*" dedi. Anlaşmaya varmak istemeyen erkek direnişçilerden birinin gevşek cesedi, ceketi topu tutan paslı kancaya takılmış bir halde sallanıyordu.

Cansız gözleri Bucco'ya baktı.

Ballbuster Bobby, kapısını ardına kadar açarken Küçük Tommie'ye operatör kabini kapısıyla hızlıca çarptı. Bucco'nun kusmuğu Turco'nun çelik tabanlı iş botlarının üzerine saçıldı.

[DÖRT]

İdari Komuta Merkezi
Roundhouse
Sekizinci ve Race Sokakları Kesişimi, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 13.54

Komiser Muavini Matt Payne konferans odasında önünde duran çok hatlı üç telefondan birinin ahizesine doğru "Teşekkürler Komiser Walker," dedi. Hemen yanında oturan Dedektif Tony Harris'e baktı ve, "Şu baskı sürecini hızlandırdığınız için size gerçekten minnettarım," derken gözlerini devirdi.

Bakışlarını Harris'in arkasına doğru kaydırdı ve Onbaşı Kerry Rapier'ın sadece bu hareketini yakalamakla kalmadığını, aynı zamanda da sırıttığını fark etti.

O da resmi ve soğuk amirinin en önde gelen hayranlarından biri değil.

Payne, konferans masasında, Harris'le aralarında duran "masa levhası"na baktı. Payne bir bloknot sayfasını boylamasına iki kez katlayarak ters V yapmış, oraya bırakmıştı. Üzerinde şaka yollu TEMİZ ELLER OPERASYONU TATBİKATI yazılıydı.

Bu levha Payne'e, Polis Komiser Yardımcısı Howard Walker'ın Belediye Başkanı Carlucci'nin estirdiği fırtınanın ardından İdari Komuta Merkezi'nden dışarı kendini ilk atan kişiler arasında yer aldığını, bunu yaparken de Kendrik Mays 'in annesinin oğlunun kanlı cesedini on bin dolar için getirmesine hâlâ ne kadar öfkeli olduğunu anımsattı.

Polis Komiseri Ralph Mariana daha sonra Payne'e şöyle demişti: "Jerry'nin senin departmanının tam desteğine sahip olduğunu ilan etmesi, sırf herkesi yatıştırmak için ortaya atılmış bir şey değil." Bu noktada durup gülümsemişti. "Fakat yardım için FBI'ı ve diğerlerini araman gerektiğine dair olan kısım bence *öyleydi.* Jerry gelip işlerin nasıl yapılması gerektiğini bize söyleyen polislerden hiçbir zaman hoşlanmadı. Ben de hoşlanmıyorum."

Mariana Polis Komiseri Birinci Yardımcısı Denny Coughlin'den Polis Komiseri Yardımcısı Howard Walker'a, ondan da Yüzbaşı Henry Quaire ve Yüzbaşı Jason Washing-

ton'a bakmıştı. Hepsi de kapının girişinde toplu halde dikiliyorlardı. Herkes kafasını sallayarak onaylamıştı.

"İstediğin her şeyi alabilirsin Matt, söylemen yeterli."

Payne, "Minnettarım," demişti. "Ancak sanırım şu anda elimde" –Harris ve kumanda panelinin başında oturan Onbaşı Kerry Rapier'ı işaret etti– "Temiz Eller Operasyonu için gerekli her şey mevcut. Bu kolları sıvayıp işe girişmemize sebep olacak, bizi konuya odaklı tutacak ve kargaşayı minimuma indirecektir. Operasyona istediğim her aşamada adam ekleyebilirim. Ancak eğer buraya hızlı bir şekilde çok sayıda adam yığarsam, temelde katili kovalamaktan ziyade merkez nöbetçilerini meşgul tutmaya çok daha fazla zaman ve çaba harcar hale geliriz."

"Anlaşıldı. Nasıl istersen. Tek istediğim şey birinin bana Jerry'ye aktarabilmem için gereken bilgiyi zamanında sağlaması." Mariana bir kez başıyla selamladı ve kapıdan çıktı.

Walker bunun ardından, "Kerry, onu duydun. Komiser Muavini Payne'in neye ihtiyacı olursa yapılacak."

Sonra Quaire ve Washington'a baktı ve "Eğer yapabileceğim bir şey olursa, haber verin," diye ekledi. Sonra Walker da çıkıp gitti.

Payne, Coughlin, Quaire ve Washington arasındaki bakışmayı yakaladı. Her ne kadar hiç kimse yüksek sesle dile getirmese de, Payne onların akıllarından geçen şeyin Walker'ın Cadılar Bayramı Cinayetleri'nden alınan parmak izlerini değerlendirmekte yaşanan gecikmeden ve Philadelphia

Belediye Başkanı'nın önünde küçük düşmesinden her kimi sorumlu tutuyorsa onu kibirli bir tavırla fırçalamak için Adli Tıp'a gideceği olduğunu biliyordu.

Coughlin sadece, "Bize haber ver Matty," demekle yetinmiş ve hepsi birden gitmişlerdi.

Payne kapıya doğru ilerledi ve neredeyse tam kapalıymış gibi görünecek derecede araladı. Sonra döndü, Tony Harris ve Kerry Rapier'm arasında bir yerlere bakıp, "Şu kolları sıvayıp işe girişme saçmalığına inananınız oldu mu?" diye sordu.

İkisi de sırıttı.

"Ben de inanmadım. İlk başta ne yapılabileceği yönünde en ufak bir fikrim yoktu." Öldürülüp atılan kurbanların, kanıtların, Shauna Mays'in kelepçeli halde çekilen videosu da dahil olmak üzere canlı bildirimlerin gösterildikleri TV monitör dizinini işaret etti. "Ta ki, sayın başkanın ibreti alem olsun diye cezalandırmak istediği şu kadınla sorgulamayı yaptıktan sonra, her şeyi bir kez daha derinlemesine inceleyene kadar."

Payne kupasındaki sade kahvesinden bir yudum aldı, sonra şunları söyledi: "Kerry, lütfen" –dokuz adet altmış inçlik düz ekran TV monitör dizininin ikinci sırasına baktı– "ana bankodaki on yedi numaraya, Reggie Jones'un dosyasına basar mısın?"

Vurulup atılan sekiz kişiye –beşi önceki aydan, diğer üçü ise dün geceden– dair gösterimlerin yer aldığı ekran şim-

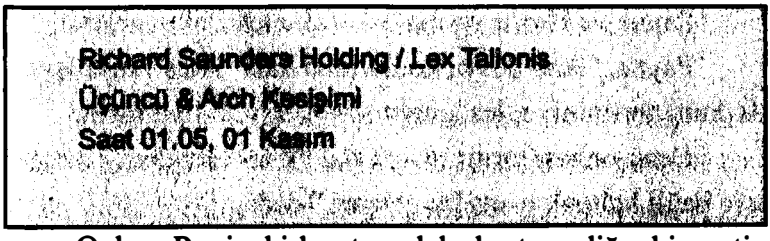
di ondan on sekize kadar numaralandırılmış monitörlerde toplanmıştı. Ve, son bir saat içinde, Rapier bunlara Kendrik Mays'in resmini de eklemişti, buna Payne'in Shauna Mays' le yaptığı görüşme videosu da dahildi.

Dokuz monitörden oluşan üçüncü sıra, ki bunlar on dokuzdan yirmi yediye kadar numaralandırılmıştı, iki yerel TV haber bülteni de dahil olmak üzere, şehrin departmanın çeşitli kameralarıyla kayda alınan değişik yerlerinin filmlerini göstermekteydi.

Rapier, "Evet efendim," dedi ve parmakları klavye üzerinde uçarcasına hareketlendi.

On yedi numaralı TV monitöründeki görüntü –dokuz kez büyütülerek– ana monitör dizinine yansıtıldı. Bu bir gece önce olay mahallinde çekilen dijital bir kamera kaydından alınmıştı, Reggie Jones'un Old City'de sarı polis hattı bandının içinde, kaldırımda yatan dövülmüş cesedini gösteriyordu. Olay mahalli tıbbi tetkikçinin görev aracının tepesindeki bir çift halojen tepe ışıklarıyla ışıl ışıl aydınlatılmıştı. Aracın üzerinde video kamera da mevcuttu.

Görüntünün alt sağ köşesinde bir kimlik mührü vardı:

Onbaşı Rapier birkaç tuşa daha bastı ve diğer bir metin kutusu daha açıldı. İçinde şunlar yazılıydı:

Adı: Reginald "Reggie" JONES

Özellikler: Zenci erkek, 20 yaşında, bir seksen boyunda, 117 kilo

Adres: 725 Daly Sokağı, Phila.

Arama Saati: 01 Kasım, saat 00.12

Önceki Tutuklamalar: Toplam 4 adet: Kokain bulundurmak (3) ve kokain satmak (1). Crack kokain bulundurmaktan gözaltında.

Ölüm Sebebi: GÖZE YENİLEN YUMRUKTAN KAYNAKLANAN BİR TRAVMA ve / veya BOĞULMA.

Dava No: 2010-81-039613- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ

Notlar: Adı Bilinmeyen Şüpheli(ler) tarafından kötü dövülmüş. SNU 2010-56-9326 SNU 2010-56-9327. Plastik kablo bağlanıyla (iki (2) adet 60 cm uzunluğunda kablo bir araya getirilerek tek bir 120 cm'lik kablo yapılmış) bağlanıp boğulmuş. Hafif zihinsel özürlü. Ceset Lex Talionis, Old City'ye gönderildi. Erkek kardeşi Kenneth J. JONES, zenci erkek, 22 yaşında, satma amaçlı crack kokain bulundurmak suçlarından aranan bir kaçak.

Payne ve Harris resme bakarak metni okuyorlardı.

Payne, "Ana dosya kodlarında hâlâ 'Ateş Edilmiş-ve-Atılmış' terimini mi kullanıyorsun Kerry?" diye sordu.

Genç onbaşı sırıttı, sonra da, "Evet efendim. Gerçeklere bağlı kalmak mantıklı geliyor," dedi.

"Ya Jones'un vurulmamış olma gerçeğine ne diyorsun?"

Rapier, mantık yürüterek, "Hey, dövülmek de 'bir tarafa fırlatılmak'la eşdeğerdir," dedi. "Ayrıca, birbirleriyle uyumlu ölümlerin tümünü en baştan kodlamak istedim. Böylece her şey birbiriyle bir bütün içerisinde uyumlu oluyor." Ana ekranı incelemeye devam eden Payne'e baktı, sonra daha iyi bir açıklama getirmesi gerektiğini hissetti: "Senin daha önceki dosyalarda yer alan bilgilerden yarattığın, 'ateş edilmiş-ve-atılmış'ların hepsinin bağlantılandırıldığı tek bir ana dosyayla, sistem herhangi karma bir raporu, tabloyu, grafiği, haritayı vb. çıkarabilir."

Payne ona doğru döndü ve başıyla onayladı. "Tamam Kerry. Bu benim açımdan kesinlikle sorun değil. Bu öylesine sorulan bir şeydi."

Rapier, "Evet efendim," dedi.

Rapier Payne'in sistemin işleyiş tarzı konusunda bilgili olduğunu biliyordu. Dijital dosyalara gittiğinin, kilit kelimeler taşıdığının –isimler, yerler, silahlar vb.– ve bunları ilk olarak "ateş edilmiş-ve-atılmış" uzantılı dosyalarla, ardından da sistemdeki diğer tüm ana dava dosyalarıyla kıyasladığının farkındaydı. Eğer sistem olası bir bağlantı bulursa, bu davaların ve bağlantıların listelendiği dijital bir rapor çıkarıyordu.

Ve tabii ki, onca bilgiyi FBI'ın Ulusal Suç Bilgi Merkezi'ne gönderiyor ve Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nin ülke çapında polis birimlerince sürekli olarak güncellenen engin suçlu veri sistemiyle eşleştirmeye girişiyordu.

Tonny Harris kayıtsızca, tükenmez kalemiyle Reggie

Jones'un resminin üzerindeki metin kutusunu işaret ederek, "İşte, Komiser Walker'ın Notlar bölümündeki çalışması burada," dedi.

Payne, gösterilen yere bakarak, "Ve bu hiç de iyi bir haber değil," dedi. "Görünüşe bakılırsa Adli Tıp Jones üzerinde birden fazla kişinin parmak izini bulmuş," dedi.

Harris gülümseyerek, "Pekâlâ," dedi, "iyi tarafından bakarsak, bu IAFIS'in SNU'ları isimlendirme şansları iki katına çıktı demektir."

IAFIS, FBI'ın Entegre Otomatik Parmak İzi Tespit Sistemi için kullanılan kısaltmaydı. SNU da İsmi Bilinmeyen Şüpheli anlamına gelmekteydi.

Payne, "Kerry," dedi, "Reggie'nin SNU'suna tıklar mısın?"

Rapier, "Bunu hiç istemeyeceksin zannettim Mareşal," dedi.

Payne takma adına, Ana Hattın Wyatt Earp'ına yapılan ani göndermeyi işitmezden geldi, ancak gözünün kenarından Rapier'ın sırıttığını görüyordu.

Sonra ekranda, metin kutusunun üzerinde, bir imleç belirdi ve hemen o an anladı.

Payne, "Bu farklı Kerry," dedi.

Harris homurdandı.

Ekrandaki dijital işaret, her zamanki siyah ok değildi. Bu gerçek bir Colt .45 ACP, Memur Modeli tabanca resmiydi. Rapier bunun Payne'in en gözde silahı olduğunu biliyordu.

"Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm Mareşal. İmleç

şeklini değiştirmek kolay bir işti. Bir sonraki kısım biraz daha fazla çalışma gerektirdi."

Dava dosyasındaki altı çizilmiş kelimelerin tümü, sistem kullanıcısının dava hakkında ek bilgi edinmesine olanak sağlayan bağlantılardı.

Onbaşı Rapier Colt tabancayı altı çizili SNU 2010-56-9326'nın üzerine getirdi. Tıklayınca, hızlı bir şekilde üç şey gerçekleşti. Birincisi, hoparlörlerden ateş eden bir tabanca sesi etrafa yayıldı. İkincisi, tabanca imlecinin namlusunda bir duman kümesi belirdi ve ardından da kayboldu. Ve üçüncüsü, "İsmi Bilinmeyen Şüpheli # 2010-56-9326" başlıklı bir kutu belirdi. Bunda Reggie Jones'dan alman parmak izlerinin resimleri yer almaktaydı.

Şimdi Harris yüksek sesle bir kahkaha attı. "Bu harika!"

Payne, Rapier'a baktı ve, "Son günlerde biraz boş zamanın mı oldu onbaşı?" dedi.

Rapier ona baktı, utanmış görünüyordu, omuz silkti. "O kadar da uzun bir zaman almadı. Hoşlanmadın mı?"

"Hayır, ben de bunun harika bir şey olduğunu düşünüyorum Kerry."

Payne ilgisini büyük monitöre çevirdi ve Rapier imleci altı çizili SNU 2010-56-9327'ye götürdü. İmleci "ateş eden tabanca" sesi eşliğinde bir kez daha tıkladıktan sonra, dijital parmak izi resimlerinin yer aldığı ikinci bir kutu açıldı. Bu seferkinin başlığı "İsmi Bilinmeyen Şüpheli # 2010-56-9327"ydi. Tıpkı bir önceki kutuda olduğu gibi, bunda da ki-

şiyi Reggie Jones'un ana dava dosyasına yönlendiren bir bağlantı –REGINALD "REGGIE" JONES DAVA NO:2010-81-039613- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ"– mevcuttu. Bunun anlamı, en azından o an için, bu iki parmak izinin sadece tek bir suçla ilintili olduğuydu; onun cinayetiyle.

Payne, "Pekâlâ, iyi haber şu ki, her iki katil, her ne kadar tüm parmaklarına ait olmasa da, arkalarında gerçekten oldukça net parmak izleri bırakmışlar," dedi. "IAFIS'in bunlara dair hiçbir sorunu olmamalı."

Harris, "Dosyada bir uyuşma olduğu varsayılırsa," dedi.

Payne homurdandı. İlk beş ateş edilmiş-ve-atılmış'taki sorunun bu olduğunu biliyordu. Parmak izlerini IAFIS'e göndermişler, geri hiçbir şey gelmemişti. Katilin parmak izinin daha önce hiç alınmamış olması –Payne, adamın beş insanı öldürdüğü göz önüne alındığında bu her ne kadar anlaşılması zor bir durum olsa da, diye düşündü– olasılık dahilindeydi.

Payne, "Birkaç saat içinde bunu öğrenmiş olacağız," dedi.

Rapier'a döndü ve, "Gartner'e dair ne biliyoruz, bir görelim," dedi. İkinci monitör dizinine baktı. "Sanki şanslı sayı on üçmüş gibi görünüyor."

Kerry Rapier kontrol panelini çalıştırdı ve on üç numaralı TV ekranındaki görüntü ana ekrandaki Reggie Jones'un resminin yerini aldı. Bu da bir şekilde Jones'unkinin benzeriydi; Old City'de, Francis Fuller'ın ofis binasının dı-

şındaki ışıl ışıl aydınlatılmış kaldırım resmi belirdi.

Ancak tıbbi tetkikçinin kamera kaydından alınan bu resimde iki kana bulanmış ceset yer almaktaydı, cesetlerden küçüğü hafif bulanıklaştırıldığı için ölülerden hangisinin Gartner olduğunu ayırt etmek imkânsızdı.

Alt sağ köşedeki kimlik mührü de biraz farklıydı:

Richard Saunders Holdingi / Lex Talionis
Üçüncü & Arch Caddeleri Kesişimi
Saat 23.01, 31 Ekim

Payne Harris ve Rapier bundan sonra beliren metin kutusunu okudular:

Adı: Daniel O. "Danny" GARTNER

Özellikler: Beyaz erkek, 55 yaşında, bir atmış üç boyunda, 73 kilo

Adres: 1834 Callowhill Sokağı, Phila. ve 1014 Hall Sokağı, Phila.

Önceki Tutuklamalar: Yok.

Arama Saati: 31 Ekim, saat 22.02.

Ölüm Sebebi: SİLAHLA VURULMA ve/ veya BOĞULMA.

Dava No: 2010-81-039612- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ

Notlar: SNU 2010-56-9280 Gartner bir savunma avukatıydı. Bir müvekkiliyle, John "JC" NGUYEN Dava No: 2010-81-039611- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ'la, birlikte ölü bulundu. Büyük kalibreli bir silahla kafadan vurulmuşlar, kafalarının çevresine şeffaf paketleme bandı sarılmış, bant ağız ve burunlarını örtüyor. Kafalarına geçirilen çöp poşeti paketleme bandıyla kapatılmış. Paketleme bandı aynı zamanda el ve ayak bileklerine de dolanmış. Gartner'in hukuk bürosunun arkasındaki dar sokakta

boş bir (1) Glock 45 kalibre mermi kovanı bulundu. Ayrıca hukuk bürosunda fermuarlı torbalar ele geçirildi. Birinin içinde kokain, diğerinde ise 53 tablet Rohypnol mevcuttu. Ve çok miktarda (büyük olasılıkla bir galondan daha fazla), kaynağı belirsiz, ofisin her yerine dökülmüş idrar gözlemlendi. Ceset Lex Talionis, Old City'ye nakledildi.

Matt Payne, "Pekâlâ, bu noktaya kadar insanı şaşırtan hiçbir şey yok," dedi.

Harris, "Ne oldu Matt?" diye sordu.

"Kerry, devam et ve SNU'nun üzerine tıkla. Bunun bizi nereye götüreceğini sanırım biliyorum."

Colt marka tabancanın ucu ateş aldı ve bağlantının üzerinde duman çıkarttı. Ekranda "İsmi Bilinmeyen Şüpheli # 2010-56-9280" başlıklı bir kutu belirdi. Kutuda yedi farklı parmak izi mevcuttu, bunlardan bazıları sadece iki ya da üç parmaktan, biri ise bir parmak ve bir başparmaktan ibaretti. Ve altında da yedi farklı dava dosyası bağlantısı sıralanmıştı:

Daniel O. "Danny" GARTNER Dava No: 2010-81-039612-ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ

John "JC" NGUYEN Dava No: 2010-81-039611- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ

Jerome WHITEN Dava No: 2010-81-039605- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ

Dion THOMPSON Dava No: 2010-81-039598- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ

Jason "Whitey" WALSH Dava No: 2010-81-039593- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ

Jamaal ROSS Dava No: 2010-81-039589- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ
Juan RIVERA Dava No: 2010-81-039582- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ

Tony Harris, "Lanet olsun!" dedi. "Parmak izleri aynı kişiye ait."

Payne, ses tonu hayal kırıklığı dolu, "Evet," dedi. "Bu SNU'yu daha görür görmez tanıdığımı düşünmüştüm zaten."

"Ve izler IAFIS'teki kayıtlardan hiçbiriyle uyumlu değil, öyle mi?"

Payne, "Hayır, biriyle bile uyuşmuyor," dedi. "Sorun şu ki, bu kişinin parmak izlerinden elde ettiğimiz tek şey, onun diğer parmaklarının izleri. Arkasında iz bırakmamak için en ufak bir çaba göstermiyor. Bu inanılmaz."

Onbaşı Kerry Rapier, "Ve şu idrar," dedi. "İdrarı sakın unutma."

Payne, "Doğru," diye karşılık verdi. "Ve şu hiçbir işe yaramaz idrar."

Payne listeye baktı.

"Şu ilk beşine dair hemen her şeyi kafadan ezbere aktarabilirim, çünkü bunlara ilişkin elimizdeki bilgiler birbirleriyle neredeyse tamamen aynı. Hepsini vuran kişinin, yani katillerinin aynı oluşuna kadar. Erkek kanun kaçaklarının tümünün –üçü zenci, biri beyaz, diğeri Hispanik, yasadışı bir kaçak– kadın ve çocuklara karşı sergiledikleri cinsel taciz

geçmişleri mevcut. Hepsi de kafa ya da göğüslerinden yakın mesafeden vurulmuşlar. Bugüne kadar elde ettiğimiz otopsi sonuçları sadece onlara ait. Rivera'nın" –ikinci monitör dizinini işaret etti– "şurada, on altıncı ekrandakinin, göğsünden iki adet metal zarflı 9 milimetrelik mermi çıkartıldı. On beş numaradaki Whitey Walsh'ın, ki o öldürülenler arasındaki tek beyaz adam, oldukça sert bir kafası olmalı, çünkü zarflı oyuk uçlu .45 kalibrelik mermi kafatasının köküne kadar girmiş ve adamın beynini karman çorman ettikten sonra orada kalmış."

Harris, "Tanrım!" dedi. "Bu genelde sadece .22 kalibrelik bir mermide yaşanabilecek türden bir şey."

Payne, "Evet," dedi. "Ki bunun anlamı belki de –sadece bir ihtimal– bizim katilimizin kendi cephanesini kendisinin ürettiği ve işlediği cinayetlerde bunları kullandığıdır. Ya da belki de bu kötü bir mermiydi. Hangisi olursa olsun, bir Glock'dan çıkmış. Balistik, tabii ki, Glock kovanlarındaki yiv tarafından açılan özgün çentiği yakaladı."

Harris başını sallayarak onayladı. "Gartner'in ofisinin arkasında bir adet Glock .45 kalibre mermi kovanı bulunmuştu. Bu uzak bir olasılık ancak katilin parmak izlerinin o kovandan alındığını işitmek beni kesinlikle şaşırtmazdı."

Payne, düşünceli bir tavırla başını sallayarak, "Evet," dedi. Sonra devam etti: "Ve bir de şunu dinle: Otopsilerde beşinin de cinsel yollardan bulaşan hastalıklarının olduğu bulundu."

Harris soğuk soğuk, "Ne hoş," dedi. "Yayılıp gidecek

türden bir hediye. Özellikle de birisine tecavüz ettiğinde. Lanet olası hayvanlar."

Payne şöyle dedi: "Bu hiç de sıra dışı bir durum değil, özellikle de belirli ortamlarda."

Rapier, "İstatistikler Amerika'da on iki yaşından büyük her beş kişiden birinde herpes olduğunu gösteriyor," dedi.

Harris başını salladı. "İnanılmaz."

Payne, "On iki yaşından büyük her beş kişiden birinde mi?" diye tekrarladı. "Bu insanın içine Tanrı korkusu serper. Nasıl oldu da bu konuda bu kadar uzmanlaştın Kerry?"

Rapier sahte bir resmiyetle, "Ne derler bilirsin: 'Tedbiri elden bırakma,'" diye karşılık verdi. Sonra gülümseyip alçak sesle ekledi: "Eğer senin yerinde olsaydım Mareşal, bu hastalıklar konusunda bu derece endişelenmezdim."

Payne ve Harris bakıştılar, sonra Payne Rapier'a baktı. Tek kaşını kaldırarak, "Tamam, zokayı yutacağım. Neden endişelenmeyecekmişim?" dedi.

"Normalde sana dikkatli olmanı, prezervatif kullanmanı ve buna benzer şeyleri öğütlerdim." Sustu. "Ancak bu tür bulaşıcı hastalıkların avuç içinden geçmeyeceğinden de adım kadar eminim."

Harris bir kahkaha patlattı.

Komiser Muavini Matt Payne, Onbaşı Kerry Rapier'a sağ avucunu işaret ederek, "Bu mu?" diye masum bir şekilde sordu. Sonra aniden yukarı döndürdü, orta parmağı haricinde diğerlerini kapatarak hareketini yaptı.

"Öğütlerine dair düşüncelerim bu, onbaşı."

Birbirlerine sırıttılar.

Payne, "Ve hepsinin ortak yönlerinden diğer bir tanesi de," diye devam etti, "Aranıyor kağıtları. Hepsi de aynı türden kâğıda basılmış. Aynı beyazlıktalar ya da belki de beyaz bile değiller demeliyim. Gerçekten ucuz bir kâğıt, neredeyse gri renkte. Gartner ve Nguyen'a ait Aranıyor kâğıtları hariç." Monitörlerin ana dizinine doğru ilerledi. "Kerry, Nguyen'in linkini tıklar mısın?"

Colt tabanca imleci hareketlendi ve John "JC" NGUYEN Dava No: 2010-81-039611-ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ'ın üzerine geldi. Tabanca ateş aldı, dumanı tüttü ve on dört numaralı ekrandaki görüntü Gartner'inkinin yerini aldı. Zaman-kimlik mührü ve resim bir öncekiyle hemen hemen aynıydı, tek fark bu kez resimde Gartner'in cesedinin kararmış olmasıydı.

Metni okudular:

Adı: John "JC" NGUYEN

Özellikler: Asyalı erkek, 25 yaşında, bir elli beş boyunda, 50 kilo

Adres: 1405 S. Colorado Sokağı, Güney Philadelphia

Önceki Tutuklamalar: Toplamda 14 adet: marihuana bulundurmak (10); satma maksatlı Metamfetamin bulundurmak (2); satma maksatlı gamma hydroxybutyric (GHB) bulundurmak (1); bilinçsiz ya da şuursuz birisine irade dışı sapkın cinsel taciz & tecavüz (1). GHB satmaktan göz hapsinde. Cinsel suçlamalar teknik ayrıntılar sebebiyle düşürüldü; kırık gözaltı kanıt zinciri. Belediye Mahkemesi'nde denetim altındaki madde satış niyetin-

den açılan iki davaya katılmamaktan dolayı açık tutuklama ilamı mevcut.

Arama Saati: 31 Ekim, saat 22.02.

Ölüm Sebebi: SİLAHLA VURULMA ve / veya BOĞULMA.

Dava No: 2010-81-039611- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ

Notlar: SNU 2010-56-9280 Savunma avukatı Daniel O. "Danny" GARTNER'la. Dava No: 2010-81-039612-ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ, birlikte ölü bulundu. Büyük kalibreli bir silahla kafasından vurulmuş, kafasının etrafına şeffaf paketleme bandı sarılmış, bant ağzını ve burnunu örtüyor. Kafasına geçirilen çöp poşeti, paketleme bandıyla kapatılmış. Paketleme bandı aynı zamanda el ve ayak bileklerine de dolanmış. Gartner'in hukuk bürosunun arkasındaki dar sokakta boş bir (1) Glock .45 kalibre mermi kovanı bulundu. Ayrıca hukuk bürosunda fermuarlı torbalar ele geçirildi; birinin içinde kokain, diğerinde ise 53 tablet Rohypnol mevcuttu. Ve çok miktarda (büyük olasılıkla bir galondan daha fazla), kaynağı belirsiz, ofisin her yerine dökülmüş idrar gözlemlendi. Ceset Lex Talionis, Old City'ye nakledildi.

Payne bilgileri bir süre için inceleyerek, "Yani," dedi, "Gartner hariç, ölenlerin hepsinin cinsel suç kayıtları var. Ve bunun haricinde, teknik detaylara dayandırıldığmda Gartner müvekkilini cezadan kurtarmış. Bundan dolayı, katilimiz" – metin kutusuna bakıp yüksek sesle okudu– "parmak izleri sekiz ateş edilmiş-ve-atılmış'tan yedisine uyan SNU 2010-56-9280'in..."

Kerry Rapier araya girip üçüncü monitör dizinini işaret ederek, "Sayıyı dokuza çıkart," dedi. "Yirmi altıncı numaradaki Ekspres de var."

Kumanda panelini çalıştırdı ve polis departmanının Old City'deki Sekizinci ve Arch sokaklarının kesişimindeki kapalı devre TV kamerasından alınan video kaydı ana ekranda belirdi. Francis Fuller'ın ofis binasının önüne gençlerle dolu küçük kırmızı bir pikap çekildi; araç hemen, ilk olarak sivil, ardından da üniformalı polisler tarafından çevrelendi.

Rapier, kontrol panelin kumanda kolunu kullanarak, ilk önce olay mahallini taradı, sonra pikabın açık arka bölümünün içine bakmak için odaklandı. Birkaç genç sıçrayıp dışarı çıktıktan sonra, kamerada hareketsiz, kanlar içinde yatan zenci bir erkek belirdi.

Rapier, "Görünüşe bakılırsa bu Xavier 'Ekspres' Smith olmalı," dedi. "Onun hakkındaki bilgiyi daha önce almıştım."

Payne, "O vurulup atılanların katilinin peşinde yürüttüğümüz kovalamacaya dahil birisi değil," dedi. "Ne büyük bir şanstır ki, şu anda Smith'i bir güzel pataklayan çocuklara –şu sokaklarda adalet arayan adalet takipçilerine– bakıyoruz. Dilerim ki katilimiz de yakayı bu kadar kolay ele verir."

Rapier, "Xavier'in suç dosyası ufak tefek soygunlara, çalınmış eşya bulundurmaya, kristal metaamfetamin bulundurmak ve satmaya yönelik yirmi iki dava barındırıyor."

Payne, "Ki tüm bunlara," dedi, "cinayet suçlamasını da ekleyebiliriz. En azından Javier Iglesia'ya göre öyle. Tabii, Ekspres'in ölmeyeceğini farz edersek. Şu kamyonetin arkasında kımıldamıyor bile."

Kısa bir sürenin ardından, Payne, "Parmak izi sekiz" –

Rapier'le bakıştılar– "*dokuz* ateş edilip atılmış kurbandan yedisine uyan SNU'muz hakkında söylediklerime geri dönersek, katil kadın ve çocuklara karşı geçmişte cinsel suç işlemiş erkekleri hedef alıyor." Harris'e baktı. "Düşünüyorum da, Plan A adı altında yapılabilecek en makul şey bu profile uyan aşağılık insanların tümünü listelemek, ardından da onların yaşadıkları bilinen en son adreslerini hemen denetim altına almak olacak."

Kerry Rapier, "Onların bir listesini çıkarabilirim," dedi.

Harris ona, ardından da Payne'e baktı. "Bunun ardından da katilin, ya da katillerin ortaya çıkmalarını mı bekleyeceğiz? Bu işe yaramayacaktır. Yani, en azından lojistik açıdan," dedi.

Payne başını sallayarak onayladı. "Biliyorum, biliyorum. Şehirdeki elli bin kaçağın yüzde biri seks suçlusu olsa, bu sokaklarda dikilip aramamız gereken beş bin memura ihtiyacımız var anlamına gelecek. Ve bu rakam sadece bir vardiyalık veri. Tüm gün boyunca aynı hizmetin verilmesi demek, bin beş yüz memur anlamına geliyor. Ve bir de şu Megan Kanunları suçluları var."

Harris başını salladı. "Böylesi bir işgücüne erişmemiz mümkün değil. Biz de sallamak için sihirli bir değnek talebinde bulunabiliriz."

Payne sesli bir şekilde iç çekti. "O zaman, Plan B'ye geçiyoruz," dedi.

"Ki bu da?"

"Hiçbir şey yolunda gitmediğinde ne yapılması gerek-

tiğini söylerler?"

Harris başını salladı.

"Sola git."

Harris ona uzun bir süre baktı, sonra, "Başa dön," dedi.

Payne başıyla onayladı. "Ve her bir köşeyi kolaçan et."

VII

[BİR]

2408 K. Mutter Sokağı, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 16.08

Will Curtis arabasını Kensington'dan geçen, tek yönlü ve tek şeritli, dar Kuzey Mutter Sokağı'ndan yukarı sürerken, Philadelphia'nın bu terk edilmiş lanet olası bölümünün sadece zaman tarafından unutulmuş gibi değil, aynı zamanda birleşik devasa salgınlardan çok daha kötü bir lanetin etkisi altındaymış gibi de göründüğünü düşündü.

Bitler, hastalık, yeni doğmuş bebek ölümleri, dolu ve yangın... lanet olsun, burada bunların tümü ve dahası var.

2408'deki sıra evi bulmak hiç de zor olmadı.

2400 numaralı blokta ayakta kalan tek lanet olası ev bu!

Curtis kiralık beyaz Ford Freestar'ın lastiklerini kaldırıma çarptı. Minivanı evden geriye kalan tek şey olan bir dizi mermer basamağın tam karşısında durdurdu ve vitesi boşa aldı.

Her ne kadar insanı ürperten kasım ayı havasının içeri

girmesine olanak sağlamak için pencereleri aşağı indirmiş olsa da, hâlâ bol bol terliyordu. Başını arkaya, koltuğun başlığına yaslayıp uzun bir iç çekti.

Buraya gelebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Mays'lerin Wilder Sokağı'ndaki evlerinden altı kilometreden biraz daha uzaktaydı. Oradan ayrıldıktan sonra Dickinson Sokağı'ndan aşağı ancak altı blok kadar ilerleyebilmişti, hemen ardından midesi korkunç bir sancıyla burkulmuştu.

Curtis sıkıntılı ve ıstıraplı halinin prostat kanserinden dolayı gördüğü kemoterapi tedavilerinden mi, yoksa Kendrik Mays'le yüzleşmesinden mi kaynaklandığından emin değildi. Belki de sebep ikisi birdendi.

O lanet olası herifi bodrum katında yakalamanın neden olduğu fiziksel çaba kadar, zihinsel bakış açısı da onu yıpratmıştı. İçerinin iğrenç yaşam koşullarından ve o zavallı kızın bodrum katında esir alınarak aralıksız cinsel tacize uğradığını görmekten inanılmaz derecede rahatsızlık duymuştu.

Tabii ki bu onun Wendy'yi, kızının sapık John "JC" Nguyen tarafından elleri ve kolları bağlanarak saldırıya uğrayışını düşünmesine yol açmıştı.

Artık hiç kimseyi incitemeyecek.

O, Mays ve diğerlerinin tümü cehennemin böylesi aşağılık pisliklere ayrılan köşesindeler.

Kendrik'in ölümü Will Curtis'i –hem zihnen, hem de fiziken– hiç mi hiç rahatsız etmiyordu. Alçak sapıkların vurulmalarının gün geçtikçe kendisini daha da az huzursuz et-

meye başladığını fark etti. Özellikle de diğer insanların onların –tıpkı genç kız ve Shauna Mays gibi– korkunç tacizlerinden sonsuza kadar kurtulduklarını gördükçe.

Curtis'in şu anda üzerine odaklanıp endişelendiği tek şey temelde yaşadığı ağrının sebebi her neyse oydu.

Ve hemen bir şey yapmaması durumunda, sanki durum daha da kötüleşecekti.

Dickinson'dan aşağı hızlanarak, umutsuzluk içinde pazar sabahı açık olabilecek ve tuvaletini kullanabileceği bir yer aradı.

Ancak Dickinson'ın bu meskûn kısmında, benzin istasyonu ya da ayaküstü lokanta yoktu.

Hiçbir şey yok!

Tam evlerden birini rastgele seçip kapısını çalarak şansını denemeyi düşünüyordu ki, bir blok kadar yukarda bir şey gördü: büyük kırmızı bir kilise.

Teşekkürler Tanrım!

Gerçekten...

Kilisenin –hangi mezhebe ait olduğunu hemen söyleyemedi– park alanı yoktu ve kaldırım boyunca arabayı bırakabileceği bir yer de mevcut değildi, dolayısıyla minivanının burnunu binanın arkasındaki basketbol sahasına soktu.

Ardından da hantal bir şekilde kilisenin üzerinde ŞÖLEN ODASI yazan kapısına doğru yöneldi. Kilise cemaatinden birkaç kişinin yanından geçti, hiç kimse ona önem vermiyor gibi görünüyordu.

Kapının hemen arkasında, köşede, iki tuvalet buldu.

Tekrar, *Teşekkürler Tanrım,* diye düşündü.

Otuz dakika sonra oradan ayrılırken, içeri girdiği kapının yanında küçük bir haç ile kavanozun durduğunu fark etti. Pantolonunun cebine elini attı ve para tomarını çıkardı, kavanoza yirmi dolar bıraktı ve haç işareti yaptı.

Minivanına geri döndüğünde, yoğun bir şekilde terlemeye başladı, ardından da kendisini çok halsiz hissetti.

Neler oluyor?

Minivanını Pussyunk Caddesi'nden yukarı çıkacak şekilde çevirdi, Geno'nun Biftekleri'nin önüne vardığında kendisini gerçekten bayılacak gibi hissediyordu. Sokağın karşısındaki araba parkının bir köşesinde boş yer buldu, hızla oraya park edip motoru kapattı.

Derin bir nefes aldı, Geno'nun biftek kokuları burnuna doldu. Sonra yavaşça nefesini bıraktı ve kısa bir an için gözlerini kapatması gerektiğine karar verdi.

Dört saat sonra uyandı.

Sersem ve bitkindi, kendine gelmesi –nerede olduğunu ve Geno'nun yakınına gelip nasıl park ettiğini anımsaması– biraz zaman aldı. Sonra her şeyi hatırladı. Ardından büyük bir şaşkınlıkla iştahının arttığını fark etti.

O lanet olası kemoterapiden dolayı olmalı.

Birtakım gerçekten garip şeylere sebep olduğunu söylemişlerdi.

Titreyerek aracından indi ve sokağın karşısına geçti. Genos'da, Wendy ve kendisinin en favori yemeğini ısmarladı; ekstra kızartılmış soğanla birlikte peynirli biftek, ya-

nında da kızarmış patates ve kıtır kıtır, büyük boy buz dolu bir Coca-Cola.

Will Curtis, Mutter üzerindeki köhne eve bakarken, içeceğinin son yudumunu da almış, küçük buz parçacıklarını çiğniyordu. Blok boyunca uzanan evlerin bir zamanlar duvar duvara birbirlerine yapışık oldukları bariz derecede açıktı. Ama şimdi geriye sadece tek bir tanesi kalmıştı. Terk edilen arsalardan bazıları harap bir çitle –zincir halkaları ve bir metre yirmi santim yükseklikte, grafitiyle boyanmış çürük ahşap kazıklardan oluşma– çevrelenmişti. Bu arsalarda yabani ot ve eski araba tekerlerinden tutun da, atılmış bir çift su ısıtıcısına kadar her şeyin yer aldığı çerden çöpten başka hiçbir şey yoktu.

Curtis tek başına dikilen, iki kat artı bodrum katından oluşan evin her an yıkılabilecek gibi göründüğünü düşündü. Özellikle de bir zamanlar iki yanında duran sıra evlerin ek destekleri olmaksızın. Ön cephesinin kırmızı tuğlasında – duvar yazısıyla işaretlenmiş– kaldırımdan çatıya kadar uzanan, parmak girecek kadar aralıklı, örümcek ağını andırır çatlaklar mevcuttu.

Paslı, beyaz, alüminyum giriş kapısı, evi fırtınadan korumak maksadıyla dışarı koyulan ek kapının üst yarısından, pencerenin eksik olduğu açıklıktan görünmekteydi. Ek koruyucu kapı aralıktı ve yerine şöyle bir tutturulmuştu. Solunda duran bodrum katı penceresi, sanki birden fazla kereler hırsızların hedefi olmuş gibi duran ezik, hasarlı klimayı zar

zor tutuyordu.

Curtis evin pencere ve kapılarında hırsızlara karşı takılan herhangi bir demir parmaklık olmayışını garip buldu, özellikle de Kensington gibi fakir bir mahallede. Sonra binada yaşayanların büyük olasılıkla demir parmaklıklara maddi güçlerinin yetmediği, bunu ödeyebilecek güçleri olsa bile muhtemelen içerde hırsızlığa karşı koruyacak değerli bir şey olmadığı kararına vardı.

Neden uğraşsınlar ki?

Dar kaldırımdan giriş kapısına mermer, üç basamaklı bir merdiven uzanıyordu. Basamaklar uzunca bir süre önce kırmızıya boyanmışlardı, şimdi ise boyaları solmuş, soyuluyordu. Birisi basamaklara beyaz tebeşirle resimler çizmişti ve bu çok yakın bir geçmişte yapılmıştı çünkü resimlerin hemen yanında iki kırık tebeşir parçası hâlâ durmaktaydı.

Resimlerin bir çocuk tarafından yapıldığı açıktı. Üç tane çöp adam: biri uzun boylu, diğeri orta boylu ve üçüncüsü belki de yürümeye henüz başlamış bir çocuk boyunda. Çocuk gökyüzüne birkaç bulut ve diğer şekillerle kıyaslandığında inanılmaz derecede büyük kalan bir güneş çizmişti. Güneşin ışınları –oldukça sık atılmış tebeşir çizgileriyle ifade edilmişti– üç çöp adamın üzerine doğru uzanıyordu.

Bu sefalete rağmen, zavallı çocuğun bir tür "güneşli" iyimserliği var gibi görünüyor.

Ya da belki de bu sessiz bir umutsuzluktur, çocuk bu ışınların ailesinin üzerinde parlayacağını dilemektedir

Pekâlâ, eğer bu tebeşirle çizilen "aile" bir göstergeyse,

bu evde birileri olmalı.

Konsoldaki yığının tepesindeki FedEx zarfını aldı ve konşimento üzerindeki isme göz attı: LEROI CHEATHAM.

Şu çöp adamlardan en büyüğü LeRoi olabilir mi acaba?

Eğer öyleyse, kısa bir süre sonra çocuğun çizeceği çöp adamlarda bir eksilme olacak.

Ve belki de bir sonraki, orta boylu çöp adam gidip on bin dolarlık ödülünü alabilecek.

Curtis, mahzun gözlü ve keçi sakallı, henüz ortaokulu bile bitirmemiş, iri bir oğlan olan on sekiz yaşındaki Cheatlam'ı anımsadı. Zarfın içindeki "Aranıyor" ilanı onun bir Megan Kanunu kaçağı olduğunu, hapishane şartlı tahliye kurulunun erkenden serbest bırakılma kararının ardından dört ay kadar önce seks suçundan mahkum edildiğini yazıyordu. Normal olarak, Cheatham'ın Pennsylvania Eyaleti Şartlı Tahliye Temsilcisi'yle temasını kestiği de ifade edilmekteydi, ki bu da ilama getirilen bir ekti.

LeRoi burnundan kristal metamfetamin çekmek, ardından da bunu takip eden adrenalin hücumu süresince sokakta karşılaştığı ilk kadını sürükleyerek dar bir ara sokağa ya da parka taşıyıp tecavüz ederek eğlenmek türünden bir alışkanlığa sahipti.

Tanınmış, sonunda onun demir parmaklıkların arkasına atılmasına yardımcı olan son kurbanını da Mutter Sokağı'nda tek başına dikilen evinin yatak odasına bu şekilde sürüklemişti. On beş yaşındaki kurban kaçıp bulunamaması imkân-

sız o eve memurları geri getirdiğinde, memurlar LeRoi'yi orada saatler sonra bulmuştu, baygındı ve çırılçıplaktı.

Curtis evde bir hareketlenme gördüğünü zannetti. İlk olarak basamaktaki sanat eserine, ardından da kapılara tekrar baktı. Paslı beyaz ön kapı içeri doğru salınıyordu.

Çok zayıf, yaklaşık bir metre elli santim boylarındaki zenci bir oğlan açıklığa çıktı. On, belki de on iki yaşlarında görünüyordu. İnce yüzünün büyük çoğunluğunu kaplayan sarı plastik bardaktaki şeyi içiyordu. Üzerinde bedenine bol gelen, paçaları yukarı kıvrılmış, haki bir pantolon, solup lekelenmiş koyu mavi bir eşofman üstü ve kirli beyaz lastik pabuçlar vardı.

Koyu renkli badem gözleri sokağın karşısına park edilmiş beyaz FedEx minivanına doğru çevrildi ancak bundan dolayı endişelenmiş görünmüyordu. Sonra koruyucu kapıyı iteledi ve dışarı çıktı.

Bu orta boydaki çöp adam olabilir mi?

Ki bu durumda içerde belki de bir yetişkinle bir çocuk var demektir.

Genç oğlan bardağını hâlâ suratının önünde tutarak koruyucu kapıyı iteleyip kapattı, sonra en üst basamağa yerleşti. Curtis onun sırtını büyük oranda FedEx minivanına döndüğünü, ancak aynı zamanda da gözünün kenarından olan biteni görecek şekilde oturduğunu fark etti. Sonra bardağını yere bıraktı, kırık tebeşirlerden birini aldı ve sanat çalışmasına eklemeler yapmaya devam etti.

Curtis kemer tokasının gerisindeki kuşağından Glock

.45-kalibrelik tabancasını çıkarttı, sonra LeRoi Cheatham'a gönderilen zarfı kapıp minivandan indi.

Sokağı neredeyse yarı yarıya geçince seslendi, "Burası Cheatham'ın evi, öyle değil mi genç adam?"

Çocuk başını kaldırıp bakmadı, sadece başını sallamakla yetindi, gözleri yaklaşan dağıtımcıyı takip etmek için birkaç kez gidip geldi.

Curtis basamaklarda durarak, "Çok güzel bir resim," dedi. "Bunlar da kim?"

Çocuk cevap vermedi.

Curtis oradaki en küçük çöp adamı işaret etti. "Bu küçük, senin erkek kardeşin mi?"

Çocuk diğer bir bulut daha çizerken olumsuz manada başını salladı.

Curtis, "Kız kardeşin mi?" diye ısrar etti.

Oğlan tekrar başını iki yana salladı. Çöp adama elindeki tebeşirle vurdu, sonra büyük bir gururla, "Bu benim orospu çocuğu!" dedi.

Curtis, *Ne?* diye düşündü.

Genç oğlanın ağzından dökülen beklenmedik küfür ve ardından da resimde gördükleri ile oğlanın ifade ettiği olması gereken arasındaki bağıntısızlıktan dolayı şoka girmişti.

Garip. Çocuğun ölçüsü yok.

Ama bekle... on iki yaşındaki birisi çöp adam mı çiziyor?

Gerçekten de geri zekalı olmalı.

Belki de hamileyken uyuşturucu tüttüren annesinden

kaynaklı bir sorundur. Ya da kötü beslenmeden. Veya belki de bebekken yere düşürülmüştür.

Belki de şu –adı neydi– Tourette sendromunu taşıyordur.

Büyük olasılıkla insanların her zaman küfrettiklerine muhakkak şahit olmuştur ve hiç kimse de ona bunu yapmaması gerektiğini söylememiştir

Çocuk tekrar bulut çizmeye başladı.

Curtis, "Bulutlar çok hoş," dedi. "Senin adın ne?"

Oğlan, "Michael," dedi. Ve sanki son bir nokta koyarcasına başını tek bir kez öne eğdi.

Michael mi? Pekala, en azından buralarda normal olan bir şeyler var. Ancak büyük olasılıkla garip bir şekilde heceleniyordur, tıpkı Leroy'un "LeRoi" olarak kaleme alınışı gibi."

"Michael ne?"

"Michael Floyd," dedi ve başını tekrar bir kez salladı.

"Tanıştığımıza sevindim Michael Floyd."

Çocuk aniden orta boylu çöp adamı işaret etti. "Bu anne," dedi.

"Çok güzel. Diğeri kim? Baban mı?"

Çocuk kafasını iki yana salladı ve, "Dayım," dedi.

"O burada mı yaşıyor?"

Michael başını tekrar olumsuz manada salladı.

"Dayının adı ne?"

Çocuk, baş hareketiyle vurgulayarak, "LeRoi dayı," dedi.

Will Curtis evin kapısma doğru bakarken, *Ding-ding! Kazandınız!* diye düşündü. *Ve eğer adam "aile" resminde yer alıyorsa...*

"LeRoi Cheatham mı? Kendisi evde mi?"

"O artık burada yaşamıyor. Bunu sana daha önce de söyledim orospu çocuğu."

"Annen evde mi?"

Oğlan başını iki yana salladı.

"Sen evde yalnız mısın?"

Oğlan başıyla onayladı.

"Bak Michael, bu çok önemli zarfı dayına getirdim." Curtis zarfı görmek için kendisine doğru dönen oğlana uzattı. "Gördün mü? İşte tam şurada yazıyor, 'LeRoi Cheatham'a.' Bu zarfı vermek için onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Oğlan başıyla onayladı. "Demetrilerde."

"Gidip bunu ona verebilmem için" –Curtis zarfla birlikte oğlana doğru yaklaştı– "bu adresin neresi olduğunu bana tarif edebilir misin?"

Michael, tebeşiriyle güneyi işaret ederek, "O tarafta," dedi.

"Adres ne?"

Oğlan omuz silkti.

"Buraya yakın mı? Bana gösterebilir misin?"

Oğlan başmı iki yana salladı ve, "Oraya artık yürümüyorum," dedi.

"Neden?"

"Gangsterler. Orospu çocukları bana vuruyorlar. Tepiyorlar."

Bu çocuk dövülüyor mu?

"Benim yanımda hiç kimse seni rahatsız etmeyecektir Michael."

Oğlan başını kuvvetlice salladı.

Pekla, gerçekten de fena şekilde tartaklanmış olmalı.

Hiç şaşırmadım. Orman kanunları zayıfı avlamayı öngörüyor

"Michael, beni dinle. Bu zarf çok önemli. Dayının bunu almayı isteyeceğinden adım kadar eminim."

Curtis minivanı işaret etti.

"Yeni teslimat aracıma binmek ister misin? Bana onun nerede yaşadığını göster, ona zarfı verelim, sonra seni buraya geri getireceğim."

Oğlan sokağın karşısına bakmak için başını aniden çevirdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra tekrar Curtis'e döndü ve şevkle başını sallayıp onayladı.

"Evet orospu çocuğu! LeRoi'ye arabayla gidebiliriz! Resim yapmaktan yoruldum."

[İKİ]

İdari Komuta Merkezi
Roundhouse
Sekizinci ve Race Sokakları Kesişimi, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 16.29

Matt Payne, gözlerini ovalayarak, "Tamam," dedi, "bir de şu sonuncudan, Kendrik Mays'den bahsedelim. Ona dair yeni bir şey bulabilecek gibi değiliz. Fakat taş üstünde taş bırakmaksızın yapılan araştırmada..."

Matt pantolonunun ön cebinde bir titreşim hissetti, uzanıp cep telefonunu çıkarttı.

Ekrana baktı. "AMANDA LAW'DAN (2) YENİ MESAJ" yazıyordu.

Yüksek sesle, "Oh, lanet olsun," dedi. Sonra, *iki mi? Lanet olası telefonun titreştiğini daha önce hiç hissetmedim,* diye düşündü.

Mesajları okumak için başparmağıyla tuşlara bastırırken, sinyal gücü ikonunu fark etti.

Tek bir nanobit'lik ya da bayt'lık sinyal seviyesi bile mevcut değil!

Kerry Rapier'a baktı ve "Bu sadece benim başıma mı geliyor, yoksa içerideki cep telefonu hizmeti hiç kimsenin mi işine yaramıyor?"

Rapier ifadesiz bir suratla, "Sadece sen Mareşal," dedi.

Harris homurdandı, sonra, "Benim sinyal alımım da ol-

dukça zayıf Matt," dedi.

Payne gülümseyerek kendisine karşılık veren Rapier'a baktı.

Rapier hemen bunun ardından, "Cidden," dedi, "burada, şurada, pencerenin hemen yanında duran hariç, dört milyon papel ederinde yüksek teknoloji cihaza sahip olup adam gibi bir cep telefonu hizmeti alamamamız gerçekten de çok ironik." Sustu, sonra ekledi: "Eğer bu senin açından teselli kaynağı olacaksa –tıpkı üzgün insanların çevrelerindekilerin de üzgün olmalarını istemeleri gibi– AT&T'deki üst düzey yetkilinin Hops Haus Tower çatı katı dairesinde de sinyal alamadığını işittim. Dolayısıyla binanın çatısına bir telefon anteni yerleştirilmesini talep etmiş, buna rağmen sağlam bir bağlantı kuramıyormuş!"

Payne başını salladı.

Gözlerini telefonunun ekranına indirerek, "Teknolojiyi sevmeliyiz," dedi. 14.45'te gönderilen mesaj şöyleydi:

AMANDA LAW

SELAM BEBEĞİM!

SON MESAJIMDAKİ TARZ VE TAVRIMDAN DOLAYI ÖZÜR DİLERİM.

YAPMAN GEREKEN BİR İŞ OLDUĞUNU BİLİYORUM. SADECE BELEDİYE BAŞKANININ BİLDİRİMİYLE BİRLİKTE GAFİL AVLANDIM.

UMARIM SADECE MEŞGUL OLDUĞUN İÇİN BÖYLE

SESSİZSİNDİR, BANA SİNİRLENDİĞİN İÇİN DEĞİL.

XOXO - A

Payne boğazının düğümlendiğini hissetti.

Ne kadar da harika bir kadın.

Yapmam gereken tek şey, cevaben "Özür dilerim, bunu telafi edeceğim" ya da buna benzer bir şey yazmaktı.

Fakat kaba birisi olarak, bunu yapmadım. Buna rağmen bana bu mesajı gönderdi.

Onu hak etmediğime adım kadar eminim...

Sonra kadından gelen en son mesaja indi:

MOLA ALABİLECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM? BELKİ AKŞAM YEMEĞİNE ÇIKARIZ?

SENİ GÖRMEYİ İSTERİM. KISA BİR AN İÇİN BİLE OLSA.

HEMEN HASTANEYE KOŞMAM LAZIM FAKAT LUNA'YI DIŞARI ÇIKARMAK İÇİN SAAT 6 GİBİ EVDE OLACAĞIM.

UMARIM GÜNÜN OLABİLDİĞİNCE İYİ GEÇİYORDUR!

XOXO - A

Lanet olsun, böyle bir günün ardından onun gibi birisi Tarafından dört gözle beklenmek çok güzel.

Umarım bu ilişkinin içine etmemeyi başarırım.

Matt'in gözünün önüne bir gece önce ebeveyn banyosuna doğru çırılçıplak yürüyen Amanda'nın görüntüsü geldi. Muazzam, atletik bedeni odanın karşısına süzülürken, kalın bir atkuyruğu yapılmış dalgalı sarı saçları arkasında salını-

yordu.

Nasıl bir tanrıça ama. Sonra vereceği yanıtı düşünerek sırıttı: *"Seni görmek de çok hoş olacak bebeğim, anadan doğma!"*

Yüzünü ellerinin arasına gömdü, tekrar gözlerini ovaladı. Bunu yaparken, suratındaki kirli sakalı hissetti.

Ve sırf tıraş olmak ve duş almak için bile olsa, ara vermeye ihtiyacım var.

Başparmağıyla YANITLA tuşuna bastı, sonra şöyle yazdı:

SELAM TATLIM...

GERÇEKTEN ÇOK ÜZGÜNÜM. İLK MESAJINI TAM CARLUCCI KÜPLERE BİNMİŞKEN ALDIM. YANIT YAZACAKTIM... AMA UNUTTUM. ÜZGÜNÜM. GERÇEKTEN.

VE... CARLUCCI HABERİ PATLATMADAN ÖNCE SENİ BÖYLE BİR İŞ EKİBİ KURULACAĞINI BİLDİRMEK İÇİN ARAMAYA ZAMANIM OLMADI, Kİ ŞİMDİLİK BU EKİP SADECE BEN, TONY & HATA DÜZELTME KODU TEKNİSYENİ KERRY' DEN OLUŞUYOR. NE GÜÇ AMA, HA? DAHA DA KÖTÜSÜ, HİÇBİR İLERLEME KAYDETMEDİK, SADECE İNSAN SAYISINA AYAK UYDURMAK BİLE YETERİNCE ZOR.

SAAT 6 GİBİ ARA VEREBİLİR MİYİM, BAKACAĞIM. BUNDAN ÖNCE TIRAŞ OLUP DUŞ ALMAM LAZIM.

ORADA DİKKATLİ OL!

Yazdıklarını tekrar okudu, YOLLA tuşuna bastı, sonra telefonu tekrar cebine attı.

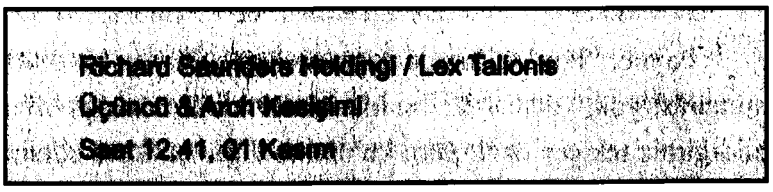
Esnememeye çalışan Harris, "Her ne kadar Howard şu adamları adli tıp laboratuvarlarında en ince detayına kadar kesip incelemiş olsa da, Kendrik Mays'e dair yeni bir şeyler ortaya çıkarabildiklerinden şüphedeyim," diyordu.

Payne ona baktı –onun suratının da kirli sakaldan dolayı pejmürde bir halde olduğunu fark etti– ve başıyla onayladı.

Kerry Rapier, "On sekiz numara geliyor," dedi.

Ana monitör dizininde, Kendrik Mays'in kandan sırılsıklam bir hal alan, Francis Fuller'ın Old City'deki ofisinin önündeki kaldırıma yayılmış halı üzerinde çekilen resmi belirdi. Sonra ek bir resim daha boy gösterdi. Bu onun Aranıyor kâğıdındaki fotoğrafıydı. Ekrandaki eşkal, karmaşık görünümlü siyah rastalı ve keçeleşmiş gür siyah bıyıklı, öfkeli bir genç adamdı. İğrenç diş kalıntılarını ve berbat dişetlerini görmek o kadar da zor değildi, ikisi de kristal metamfetamin üretiminde kullanılan yakıcı kimyasallardan dolayı aşınmıştı.

Alt sağ köşedeki kimlik mühründe şunlar yazılıydı:

Metin kutusunda yazanlar ise şunlardı:

Adı: Kendrik LeShawn MAYS

Özellikler: Zenci erkek, 20 yaşında, bir yetmiş iki boyunda, 95 kilo

Adres: 2620 Wilder Sokağı, Philadelphia

Önceki Tutuklamalar: Toplamda 8 adet: marihuana bulundurmak (7); satma maksatlı Metamfetamin bulundurmak (3); bilinçsiz ya da şuursuz birisine irade dışı sapkın cinsel taciz & tecavüzden dolayı mahkûmiyet(1).

Arama Saati: 01 Kasım, saat 12.30.

Ölüm Sebebi: Kafadan SİLAHLA VURULMA (%99 olasılıkla).

Dava No: 2010-81-039614- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ

Notlar: Kaçak. Shauna MAYS, yani merhumun annesi, yapılan sorgulamada oğlunun SNU tarafından belirtilen adresteki evin bodrum katında öldürüldüğünü söyledi. SNU'yu zayıf, hemen hemen kendi yaşlarında (49) beyaz bir erkek olarak betimledi ve adamın böyle bir şey yapma sebebinin ailesinden birisinin Kendrik Mays tarafından soyulmuş ya da tecavüze uğramış olduğu iddiasını ortaya attı. Katil Aranıyor kâğıdını cesetle beraber bıraktı. Ceset Lex Talionis, Old City'ye götürüldü.

Payne, "Pekâlâ, hiç de şaşırtıcı değil. Henüz bir SNU numarası yok," dedi. "Ve bu kişi bizim katilimiz olsa bile, bildiğimiz tek şey özel ölüm kulübüne diğer bir kötü adamı daha eklediği. Onun kim olduğunu bulmaya ise hâlâ biraz

olsun yaklaşamadık."

Sonra Payne resme baktı ve 2620 WILDER SOKAĞI ibaresinin yanıp söndüğünü fark etti.

"Bu benim düşündüğüm şey mi Kerry?"

Onbaşı Kerry Rapier, "Şu anda Mays suç mahallinden yeni haberler almaya başladığımız yönünde her tür iddiaya girerim," dedi.

Rapier klavyeye birkaç komut girdi, sonra yanıp sönen adrese Colt .45 Polis Modeli imleçle tıkladı. Silah ateş edip duman çıkarttıktan sonra, Kendrik Mays'in büyük ekran görüntüsü on sekiz numaralı monitöre yansıdı. Sonra, Rapier'ın bölünmüş ekran moduna dönüştürdüğü ana monitör dizininde iki yeni resim belirdi.

Üst sıradaki üç monitörde, Mays'lerin evinin dış görüntüsü yer almaktaydı. Alt sağ köşede resmin sayısal referansını içeren beyaz bir daire vardı, içinde "1a" yazılıydı. Bunun hemen yanında, bir metin kutusu mevcuttu: 2620 WILDER SOKAĞI – DIŞ GÖRÜNÜŞ.

Orta ve alt monitör dizinleri –her birisinde, 2620 WILDER SOKAĞI – DIŞ GÖRÜNÜŞ metninin yanındaki beyaz dairede, "1b" yazılıydı– seyyar bir dijital video kameradan yansıyan verileri gösteriyordu. Titrek görüntü, kameranın tek ışığı karanlığı bir çember halinde keser, izbe evin çeşitli bölümlerini aydınlatırken büyük oranda siyahtı.

Payne, "Aman Tanrım!" dedi. "Hepsi de sanki cehennemi andıran bir tür kara deliğe açılıyor gibi."

Harris, "Evet, sanki bir korku filmindeyiz," diye karşı-

lık verdi.

Kamerayı taşıyan görünmez teknisyen büyük bir dikkatle hiç de sağlam olmayan ahşap basamaklardan aşağı iniyordu. İnerken, ışık huzmesi mahvolmuş Sheetrock'ı ve duvarlardan dışarı çıkan ahşap çivileri gözler önüne serdi. Sonra, teknisyen en alt basamağa eriştiğinde, objektif etrafa kaçışan hamamböceği ve siyah sıçanları yakaladı.

Payne, "İnanılmaz," dedi.

Sonra oda çok daha yapay bir ışıkla dolmaya başladı. Teknisyen kamerasını tekrar ahşap basamaklara yönelttiğinde, merdivenden ağır ağır inen diğer bir teknisyen daha belirdi. Adamın üzerinde kot pantolon, sol göğsünde Olay Mahalli Biriminin amblemini –ki bu çizgi film tarzında çizilmiş bir Sherlock Holmes ve Philladelphia silüetini koklayan bir tazıdan oluşmaktaydı– taşıyan açık mavi bir tişört vardı. Ayaklarında şeffaf mavi plastik botlar, ellerinde ise ten rengi sentetik polimer eldivenler mevcuttu. Beyaz bir cerrahi maske burun ve ağzını örmekteydi. Bir çift teleskobik uyarı lambası ayağı –her birinin tepesinde parlak parlak yanan iki halojen projektör ile basamakların arkalarından aşağı uzanan bir güç kordonu mevcuttu– ve teleskobik bir tripod taşıyordu.

Teknisyen basamakların dibine doğru uzandı. Sonra projektörleri bodrum katının zıt köşelerine bıraktı, parlak lambaları odanın hemen her yerinin az çok aydınlanabileceği bir şekilde yerleştirdi. Sonra tripodu kurdu ve kameralı teknisyen o tarafa doğru ilerledi. Kamera görüntüsü titredi, sonra tripoda bağlanır bağlanmaz sabitlendi. Kameranın ob-

jektifi odanın tümünü görecek şekilde ayarlandı.

Parlak halojen lambalar akla hayale sığmaz pisliği açıkça gösterdi. Elbiseler her yere saçılmıştı, yığmlarca pantolon, gömlek ve diğer giysi türleri mevcuttu. Bavullar üst üste atılmıştı. Duvarlar büyük oranda çıplak ahşaptı.

Ve bunca şeyin ortasında ise, üzerinde kandan sırılsıklam, yırtık bir döşeğin yer aldığı ahşap palet yığını duruyordu. Bunun arkasındaki tuğlası ve ahşap çivileri ortaya çıkmış duvar, korkunç bir tür Rorschach mürekkep lekesi testini anımsatacak türden, kan ve beyin parçacıklarıyla kaplanmıştı.

Harris, "İşte, Kendrik Mays'in katiliyle karşılaştığı yer burası," dedi.

Payne, kafasını iğrenmiş bir tavırla sallayarak, "Daha çok Şeytan'la karşılaşmış gibi görünüyor," dedi. "Aslına bakılırsa burası da dünyadaki cehennemmiş gibi duruyor. Shauna Mays'in neden o kadar kötü bir görünüme ve iğrenç bir kokuya sahip olduğuna hiç şaşmamak lazım."

Rapier, "Birisi duvarlardaki Sheetrock'ların tümünü parçalamış," dedi.

Harris, "Büyük olasılıkla bunu elektrik kablolarını çıkartmak için yapmış," dedi. "Eğer teller bakırsa, bu oldukça sık rastlanılır bir durum. Ve aynı zamanda hurdacıya satmak için bakırı klima sistemlerinden de söküp alıyorlar."

Payne, Shauna Mays'in harabe evlerde saat olmadığını ifade ettikten sonra, yere tutturulmamış her şeyin uyuşturucu parası için satıldığını düşündüğünü ancak o zaman anımsadı.

Ve yere tutturulmuş olanların dahi rehin bırakıldığına dair kanıtlar mevcut.

İnanılmaz.

Rapier, "Ya tüm bu bavul ve elbiselere ne diyeceksiniz?" diye sordu.

Harris, "Haneye tecavüzden toparlanmış şeyler," dedi. "Şu tekerlekli valizler çalıntı malların tümünü alıp götürmeyi kolaylaştırıyor. Elbiseler çalınanları saklamalarına yeterli oluyor, ayrıca satılmaları da kolay."

"Bavulları satmıyorlar mı?"

"Bazıları satılıyor, bazıları da tekrar kullanılıyor. Diğerlerini kim bilir. Belki de, Magic Marker'da içlerine yazılmış isim olanları rehine bırakmak zor oluyordur." Harris omuz silkti. "Biliyorsam Allah belamı versin. Uyuşturucu müptelaları ne düşünür, söylemek zor, ya da duruma göre ne düşünmez."

Harris bunun ardından bodrum katının uzak ucunu işaret etti. "Bu benim olduğunu düşündüğüm şey mi?"

Payne, "Bir bok kovası," dedi. İğrenmişti.

Video kamerayı aşağı taşıyan ilk teknisyen ekrana girdi. Elinde, zum mercekli ve elektronik flaşlı, muazzam bir profesyonel Nikon dijital kamera vardı.

Adamın on santim yüksekliğinde, ters çevrilmiş V şekilli kanıt etiketlerini sağa sola yerleştirişini seyrettiler. İlk sarı renkli plastik etiketin üzerinde siyah renkte "01" yazılıydı. Bu kanlı döşeğin ortasına, yırtık kadın külotunun yanına yerleştirilmişti. Teknisyen bunun ardından Nikon'unu

gözüne doğru kaldırdı, külot ve etiketin dört fotoğrafını çekti, bunu ilerleyen günlerde bilgisayarda üç boyutlu kanıt haline getirilebilecek şekilde, üst üste binen açılarla yaptı.

Birkaç dakika sonra, aynı şeyi diğer üç etikete de uygulamanın ardından, teknisyen bodrum katının bir köşesine doğru eğildi. Pislikle kaplanmış, ter lekeli bir tişörtün üzerinde duran parlak siyah metal nesnenin yanına "05" numaralı ters V şekilli etiketi bıraktı.

Kerry Rapier, "Bu bir tabanca," dedi.

Teknisyen kamerasını aldı ve tabancanın üst üste binen dört fotoğrafını aldı.

Sonra eldivenli eliyle yere uzandı ve büyük bir dikkatle tabancayı aldı.

Şimdi TV ekranından silahı çok daha net görebiliyorlardı.

Rapier, "Kısa burunlu bir tabanca," diye ekledi. "Sanki bir S&W Model 49 gibi görünüyor."

Payne başını sallayarak, "Hı-hı," dedi. "Fedainin tabancasında horoz koruması mevcut. Ve bu horoz sadece açıkta değil, aynı zamanda da geriye doğru çekilmiş."

Rapier, daha kendinden emin bir tavırla, "O zaman bu Şef'in Spesiyali," dedi. "En azından, ikisi de .38 kalibre."

Payne dalgın dalgın, "Evet," dedi.

Teknisyeni, yapılan pratiklerden kazanıldığı belli olan bir tavırla eldivenli sağ elinin başparmağını horozun tırtıklı sırtına yerleştirir ve bir yandan horoza sabit bir baskı uygulayıp diğer yandan tetiği işaret parmağıyla sıkarken seyretti-

ler. Öne doğru dönen horozu serbest bıraktı ama bunu çok yavaş yaptı, başparmağıyla yarattığı basınç horozun sıradaki mermiyi ateşleyebileceği kadar hızlı düşmesini engelledi.

Sonra tabanca topunun dönerek açılmasına olanak sağlayan yayı başparmağıyla tuttu, büyük bir dikkatle horozun altındaki mermiyi çekip çıkardı. Bu patlamaya hazır bir mermiydi. Tabancanın bu pozisyonda dört resmini daha aldı. Sonra silindirdeki mermilerin tümünü boşalttı –üç boş, iki kullanılmamış mermi vardı– ve bunları fotoğrafladı. Namluya plastik bir kablo bağı geçirdi ve bunu silahla, ister kazara isterse de maksatlı ateş edilemeyeceğinin açıkça görülebileceği bir şekilde bağladı. Son olarak, ateşlenmiş ve henüz kullanılmamış mermileri şeffaf plastik bir kanıt torbasına attı, tabancayı ayrı bir şeffaf torbaya yerleştirdi ve her iki torbayı da etiketledi.

Payne iç çekti.

"Tamam, yeterince seyrettim," dedi. "O cehennem yuvasını komple elden geçirmeleri uzun zaman alacaktır."

Rapier, "Ve dava dosyalarını elde edilen bilgi ve resimlerle güncellemeye başlamak daha da zaman alacak," dedi.

Kısa bir süre sonra Rapier, "Bunun katilin silahı olma olasılığı sence ne kadardır?" diye ekledi.

Payne omuz silkti.

"Kim bilir Kerry. Kendrik'in annesinin sorgulamada, silahın büyük bir gürültüyle patladığını söylediğini sen de işittin. Muhtemelen bir .45'lik, .38'liğe kıyasla çok daha

güçlü bir ses çıkartacaktır. Ama o kadın ne bilir ki? Lanet olası bir mantar tabancasının çıkarttığı ses bile ona büyük olasılıkla büyük bir patlama gibi gelecektir." Bodrum katma ait videoya gözü kaydı. "Belki de oraya, Kendrik'in kanının sıçradığı yere bir .38'lik yerleştirilmiştir. Ya da belki de, .45 kalibreli bir mermidir, ki bu da bizi tekrar şu gizemli katilimize götürebilir" –notlarına göz attı– "yani SNU 2010-56-9280'ya, yedi kişinin katiline. Fakat, eğer duvarda bir .38'lik varsa, belki de kısa burunlu Smith ve Wesson'un üzerinde diğer bir katilin parmak izleri de vardır. Bu da Temiz Eller Operasyonu'nda ele alınmaya aday diğer bir kişi var demektir. Laboratuvar sonuçlarını alana kadar, temelde erken harekete geçip bekleme modundayız."

"Ve Reggie Jones'dan alman iki parmak izi hakkında Otomatik Parmak İzi Belirleme Sistemi'nden bir saate kadar yanıt alabileceğiz."

Payne, ona bakıp başıyla onaylarken, cep telefonunun titrediğini hissetti. Bunu pantolon cebinden çekip çıkarttı, arayanın kim olduğuna baktı ve yüksek sesle, "Kara Buda'nın aklında ne var, meraktayım," dedi.

Telefonu kulağına götürdü ve, "Patron, Temiz Eller Operasyonu'na dair gelişme raporu almak maksadıyla aramadığını umuyorum. Çünkü en ufak bir yol dahi kat edemedik."

Jason Washington, "Matthew," dedi, "Yirmi Altıncı Bölge'den biraz önce bir çağrı aldık. Bir saatten daha uzun bir süre önce birkaç ceset daha bulundu. Üç ölü var."

"Tanrım. Ateş Edilmiş-Ve-Atılmış'lara eklenenler mi var? Bekle, Yirmi Altı'da mı? Burası kuzeyde, Old City'de değil."

Bu haber Harris ve Rapier'ın Payne'e büyük bir merakla bakmalarına sebep oldu.

Washington, "Hayır, bunlar Old City'deki Ateş Edilmiş-Ve-Atılmış'lardan değiller," dedi. "Aslına bakılırsa, işin ilginç yanı, içlerinden ikisinin ölüm sebebini anlamak pek mümkün görünmüyor. Üçüncüsünün ağır bir travmaya yenik düşmüş gibi göründüğünü söylüyorlar. Bunun senin katilinle alakası olabilir de, olmayabilir de. Ancak Carlucci senin Temiz Eller Operasyonunun öncelikli olduğunu söylediğin için, sen de resmen çemberin içine dahil edilmiş oluyorsun."

"Olay mahalli nerede Jason?"

Payne not defterini çekip çıkarttı, temiz bir sayfa açtı ve, "Jefferson & Mascher" diye yazdı.

"Hemen yola çıkıyoruz," dedi. "Teşekkürler."

[ÜÇ]

2408 K. Mutter Sokağı, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 16.35

Ford Freestar'ın ön koltuğuna oturan Michael Floyd,

Will Curtis'in yağdan lekelenmiş FedEx şapkasının siperliğinin altından ağzı kulaklarında sırıtıyordu.

Curtis direksiyonu çevirerek minivanı kaldırımdan uzaklaştırdı. Mutter kuzeye doğru uzanan tek yönlü bir yol olduğundan, bir yukarıdaki sokağa, Cumberland'e yöneldi.

Michael, "Hayır! Hayır!" diye bağırmaya başladı.

Will frene deli gibi abandı, ikisinin bedeni de omuzlarından geçen emniyet kemeri içinde zorlandı. FedEx şapkası Michael'ın kafasından uçup aracın ön göğsüne düştü.

Michael omzunun üzerinden işaret edip, "Bu taraftan," dedi.

Curtis ön camı gösterdi. "Bu sokak tek yön."

Michael ona, söyledikleri kendisi için hiçbir anlam ifade etmiyormuşçasına baktı.

Sonra Michael, yine güneyi işaret ederek, "O bu tarafta yaşıyor!" dedi.

Curtis, *pekâlâ,* diye düşündü, *büyük olasılıkla oraya bu güne kadar sadece yürüyerek gittiği için tek bildiği yol budur.*

Eğer trafik akışı güneye doğru ilerleyen bir sokak bulana kadar etrafta dolanırsam, nerede olduğumuzu algılayamayabilir.

Oh, lanet olsun. "Bu tek yönlü bir yol muydu Memur Bey? Ama ben de tek yöne gidiyordum."

Will Curtis aracı kaldırıma çıkarttı, aynasından trafiği kontrol etti, ardından U-dönüş yapmak için direksiyonu sert bir şekilde döndürdü. Dar sokağa girebilmek için aracını bir kere geriye almak zorunda kalmıştı.

Curtis Mutter'dan, ardından da Colona Sokağı'ndan aşağıya ters yönde ilerlerken en ufak bir sorunla karşılaşmadığına şaşırdı. Tek yön Mascher Sokağı'nda doğru yönde, güneye gittiklerini keşfedince rahatladı. Ama bir blok sonra, Susquehanna Caddesi'nde, çıkmaz sokak ucuna eriştiler.

Bir parka bakıyorlardı.

Curtis navigatörüne döndü, cihaz düz gitmesini işaret ediyordu.

Michael, "Buradan," dedi.

Curtis, kuşkulu bir tavırla, "Parktan mı?" diye sordu. "Oh, Tanrı aşkına!"

Michael, "Buradan!" dedi.

Pekâlâ, lanet olsun, o bu yoldan yürüyor.

O zaman arabayı süreceğimiz yol da burası olacak.

Curtis trafiği kontrol etti, sonra Susquehanna Caddesi'nin karşısına geçti ve aracı zıplatarak kaldırıma çıkardı. Parkta boydan boya uzanan beton bir yürüyüş yolu vardı, bunu takip etti.

Michael Floyd bu seyahatten gerçekten inanılmaz derecede haz alıyor gibi görünüyordu. İlerlerlerken parka göz gezdirdi. Parkın yaklaşık dörtte üçünü geçmelerinin ardından, aniden küçük akağaç topluluğunu işaret etti.

"Gangsterler," dedi.

Curtis baktı. Orada, ağaçların gölgesinde, dört ya da beş kadar sert görünümlü genç oğlan duruyordu. Hepsinin neredeyse bedenlerinden düşecek kadar bol pantolonları, kapüşonlu eşofman üstleri ve tenis ayakkabıları vardı.

Onu dövenler bunlar olmalı.

Michael'ın irkilmesini ya da en azından saklanmasını bekledi, ancak çocuk bunun yerine camını indirdi ve punklara iki elinin orta parmağıyla birden işaret çekti.

Sonra gücü yettiğince, "Siktirin gidin orospu çocuğu gangsterler!" diye haykırdı.

Will Curtis, *Peki, şimdi ne olacak?* diye düşündü.

Şu Tourette sendromu, tabii eğer sorunu buysa, onun ölümüne yol açacak...

Orospu çocuğu gangsterlerden gelecek herhangi bir silah atışı olup olmayacağını görmek için beklemeden hızlandı.

Parkın uzak ucunda Mascher'a tekrar çıktı ve, Michael'ın işaret ettiği yönü takip ederek, dokuz blok daha güneye doğru ilerledi. Oxford'u geçti, solunda, Oxford'un güneyinde kalan bloğun Mutter Sokağı'ndaki 2400 numaralı bloğu bir şekilde andırdığını fark etti; temelde çorak fakat geriye kalan son sıra evleri içinde barındıran bir arazi.

Michael, bloğun sonunu işaret ederek, "Şurası," dedi.

Will Curtis Michael'ın parmağının gösterdiği yönü takip etti ve bloğun güneybatı köşesinde, toplamda beş ev olduğunu fark etti.

Ayrıca her yerde polis devriye arabası duruyordu.

Will Curtis, "*Şurası mı?*" diye tekrarladı.

Frene bastı ve olay mahallini inceledi.

Yanında OLAY MAHALLİ BİRİMİ yazan büyük bir kamyonet de dahil olmak üzere diğer acil durum müdahale

araçlarını ve bir dizi ağır cihazı –uzun bir yıkım vinci, büyük bir Caterpillar buldozer ve ağır hizmet damperli kamyon– gördü.

Michael, onları işaret ederek, "Vay be!" dedi.

Will yüksek sesle, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

Bir sonraki kavşakta, Jefferson Sokağı'nda, bir ekip arabası duruyordu, harici ışıklarının tümü beyaz, kırmızı ve mavi yanıp sönüyordu. Trafiğin Jefferson'a akmasını ve acil durum araçlarından uzak kalmasını sağlayacak şekilde belirli bir açıyla park edilmişti. Üniformalı bir polis aracın yanında dikilmiş trafiği yönetiyordu. FedEx kamyonetine sokaktan aşağı inerek kendisine doğru yaklaşmasını işaret etti.

Michael, "Polislerden hoşlanmam," dedi. "LeRoi'nin tabiriyle, polis demek kötü haber demektir."

Curtis ona baktı.

Bunda şaşılacak bir şey yok.

Ve yoksul kenar mahallelerde büyüyen jenerasyonların polislerden nefret etmesine de şaşmamak lazım; onların tek bildikleri, onlara tek öğretilen şey bu.

Sonra Will, LeRoi'yi bulmaları durumunda, Michael'ı ne yapacağını hiç düşünmediğini fark etti.

LeRoi'yi ortadan kaldırdığımı görmesine izin veremem. Michael bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı.

Çocuğun olanlardan alması gereken tek ders şu: Kötü bir şey yaparsan, bedeli ağır olur

Lanet olsun. Bunu çözmem lazım.

Will Curtis uzandı, aracın göğsünde duran FedEx şap-

kasını kapıp oğlanın kafasına geçirdi.

"Bu senin polisten saklanmana yardımcı olacaktır Michael."

Michael şöyle bir düşündü, sonra başını tek bir kez salladı.

Kavşağa yaklaşırlarken, trafik polisi araca dönmesi için işaret etti. Curtis de öyle yaptı ve herhangi bir göz temasına girmekten kaçındı.

Michael birden bire avazı çıktığınca bağırdı: "Polislerden hoşlanmam orospu çocuğu!"

Curtis, "Michael!" diye haykırdı.

Aynasına göz attı ve polisin araca baktığını gördü, ancak kısa bir süre sonra tekrar dönüp trafiği yönlendirmeye başladı.

Polis bunu işitmiş olsa bile, büyük olasılıkla böyle bir şeyi ilk kez yaşamıyordur.

En azından çocuk ona orta parmağıyla işaret filan da yapmadı.

Curtis, kalbi deli gibi çarparak, başını salladı.

Bu sefer çok yaklaşmıştım...

Artık Jefferson'ın ilerisindeki bir sonraki kavşağı, Hancock Sokağı'nı işaret eden Michael'a baktı.

Köşedeki, dışı tahta çakılarak kapatılan eski evi işaret ederek, "LeRoi'nin evi bu!" dedi. "Ahşap pencereleri var."

Ve evin hemen arkasında, Curtis birisinin köşeden etrafa bakındığını fark etti.

İlerledi, köşeye geldiklerinde, Curtis orada birden fazla

insan olduğunu gördü. Dışı çakılan tahtalarla kapatılan evin arkasındaki dar sokakta üç genç zenci adam dikiliyordu. İçlerinden biri inanılmaz derecede iri, mahzun gözlü ve kırpık keçi sakallıydı.

Michael heyecanlı bir tavırla, "Ve işte LeRoi orada!" dedi.

Pekâlâ, sorsunda.

Burada dikilmiş, polislerin orada, olay mahallinde yaptıkları çalışmaları izliyor. Sadece gözden uzakta kalmaya çalışıyor

Polislerin de olay mahallinden sadece elli metre kadar uzakta bir kaçağın yaşadığından haberleri dahi yok.

İyi ama nasıl olsun ki? Bu şehirde o kadar çok sayıda punk var ki, hepsinin takibini yapmak imkânsız.

Michael aniden hareketlendi, tekrar penceresini olabildiğince indirdi. Kafasını dışarı uzattı, şapka arabanın cam çerçevesine vurdu ve döşeme tahtasına düştü.

Michael, sağ yumruğunu havaya kaldırarak, "Bana bak LeRoi!" diye bağırdı. "*Arabadayım* orospu çocuğu!"

LeRoi Cheatham bir an için hazırlıksız yakalandı. On iki yaşındaki yeğeninin FedEx dağıtım aracından dışarı bu şekilde sarktığını ve gücünün yettiğince ismini haykırdığını gördüğünde ne tür bir tepki vermesi gerektiğini o an bilemedi. Özellikle de sadece bir blok kadar ötede, kim bilir çok sayıda polis varken.

Ancak LeRoi 'yle birlikte dikilen diğer iki genç punkın

kavrama yetileri çok daha gelişmişti. Bir anda Hancock Sokağı'nın karşısına doğru koşarak sıvıştılar ve terk edilmiş arazide kendiliğinden yetişen yabani, muazzam, gür çalılar arasında gözden kayboldular.

Curtis, LeRoi'nin arkadaşlarını kaçarken seyrettiğini gördü. Sonra LeRoi tekrar kamyonete, ardından da çalılara baktı. LeRoi arkadaşlarını takip etmek için Hancock Sokağı'nın karşısına geçerken, Curtis büyük kare zarfı arabanın ön camına doğru kaldırdı ve bunun ona geldiğini hareketleriyle ifade etmeye çalıştı.

Bu işe yaramadı. LeRoi yürümeye devam etti.

Curtis kamyoneti Hancock'a çevirip çatlak kaldırımda sürerken, "Michael," dedi, "dayına bir paketinin olduğunu söyle."

Michael haykırdı, "Bir paketin var LeRoi!"

LeRoi yavaşladı ve omzunun üzerinden tedbirli bir şekilde baktı.

Curtis, kamyoneti dar yolda durdurup park ederek, zarfı tekrar salladı. Penceresini indirdi ve yüksek bir sesle, "Bu benim sizi bulmak için son çabam. Eğer imzanızı almazsam, çek bugün geri gidecek!"

Paradan bahsedilir edilmez, LeRoi'nin yüz ifadesi değişti.

LeRoi Cheatham tekrar dar sokağa doğru dönerken, Curtis gömleğinin altındaki Glock'unu yokladı, sonra sürücü kapısını açtı. Michael'ın kapısına doğru dolandı ve onu da açtı.

Michael, "Ne oldu?" diye sordu.

Curtis nakit para tomarından bir onluk çıkarttı ve bunu LeRoi'nin yaklaşışını seyreden Michael'a gösterdi.

Curtis, "Sen gözcü ne demek, biliyor musun?" diye sordu.

Michael, "Polislere karşı mı?" dedi. Sonra başıyla onayladı. "Evet. LeRoi bana polis görüp görmediğimi söylemem için para veriyor."

Curtis, onluğu katlayıp çocuğa vererek, "Doğru," dedi. "Git ve köşede dikil ve bu tarafa gelen herhangi bir polis olduğunda bana bildir. Burada işimiz bittiğinde gelip seni haberdar edeceğim."

Michael başını sallayarak onayladı, parayı aldı ve koşturarak Jefferson Sokağı'na gitti.

Will Curtis tam arkasına dönmüştü ki, LeRoi Cheatham'ın kamyonetin önünden dolanıp yaklaştığını gördü.

LeRoi, ona sertçe bakarak, "Şu çek saçmalığı da ne?" dedi.

Curtis, *Bu gözler gerçekten de ciddi derecede kan çanağına dönmüş,* diye düşündü.

Acaba ne aldı?

"Siz LeRoi Cheatham'sınız, öyle değil mi?"

"Kesinlikle doğru." Başını bir kez sallayarak onayladı.

Demek ki Michael baş sallamayı ondan öğrenmiş.

"Resmi bir kimlik görmek zorundayım..."

Curtis'e iğrenen gözlerle bakarken, "*Lanet olsun* adamım," dedi. Sonra döndü ve arkasına, sokağa tükürdü. Tek-

rar Curtis'e döndü. Pantolonunun ön ceplerini kurcalarken, "Sadece bana şu lanet olası çeki ver," dedi.

Curtis, Shauna Mays'in zarfta para olmadığını fark ettiğinde ne düşündüğünü anımsadı. Curtis bu kez söyleyeceklerini Glock'unu kemerinin altından çekip LeRoi'nin göğsüne nişan alınca dile getirdi.

"Tabii. İşte gerçek çekin."

Sonra tetiğe asıldı. İki kez.

LeRoi dar sokağa sırt üstü devrildi.

Bu olayın üzerinden daha otuz saniye geçmeden, Michael Floyd koşarak döndü ve "Polis!" diye seslendi.

Curtis ılık tabancayı tekrar gömleğinin altına yerleştirerek gidip oğlanın önünü kesti. Zarfı yırtıp açtı ve LeRoi'nin Aranıyor kâğıdını çıkardı.

Michael etrafına bakındı.

"Kim vuruldu?" diye sordu. "LeRoi nerede?"

Curtis, "Arka sokakta," dedi. "Ama sen oraya gitme."

Curtis Aranıyor kâğıdını kamyonetin penceresine iliştirdi, sonra FedEx tükenmez kalemini aldı ve arkasına "Lex Talionis, Üçüncü & Arch Kesişimi, Old City, $10,000 ödül" diye yazdı. Bunu Michael'a verdi.

"Bunu annene ver. Ve polisler her ne derse onu yap. Polisler iyi insanlardır. Seni muhakkak evine geri götüreceklerdir. Tamam mı?"

Michael Floyd, kafası karışmış bir halde, kâğıdı alıp LeRoi dayısının resmine baktı. Kısa bir süre sonra, en son adresi işaret etti.

"Benim evim," dedi.

"Doğru Michael. Bu LeRoi'nin orada yaşadığı günlerden kalma. Bu kâğıt onun çok kötü şeyler yaptığını yazıyor. Ve insanın kötülük yaptığında, cezalandırılması gerekiyor." Curtis oğlanın söylenenleri anlaması için kısa süreliğine sustu.

"Annem de öyle söylüyor." Oğlan hâlâ kâğıda bakıyordu. "İşte bu yüzden LeRoi burada yaşıyor."

"Sen iyi birisi ol Michael."

Michael Floyd kafasını kaldırıp Will Curtis'e baktı, sonra omzunu silkti ve başını bir kez sallayarak onayladı.

Will Curtis iki blok kuzeye doğru ilerlemişken, LeRoi Cheatham'ın cesedinin yattığı yerden gelen sirenleri işitti.

Nabzı deli gibi atıyordu, hemen aracını durdurdu ve dışarı çıktı. Ön kapılardaki arkası mıknatıslı FedEx armalarını çekip çıkardı, ardından da bunları arka taşıma alanındaki yer paspasının altına sakladı. Arabaya binip FedEx üniformasının gömleğini kapatması için kot ceketini sırtına geçirdi, arabayı sürmeye başlarken düğmelerini yukarı kadar iliklediği.

Cecil Moore Caddesi'nde sola döndü, hâlâ alarmları işitebiliyordu, aklına diğer bir fikir geldi. İki blok sonra, İkinci Cadde'ye döndü ve aynı yolu yeni Schmidt Bira Fabrikası eğlence kompleksiyle birleştiği beşinci blok sonuna kadar takip etti.

Elinden geldiğince sakin bir tavırla, kamyonetini parka girmek için kırmızı trafik ışığında bekleyen diğer araçların

arasına çekti.

Trafik ışığı yeşile döndü. Ancak sıradaki araçların kırmızı stop lambaları uçarak gelen bir polis arabasını beklerken yanmaya devam etti; bu ön camının hemen arka hizasında, tepesinde acil durum ışıkları yanıp sönen, işaretsiz gri bir Ford Sedan'dı.

Beş dakika sonra, Will Curtis aracını bir çift spor aracın arasına park etmiş, kompleksin büyük boy ekranlı sinema salonuna doğru yürümeye başlamıştı.

[DÖRT]

G. Altmışıncı ve Catherine Sokağı Kesişimi, Philadelphia Pazar, 1 Kasım, 17.01

Hayal kırıklığına uğrayan H. Rapp Badde Jr. Kent Girişim Fonu'na kayıtlı siyah Range Rover'ının direksiyonunun gerisinde, Altmışıncı Sokak'ta hızlı bir U dönüş yaparak lastiklerini cayırdattı, Batı Philadelphia kampanyasının merkezi olarak kullanılan kiralık sıra evin önündeki kaldırıma park etti.

Buraya gelmek ne kadar da uzun sürdü. Aslına bakılırsa burada olmayı gerçek anlamda istemiyorum.

Belediye Meclis Üyesi Badde, kamuoyu ofislerinde ça-

lışanlarla arasına en az iki kademe bırakmaya özen gösterirdi. Bu kademeler ve ayrımlar ona büyük bir ayrıcalık sağlıyordu. Bu yüzden ofisleri ziyaret edip işçi arılarıyla tanıştığında, ona Philadelphia Belediye Binası olarak adlandırılan kutsal tapmaktan aşağı inen muktedir kişi gözüyle bakılmıştı.

Daha da önemlisi, ayrım seviyeleri politikacının bir şeyler sürekli olarak ters gittiğinde kıçını korumasına da yardımcı oluyordu. Badde'nin düşük düzeyli, kanun dışı davranışların tümünden haberdar olduğuna dair geniş bir inanç vardı, ki bu da kolayca ve makul bir şekilde "iyi niyetli ancak maalesef aşırı istekli bir kampanya gönüllüsünün" üzerine atılabilirdi.

Her halükârda, kampanya genel merkezine gitmenin aradaki bu korunma katmanını etkin bir şekilde ortadan kaldırdığını, dolayısıyla dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Yapmak istediği son şey, medyanın "Ne biliyorsunuz ve bunu ne zaman öğrendiniz?" türünden sorularını yanıtlamaktı.

Buna rağmen, Roger Wynne arayınca –"Olan bitenleri görmek ve yüzümüze bir tokat gibi inmeden önce şu Kareem konusuyla ilgilenmek için hemen buraya gelmen lazım"– hiç düşünmeksizin kendini dışarı atmıştı.

Kasabanın diğer ucuna yeterince hızlı ulaşamamıştı.

Hops Haus Kulesi'nden çıkması dahi inanılmaz derecede zor olmuştu.

Birincisi, Janelle Harper'ı telefonundaki kişinin kendisine bağırarak birisinin öldürüldüğünü söylemediğine, onun

böyle bir şey işitmediğine, kendisinin de dışarı bu kadar aceleyle çıkma sebebinin karısını ya da diğer bir kadını görmek olmadığına iknaya çalışmak zorunda kalmıştı.

Her iki konuda da onu ikna etmekte kesinlikle başarılı olamamıştı.

Sonra, Range Rover'ına binmeden önce, üç asansörden birine binip binanın göbeğindeki çok katlı park alanına inmek için sanki asırlar boyu beklemek, ardından, sokak seviyesine ulaşana kadar, lüks spor arabaya kim bilir kaç tur attırmak zorunda kalmıştı. Ve sonra metal, üstten inen güvenli kapısının *klink-klank-klink* sesleriyle yukarı kalkmasını ve yolu açmasını beklemek mecburiyetinde kalmıştı.

Kapıya tutturulan levha sürücülere dışarı çıkmadan önce kapının tamamen açılmasını beklemelerini söylüyordu. Fakat Badde, kendini beğenmiş bir tavırla çıldırtıcı derecede uzun süre bekledikten sonra, aracın alçalmasına sebep olan havalı süspansiyonu harekete geçirmişti. Ve kapının dibindeki lastik contanın yüksekliği arabanın geçişine elverir elvermez, gaz pedalına basmıştı.

Daha sonra kullanmak zorunda kaldığı frenler yaşanan gecikmenin sebeplerinden diğerleriydi.

Philadelphia'nın en doğusundan –Delaware Nehri, Hops Haus kompleksinden sadece birkaç blok ötedeydi– batısına gelmek için sadece on kilometre gitmek yeterliydi. Ama günlerden pazardı. Bu da pazar sürücülerinin meydanlara çıktıkları anlamına gelmekteydi ve hiçbirinin acelesi yoktu. Bu aynı zamanda pazar yayalarının da dışarıda ol-

dukları anlamını taşıyordu, ki bunlara yaya geçitlerini uygun zamanlarda kullanma anlayışları görünüşte gelişmemiş Kardeşçe Sevgi Şehri turistleri de dahildi.

Badde kendisini bu insanların hepsinin eğitimlerine yardım etmeye mecbur hissetmiş, Range Rover'ın sesi inanılmaz derecede yüksek İngiliz kornasına özgürce basmıştı.

Vine Sokağı Otobanı'na girdikten sonra kornanın da bir faydası kalmamış, yol tamiratından dolayı dur kalklardan kaynaklanan sıkışık trafiğe takılmıştı. Fakat Roger Wynne ile özel görüşmeden önce, böyle yavaş yavaş ilerlemek ona düşünme zamanı bırakmıştı.

Badde'nin asıl endişelendiği nokta, "Kareem Abdul-Qaadir / Kenny Jones durumu"nun o sabahın çok erken bir saatinde, Kenny onu Cehenneme Git telefonundan arayıp otuz bin dolarını gasp etmeyi deneyince, inanılmaz derecede alevlenmiş olmasıydı.

Sonra, Kenny öğle saatinin hemen ardından arayıp haykırarak Reggie'nin öldürüldüğünü söylediğinde, her şey çok daha berbat ve uğursuz bir hal aldı.

Jan Harper bunu işittikten sonra, Rapp Cehenneme Git telefonuyla birlikte dairenin balkonuna çıkmak zorunda kalmış ve kayar kapıyı ardından kapatmıştı.

"Tamam Kenny. Bana olan biteni anlat," demişti.

"Reggie öldü!" yanıtını almıştı.

"Bunu ilk ifadende de oldukça net bir şekilde dile getirdin. Nasıl oldu?"

"Jack beni aradı ve eve polisin geldiğini söyledi. Öl-

dürülen insanların götürüldükleri yer her neresiyse oraya gitmek zorunda kalmış..."

Badde, "Tıbbi Tetkikçi Ofisi," diye araya girdi.

"Evet, işte orası. Oraya gitmek zorunda kalmış, ölenin Reggie olup olmadığını teşhis etmiş. Oymuş. Ve Jack onun fena şekilde dövüldüğünü belirtti. Ve ardından da boğularak öldürülmüş."

Badde, sözlerini içtenmiş gibi göstermeye çalışarak, "Üzgünüm Kenny," dedi.

"Ve şimdi de benim peşime düşecekler adamım!"

"Beni dinle Kenny..."

"Rapp, aynısını bana da yapacaklar!"

"Kenny..."

"O paraya inanılmaz derecede ihtiyacım var adamım! Ve bedel şimdi otuz beş oldu."

Badde, *Otuz beş bin dolar mı?* diye düşündü. *Lanet olsun!*

"Senin bunun en fazla otuz olduğunu söylediğini anımsıyorum!"

"Öyleydi. Şimdi ek faiz yüklediler. Ve bir de Reggie'yle uğraşmak zorunda kaldıkları için ceza bedeli de istediler."

"Şimdi neredesin?"

"Batı Philadelphia'da."

"Paraya ne zaman ihtiyacın var?"

"Dün diyebiliriz."

Badde tüm bunları uzunca bir süre düşünmüş, ardın-

dan, "Beni büyük bir dikkatle dinle Kenny. Ben parayı toparlama çalışmalarına başlayacağım. Sen orada, gözlerden uzakta kal," demişti.

Ve işte Badde, Roger Wynne'yi o zaman aramaya çalışmıştı. Wynne'ye Kenny'nin o eski evin bodrumundan dışarı çıkmadığından emin olmasını söylemeyi planlamıştı. Ancak Wynne'nin telesekreterine bağlanmış, onunla konuşmak yerine kısa bir mesaj bırakmıştı: "Beni hemen ara. Çok önemli."

Ve sonra Badde eski bir dostunu aramış, kolayca ele geçirilebilecek bir kaçağın şu anda nerede olduğunu bildiğini, lanet olası herifi alaşağı ederek on bin papel kazanmakla ilgilenebilecek bir arkadaşının olup olmadığını sormuştu.

Vine'daki trafik sonunda Schuylkill Otobanı'nda açıldı, Badde Walnut Sokağı'nı takip etti. Pennsylvania Üniversitesi kampusünün kalbinden geçti –önünde gezinerek gecikmesine sebep olan öğrencilere korna çaldı– ve aynı yolu Güney Altmışıncı'ya kadar takip etti. Burada Altmışıncı'ya döndü ve yolu Catharine Sokağı'yla kesişene kadar tam on dört blok boyunca takip etti.

Batı Philadelphia kampanya genel merkezi bu kesişimin kuzey doğu köşesindeydi, doğrudan sokağın karşısındaki cenaze evine bakıyordu.

Bu muhitteki sıra evler oldukça büyüktüler; dört ya da beş yatak odalı, üç katlı, toplamda iki yüz seksen metrekareye ulaşan yapılar. Geniş, çift yönlü sokaktan ve ağaçlarla çevrili kaldırımdan uzağa yapılandırılmışlardı. Her birisinin

ahşap ön verandaya uzanan iki basamakla birleşen beton bir patikası vardı. Evler oldukça iyi muhafaza edilmişlerdi, bahçeleri de çoğunlukla bakımlıydı.

Badde motoru kapatıp kampanya evine baktığında, Roger Wynne'nin çoktan uzun patikanın ucundaki basamaklardan aşağı inmeye başladığını fark etti. Arkasındaki veranda tırabzanlarına bir kampanya posteri tutturulmuştu: PHILADELPHIA'YI İLERİ GÖTÜRELİM – BELEDİYE BAŞKANLIĞI İÇİN RAPP BADDE'YE OY VERİN.

Wynne –kısa boylu, tıknaz, genel anlamda kel, otuz yaşında, üzerinde kot pantolon, siyah tişörtün üzerine geçirilmiş sarımsı kahverengi örgü bir süveter, siyah çorap ve yine kahverengi parmak ucu açık sandalet olan bir adamdı– sol avucunda tuttuğu pipoyu derin derin içine çekerken, oldukça endişeli görünüyordu.

Badde, Wynne'yi Pennsylvania Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi dersi verirken kolayca gözünün önüne getirebileceğini düşündü. Wynne bunu makam uğruna verilen savaştan sıkılana kadar yapmış, ardından bir yandan Philadelphia Üniversitesi'nde yarı zamanlı eğitmenliğe devam ederken diğer yandan Rapp Badde için "siyasi danışman" olarak çalışmaya başlamıştı. Badde Wynne'den, onun kendi kendisinden etkilendiği kadar etkilenmemiş, fakat Rapp'in türel oylarının artmasına ve tartışmaya açık olanları sessiz tutmaya yardımcı olan birtakım amaçlara hizmet ettiğini hissetmişti.

Wynne, Badde'ye elini uzatırken, piposunu dişlerinin arasından çekip aldı.

"Seni gördüğüme sevindim Rapp," dedi. "Bunca yolu gelmen gerektiği için üzgünüm."

Badde adamın elini sıktı ve, "Araba kullanmak için inanılmaz derecede lanet bir gün. Ama sen konunun önemli olduğunu söyledin."

Wynne piposundan iki derin nefes çekerek başıyla onayladı. "Sana bunu göstersem iyi olacak."

Badde onu, Catherine Sokağı üzerindeki evin yanına doğru uzanan patika boyunca takip etti. Orada, üzerinde başka bir Badde kampanya posteri bulunan diğer bir ahşap kapı mevcuttu. Badde bunun bodrum katına açılan diğer bir giriş olduğunu biliyordu; öteki giriş evin içinde, üst kata çıkan merdivenlerin hemen altındaydı.

Wynne kapının kilidini açtı, içeri girdi ve ışığı yaktı. Badde de onu takip etti ve Wynne'nin ona göstermek istediği şeyi hemen o dakika fark etti.

Kenny'nin yatak odası ve ofisi olarak düzenlediği bodrum katı tamamen talan edilmişti. Döşek ters dönmüştü. Eski ahşap masa yana yatırılmıştı. Ve paslı, yamru yumru metalden yapılma, dört çekmeceli üç dolabın hepsi bir güzel yağmalanmıştı. Çekmecelerden bazılarında hâlâ birtakım kâğıt ve dosyalar mevcuttu, ancak çoğu boştu.

Badde "Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

Wynne piposundan bir nefes aldı, sonra "Son yirmi dört saat içinde bir zamanda. Dün, öğlen yemeğinin ardından buraya geldiğimde her şey normaldi," diye karşılık verirken dumanı dışarı bıraktı.

"Tam zamanını bilmiyor musun? Büyük bir gürültü yaşanmış olmalı."

"Telefonda sana, buraya senin telesekreterdeki notunu işitene kadar gelmediğimi söyledim. İşte, gecikme de bundan kaynaklandı."

Badde'ye baktı ve öfkelendiğini gördü.

Roger Wynne piposundan iki derin nefes daha çekti.

Sonra o da sinirlendi.

"Ne oluyor Rapp? Dün gece cadılar bayramıydı ve Philadelphia Üniversitesi'nde büyük bir parti vardı. Ben orada yaşıyorum. Bir mahkûm, ya da o moron Kareem'i sürekli olarak gözetim altında tutan lanet olası bir gardiyan değilim. Onu bana ilk olarak getirdiğinde, adamın burada kalması fikrinden hiç hoşlanmamıştım. Ama sen bunun siyasi açıdan önemli bir yardım olacağını ve onun bodrum katta kalmasının uygun düşeceğini söyledin. Ve ben de mecburen hemfikir oldum. Ki, tabii ki, şu anda bundan pişmanım."

Roger Wynne bunun hemen ardından elini sallayarak mahvolan odayı gösterdi. "Bunun olacağını nereden bilebilirdim ki?"

Badde ona baktı, sonra altüst olmuş odaya göz gezdirdi ve yüksek sesle iç çekti.

"Tamam Roger, hasar ne kadar?" Dosya çekmecelerini işaret etti. "Bunlarda ne vardı?"

"Çoğu Kareem'in kendi tuttuğu, içlerinde topladığı oyların sahiplerinin isimlerinin listelendiği kayıtlardı. Ayrıca bu seçmenlerin posta yoluyla verecekleri oy pusulaları da

ondaydı. Bu kadar çok sayıda pusula topladığını gördüğümde neredeyse küçük dilimi yutuyordum. Bunu hiç dillendirmemişti. Sadece bunları bana gösterdi, bu kadarını başarma sebebinin çalışkanlığı olduğunu ifade etti ve bunun için senin onu ödüllendireceğini söyledi."

Badde "ödül" kelimesini işitir işitmez kaşlarını kaldırdı.

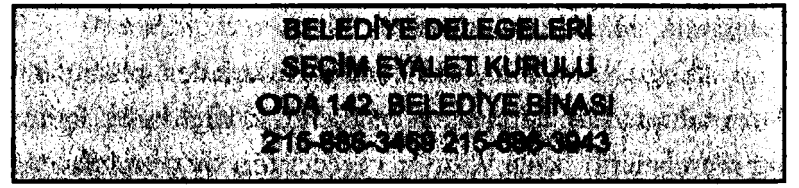
Kafamda sana uygun bir ödül var Kenny.

Sadece büyük olasılıkla bu senin aklından geçen şey değil.

Wynne sözlerine devam etti: "Dolayısıyla, bir gün, o Unutulmuş Seçmen Girişimi olarak adlandırılan "oy avcılığını" yapmaya gittiğinde, buraya geldim. Etrafı biraz kolaçan ettim ve kayıtların tümüne eriştim. Kapı kapı dolaşmanın yanı sıra, huzurevlerine gitmiş ve seçmenleri grup halinde kayda almış. Sonra da bakımevlerine geçmiş."

Badde tabii ki bunu daha önceden biliyordu, ama bir şey söylemedi. "Gerçekten mi? Pekâlâ, olaya geniş bir perspektiften baktığı için ona hak ettiği beğeniyi göstermelisin."

Badde ilerledi ve resm görünümlü bir formu metal dosya çekmecelerinin birinden çekip çıkarttı. Antet, Philadelphia Belediyesi'nin armasına çok benziyor, üzerinde de şunlar yazıyordu:

Kâğıttaki ilk satır şuydu: "Postayla Oy Verme Başvurusu & Şartları."

Daha da aşağılara doğru okudu ve "eşil oy hakkı" gereksinimlerini gördü: *Eğer özürlü ya da altmış beş ve üstü yaşta bir seçmenseniz VE ulaşılmaz bir oy verme mahalline verilmişseniz, Eşil Oy'la oy kullanma hakkına sahipsiniz.*

Badde kafasını kaldırıp Wynne'ye baktı ve, "Ve bu lanet herifin hakkını ben de veriyorum. Büyük olasılıkla sistem tarafından unutulan seçmen gruplarını bulup çıkarmış. Pekâlâ... en azından bir kısmını."

Wynne omzunu silkti ve sözlerine devam etti: "Sonra, birkaç hafta önce, sokağın karşısındaki Harvey Wilson..."

Badde ilk başta kafasını salladı ancak sonrasında bu ismi hatırladı: "Şu cenaze levazımcısı mı?"

Wynne başını sallayarak onayladı. "Gelip deli gibi kapıyı yumrukladı. Kenny'yi cenaze evindeki ofisinde yakaladığını söyledi."

"Oradan ne çalıyormuş? Uyuşturucu mu? Onlarda uyuşturucu var mı?"

Wynne başını salladı. "Uyuşturucu filan değil. Zaten Wilson da onun aslına bakılırsa hiçbir şey çalmadığını söyledi. En azından Wilson açısından gerçek manada değeri olmayan şeyleri, sadece kayıtları almıştı. Ancak Wilson Kenny'nin elini kolunu sallayarak sanki kendi evindeymişçesine ofisine girmesi fikrinden rahatsız oldu, benden onu oradan uzak tutmamı istedi."

"Pekâlâ, Kenny'nin orada ne işi varmış?"

"Dosyaları karıştırırken yakalanmış."

"Neden?"

"Düzenli bir şekilde Wilson'ın yakın tarihlerde ölen müşterilerinin isimlerini ve adreslerini kopyalıyormuş."

"Ölülerin kimlik bilgilerini mi çalıyormuş?"

Wynne başını sallayarak onayladı. "O ölülerden hiçbirisi bu durumdan şikâyetçi olmaz. Eğer belediye bu insanların öldüklerinden haberdar olmadan onların adlarına postayla oy kullanma talebinde bulunabilseydi –bu tür bürokratik süreçlerin ne kadar karışık ve uzun süre alan uygulamalar olduğunu sen de bilirsin– o zaman elindekilerden çok daha sessiz seçmenleri olurdu."

Badde sırıttı. "Zekice. O budaladan böyle bir şey yapacağını kesinlikle beklemezdik."

Wynne başıyla onayladı. "Evet. Ve onca hatasına rağmen –ki bunlar sayıca çoktu– Kareem detaylar konusunda çok titizdi. Bunun sebebi belki de çok fazla zamanının olmasıydı. Her şeyi kayda alıp dosyaladı."

Badde tepetaklak çevrilmiş dosya dolaplarını işaret etti. "Ve hepsini de beraberinde götürdü," dedi.

"Doğruyu söylemek gerekirse, kayıtlar onda olduğu sürece, makama seçilmiş olman durumunda..."

Badde, hafif bir Fransız aksanıyla, otoriter bir şekilde, "Bu tabii ki *faint plea* olur," dedi.

Wynne piposunu tüttürürken başını hafifçe yana eğdi. "Bir ne?"

"Bilirsin işte, *faint plea;* Fransızcada 'inek ağıldan kaçtı' ya da "ok yaydan çıktı bir kere"nin ifade ediliş şekli. Her şey olup bitti ve bunun geri dönüşü de olamaz."

Wynne, "Yani *oldu bitti* demek istiyorsun," dedi. "Tamamlanmış bir olay."

Badde, "İşte söylemek istediğim bu," dedi.

Wynne, Badde'nin yaptığı düzeltmeden dolayı hiç de rahatsız olmadığını fark etti.

Wynne, "Her neyse," dedi, "eğer birileri bu formları Belediye Binasından ya da başka hangi cehennemdeyseler oradan çekip çıkarırsa, aynı posta adresinden gelen aynı türden imzaya oldukça fazla rastlayacaklar."

Birbirlerine uzun uzun baktılar.

Wynne, "Ve sonra," diye sözlerine devam etti, "bu artık bir *oldu bitti* olmaktan çıkacak, çünkü eğer ortada bir seçmen sahtekarlığı varsa, bu işe mahkemeler karışacak. Ve sonra..."

Badde çıkarım karşısında başını yavaşça salladı.

Şöyle dedi: "Ve sen Kenny'nin, yani Kareem'in, her nasıl adlandırmak istiyorsan onun formları elinde tuttuğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Senin siyaset danışmanın olarak, adımlarımızı sanki formlar ondaymış gibi atmamızın önemli olduğunu düşünüyorum. O, ya da daha da tehlikeli birisi ..."

Belediye Meclis Üyesi H. Rapp Badde derin bir nefes aldı, ardından da bunu yavaşça bıraktı.

Sonra pantolon cebindeki telefonu çaldı, Badde, Ce-

henneme Git telefonunu büyük bir hızla kaptı. Ama ekrana baktığında hiçbir şey göremedi.

Ve cebinden yükselen zil sesi hâlâ devam ediyordu.

Diğer lanet olası telefon.

Nihayet Cehenneme Git telefonum değil.

Telefonları değiştirdi, sonra arayanın kim olduğuna baktı.

Jan ne istiyor?

Telefonu, "Ne var tatlım?" diye yanıtladı.

Gelen kadın sesi, "Lanet olsun Rapp, sana Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki'yle benim haberim dışında bir şey yapmamanı sanırım söylemiştim," dedi.

O-ooo. Kötü bir ses tonu.

Öfkelenmenin de ötesinde.

Şimdi anlamam gereken şey, ondan habersiz ne yaptığım.

Bu liste sonsuza kadar uzayabilir.

"Özür dilerim tatlım. Fakat..."

"Bana 'tatlım' filan deyip durma Rapp. Şu nakliye elemanı konusu da ne?"

Rapp, "Nakliyeci mi?" diye tekrarladı.

"Evet, bizi kaynar suyun içerisine atan şu adam."

"Ne nakliyecisi?"

"Görünüşe bakılırsa, Konut ve Kentsel Gelişim Komitesi ve Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki de yeni nakliyeci olduğunu söyleyen birisi var. Benim işe almadığım birisi ve sanırım bu işin başına sen beni getirmiş-

tin."

"Yaptım. Yani, yapmadım. Demek istediğim, kimseyi işe filan almadım. Ve bu işin başına da seni getirdim tatlım."

"Şu 'tatlım' saçmalığını kes Rapp. Nerede ve kiminle birlikte olduğunu biliyorum."

Badde biraz sinirli bir şekilde, "Batı Philadelphia merkezdeyim," dedi. "Wynne ile konuşmak ister misin?"

Kendini beğenmiş bir tavırla gülümseyerek Roger Wynne'ye baktı.

Jan şöyle dedi: "Konuyu değiştirme Rapp. Burada başımız belada."

H. Rapp Badde Jr. boş dosya dolaplarına baktı ve *Tatlım, bir bilseydin...* diye aklından geçirdi.

VIII

[BİR]

Jefferson ve Mascher Sokakları Kesişimi, Philadelphia
Pazar, 1 Kasım, 17.12

Girard Caddesi'nden aşağı hızlanarak inen Komiser Muavini Matt Payne, Schmidt'in Birahanesini geçer geçmez, hemen Hops Haus kompleksinden evvel, üzeri yazısız, gri, dört çeker Ford Crown Victoria Polis Yol Kesme Aracıyla lastiklerini cayırdatarak sola, Howard Sokağı'na doğru sert bir dönüş yaptı.

Birkaç dakika evvel, Jason Washington aramış, sadece Batı Liberties olay mahallindeki üç ölüyü değil, bunun yanı sıra bir blok kadar öteden diğer bir silah sesinin işitildiğini raporlayan bir mavi gömleklinin mesajını da Payne'e raporlamıştı.

Matt gaz pedalını kökledi.

Gözünün köşesinden, dikiz aynasında yaptığı manevranın Onbaşı Kerry Rapier'ın sağ arka kapıya doğru savrulmasına sebep olduğunu gördü.

Rapier, "Hey, Mareşal," dedi, ses tonu sıradandı, "belki arabayı biraz daha sakin kullanmak istersin?"

Dedektif Tony Harris kıkırdadı.

Payne, arabanın yönünü düzeltmek için direksiyonu çevirirken, "Bu bir tank Kerry," diye karşılık verdi. Sonra, araç düz gitmeye başlayınca, gaz pedalına daha da fazla bastı ve motor inledi. "Güçlü bir metal. Büyük demir V-8 blok. Ve araç arkadan çekişli olmadığı sürece orada yaptığımız türden bir dönüş kesinlikle yapamazsın. Porsche'm gibi çevik değil, fakat 911'imle Takip Müdahale Tekniği'ne kesinlikle girişmezdim. Bu araçlar bu tür dönüşlere dayanacak tarzda tasarlanmışlar."

Rapier Takip Müdahale Tekniği'nin temelde taktiksel bir sıkıştırma olduğunu biliyordu. Bir Takip Müdahale Tekniğinde, Polis Yol Kesme Aracı kovalanan aracın kıçına vurur, dolayısıyla aracın sürücüsü kontrolü aniden kaybeder, ya yana doğru yönelir, ya da durana kadar deli gibi kendi etrafında dönmeye başlardı.

Rapier, "Senin arabalarla meşgul olma tarzına uygun şekilde yapılandırılmamış," diye yanıtladı. "Art arda çok sayıda hoş spor arabalar aldığını duydum."

Harris tekrar kıkırdadı. "Seni ezip geçti Matt. Bu arada, 911'inden ne haber? Bu aylar önceydi."

Payne, "Sigorta dispajör uzlaştırması olarak bilinen bir arafa saplanmış bekliyor," dedi. "Sigorta şirketlerinden nefret ederim. Lanet herifler onu yenilemem için gereken çeki yazmak istemiyorlar. Onu bir daha geri alabilir miyim, bil-

miyorum. Dolayısıyla, ateş edilip atılmışlara kafa patlatarak masa başında zaman öldürürken, polislere yarım düzine kadar işaretsiz aracın geri gideceğini öğrendim –bunlar Kamu Güvenlik Teşkilatı'ndan Yüksek Rütbelileri Koruma Kurumu'na ödünç verilmiş– ve elimdekinin transfer kâğıdını yakın gelecek için 'yanlış yere koymayı' başardım."

Harris sırıttı. "Güzel hareket. İçlerinden birinin kayıp olduğunu anlamak federallerin uzun zamanını alacak."

"Evet, vicdanım da rahat. Bütçe kesintilerine şükürler olsun, elimizde yeterince araç yok ve en azından bunu iyi değerlendiriyoruz. Evraklar diğer beşinin parka çekildiğini, ya depolandıklarını ya da 'olası yüksek değerli hedef'e ayrıldıklarını gösterdi."

Harris, "Ki tüm bunların tercümesi," dedi, "Güvenlik Departmanı altındaki devlet dairelerinden birinin dikkatli olduğu imajını vermek için, Birleşik Devletler Hazinesi ya da Federal Rezervleri ileri geri hareketlerle dışarıdan sallayıp boşaltıyorlar."

"Kesinlikle."

Kerry Rapier konuşmaya devam etti: "Siz bunların neredeyse dinozorlaşmaya başladıklarını biliyor muydunuz? Ford, Crown Vic'leri artık üretmeyecek. Crown Vic'lerin olmaması demek, Crown Vic Polis Yol Kesme araçlarının da olmaması demek. Hepsi de sağlamlaştırılıp güçlendirilmiş Ford Taurus'larla değiştirilecek."

Payne, sahte bir iç çekişle, "Ne? Tıpkı Impala devriye araçlarımız gibi püf desen uçacak türden bir V-6 önden çe-

kişliyle mi!" dedi. "Dehşet bir durum! Sen Onbaşı Rapier, polis takip araçlarını ömrüm boyunca istediğim gibi kullanmaya dair beslediğim keyifli düşüncelerimin tümünü mahvettin. Hatta motosiklet devriyeliğine bile transferimi isteyebilirim."

Payne aynadan Rapier'ın gülümseyerek dışarı baktığını gördü.

Sonra da Rapier'ın emniyet kemerinin takılı olmadığını fark etti.

Arabaya Roundhouse'ta bindiklerinde, Payne ve Harris ön koltuklara geçmişlerdi. Matt ve Tony'nin emniyet kemerlerinin üzerine oturmaları, daha yerine geçer geçmez emniyet kemerini takan Rapier açısından bir şey ifade etmemişti. Kemerler koltukların üzerine boş halde kenetlenmişlerdi.

"Hey, çocuklar, anneleriniz size emniyet kemerlerinizi her zaman takmanız gerektiğini öğretmedi mi?"

Payne, dışarıdan bakıldığında görülebilmeleri için, işaretsiz ekip arabasının iki güneşliğini aşağı indirdi. Sürücü güneşliğinin üzerinde, kırmızı harflerle yazılmış POLİS kelimesinin yer aldığı beyaz bir etiket vardı. Sürücü güneşliğine bağlanmış, kırmızı ve mavi ışıkların yer aldığı bir çubuk mevcuttu. Acil vaka ışıkları için çekilmiş yirmi voltluk DC güç kablosu, dikiz aynasını tutan sapın üzerinden dolandırılmış, ön cama uzatılmış, oradan da sigara çakmağına doğru indirilmişti.

Payne fişi çakmak girişine sokarken, "Evet, fakat bu

sevgili yaşlı annem kemerimde bir tabanca taşıdığımı bilmeden çok önceydi," dedi.

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Ben de sana tam, 'Sana Polis Akademi'sinde öğretmediler mi...?' diyecektim ki, öğretilmiş olması durumunda hiç konuşmazdın diye düşündüm."

"Neden sessizsin?"

Payne, Shakespeare'i oynayan bir aktörü taklit ederek, şöyle dedi: "Kemeri takmak ya da takmamak, işte tüm mesele bu. Şu asilzade düşüncelerinde kayışla mı, yoksa okla mı ıstırap çekmeyi tercih eder" –sonra normal ses tonuna büründü– "şu durumda kayış emniyet kemeri, ok da mermi oluyor."

Harris, "Sözü gerçekten de katlettin," dedi.

Payne, "Sizin kültür ve eğitiminizin olmadığı her halinizden belli," dedi. "Basitçe açıklamam gerekirse, o zaman: Hangisinin daha güvenilir bir seçenek olduğuna dair vereceğiniz karar belirleyici etkendir: Bir kaza yaşanması durumunda zarar görmeden olayı atlatmak için emniyet kemerini takmak mı, yoksa kemerinizi takmadan araçtan çok daha hızlı çıkabilmek ve kötü adamın peşinden giderken silahınızı daha çabuk çekebilmek mi? Kötü adamları –ki içlerinden bazıları bize ateş açmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüşlerdir– kovalamak için araçtan defalarca çıkmak zorunda kalan birisi olarak, bizlerin kemer takmamayı tercih ettiğimizden adım kadar eminim."

Payne, dikiz aynasına baktığında, Rapier'ın söylenen-

leri düşündüğünü görmüştü.

Ve şimdi, Jefferson'a dönerlerken, Rapier'ın emniyet kemerini takmış halde oturduğunu fark etti.

Payne frene sertçe bastı, Crown Vic Polis Yol Kesme Aracı'nı Olay Mahalli Birimi aracından fazla uzak olmayan bir noktada cayırtılı bir sesle durdurdu. Tıbbi Tetkikçi Ofis aracı Jefferson'ın daha aşağısma park edilmişti, içi dolu olduğu belli olan bir ceset torbasını taşıyan sedye aracın kargo alanına ittirilmişti.

Emniyet kemerlerini çözen üç adam, hemen o dakika üzeri yazısız, parlak gri Polis Aracı'ndan fırlayıp çıktılar.

Kerry Rapier, tepelerinde yükselen, kırmızı beyaz, bağlantı kayışlı vince kafasını kaldırıp bakarak, "Bu devasa çelik bir top," dedi. Akşam güneşi vincin kocaman gölgesini toprağa düşürüyordu. "İki, belki de üç ton olmalı. Kayıtlara geçen en büyük cinayet silahına büyük bir rakip olabilir."

Harris homurdandı. "Tabii, eğer ölümün gerçek sebebi buysa. Unutma ki Kara Buda diğer iki kurbanın ölüm sebeplerinin dışarıdan kolay fark edilir cinsten bir şey olmadığını söyledi."

Payne önde, Belediye Meclis Üyesi Rapp Badde tarafından yürütülen Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki projesinden ve açılacak üç bin yeni iş pozisyonundan bahseden büyük, parlak beyaz bir ilanın önünden geçtiler.

Matt, *Bu çok yüksek bir sayı,* diye düşündü. *Özellikle de burada.*

Büyük olasılıkla diğer bir siyasi yalandır.

Payne, ilanın belediye meclis üyesinin kabataslak kaleme alınmış betimlemelerinin yer aldığı, ev yapımı el broşürleriyle sıvandığını fark etmeden yapamadı.

Sonra, Kerry Rapier yüksek sesle, "Badde çeşitli suçlardan mı aranıyor?" diye sordu.

Payne, "Herkesin neyin suç teşkil ettiğine dair kendisine has bir görüşü var," dedi. "Benim bildiğim kadarıyla, Badde'nin kayıtlara geçmiş yasa dışı bir girişimi yok. Muhtemelen kanunları çiğnemenin eşiğine birkaç kez geldi fakat siyasetçilerin genel anlamda yaptıkları bu değil mi zaten."

Payne beş eski ev dizininin haricinde *–biz buna, tek uçtaki şu deliği göz önüne alarak, dört buçuk diyelim–* geriye sadece bir zamanlar ikamete açık olan belediye arazisinin pis kokulu boş arsası kaldığını fark etti. Etrafta birtakım iş makineleri ve arazinin dört köşesinde duran beyaz Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki levhaları vardı. İşte o kadar.

Sarı POLİS HATTI bandı, yarısı tahrip edilmiş sıra evin arkasındaki yıkık ahşap çitten kırmızı beyaz renkli, bağlantı kayışlı vince, oradan da geçmişte bir park metrenin yer aldığı beton kaldırımdaki bir metre yirmi santim yükseklikteki demir direğe kadar uzanıyor, sonra tıbbi tetkikçinin aracını geçiyor, kaldırım boyunca ilerleyip Jefferson ile Mascher'in kesiştiği köşede yer alan en uzak sıra eve kadar iniyordu.

Payne vincin yanına toplanmış küçük gruba baktı ve tanıdık bir yüzle, Olay Mahalli Biriminden dedektif Harry Mudd'la karşılaştı.

Mudd –kaslı, bir seksen boyunda, otuz beş yaşında, inanılmaz meraklı gözleri olan, ak düşmüş saçları kısa kesimli bir adamdı– departmanın on yıllık emektarıydı. Payne onun mantıklı ve inanılmaz derecede dikkatli bir araştırmacı olduğunu biliyordu.

Mudd kollarını göğsünde kavuşturmuş dikiliyordu, görünüşte inşaat işçisi gibi duran üç iri yarı adamdan birini dinlerken kafasını hafifçe yana doğru eğmişti.

Payne, uyduruk bir şekilde el yazısıyla kaleme alman, ardından da vincin yanına bantlanan, kare şekilli mukavva işareti –TURCO YIKIM VE HAFRİYAT– görünce *Ya da bu adamlar iş makinesi operatörü,* diye düşündü.

Mudd'ın gözleri, arkasındaki Harris ve Rapier'la birlikte kendisine doğru yaklaşan Payne'inkilere takıldı. Konuşan iri yarı adama, sağ işaretparmağını sanki, *Dur bir dakika,* demek istercesine kaldırdı. Sonra döndü ve Payne'in önünü kesecek şekilde yürümeye başladı.

Dedektif Mudd, elini uzatarak, "Komiser Muavini Payne, sizi gördüğüme çok sevindim," dedi.

Payne, adamın elini sıkıp, "Lütfen 'Matt' de Harry," dedikten sonra diğerlerini işaret etti. "Tony Harris'i tanıyorsun. Ve bu da onbaşı Kerry Rapier."

Onbaşının elini sıkan Mudd, "Ben Harry Mudd, Kerry," dedi.

Kerry Rapier başıyla selamladı, Mudd'ın tokalaşma tarzından pek memnun kalmamıştı. Neredeyse, elini geri çektiğinde parmaklarının ezilip kan oturmuş lapa gibi birer et

parçasına dönüştüğünü göreceğinden korkuyor gibiydi.

Rapier, "Sizinle tanıştığıma sevindim Dedektif," dedi.

Tony Harris, "Bugün nasılsın Harry? Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi.

Mudd başıyla onayladı. "Öyle. Ve eğer kötü adamlar nasıllar diye soruyorsan, bunu yanıtlayabilmeyi çok isterdim. Biliyorsun ki verilecek yanıt standarttır."

O ve Harris birbirlerine bakıp sırıttılar.

Payne bağlantı kayışlı vincin yanında dikilen üç adama baktı. Bir şekilde solgun görünen ve çenesi neredeyse göğsüne değen uzun boylusu, gerçekten de çok sıkıntılı görünüyordu. Üçü arasında en kısa boylu olan, ağzının kenarından sigara sallanan adam, çıplak toprağa botunun parmak ucuyla endişeyle teperken kolundaki saate göz attı, sonra Payne'e doğru baktı.

"Sanırım şu adamlardan biri Bay Turco'dur, öyle değil mi?"

Mudd başını çevirdi. "Evet, aslında ikisi. Uzun olanın adı Bucco, Bobby 'The Ballbuster' Bucco. Top merhuma denk geldiğinde vinci yöneten oymuş. Firma sahibi, sigara izmaritini emip duran şu kısa boylusu. Thomas 'Küçük Tommie' Turco. Ve belki on sebepten dolayı öfkelenmiş durumda."

"Onun sorunu ne?"

"Sen."

"*Ben mi?* Buraya daha yeni geldim."

Mudd başını sallayarak onayladı. "Ve işte o da buna si-

nirlendi. Ona, cinayet masası amirinin buraya gelmesini beklemem yönünde emir aldığımı söyledim. Sen de buraya şu amblemsiz ışıl ışıl arabayla geldin –bu arada lastikleri çok hoş, nereden çaldın?– ve büyük olasılıkla şu anda baş adamla konuştuğumu düşünüyor."

Payne araca ilişkin yöneltilen soruyu duymazdan gelmeye karar verdi. Ancak Mudd'ın bu soruyu ortaya atması, bunun birisinin ona departmanda görev yapan hemen herkes pejmürde, elden düşme, kilometre sayacında altı haneli bir rakam bulunan araçlar kullanırken, onun nasıl olup da bu kadar hoş bir arabayla geziyor olabileceğine dair yönelteceği son soru olmadığının göstergesiydi. Bunun kolay kolay gözlerden saklanabilecek türden bir araç olmadığı kesindi.

Payne, "Pekâlâ," dedi, "ama ben hâlâ onun neden bana öfkelendiğini anlayabilmiş değilim."

"Vinci kiraladığı yere geri götürmek istiyor. Söylediğine göre günlerden pazar olduğu için kira parasını iki katı ödemek zorunda kalıyormuş. Ama ona, senin hem kendisi hem de vincin buradan ayrılabileceğine dair onay vermediğin sürece, bir şey yapmasına izin veremeyeceğimi belirttim."

Payne kaşlarını kaldırdı.

"Söylediğim gibi Matt, sadece bana söyleneni yapıyorum. Belediye Başkanı Carlucci bir basın konferansı verdiğinde departmanın emir komuta zincirinin ne kadar sabırsız davrandığını biliyorsun. Ve bu saçmalık yokuştan aşağı çok hızlı akıyor."

Payne başını sallayarak onayladı. "Anlaşıldı Harry. Senin becerilerine gönülden inandığımı biliyorsun, dolayısıyla resmi uygulamaları atlayabiliriz. Burada neler oluyor?"

Mudd spiralli not defterini çekip çıkarttı ve anlatmaya başladı, "Thomas 'Küçük Tommie' Turco'nun şirketi arazinin tümünün düzlenmesi için Konut ve Kentsel Gelişim Komitesi tarafından kiralanmış..."

Mudd, birkaç dakika sonra, "...ve 'bunca maddi kaybı ödeyecek şu orospu çocuğu kontrol memuruna' gerçekten de çok öfkeli," diye sözlerini bitirdi.

Payne, "Yani ortada üç ölü mü var?" dedi. "Ama bu insanların neden kamulaştırılan binalarda bulundukları ve diğer ikisinin neden öldüğü konusunda hiçbir fikir yok, öyle mi?"

Mudd başını olumsuz manada salladı. "En ufak bir fikir yok. Ve tabii ki, Dr. Mitchell'ın otopsi sonuçları gelene kadar, üçüncünün ağır bir travmadan öldüğünden de emin olamayız. Ancak net olan tek bir şey var ki, o da bugün yakın bir saate kadar bu evlerde yaşayan birileri varmış."

"Gerçekten mi?"

"Evet, bu adamlar sözleşmeyi imzalamayı reddedenler. Taşınmak istememişler. Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki'nin önerdiği parayı kabul etmemişler." Sokağın aşağısını işaret etti. "Şu ortadaki evi görüyor musun? Ölenlerden birini orada, mutfak masasında bulduk. Görünüşe bakılırsa yeni pişirilmiş bir kase domates çorbasına yüzü girecek şekilde çöküp kalmıştı."

Payne, "Ölüm saatine öğlen civarı denilebilir mi?" diye sordu.

Mudd, "Olası," dedi. "Kim bilir?"

Payne, Harris ve Rapier'a baktı.

"Herhangi bir görüşünüz var mı baylar? Davalardan en az benim kadar haberdarsınız."

Kerry Rapier omuz silkti, sonra sırıttı. "Boğularak ölüm?"

Harris ve Payne homurdandılar.

Tony Harris ardından, "Açık olan tek bir gerçek var ki," dedi, "o da bunun izlenen ateş et-ve-at yöntemine kesinlikle uymadığı. Tabii eğer gözden kaçırdığımız bir nokta yoksa..."

Mudd geriye kalan beş sıra eve göz attı ve şöyle dedi: "İçeri bakmak ister misin?"

Payne, "Şimdi değil," dedi. "Kısa bir süre sonra hava kararacak. Şimdi bir de diğer ölü adamdan bahsedelim."

Mudd, "Hatta daha iyisi," dedi, "olay mahalline gidelim."

Payne elini sallayarak Mudd'dan yolu göstermesini istedi.

Yarısı yıkılmış evin önünde uzanan kaldırımda ilerlemeye başladıklarında İtalyan aksanlı bir sesin haykırmaya başladığını işittiler: "Hey, siz, nereye gidiyorsunuz?"

Hepsi o tarafa döndüklerinde, hayal kırıklığına uğrayan Küçük Tommie Turco'nun her iki elini avuçları dışarı bakacak şekilde kafasının üzerinde havaya kaldırdığını gördüler.

Dedektif Harris Mudd sağ işaret parmağını tekrar kaldırdı, bu kez *Bir dakikaya döneceğiz* türünden bir işaret yaptı.

Turco'nun tekrar haykırdığını işittiler "Oh, Tanrı aşkına!" ve adamın ağzındaki sigara izmaritini çıkartıp parçalayarak yere atışını seyrettiler.

[İKİ]

Jefferson'dan Hancock'a döner dönmez, Matt Payne dış cepheleri tahta çakılarak kapatılmış iki ev arasına çekilen sarı POLİS HATTI bandını gördü. Bant dar bir ara sokağın girişini kapatıyordu.

Payne'in sarı bandın gerisinde gördüğü ilk şey kan iziydi. Bir adım daha yaklaştılar. Çok iri zenci bir adamın cesedini gölgeler arasında fark edene kadar, kan izini gözleriyle dar sokak boyunca takip ettiler. Betonun üzerinde, kafasının hemen yanında ters çevrilmiş V şekilli bir plastik işaret vardı, üzerinde de siyah karakterlerle "01" yazılıydı.

Sokağa park edilmiş, dar yolun girişini kapatan bir Chevrolette Impala ekip aracı vardı. Sağ arka kapısı açıktı, koltukta küçük, zenci bir oğlan oturuyordu, sırtını olay ma-

halline dönmüştü.

Mudd, "Bu ölen adamın yeğeni," dedi. "Vuranı görmediğini söylüyor ama ben şüphedeyim. Annesini bulmaya çalışıyoruz."

Payne başını sallayarak onayladı.

Zavallı çocuk büyük olasılıkla şoktadır.

Etrafa bakınırken, *Orada üç ölü var. Burada da diğer bir ölü, büyük olasılıkla bir ateş et-ve-at vakası,* diye düşündü.

Birbirinden sadece tek bir blok uzakta iki farklı suç mahalli. Yoksa ikisi birden tek bir büyük suç mahallini mi oluşturuyor?

Ve bunların tümü de Kule'den sadece üç blok ötede gerçekleşiyor.

Sonra düşündü: *Oh, lanet olsun, Amanda!*

Gömleğinin sol kolunu geriye doğru kıvırdı ve saatine göz attı.

Neredeyse altı mı?

Cep telefonunu çıkarıp başparmaklarıyla hemen bir mesaj yazdı:

DAHA BAŞKA ÖLÜLERİN BULUNDUĞU BİR OLAY MAHALLİNDEYİM.
İYİ OLANI (YA DA BELKİ DE İLKİNDEN DAHA DA KÖTÜSÜ): BURASI SENİN DAİRENDEN SADECE BİR KAÇ BLOK UZAKTA.

GERÇEKTEN İYİ HABER: DOLAYISIYLA KISA BİR SÜRE SONRA GÖRÜŞECEĞİZ?

ÜZGÜNÜM BEBEĞİM...

YOLLA tuşuna bastı. Tam telefonunu cebine yerleştiriyordu ki, cihaz anında gelen mesaj uyarısıyla titreşti:

AMANDA LAW

TAMAM. ZAMANI GELDİĞİNDE GÖRÜŞÜRÜZ.

XOXO - A

A-aa. Kapalı bir ima mı var?

Bu çok hızlı bir yanıttı.

Sanki bekliyormuş gibi.

Düzeltiyorum: Hızlı ve özlü bir yanıt.

Yoksa önemsemez mi?

Bir yandan, öfkelenmiş olmamalı. Bunu neden yapmam gerektiğini anladığını söyledi.

Lanet olası ateş et-ve-at türü cesetlerin sayısı büyük olasılıkla dokuzu buldu. Sonra hemen yakınlardaki şu üç ölü çıktı. Birisi bunu durdurmak zorunda...

Ancak diğer yandan, Amanda çok duygusal bir yapıda çünkü uğradığı tacizin etkilerinden henüz tam manasıyla kurtulamadı, ki bunu anlayabiliyorum, yaptığım işten ve tehlike altında olmamdan da memnun değil.

Özünden sarsılmış birisi olarak, olayların kendisi – bizim– açısından hangi yöne gideceğini akıllıca sorguluyor. Ve en nihayetinde, beş, on, on beş yıl içinde sadakatimi kime bağlayacağım?

Suç oranı hiçbir iyileşme göstermiyor gibi görünen barbar bir şehrin polis departmanına mı?

Yoksa çocuklarımın sevgi dolu annesi olan bir tanrıçaya mı?

Ne söylemesi gerektiği yönünde kafa patlatırken, başparmağı YANITLA tuşu üzerinde dolandı.

Bu kadını kaybedemem.

Bir şeyler söylemeliyim, sadece bunun ne olduğunu bilmiyorum...

Harris, "Matt, bunu görmen lazım," diye seslendi.

Payne kafasını kaldırdı, ardından telefonuna baktı, sonra da cebine attı.

İyi iş Matty oğlum.

Onu hak etmediğini böylece bir kez daha kanıtlamış oldun.

Matt, yürümeye başladığında, "Ne oldu Tony?" dedi.

Harris, yabani ot ve gölgeler arasında kaybolmuş diğer bir kanıt etiketini işaret ediyordu. Bu olay mahallini çevreleyen sarı banda yakındı. Hemen yanında ise bir çift boş kovan

mevcuttu.

Payne, "Bunların .45 kalibre olmaları mümkün mü?" diye sordu.

Mudd, "Öyleler," dedi. "Sadece ikisi. .45 kalibre Glock."

Kerry Rapier, "Dokuz numara mı? Gizemli katilimiz bir kez daha mı vurdu?"

Payne yüksek sesle iç geçirdi, sonra Mudd'a baktı.

Dar ara sokağı işaret ederek, "Pekâlâ, lanet olsun Harry, izin ver bir tahminde bulunayım," dedi. "Bu adamın geçmişinde de çeşitli cinsel suçlar vardı."

Mudd Impala'ya doğru ilerledi, içeri uzandı, ön koltukta duran plastik kanıt torbasını aldı. Bunu Payne'e uzattı.

Payne şeffaf torbanın içindeki Aranıyor kâğıdına ve iri, keçi sakallı, mahzun gözlü LeRoi Cheatham'ın fotoğrafına baktı.

Mudd, "Tam üzerine bastın Matt," dedi. "Cheatham tecavüzden hapis yatmış ve erken serbest bırakıldığı için dışarıdaymış. Sonra, şartlı tahliyeden sadece bir kez faydalanabileceğini düşünerek, Megan Kanunları listesine dahil olmuş."

Payne, "Bu lanet olası sapıkların kökünü kurutmak mümkün değil," dedi.

Kâğıdın arkasını okudu. Mavi mürekkepli kalemle şunlar yazılmıştı: "Lex Talionis, Üçüncü & Arch Sokakları Kesişimi, Old City, $10,000 ödül."

Payne, torbayı Harris'e geri vererek, "Arkasına bir

bak," dedi. "Bence Kerry haklı: Gizemli katilimizin dokuzuncu vakası. Ya da, eğer Reggie Jones da onun işiyse onuncu."

Harris torbayı havaya kaldırdı, sonra Rapier'a uzattı ve "Ve, Kerry'nin ifade etmekten hoşlandığı şekliyle, her şeyine iddiaya girerim ki bu kâğıtta da aynı katilin parmak izlerine ulaşacağız. Bu da, tıpkı diğerleri gibi, aynı türden ucuz gri bir kâğıt gibi görünüyor," dedi.

Mudd, "Çocuk katilin kendisinden bu kâğıdı annesine vermesini istediğini söyledi," dedi.

"Pekâlâ, bu bir kanıt, dolayısıyla anneye filan gitmeyecek. Kadın, bu kâğıt parçası olmaksızın, Beş-F'yi on bin papeli vermeye ikna etmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacak."

Mudd ona baktı, kafasının karıştığı açıktı.

Payne Beş-F'nin Francis Fuller olduğunu açıkladıktan sonra, Mudd söylenenlerin ödülle bağlantısını yakaladı.

Mudd sözlerine şöyle devam etti: "Cheatham'ın üzerinden yüz yirmi iki papel nakit çıktı. Kendi kendisine kolayca açılmayan paslı bir sustalı bıçak, kristal metamfetamin olduğundan şüphelendiğimiz iki küçük torba da bulundu. Ki bu Aranıyor kâğıdının doğruladığı bir durum çünkü metamfetamin de kullanıyormuş."

Payne ekip arabasının arka koltuğundaki küçük oğlana baktı.

"Ya o nasıl Harry?"

"Çocuğun adı Michael Floyd, duruma göre, ya on iki

ya da dört yaşında."

Şimdi de Payne, Harris ve Rapier'ın akılları karışmış gibi görünüyordu.

Payne sağ elini avucu yukarı bakar halde uzattı, sonra *Artık detayları alalım* tarzında parmaklarını salladı.

Mudd yüzünü buruşturdu. "Oğlan bir avanak. Geri zekâlı, anlıyor musun? Hatta beyninde hafif bir hasar dahi olabilir. Pek fazla bir şey anlatmıyor. Ancak peşine düşebileceğimiz bir şey söylese bile, buna şüpheyle yaklaşacağım kesin."

Payne çocuğa baktı ve "Pekâlâ, dayısını ölü gördüğü için şok yaşıyor da olabilir," dedi.

Matt omuz silkti. "Bu tavırlarının tümü numara olabilir, en azından şu geri zekâlı davranışları. Sadece aptalı oynuyor da olabilir, bilirsin işte. Bunu söyleme sebebim şu ki, ilk olay mahallinde trafiği yöneten mavi gömleklilerden biri" –doğuyu, Mascher Sokağı'nı işaret etti– "iki silah sesini işitmeden bir dakika kadar önce, FedEx logolu beyaz bir kamyonetin önünden geçtiğini görmüş. Çocuğa bunu sorduk ve" –not defterinin birkaç sayfasını çevirdi ve yüksek sesle okudu– "tırnak işareti, FedEx de ne demek orospu çocuğu? tırnak işareti, dedi."

Payne, Mudd'a dönmeden önce kısa bir an için Michael'e bakarken, kaşlarını kaldırdı.

Rapier Mudd'a Aranıyor kâğıdının yer aldığı kanıt torbasını verdi.

Mudd, "Cheatham'ın buradaki bilinen son adresini işa-

ret etti ve annesiyle birlikte yaşadıkları yerin burası olduğunu, Cheatham'ın orada kalmadığını söyledi. Dayısının burada, terk edilmiş bu evde yaşadığını belirtti."

Payne, "Belki de çocuğun annesi erkek kardeşinin saçmalıklarından bıkmıştır," dedi. "Zihinsel özürlü bir çocuk yetiştirmek yeterince zor olmalı."

Sonra Payne boş kovanlara bakmak için öne doğru eğildi.

Bunlar hâlâ ılık.

Adama bu kadar yaklaşmıştık!

Harris, "Ne düşünüyorsun Matt?" dedi.

Payne kafasını kaldırıp ona baktı ve, "Onu yakalamaya ne kadar yaklaştığımızı," dedi.

Harris, "Ve şimdi," dedi, "yine bir o kadar uzağız."

Payne doğruldu, düşünceler içinde olduğu belliydi, uzun bir süre Tony'ye baktı.

"Bunu sakın şahsi algılama Dedektif Harris, ancak bok gibi görünüyorsun. Ve ben de kendimi öyle hissetmeye başladım. Bu konuyla" –saatine baktı– "lanet olsun, hesaplayamıyorum bile. Sanırım ara vermeye ihtiyacımız var. Kafamızı rahatlatmalıyız. Bilge bir adamın bir zamanlar bana söylediği gibi: 'Bu adamlar ertesi sabah hâlâ ölü olacaklar. Bir hata yaparak onlara katılmayı istemezsin.' Öyle değil mi?"

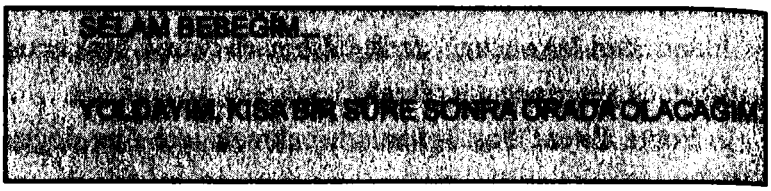
Harris, "Bu adam bendim Matt," dedi.

Payne gülümsedi. "Biliyorum."

Mudd'a döndü ve kartvizitini verdi. "Cep telefonum burada yazılı Harry. Bir şey bulursan haber ver."

"Olur."

Gri Crown Vic'e doğru yürürlerken, Payne bir mesaj yazdı:

GÖNDER tuşuna basıp, *Umarım hâlâ oradasındır ve benimle konuşursun,* diye düşündü.

[ÜÇ]

Hops Haus Kulesi
1100 Kuzey Lee Sokağı, Philadelphia
Pazar, 01 Kasım, 19.01

Matt Payne çok katlı binalardan oluşan sitenin girişine doğru uzanan arnavut kaldırım taşlı yoldan arabayla ilerlerken etraf çoktan kararmıştı. Harris ve Rapier'ı Roundhouse'a bıraktıktan sonra, Rittenhouse Meydanı'ndaki küçük dairesine koşturmuş, hemen bir duş alıp tıraş olmuş, üzerine haki renkli temiz bir pantolon, uzun kollu pamuklu lacivert bir polo gömlek ve spor ayakkabı geçirmişti. Gömleğinin

eteği dışarıdaydı, sağ kalçasındaki kemerinin altına sıkıştırdığı Colt Polis Modeli .45'liği saklıyordu.

Dönerek ilerleyen yolun üzerindeki devasa su çeşmesinin hemen karşısına, park alanına park etti, kafasını kaldırıp etkileyici ana girişe hayretler içinde baktı. Yükselen üç katlı, paslanmaz çelik iskeletli, kalın şeffaf camlı duvardan, ışıl ışıl aydınlatılmış, mermer zemin ve duvarlı lobinin enfes manzarası rahatça görülebiliyordu.

Payne ana giriş kapılarından içeri girdi, mermer tepeli masanın arkasında görev yapan kapıcıya eliyle işaret etti. David Suder koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, yirmi sekiz yaşında, sanki sertleştirilmiş çelikten özenle yapılmış gibi görünen kaslı vücuda sahip bir adamdı. Üzerinde hoş, iki parçalı, pamuklu bir takım elbise, kolalı beyaz bir gömlek, onun üzerinde neredeyse uygunsuz kaçan koyu renkli bir kravat vardı.

Payne, "Nasıl gidiyor David?" diye seslendi.

Adam gülümseyerek, "İyi," diye yanıtladı. "Siz nasılsınız Komiser M. yani, Bay Payne demek istemiştim? Zorlu bir gün geçirmiş gibi görünüyorsunuz."

"Bana 'Matt' de David. Ve gerçekten de zor bir gündü. Ama şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Arkanı kolla Matt."

Payne, asansörlere açılan ağır kayar kapıya doğru uzanırken "Sen de öyle David," diye seslendi.

Tuşlara Oda 2180'in özel kodunu girdi. Ekim'in ortasında, Amanda bunu 0-9-1-0 olarak değiştirmişti. 10 Ey-

lül'ün hayatının ciddi derecede değiştiği gün olduğunu söylüyordu; bu Matt'in onu tehlikeli saldırganların elinden kurtardığı gündü.

Cam kapı yanlara doğru ıslık çalarak açıldı. Asansörde kodu tekrar girdi ve çatı katma çıkabilmek için paneldeki 21 düğmesine bastı.

Yukarı tırmanırken, aslında kapıcı olarak görev yapmadığını bildiği David Suder'le karşılaştığı günü düşündü. Temel kural olarak, kapıcılar misafirlere "komiser muavini" olarak seslenmez ve onlara arkalarını kötü adamlara karşı korumalarını söylemezlerdi; "arkanı koru" lafı, iyi adamların aralarında kullandıkları, gizliden gizliye arkalarından dolanıp gelebilecek kişilere karşı tedbirli olmaları gerektiği manasını taşıyan bir jargondu.

Suder şimdi Andy Hardwick için çalışıyordu ve Hardwick onları Matt'e çatı katını ve Oda 2180'in sahibini koruyan ek gözlerin bulunacağını söylerken tanıştırmıştı. Kısa bir süre öncesine kadar, David Philadelphia Polis Departmanında görev yapmaktaydı. Seçkin Narkotik Vuruş Kuvveti'ne atanmış yükselen bir yıldızdı. Yılın erken dönemlerinde onbaşılık sınavına girmiş, hem sözlü hem de yazılı sınavı kendisini ilk yüzde ona sokacak kadar yüksek bir puanla geçmiş ve listeye girmişti. Sadece listeye girebilenler hemen terfi alabiliyorlardı; diğer herkes yer açılmasını beklemek durumundaydı, ki bu haftalar hatta aylar alabiliyordu, ya da belki de hiç gerçekleşmiyordu. Listenin güncelliği iki yıl sonra sonlandığında, terfi etmemiş olanlar aynı sınavı yeni aday

grubuyla birlikte tekrar almak zorundaydı.

Ancak tek bir sıkıntı vardı: kaynak yaratma. Bu seneki ciddi bütçe kısıtlamalarından dolayı, çok daha az sayıda onbaşı mevkisi açılmış, sadece ilk yüzde beşlik kısım terfi alabilmişti.

Kibarca dile getirilecek olursa, Memur Sudder bundan hiç de hoşnut kalmamıştı.

Kısa bir süre sonra, Andy Hardwick yolun ilerisindeki Liberties Bar'da birkaç tek atar, hâlâ orduda olan birkaç eski arkadaşıyla Roundhouse dedikodularının üzerinden geçerken, Suder'ın Belediye Binası muhasebecilerinin yedikleri halta gösterdiği tepkiyi işitmişti.

Hemen ertesi gün, Hardwick Suder'ı öğlen yemeğine çıkartmıştı. Daha tatlıları servis edilmeden, Hardwick onu önerdiği, herhangi bir onbaşının kazanmayı hayal bile edemeyeceği bir maaşın neredeyse iki katı ödentiyle Philadelphia Polis Departmanı'ndan çekip koparmıştı.

Payne, *Ama ben hiçbir zaman bir meskenin güvenliğinde çalışamazdım,* diye düşündü.

Neyse ki şu lanet olası paraya ihtiyacım yok. Hoş, bu pek net olmayan bir konu ama olsun.

Daha da önemlisi: Özel güvenliğin getirdiği heyecan ne? Tatmin mi?

Benim şu anda yaptığım şeyin dengi ne olurdu?

Poolhouse Tıkalı Tuvalet Operasyonu'na yönelmek mi?

"Hanımefendi, şuradaki tabela tuvalete şahsi hijyenik

malzemelerin hiçbirisinin atılmaması gerektiğini açıkça ifade ediyor. Korkarım ki size bu yüzden ceza yazmak durumundayım."

Asansör *ding* sesi çıkartıp durduğunda, kapılarını yirmi birinci katta açtığında homurdandı.

Ve yinelemek gerekirse Mareşal Earp, hiç kimse sana ateş etmeyecek.

Ve Temiz Eller Operasyonu'ndaki suçluların yakalarına yapışarak, tam manasıyla suç çetelerini çökerten bir polis memuru olmayacaksın.

Matt, anahtarını 2180'in ağır pirinç yaysız kilidine sokarken, kapının arkasından hafif hafif inleyen Luna'yı işitti. Salladığı kuyruğu kapıya çarpıyordu.

Uzun, berbat bir günün ardından onun beni görmekten bu derece mutlu olması ne kadar da hoş bir karşılama.

Şimdi, tek ümit ettiğim şey Amanda'nın da o hoş kuyruğunu bana aynı şekilde sallamasını sağlayabilmek.

Tokmağı çevirip kapıyı içeri doğru itelediğinde, Luna siyah burnunu ve kıvırcık tüylü ağzını kapının aralığından dışarı çıkarttı. Matt, kapıyı açarken, uzanıp köpeğin başını okşadı.

"İyi kız," dedi. "Şimdi beni o muhteşem sahibene götür."

Eşikten içeri adımını atar atmaz, Amanda'nın ihtiraslı sesini işitti: "Çoktan getirdi."

Matt başını Luna'dan kaldırdı ve Amanda'nın orada di-

kildiğini gördü. Ayakları çıplaktı, ancak çarpıcı altın renkli pullarla süslü bir gece elbisesi giymişti. Giysi mükemmel bedenini kusursuz bir şekilde sarmalamıştı, neredeyse ikinci bir ten gibiydi. Işıl ışıldı. Önü kısa kesilmişti ve genişti, nefis göğüslerinin seksi bir kısmını göz önüne sermenin ötesinde, inanılmaz düzgün, bronz dekoltesinin büyük bölümü bolca meydandaydı. Gür, omuzlarına serbestçe dökülen, dalgalı sarı saçları, ipeksi ve pırıl pırıldı.

Payne, *Vay be!* diye düşündü. *Tanrıça ışıldıyor!*

O kadar hayat dolu görünüyor. ki... Gözleri sıcacık ve davetkâr...

Ve şu elbise! Tıpkı gün batımındaki bir deniz gibi ışıldıyor.

Özür dilerim Luna. Yapacağın karşılamayı mahvettim.

Çok, çok ve çok fazla...

Ve Amanda'nın elinde, sarhoşluk veren bir şey olması gereken koyu renkli sıvıyla dolu bodur, ağır, kristal kadehin etrafına dolanmış bir kokteyl peçetesi tuttuğunu gördü.

Amanda, "Gelebildiğine çok sevindim," dedi. Ses tonu sıcaktı, ağzından çıkan cümleyi gerçekten de içten sarf ediyordu. "Endişelenmeye başlamıştım."

Kafasını hafifçe sağa çevirip sol yanağını uzatırken, Matt, "Özür dilerim bebeğim, korkunç bir gündü," dedi ve kadını sevgiyle öptü.

Amanda kadehi uzattı ve çarpıcı bir gülümseme patlattı.

"Macellan, on sekiz yıllık, yarım ölçek su, iki buz."

Matt kadehi alıp sırıttı. "Sadece akıl almaz bir belleğin değil, aynı zamanda çok tehlikeli bir hafızan var."

Amanda tekrar gülümsedi. "Bunu övgü olarak algılayacağım. Teşekkürler."

"Bu aynı zamanda sadece bir melek değil, diğer yandan da bir cankurtaran olduğunun göstergesi. Tüm gün boyunca bu ikisine de inanılmaz derecede özlem duydum."

Matt içkisinden büyük bir yudum alırken, Amanda onun diğer eline uzandı ve adamı dairenin içine doğru çekiştirdi.

"Gel ve otur. Rahatla."

Luna önden, onlar arkadan, oturma odasına girdiler ve büyük, yumuşak, siyah deri koltuğa yerleştiler. Koltuk yerden tavana kadar uzanan pencerelere bakıyor, şehrin ışıkları uzaklardan onlara göz kırpıyordu. Matt'in evinde uzun zaman geçirmeye başlayan Amanda'ya hediye ettiği Hi-fi dijital müzik çalardan, Diana Krall'ın "Besame Mucho"yu söyleyen yumuşak, sakinleştirici sesi yükseldi.

Matt Amanda'ya baktı, *Beni gerçekten de daha çok öp,* diye düşündü, sonra öne doğru uzanıp kadını yanağından bir kez daha öptü.

Amanda neredeyse utangaç denilebilecek bir tavırla gülümsedi.

Matt arkasına yaslandı ve "Sen bir şey içmiyor musun?" diye sordu.

Amanda, saçını kulağının arkasına doğru iteleyip dönüp mutfağa bakarak, "Oh, evet," dedi.

Bedenini kollarıyla iteleyerek koltuktan kalktı ve "Hemen geliyorum," dedi.

Payne kadın mutfağa doğru ilerlerken, "Senin günün nasıldı bebeğim?" diye sordu.

Amanda, "İlginçti. Sorduğun için teşekkürler. Anlatacağım, ama daha önce içkinin tadını çıkar," diye seslendi.

O-oo.

Bu havaya kaldırılan kırmızı bir bayrak mıydı, ya da belki de tedbirli olması gerektiğini gösteren sarı bayraktı...

Matt omzunun üzerinden bakarak Amanda'nın mutfakta kayboluşunu seyretti. Gözlerini tekrar dışarıdaki ışıklara çevirdiğinde, Amanda'nın buzdolabından bir şey çıkartığını ve poşetini açtığını işitti.

Oh, lanet olsun. Yemek de hazırlamış.

Bu demek oluyor ki, o mesajı gönderdiğimde benim yanıtımı bekliyordu.

Ama ben o pisliklerle o kadar meşguldüm ki...

Sonra bu onun şöyle düşünmesine sebep oldu: *Gerçeküstü.*

Buradan sadece üç blok ötede dört ölüm.

Kesinlikle gerçeküstü.

Çıplak ayakların yerde çıkarttıkları yumuşak adım seslerini işitti.

Amanda, koltuğun önündeki alçak mermer sehpaya kocaman bir tabak dolusu meze bırakırken, "Al bakalım tatlım," dedi. Diğer eliyle kristal bir sap tutmaktaydı, büyük kadehi kırmızı şarap doluydu. "Akşam yemeğini bu şekilde ge-

çiştirebileceğimizi düşündüm."

"Muhteşem görünüyor. Bayıldım. Teşekkürler."

Matt uzandı, kocaman siyah bir zeytin aldı, bunu büyük, ince bir salam dilimiyle sardı, sonra hepsini ağzına attı. Takdirkâr bir tavırla kafasını sallayarak çiğnedi, Amanda kendini tekrar koltuğa bırakırken ondan gözlerini bir an olsun ayırmadı.

Amanda, kadehini yukarda tutup çıplak ayaklarını altın pullu elbisesinin altına toplayarak, Matt'e daha da sokuldu.

Matt, *Çok güzel,* diye düşündü. *Ve inanılmaz derecede de seksi.*

Kadehini Amanda'nınkine dokundurdu ve "Şerefe!" dedi.

Sonra Amanda'nın sehpanın karşısına doğru uzanarak salata için çatal alışını seyretti.

Amanda çatalını jambona sarılmış dikdörtgen şekilli bir kavuna büyük bir dikkatle saplamaya çalıştı. Hem de iki kere. Üçüncü denemesinde, ki bunu olabildiğince yavaş yapmıştı, hedefine ulaştı. Lokmayı çiğnedi ve bunu şarabından aldığı çok büyük bir yudumla birlikte midesine indirdi.

Kadehinin üzerinden Matt'le göz teması kurdu. Şarabını yutar yutmaz gülümsedi.

Tanrım, bu kadın gerçekten de bir Tanrıça.

Ama neden ben bunun onun şarap dolu ilk kadehi olmadığını düşünüyorum acaba?

Ya da ikincisi olmadığını?

Ve elindeki devasa bir kadeh...

Matt on sekiz yıllık sek viskisini kafaya dikti.

Amanda, ayaklarını hemen altından çekip çıkartarak "Yeni bir tane daha hazırlayayım tatlım," dedi.

Matt ileriye doğru uzandı, kalkmasına engel olarak onu alnından öptü.

"Sen otur. Bunca şey hazırlamışsın. Kendi içkimi kendim doldurabilirim. Sanırım ucuz bir şeyle devam edeceğim."

Bara doğru ilerledi. Bardağına buz doldurdu, sonra Jameson'ın İrlanda viskisiyle duble içkisini hazırladı. Arkaya, kanepeye doğru baktı. Luna kafasını Amanda'nın kucağına bırakmıştı. Amanda da onun kafasını boş gözlerle okşuyor, şarabını yudumlarken pencereden dışarıyı seyrediyordu.

Durum gerçekten de gittikçe daha ilginç bir hal alıyor.

Bir şeyler düşündüğü kesin.

Ve şişenin yarısını da neredeyse boşaltmış durumda.

Birden bire kendisini esnerken yakaladı.

Oh, lanet olsun. Umarım uyuyakalmam. Bu onun ruh halini altüst eder.

Onu çok sinirlendiririm.

"Seni uzun süre görmüyorum ve gördüğüm birkaç dakika süresince de uyukluyorsun!"

Tekrar kanepeye oturduğunda, Amanda kadehini sapından tutmuş sallıyor, şarabını bardakta döndürüp duruyordu.

Sanki kaygılı... gergin.

Sonra kadının sol ayağının ileri geri hareket ettiğini

fark etti.

Eğer bu Amish mandırasındaki bir yayığa bağlanmış olsaydı, tüm Lancaster Eyaleti'nin tereyağını tek başına üretebilirdi.*

Amanda ona doğru döndü.

"Seninle şu 'çılgın günün' hakkında konuşmak istiyorum," dedi. "Daha başka insanların ölmesi ve sokağa atılması korkunç bir şey. Bunu kimin yaptığını biliyor musun? Ve onlar –sanırım sen demek istedim– onları yakalamak üzere misin?"

Matt içkisini yudumladı ve sonra "Verilebilecek en basit yanıt 'hayır', hem de sorularının tümüne. Hayır, onun gerçekte kim olduğunu bilmiyoruz. Ve her şeyi düşünmekten de zihinsel açıdan harap oldum. Dolayısıyla, bu konuyu konuşmamayı tercih ediyorum. Umarım beni yanlış anlamazsın."

Amanda gülümsedi.

"Oh, hiç sorun değil," dedi. "Seni anlıyorum. Bazen insanın geri adım atması lazım."

"Ya senden ne haber? Hastanede her şey yolunda mı?"

Amanda başıyla onayladı. Sonra ileri doğru uzandı ve kadehini mermer sehpadaki meze tabağının yanına bıraktı.

Gerçekten de derin düşünceler içinde.

Amanda ona doğru döndü ve Matt hemen o dakika gözlerinde biriken yaşları gördü.

**Bir tür inanç (ç.n.)*

Tanrım, onu bu kadar altüst eden şey de ne?

"Matt, sen benim hayatımı kurtardın. Onların kim olduklarını ve ne yaptıklarını fark ettiğim o anı hiçbir zaman unutmayacağım ve bunun benim sonum olduğunu bildiğimi de. Ama sonra... sonra sen birden bire ortaya çıktın. Ve Tony Harris'i uyarmak için seslendiğini anımsıyorum, 'Benim, Matt Payne!' demiştin. Gerçekten de halüsinasyon gördüğümü düşünmüştüm."

Lanet olsun. Gerçekler şaraptadır..

Matt Amanda'nın gözlerinin içine baktı ve boğazının düğümlendiğini hissetti.

O anı ben de hatırlıyorum.

Kafasına o yastık yüzünü geçirmiş, el ve ayaklarını bantlamışlardı, inliyordu.

Bantları kesip onu serbest bıraktığımda, o cehennem deliğinde bulduğum esirin ilerde seveceğim kadın olduğunu tahmin edebilmem imkânsızdı.

Bu hayal dahi edilemez bir andı.

Amanda tekrar kadehine doğru uzandı, kocaman bir yudum aldı ve "Sen benim hayatımı kurtardın Matt. Şimdi sıra bende," dedi.

[DÖRT]

Matt Payne, diğer bir salam dilimine uzanıp bunu iri siyah zeytinin etrafına sararken "Nasıl oluyor da bunun hayatta kalan kişinin suçu olduğunu söyleyebiliyorsun?" dedi.

Her ne kadar artık tabağın dörtte üçüne yakını boşalmış olsa da, Matt'in yediği onca et, peynir ve meyve onların yanı sıra yuvarladığı alkole yetişemiyordu. Matt kendini biraz gergin hissetmeye başlamıştı.

Belki de hem biraz gergin hem de yorgunumdur.

Matt, Amanda'yla kendi içkisini yenilemişti.

Luna ayaklarının dibinde hafif hafif horuldayarak uyuyordu.

Amanda Law, "Hayatta kalanın suçu," dedi. "Çünkü Skipper öldü, Becca hayatta kaldı."

Yirmi beş yaşındaki Becca Benjamin, 9 Eylül sabahı, saat ikiden biraz önce, Mercedes'inde oturmuş, yirmi yedi yaşındaki erkek arkadaşı J. Warren "Skipper" Olde'nin pejmürde Philadelphia Inn Otel odasından dışarı çıkmasını bekliyordu. Ki o bunu, içerdeki metan laboratuvarı o lanet olası yeri havaya uçurduktan, etrafı tam bir cehenneme çevirdikten hemen sonra yapmıştı. Patlama Mercedes'i mahvetmişti.

Becca patlamadan, kafasına aldığı, kendisini neredeyse öldürecek türden bir yarayla kurtulmuştu. Skipper da kritik derecede yanmıştı.

Matt ikisini de, hep birlikte Piskopos Akademisi'nde

oldukları için, büyüme çağlarından beri tanıyordu. İkisi birden oldukça varlıklı ailelerden gelmişlerdi. Ve ikisinin de geçmişlerinde içki ve uyuşturucuyla başlarının belaya girdiği anları vardı.

Aldıkları çeşitli yaraların ciddiyetinden dolayı, ikisi de Temple Üniversitesi Hastanesi'nin ileri derece yanık merkezine götürülmüştü, bölümün baş doktoru Amanda Law'dı.

Amanda, "Matt, bunu hayatım boyunca başka hiç kimseye söylemeyeceğim," dedi. "Ancak Jesús Jiménez'in büyük olasılıkla onu öldürerek Skipper'a büyük bir iyilik ettiğini düşünüyorum. Biliyorum, bu vahşice bir değerlendirme. Skipper zaten ya aldığı yanıklardan dolayı ölecek, ya da uzun ve acı dolu bir iyileşme sürecine girecek ancak hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı."

Matt başını sallayarak onayladı.

Amanda "Ama Becca," diye sözlerine devam etti, "yine de kendisini sorumlu hissediyor, eğer Skipper onu o lanet olası uyuşturucularla mutlu etmek istememiş olsaydı, şimdi orada olmayacaklarını söyleyip duruyordu. Hayatta kalanların hissettikleri bu lanet olası suçluluk duygusundan kurtulması için, onu Amy'ye yolladım."

Matt, "Bu çok ilginç," dedi. "Amy bana artık Becca'nın psikoloğu olduğundan hiç bahsetmedi."

"O bir doktor tatlım. Senin kız kardeşin olması, onun sana her şeyi anlatacağı ve doktor-hasta mahremiyetini yıkacağı anlamına gelmez."

Matt omuz silkti.

Amanda, "Doktorlar arasında birbirinden çok farklı türden 'hayatta kalan suçluluk sendromu' olabilir. Bir hastayı kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yapmadıklarını düşünerek kendilerini suçlu hissederler. Şansıma, ben hiç böyle bir şey yaşamadım. Ama bu bunu anlamadığım anlamına gelmez. Ve bu sendroma sahip olanların da bardağın boş yarısından ziyade dolu yarısına bakmaları, doğru şeyi yaptıklarına dair becerilerine güvenmeleri gerektiğini biliyorum."

Matt, *Ben de bu tür şeyler yaşamıştım,* diye düşündü.

Susan Reynolds'ın, kafasındaki kurşun deliğinden hayatı akıp giderken, kollarımın arasında yattığı o gün çok da eskilerde kalmadı.

Ve ben onu Amanda'yı sevdiğim gibi sevmiştim.

Yolun kenarındaki, kazık parmaklıklı o kulübenin hemen önünde.

Kendimi, onu o deli katilin elinden kurtarmak için bir şeyler yapabilir miydim diye hiç durmaksızın sorguladım.

Ve temelde, bunun yanıtı yapamadığımdı.

Yine de, sonunda bu düşüncenin yaşadığım kayıptan kaynaklanan acımı azaltmaya yaramadığını fark ettim.

Amanda'ya bakarken viskisinden bir yudum daha aldı.

Yoksa Amanda'yı da mı kaybetmek üzereyim...?

Amanda şöyle devam etti: "Bazen olayların, insan her ne yaparsa yapsın, yazıldığı şekilde geliştiğini de anlıyorum. Aslında, bazı durumlarda, bizler büyük olasılıkla kahramanca tedbirler alarak kaçınılmazın süresini uzatıyoruz. İşte, insanlar aklı başında anlarında, bu yüzden çareyi DNR'lerde

buluyor."

Matt, "Bitkisel Yaşamda Öldürülmeyi İstemek," dedi.

Amanda başıyla onayladı.

Matt içkisini tekrar yudumladı ve Amanda'nın tüm bunlarla nereye varmaya çalıştığını anlamaya uğraştı.

Belki de beden saati işliyordur. Kaçırılmak onun ahlak duygusu açısından gerçek bir uyandırılma çağrısıydı.

Ve belki de bu hayatta kalanların hissettikleri suçluluk duygusunun bir tür gösterimidir; o genç Honduraslı kız fahişeliğe zorlandıktan sonra merhametsizce öldürülürken kendisi hayatta kaldığı için suçluluk hissediyor olabilir.

Sonra Amanda şöyle dedi: "İki ay önce Matt, H ve F için Hawaii'ye gittim."

Burada şekerlemeden bahsediyor olamayacağını biliyorum.

Sanki Matt'in zihninden geçenleri okuyormuşçasına, "Bu doktorların katıldıkları bir konferans," diye sözlerine devam etti, "Hastalık ve Fanilik."

Bu fanilikle ilgili!

Matt, "Bu konferansların temelde, sırf hareket serbestliği kazanmak ve işten kaçmak maksadıyla, Hawaii gibi lüks yerlere gitmek için bir bahane olduğunu işitmiştim."

"H ve F'nin temel amacı meslektaşlar arasında bilimsel değerlendirme yapmaktır. Diğer doktorların hastalara nasıl yaklaştıklarını, ne tür bir tedavi uyguladıklarını ve bunun şimdikinden nasıl daha iyi yapılabileceğini tartışırız. Özellikle de birtakım hataların yapıldığı ve hastaların öldüğü

durumlarda. Yanıt biriminin başı olarak, değerlendirmeyi yapan kişi genelde ben oluyorum. Bu pek de iç açıcı bir görev değil. Hiç kimse hata yaptığının yüzüne söylenmesinden hoşlanmıyor fakat bizler hastalarımıza doğru şeyi yapmayı – *en başta onlara zarar vermemeyi*– istiyoruz, ki bu meslektaş değerlendirmeleri de, her ne kadar bazen çok sancılı olsa da, faydalı oluyor. Davranışlarını değiştirmeyi öğreniyorsun. Ve tabii bir de hataları tekrarlamamayı."

Amanda, Matt'e uzun uzun baktı.

"Matt, ben hatalarımı tekrarlamayı sevmem. Yapamam."

"Tabii ki. Anlıyorum. Tehlikede olan hayatlar var."

"Evet, var. Bizimkiler."

Ne?

Amanda şöyle devam etti: "Biz hayatlarımızın kritik bir noktasındayız. İkimize de ikinci bir şans verildiğini hissediyorum ve bu ikinci şansı doğru kullanmamızı istiyorum."

"Oh."

"Babamla uzun bir konuşma yaptım."

Matt, Charley Law ile sadece tek bir kez karşılaşmıştı, ancak Kuzey Dedektifleri'nde onunla yirmi yıl birlikte çalışan, Law'u uzun süreden beridir tanıyan Jason Washington'dan ona dair çok sayıda hikâye işitmişti. Washington bu yaşlı adamın her zaman sağduyulu davrandığını, saçmalıklardan kolayca sıyrılıp hemen konunun peşine takıldığı için çok iyi bir polis olduğunu söylemişti.

Law, kalçasına bir mermi isabet edince, hemen görev-

den ayrılmıştı. Frankford Caddesi'ndeki benzin istasyonunda yaşanan bir soygunun tam ortasında kalmıştı. Açılan ateşe karşılık vererek soyguncuyu vurup öldürmüş ancak kendisi de yaralanmıştı –ve kendisine sakatlığından dolayı emekli olması önerilmişti. O da, sakatlığına ilişkin şakaların tümünün sonlanması uğruna, oradan defolup gitmekten büyük bir memnuniyet duyacağını ifade ederek, bunu kabul etmişti– "Vay, vay, işte Law bu."

Matt Amanda'yla çıkmaya çalıştığı ilk gün –kaçırılmanın hemen ardından– kadın babasının mesleğinin ailelerinin üzerinde ne kadar büyük bir baskı yarattığını çok net bir şekilde açıklamıştı. Matt'e babasını her gün işe giderken seyretmenin sebep olduğu acıyı ve bunun onu hayatta gördükleri en son gün olabileceğinden ne kadar korktuklarını anlatmıştı.

Amanda sözlerine devam etti: "On üç yaşıma bastığımda, babam beni mutfak masasına oturttu. 'Bu seninle yapmam gereken, temel hayat gereklerine dair konuşmam. Dikkatli dinle. Bizler temelde iki şey yapmak için bu gezegene geliriz: Yemek yemek ve üremek. Ve üremek için ihtiyaç duyduğumuz enerjiyi almak maksadıyla yeriz. Başka her şey –giysilerin, TV, müzik, gidilen tatiller, tümü– sadece üreme süreçlerinin arasındaki zaman dilimlerini doldurmak içindir. İşte, yapmaya kurulduğumuz şey bu. Bunu anladığında, oğlanların pantolonunun içine girmekten daha başka bir şey istemediklerini, bunda muvaffak olmak için de sana duymak istediğin her şeyi söyleyeceklerini bilmelisin. Dola-

yısıyla, şunu sakın unutma ki, pantolonuna kimin gireceğini sen –ve sadece sen– kontrol edebilirsin,' dedi."

Payne, içkisinden uzun ve yavaş bir yudum alırken, onunla göz temasına girmekten kaçındı.

Sonra, "Sormaya korkuyorum, ancak buna karşılık vermem gerekiyor mu?" dedi.

Amanda gülümsedi. "Hayır, sadece konuyu resmetmeye çalışıyorum."

Matt gergin bir tavırla kıkırdadı. "Bu müthiş bir betimleme oldu."

"Çizmekte olduğum resim, babamla aramda yakın bir bağ olduğu. Ve yakın geçmişte, babam ve ben ilişkiler hakkında konuşuyorduk. Bana, arada fiziksel bir bağın olması haricinde, 'hiç kimsenin iki insanın neden bir araya geldikleri sorusuna verecek yanıtının olmadığını' söyledi. Ama o bana, kendi ve diğer insanların evliliklerinden örnekler vererek, geriye bakma avantajını sağlayabildi. Yani deneyimlerini."

"Dedi ki: 'Amanda, erkeği değiştireceğini, onu daha iyi birisi yapacağını düşünerek bir ilişkiye başlayan çok sayıda kadın vardır. Onu medenileştireceğini. Ama bu kesinlikle işe yaramaz.'"

Matt, Amanda'nm gözlerinin içine baktı, sonra da "Benim medenileşmeye ihtiyacım mı var?" diye sordu.

Amanda başmı iki yana salladı. "Hayır, o kadar basit değil. Bu daha çok iki insanın bir ilişkide en başından itibaren uyum içinde olması demek. Babamın dile getirdiği gibi,

birisinin yol boyunca diğerini 'düzeltmeye' çalışması değil."

Matt viskisinden bir yudum aldı ve başıyla onayladı. "Bununla kesinlikle hemfikirim."

Amanda uzun bir süre sessiz kaldı.

Oh, lanet olsun! Kendi kendimi köşeye mi sıkıştırdım?

"O zaman neden polisi oynamaktan vazgeçmiyorsun Matt? Ve tabii kendini öldürtmeye çalışmaktan?"

Bu konuyu, sürekli olarak bu davulu çalan Amy'yle konuşup konuşmadığını da merak ediyorum.

Diana Krall'm pürüzsüz sesi şimdi "The Look of Love"ı söylüyordu. Matt, *Müzik setini şarkıları karışık çalacak şekilde programlamış. Bu CD'leri tüm gece boyunca mı dinliyordu?* diye düşündü.

Amanda şarabından bir yudum aldı, sonra "Tamam, şimdi eğlenceli kısmı başlıyor," dedi.

"Ne?"

Amanda, "Bana sabır göster," dedi. "Üzerinden henüz çok uzun bir zaman geçmedi, yetmiş üç yaşında vefat etti, son anında dahi muhteşem görünüyordu, Anne Bancroft..."

Amanda sustu ve Matt'e sorgulayan gözlerle baktı.

Matt, "Kesinlikle. Bu güne kadar gördüğüm en komik adamlardan biri olan Mel Brooks'un eşiydi," dedi.

"Sadece eşi değil. O aynı zamanda başlı başına başarılı bir aktristi, biliyorsun."

"Öyle mi? Ne gibi?"

"O Tony, Emmy ve Oscar ödülü alan az sayıda oyuncudan biriydi. Buna rağmen sen onu sadece Mel Brooks'un

karısı olarak tanıyorsun, öyle mi?"

Payne başım salladı. "Üzgünüm."

"O Bayan Robinson'dı."

"Bayan Robinson mı?"

"*Mezun?*"

"Hiç işitmedim.

Amanda, hayal kırıklığıyla iç çekti. "Matt, bu kadar kalm kafalı olamazsın."

Matt sırıttı. Sonra ıslıkla 'Bayan Robinson' adlı film müziğinden Simon&Garfunkel ezgisini çalmaya başladı.

Amanda omzuna bir yumruk indirdi. Matt bunun şakacı bir tavırla yapıldığını düşündü ancak Amanda'nın suratındaki üzgün ifade bu düşüncesini hiç de destekliyor gibi görünmüyordu.

"Sen katlanılmazsın!" dedi, ses tonu bezgindi, sonra kadehi kafasına dikerek boşalttı.

Matt gülümsemeye teşebbüs etti ama Amanda'nm suratında bundan eser yoktu. Sonra öne doğru uzandı, kafasını yukarı kaldırmak için sağ elinin baş ve işaret parmağıyla Amanda'nm çenesine dokundu, kadını yanağından öptü.

"Özür dilerim. Sadece şaka yapıyordum. Ne diyecektin?"

"Pekâlâ Matt, ben şaka yapmıyorum. Lanet olsun, ben ciddiyim."

Amanda derin bir nefes aldı, sonra bıraktı, ardından da şunları söyledi: "Anne Bancroft'a, ölmeden kısa bir süre önce –bilinmesini istemediği için kanser olduğunu hiç kim-

seye söylememişti; çok ketum birisiydi, Mel Brooks ve doktorlarından başka kimse onun ölmek üzere olduğunu bilmiyordu– bir röportajda kırk yıllık evliliğinin başarısının –bu kesinlikle sevgi dolu bir birliktelikti– sırrının ne olduğu sorulmuştu."

Oh, lanet olsun. Sanırım konunun nereye gittiğini görüyorum.

Matt, "Peki..." dedi.

"Ve sence buna nasıl bir yanıt vermiştir Matt?"

Dikkatli ol Matt, oğlum.

Bu bir mayın tarlası.

Adımlarını dikkatli at, yoksa... BOOM!

Matt uzunca bir süre düşündü, sonra, "Bilmiyorum. Zeki bir yazar, aktör, yönetmenle evli olduğuna göre, büyük olasılıkla sabırlı olmaya ilişkin bir şey söylemiştir. Ve saygıya dair. Ve tabii ki gerçek aşka dair."

"Hem evet, hem de hayır."

"Hem evet, hem de hayır' mı dedi?"

"*Hayır!* Söylediği şey tam olarak senin ağzından çıkan şeylerdi ve daha da fazlası. Ama o bunları sıralamadı. Bu onun anlatım tarzıydı."

Matt sağ eliyle, bir yerde endişeli bir tavırla, *Ve bu da?* dercesine bir işaret yaptı. Ardından Amanda'nın suratını gördü ve hemen o dakika yaptığından pişman oldu.

Amanda, "Sen, son nefesinde, sabrın uzun süreli ve başarılı bir ilişki için şart olan bir erdem olduğunu söylememiş miydin?" dedi.

Pekâlâ, işte bu Matty!

İyi bir iş çıkarttın. O mayın tarlasına koşarak dalabilirdin de.

"Üzgünüm bebeğim."

"Lanet olsun Matt! Öyle de olmalısın. Çünkü bu benim açımdan gerçekten çok önemli. Çünkü sen benim için önemlisin."

Amanda sustu, sonra Matt'in gözlerine son derece içten, sevgi dolu bir ifadeyle baktı.

Bu çok güçlü bir bakıştı, Matt boğazının düğümlendiğini hissetti.

Bu kadın gerçekten de bir tanrıça.

Ve ben de kesinlikle bir eşeğim.

"Amanda, üzgünüm."

"Kadının söylediği şey şuydu: 'Onun arabasının Connecticut'daki evimizin taş döşeli yolunda çıkarttığı çatırtıyı işitir işitmez, onu gözümün önüne getiriyor ve, 'İşte eğlence başlıyor,' diye düşünüyorum.'"

Amanda tekrar Matt'in gözlerinin içine baktı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Anlıyor musun?" dedi. "İlişkilerinde bir heyecan vardı. Birlikteliklerinin, birbirlerinden haz almanın haricinde bir sebebi yoktu. Tabii aşk da vardı, ama temel esas haz almaktı."

Matt ona baktı ve, *Tıpkı başta, insanın eşini düşünmesinin bile kalbini deli gibi hızlandırdığı o günlerde olduğu gibi,* diye düşündü.

Amanda, "Onlarınki gerçek bir dostlukmuş. Gerçek bir

ilişki. Neşe dolu."

Matt başıyla onayladı.

Amanda, "*İşte şimdi asıl eğlence başlıyor,*" diye tekrarladı. "Ben bunu istiyorum Matt. Buna ihtiyacım var. Şimdi ve özellikle de sonra, çoğu kişi buna sahip değilken."

Kısa bir an için başını eğip önüne baktı, sonra Matt'le göz göze geldi ve yumuşak bir ses tonuyla ekledi: "Bunu, kilide soktuğun anahtar sesini işittiğimde hissettim. *Şimdi eğlence başlıyor...*"

Birbirlerine baktılar, uzun gibi gelen bir sürenin ardından Amanda, "Buna verecek bir yanıtın yok mu?" dedi.

Matt sesi titremeden konuşabileceğinden emin değildi. Kaşlarını kaldırdı, sonra boğazını temizledi.

Dikkatli bir şekilde, "Sadece," dedi, "Mel'e artık çok daha fazla hayran olduğumu söyleyebilirim. Ve evet, ben de bunu istiyorum."

Birbirlerine bir süre daha baktılar.

Amanda, "Görünüşe bakılırsa bunun ardından bir 'ama' gelecek," dedi. "Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünüyor musun?"

Matt tereddüt etti, sonra gözlerini devirdi.

"Hayır," dedi. "Bunun sadece filmlerde olabileceği aşikâr."

Amanda'nm gözleri şokla büyüdü. "Ne?"

Sonra Matt gülümsedi, Amanda'nın elini tuttu ve "Bebeğim, sadece evet değil, kesinlikle evet. Böyle bir şey mümkün."

Kollarını Amanda'ya doladı. Kadın, başını Matt'in omzuna yasladı.

Matt onu nazikçe kucaklayarak, "Ben de bunu istiyorum. Seni her şeyden çok istiyorum Amanda," dedi.

Babasının vurguladığı noktanın doğruluğunu mu ispatladım yoksa, yani onun işitmek istediği şeyleri her ne olursa söyleyeceğimi? Özellikle de onun soyunmasını sağlamak maksadıyla?

Ama bu bunun da ötesinde.

Ağzımdan çıkanları inanarak söyledim. Onu istiyorum. Sadece, benden departmandan ayrılmamı istemesi durumunda, ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Amanda'nın kollarının kendisini sarmaladığını ve nazikçe sıktığını hissetti. Amanda burnunu onun kulağının arkasına gömdü ve ensesini hafifçe öptü.

Matt onun burnunu çektiğini işittiğini düşününce, hemen kadını kucağına aldı ve yatak odasına taşıdı.

Hoparlörlerden "I've Got You Under My Skin" adlı şarkı yükseliyordu.

IX

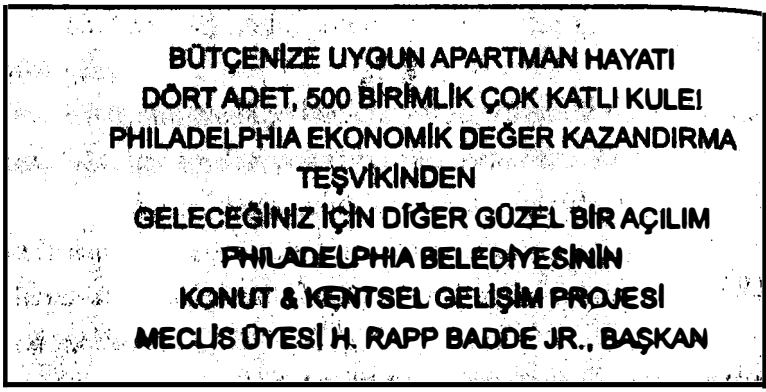
[BİR]

2027 Fairmount Caddesi, Philadelphia
Pazar, 01 Kasım, 19.22

Corinthian ve Fairmount Caddeleri'nin köşesine yakın bir yerde, kaldırıma park ettiği Range Rover'ının içinde oturan H. Rapp Badde Jr., ani karamsar ruh halinin ortaçağa ait Doğu Eyaleti Islahevi manzarasından kaynaklanmadığını biliyordu. Ancak rahatsız edici ve heybetli iki yüz yıllık eski yapının muazzam taş duvarlarına günler önce vidalanmalarını emrettiği işaret levhalarına rağmen, nerede olduğunu anlamasına herhangi bir faydası ya da yardımının olmadığı açıktı.

Levha, Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki'nin projelerinin tümünü gerçekleştiren aynı yerli firma tarafından üretilen bir düzine levhadan biriydi; parlak beyaza boyanmış, bir metre yirmi santime iki metre kırk santimlik bir kontrplak. Üzerinde kalın siyah harflerle şunlar yazılıydı:

Her ne kadar Philadelphia Ekonomik Değer Kazandırma Teşviki henüz Washington D.C.'deki bürokratlardan döküntü binanın kendilerine verildiğine dair herhangi bir doküman almış olmasa da, Badde yeterince zamanın boşa harcandığını ve işaret levhalarının asılması için iznin verileceğini içten içe hissediyordu.

Bu mülkiyeti, onu gözeten ve kâr amacı gütmeyen tarihi birlikten Konut ve Kentsel Gelişim Komitesi için devralmak, sahip olduğu siyasi becerilerinin çok ötesinde birtakım şeyler gerektirmişti. Ve bu mülkiyeti, izlediği yol boyunca attığı her bir adımda kendisine çelme takmaya çalışmış insanların suratlarına vurmayı gerçekten çok istiyordu.

Başlangıçta, "Tanrı aşkına Jan," demişti, "şu lanet olası hayır işleriyle uğraşanlar bile burayı 'korunmuş bir harabe' olarak nitelendiriyorlar. Eğer mecbur kalırsak, istimlak hakkımızı kullanabilir ve burasının çevre açısından risk taşıdığını, hemen ele alınması gereken bir tehlike oluşturduğunu söyleyebiliriz. Kim mahallesinde, bakımı bile yapılmayan

böylesi çirkin bir şeyin durmasını ister ki? Bu federal fonları alabildiğimiz ve seçmenlerimiz için evler inşa edebildiğimiz günümüzde geçerli bir durum değil."

Mülkiyet savaşmda söz sahibi olmak için, Badde kendisini bu binaya dair eğitmişti. Hapishanenin Gotik mimarisinin kasten kaba yapıldığı da dahil olmak üzere, bilmek isteyeceğinden çok daha fazlasmı öğrenmişti. Karanlık çağların ortaçağa özgü stili, suç işlediği düşünülüp hapsedilen kişilerin yaşadıkları dehşeti gözler önüne seriyordu.

Ki, diye düşündü, *belki de binanın şu anda beni bu kadar rahatsız etme sebebi de budur.*

Hapishane 1787 senesinde Ben Franklin'in evinde tasarlanmış ve 1829'da da kullanıma açılmıştı. Yapı yeni türden bir hapis mantığını ortaya sürmüş, mahpusların tek başlarına bir odaya kapatılarak rehabilite edilmelerini teşvik etmişti. Soğuk, sert zeminli hücrelerde yalnız kalmanın mahpusları işledikleri suçları düşünmeye ve belki de, pişmanlık içinde Tanrı'yı bulmaya zorlayacağına inanılmıştı; 'ıslahevi' kelimesi de bu mantıkla türemişti. Hücrelerin her birinde küçük bir tavan penceresi bile vardı. Bu basit, cam bir pencere gözüydü –"Tanrı'nın gözü"– ve oraya konulma maksadı mahpuslara sürekli olarak izlendiklerini anımsatmaktı.

Büyük olasılıkla Rapp Badde'nin bu binaya dair inanılmaz derecede çarpıcı bulduğu tek şey, bir zamanlar Al Capone'e ev sahipliği yapmış olmasıydı. Badde, amansız gangsterin demir parmaklıkların ardında dahi kuralları hiçe saydığını düşünmekten büyük bir haz alıyordu. Capone, sis-

teme burun kıvırarak, soğuk ve sert zeminli hücresini yünlü halılardan kaliteli kumaşlara kadar çeşitli lüks eşyalarla doldurmuştu, hatta okuma lambalı küçük bir kütüphanesi ve yazı yazabileceği ahşap bir sekreter masası dahi mevcuttu.

Hapishane 1971 senesinde, mahkûmlar Philadelphia'nın dışındaki yeni Graterford tesisine sevk edilmeye başlayınca, boşaltılmış ve o günden sonra da bozulup kötüye gitmeye başlamıştı.

Badde Jan'e, kuşkuyla "Sonra birtakım moronlar burasını ulusal tarihi bir yer haline getirdi, öyle mi?" dedi. "Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş tarafından kontrol edilmeye başlandı. Peki, kâr amacı gütmeyen teriminde insanların anlayamadıkları nokta ne? Şehrin göbeğindeki değerli bir araziyi işgal eden lanet olası tarihi, göz zevkini bozan bir binaya ödenek sağlamaktansa, burayı yurttaşlarımız açısından işe yarar bir mahal haline getirebiliriz. Tabii kendimiz için de."

Anlaşmazlık ve protestolara karşı durarak, halkevini gerçeğe dönüştürmek için hatırı sayılır siyasi gücünü ortaya koymuştu.

En azından bu güne kadar, diye düşündü.

Eğer bu sorunları çözemezsem, yaptığım her şey boşa çıkabilir.

Badde'nin ofis telefonu çaldı. Ekrandan arayanın JANELLE HARPER olduğu görülüyordu. Batı Philadelphia'daki sıra evin bodrum katından ayrıldığından bu yana, Badde neredeyse her iki cep telefonunu da hiç aralıksız kullanıyordu.

Bir ara, Range Rover'ınm direksiyonunu sol diziyle yönlendirerek, iki telefonuyla da aynı anda konuşmak durumunda bile kalmıştı.

İlk olarak Janelle Harper'la uzun bir görüşme yaptı. Hemen ardından özel avukatıyla daha da uzun konuştu. Sonra Jan'i aradı ve avukatın söylediklerini ona aktardı, ki bunlar neredeyse hiç mertebesindeydi; her şeyi en baştan adamakıllı düşünmesi gerekeceğini söylemişti. Sonra, Badde ofis kasasından on bin papel nakit alıp bunu siyah kamp çantasına tıkıştırırken, Doğu Eyalet Islahevi'ndeki buluşmayı ayarlamıştı.

Ve şimdi Jan tekrar arıyordu.

"Evet tatlım?"

Jan şöyle dedi: "Rus biraz önce aradı ve Elmas arazinin temize çıktığını, konuşma zamanının geldiğini söyledi. Bununla sence ne demek istedi? Yani 'temize çıktı' terimiyle?"

Badde karşılık verdi: "Ne demek istediğini bilmiyorum. Sadece anlaşmazlığın bu kadar uzun sürmesinden dolayı öfkeli. Orada olacağız. Nerede ve ne zaman?"

Jan, "Saat on otuzda Vista Fiume'de buluşmayı önerdi," dedi. "Burası şu hoş, yeni, beş yıldızlı bir mekân. Üzerine güzel bir şeyler giyindiğinden emin ol."

"On otuz mu? Lanet olsun, çok geç! Ama tamam. Gelip seni alacağım."

Rapp bunun hemen ardından Cehenneme Git telefonunun çaldığını işitti. Arayanın ismini okudu: JACK JONES

Ne de hoş bir zamanlama.

"Tatlım, diğer telefona bakmalıyım. Müsait olduğumda seni arayacağım. Bu arada, sen de akşam yemeğine hazırlan, tamam mı? Bu gece sahte suratlarımıza ihtiyacımız olacak. Ve şu Rus'un senden hoşlandığını da düşünüyorum."

Telefonu kapattı, sonra Cehenneme Git telefonuna en pürüzsüz politikacı ses tonuyla "Geri aradığın için teşekkür ederim kardeşim," dedi.

Sözlerine şunları eklemek istedi: *Ve o lanet olası zamanını bana ayırdığın için de teşekkürler.*

Jack Jones, "Neler oluyor Rapp?" diye karşılık verdi. Ses tonu gergindi. "Reggie hakkındaki her şeyi biliyorsun, öyle değil mi?"

"Evet, Kenny anlattı. Onunla konuşmalıyım. Seni bu yüzden aradım. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Kenny'nin mi?"

Evet, Kenny'nin.

Senin sorunun ne Jack? Hiç de mantıklı davranmıyorsun.

Belki de şok geçiriyorsundur, ha?

Lanet herife bir iyilik yaptım ve aldığım karşılık da bu.

Ya o arka fondan gelen ses de ne? Bingo mu oynuyorlar?

"Evet, Kenny'den bahsediyorum. Onun başının belada olduğunu biliyorum, Jack. Ondan en son ne zaman haber aldın?"

"Niye soruyorsun?"

"Sana ona ulaşmaya ve parayı ayarlamaya çalıştığımı söylemedi mi?"

Diğer uçta sessizlikten başka bir şey yoktu.

Badde sözlerine devam etti: "Bak Jack, onunla gerçekten temas kurmalıyım."

Sonra, Kenny'nin telefon edip bağırarak Reggie'nin uyuşturucu borcunun ödenmemesi durumunda öldürülecek bir sonraki kişinin kendisi olduğunu söylediğinde, ölümüne dövülen cesedin kimlik teşhisi için Tıbbi Tetkikçinin ofisine Jack'in gittiğini ifade ettiğini anımsadı.

"Biliyorsun, Reggie'nin başına gelen şeyi onun da yaşamasına izin veremeyiz."

Diğer uzun süreli bir sessizlik daha yaşandı.

Jack bıkkın bir şekilde, "Oh lanet olsun Rapp," dedi. "Onu ne kadar kötü dövdüklerine inanamazsın adamım. Cesedin ona ait olduğunu söyleyebilmemi sağlayan tek şey, ortaokuldayken kıçını ısıran köpekten geriye kalan yara izleri oldu. Yüzünden onu tanıyabilme imkânı yoktu. Tıbbi tetkikçi onu döverlerken beyzbol sopası kullandıklarını, ardından da üzerine bir tür asit döktüklerini düşündüğünü söyledi. Hiç kimse böyle bir şeyi hak etmez Rapp."

Rapp Range Rover'ının ön yolcu camından gelen bir *tık-tık* sesi işitti. Baktı ve Allente Williams'm pencerenin hemen yanında dikildiğini gördü. Williams iyi giyimli, hoş, otuzlu yaşlarının sonlarında, zenci bir erkekti. Aynı zamanda da Badde'nin ikinci kuşak kuzeniydi. Williams her ne kadar bağnaz, profesyonel bir görüntü sergiliyor olsa da, aslında

cinayetten yediği on yıllık mahkûmiyetten yedi yıl hapiste yattıktan sonra daha yeni şartlı tahliye edilmişti. Şimdi "özel güvenlik faaliyeti" olarak adlandırdığı bir işi yürütmeye başlamıştı. Ve ailesine yeterince şey vererek, Badde onu Kentsel Yatırımlar'da avansa bağlamıştı.

Badde ana kilit sistem düğmesine uzandı ve bastı. Williams yolcu kapısını açtı ve koltuğa tırmandı. Badde sağ işaret parmağıyla, *Bir saniye,* anlamına gelen bir işaret yaptı, ardından Williams kapısını kapattıktan sonra ana kilit düğmesine bir kez daha bastı.

"Bak Jack. Kenny'nin beni hemen aramasını sağla. Anladın mı? Bu yüksek miktarda bir meblağ ve onu daha fazla bekleyemem. Görüşürüz."

Telefonu kapattı, sonra sağ elini yumruk yaptı ve Williams'la tokuşturdular.

"Seni gördüğüme sevindim Rapp."

"Ben de seni adamım."

Badde bunun ardından İtalyan siyah deri evrak çantasının küçük siyah kamp çantasının yanında durduğu arka koltuğa uzandı. Evrak çantasından kampanya evinde çoğalttığı on fotokopiden ikisini çekip aldı. Kâğıtların hepsi de birbirinin aynıydı, bunlarda Kenny Jones'un şeffaf plastik içinde üst üste yerleştirdiği sahte yaka kartları mevcuttu. Kartlar Batı Philadelphia'daki evin tavanında yer alan vantilatörlerin birinden alınmış siyah metal halkalı bir zincirin ucuna asılıydı. Kartta onun uzun lüle lüle saçlı ve sakallı haliyle çekilmiş vesikalık fotoğrafı yer alıyordu, altında ise şunlar ya-

zılıydı:

KAREEM ABDUL-QAADIR
KAMU TEMSİLCİSİ
PHILADELPHIA BELEDİYESİ
UNUTULMUŞ SEÇMEN GİRİŞİMCİSİ

"Ona ait elimizdeki en yeni fotoğraf bu. Gerçek adı Kenny Jones" –Allante'nin küçük not defteriyle kalemini çıkartışını seyrederken sustu– "726 Daly Sokağı'nda büyümüş, biraz önce görüştüğüm abisi Jack ebeveynleriyle birlikte orada oturuyor. Küçük erkek kardeşi Reggie dün gece vuruldu. Kenny kaçtı. Polislere kokain satmaya çalıştıktan birkaç yıl sonra kefaletle serbest bırakıldı."

Allante homurdandı. "Muhteşem bir adam, ha?"

"Doğru. Onu bundan başka her şekilde isimlendirebilirsin. Her neyse, yapman gereken ilk iş Allante, onu bulmak. Ödememiz gereken uyuşturucu borcundan sana çoktan söz ettim. Bundan nasıl sıyrılacağımız konusunda da bir fikrim var. Ama daha önce birtakım hassas dosyaları ve kampanya genel merkezimden çaldığı seçmen kayıtlarını ele geçirmeliyim."

"Tamam."

"Ödül için getirildiğinde, bu kayıtları artık elde etme şansım kalmaz..."

"Anlıyorum."

"Sadece tekrarlıyorum."

"İntikamını alacağımı biliyorsun Rapp. Bu konuyu tek

başıma ele alacağım."

Rapp Badde başım sallayarak onayladı, sonra Cehenneme Git telefonunun tekrar çaldığını işitti. Ekranda şu yazılıydı: BİLİNMEYEN NUMARA

Badde telefonu açıp, "Evet?" dedi.

Karşı taraf, "Selam Rapp. Ben Kenny," dedi. Ses tonu ifadesizdi.

Badde'nin kaşları havaya kalktı. Telefonu işaret etti ve dudaklarını kımıldatarak Williams'a, *O arıyor,* dedi.

Badde yumuşak politikacı ses tonunu takındı: "Selam kardeşim. Biraz bekle de diğer telefondaki görüşmemi sonlandırayım."

Badde sol işaret parmağını dudaklarına bastırarak Allante'ye sessiz kalmasını işaret etti. Sonra MİKROFON tuşuna bastı.

Badde, sıradan bir tavırla, "Neredesin Kenny?" dedi.

Kenny soruyu duymazdan geldi. "Para hazır mı?"

"Hatta daha da iyisi elimde."

Uzun bir sessizlik yaşandı.

Bu sessizlikte, Badde tanıdık bir ses işitti.

Şu arkadan gelen gürültü de ne? diye düşündü.

Bu bir Bingo oyunu!

Bu da o lanet olası Jack'in onun yanında olduğu anlamına geliyor

Sonra Badde şöyle devam etti: "Kenny, şu evin bodrumuna birilerinin izinsiz girdiğini biliyor musun?"

Kenny kısa bir süre daha sessiz kaldı.

Sonunda, hiç de ikna edici olmayan bir ses tonuyla, "Öyle mi?" dedi.

Badde, "Dosya dolaplarındaki her şeyi almışlar," diye devam etti.

Kenny, "Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum," diye karşılık verdi, yalan söylediği açıktı. "Orada sadece eski seçmenlerin dosyaları vardı. Birisi onları neden ister, bilmiyorum." Sustu, sonra, "Elindeki daha iyisi de ne?" diye sordu. "Para hazır mı, değil mi?"

"Para yanımda. O kadar da kolay olmadı."

Kenny, "İyi adam Rapp," dedi, sesi birden bire daha neşelenmişti. "Bunu başaracağını biliyordum."

Badde Williams'a baktı ve gözlerini devirdi.

Saçmalık, diye düşündü. *Beni yakıp öldürmeye hazırsın.*

"Bak Kenny. Ödeme yapacağımız adamın adı ne?"

"Oh, hayır adamım. İsmini söylersem beni şişler."

"Kenny, bu tür oyunlara hiç zamanım yok. Bu benim param ve nereye gittiğini bilmek istiyorum. Eğer sonunun Reggie gibi olmasını istemiyorsan, bana bilmek istediklerimi söylesen daha iyi edersin."

Kenny bunu düşünürken uzunca bir süre sessiz kaldı. Ve Badde arka fondan birisinin "Bingo!" diye bağırdığını kesinlikle işitti.

Kenny, "Adamın adı Cicero," dedi.

Badde, "Cicero mu?" diye tekrarladı. "Cicero adında bir uyuşturucu satıcısı mı var?"

"Hı-hıı. Sanırım tam adı Marcus Cicero. Biz ona Cicero diyoruz."

Badde, ismi daha önce hiç işitmediğini ifade etmek için kafasını iki yana sallayan Williams'a baktı.

"Tamam Kenny, anlaşmamız şöyle. Sana otuz beş binden daha fazlasını vereceğim."

"Ne dedin?"

"Sana tam kırk beş bin papel ödeyeceğim."

"Ne kadar?"

"Borçlanılan otuz beş binden on bin papel fazla."

Adam uzunca bir süre daha sessiz kaldı.

"Tamam Rapp. Dikkatimi çekmeyi başardın. Konuş."

"Reggie'yi Old City, Lex Talionis'de buldukları yeri biliyorsun, değil mi?"

"Hı-hı."

"Onu oraya her kim götürdüyse, Reggie'nin uzun bir suç listesinin olmasından dolayı o kişinin on bin dolarlık bir ödülü hak ettiğinin de farkındasın, öyle değil mi?"

"Sen ne diyorsun?"

Rapp Badde durumu açıkladı, sonra "Ve bu para kişinin adı açıklanmaksızın ödenebilir. Dolayısıyla şu Cicero adlı adamı öldürebilir, borcunu ödeyebilir, ardından da ödülü alabilirsin."

Kenny tekrar sessiz kaldı. "Nasıl yani?"

"Yani Kenny, Cicero'yu yakala, onu hakla, paketle ve Old City'ye gönder. Sana bunu yaparken benim adamım da yardımcı olacak."

Aptal herif aynı şeyin kendi başına da gelebileceğinin farkında dahi değil.

Allante'ye ikisini birden öldürteceğim, böylece yirmi bin papel onun cebine girecek.

Ve benim sorunlarım da ortadan kalkacak.

"Dinle Kenny, sana adamımın telefon numarasını vereceğim, Büyük Al olarak biliniyor. Parayı o getirecek. Onunla hemen temasa geçmeyi sakın ihmal etme."

"Tamam."

Kenny'ye numarayı verdikten sonra, Badde telefonu kapattı, sonra arkaya uzandı ve çantayı kaptı.

"Burada nakit on bin papel var, çok paraymış gibi görünüyor. Onlar saymaya başlayana kadar sana yeterince zaman tanıyacaktır."

Allente Williams başını sallayarak tasdikledi, sonra çantayı aldı. "Seninle temas halinde olacağım."

Kapıyı kapatırken cep telefonu çaldı. Yanıtladı: "Büyük Al."

Badde göz korkutan eski hapishane duvarlarına son bir kez uzun uzun baktı ve, *Bir sonraki seçimi kazanamayabilirim,* diye düşündü. *Ancak hapse hiçbir zaman girmeyeceğimden eminim.* Range Rover'ı vitese atıp oradan hızla uzaklaştı.

[İKİ]

Hops Haus Cinema de Lux
1111 K. Ön Sokağı, Philadelphia
Pazar, 01 Kasım, 20.01

Will Curtis inanılmaz bir rüya görüyordu, bu onun fevkalade gerçek ve sinematik göründüğü için teknikolor olarak adlandırdığı hayallerden biriydi. İçinde, her şey parlak ve hoştu, ona kendisini sıcak ve rahatlamış hissettiren şaşırtıcı algı ve duyumlarla doluydu.

Bunların tümü, birisinin omzunu tutup onu silkeleyişiyle ansızın sonlandı.

Genç bir oğlan sesi "Hey, bayım, uyanmalısınız," diyordu. "Haydi ama kalkın! İki keredir film boyunca uyudunuz. Hiç kimse Stan Colt filmlerini bu kadar çok seviyor olamaz."

Film yıldızı Stan Colt –asıl adı Stanley Coleman– kendisini memleketi Philadelphia kadar kaba ve sert nitelendirmekteydi.

Dermansız Curtis tek gözünü araladı.

Sinema salonunun en üst sırasında oturmaktaydı, en tepede ve arka köşede. Sinema salonunun ışıklarının tümünün açık ve aşağıdaki oturakların hepsinin boş olduğunu gördü. Koltuğunun kolluğunda büyük boy bir meşrubat bardağı duruyordu.

Oh, evet... hâlâ NoLibs'deyim.

Adamı vurduktan sonra, hem saklanmak, hem de gecenin karanlığının sunduğu güvenliği beklemek maksadıyla, Kuzey Liberties sinemasına geldiğini anımsadı.

Asyalı gibi duran uzun boylu, zayıf oğlanın sivilceli suratına baktı, on üç yaşlarındaydı. Üzerinde siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek, tek elinde çöp torbası vardı. Kolunun üzerinde bir tür mıntıka gibi çevirdiği bir metre yirmi santim uzunluğunda çöp toplama aleti taşımaktaydı.

Çocuk, "Eğer müdür fark ederse," dedi, "iki ödeme yapmak zorunda kalırsınız."

Will Curtis başını sallayarak onayladı. Ellerini koltuğun kolluklarına yerleştirdi ve ayağa kalkmak için kendini itelemek maksadıyla öne doğru eğildiğinde, aniden pantolon ve koltuk arasında bir yapışkanlık hissetti.

Ne?

Uyurken içeceğimi mi döktüm yoksa?

Hayır, bardak kolluktaki yerinde.

Ayağa kalktı. Sonra kokuyu aldı.

Lanet olsun!

Rüyadaki o sıcak bulanık his, altıma etmemden kaynaklanıyormuş!

Lanet olası yağlı biftekler..

Çocuk artık ona buruşuk, ekşi bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

Sinema salonunun uzak köşesine doğru ilerledi ve arada sırada omzunun üzerinden arkasına bakarak, sinema

koltukları arasındaki boşluklara girip çıkmaya, yerlere atılmış şekerleme kağıtlarını ve kağıt bardakları toplamaya başladı.

Will Curtis, elinden geldiğince büyük bir dikkatle sinema salonunun halı kaplı basamaklarını indi, oradan da koridora çıktı. Durdu, sağma, ardından da soluna baktı, iki salon ötede bir çift tuvaletin olduğunu fark etti.

Erkekler tuvaleti boştu. Birkaç kâğıt havlu kaparak kabinlerden birine girdi, kapıyı arkasından kapatıp kilitledi.

Kot ceketinin düğmelerini açtı, sonra Glock'unu çekip çıkarmak için gömlek eteğine doğru uzandı. Kabine şöyle bir göz gezdirdi ancak silahını bırakabileceği düz bir zemin bulamadı. Günün erken saatlerinde kilisede yaptığı gibi, silahını yere bırakamazdı. Burada kabinler fayans zeminden otuz santim kadar yukardaydı ve tuvalete giren herkes hemen ilk dakikada yerde yatan silahı rahatça görürdü.

Ve bir ölüm perisi gibi çığlıklar atarak koridora fırlayacaklarından da en ufak bir şüphem yok.

Gözlerini yerden kaldırdı, kapının arkasına baktı. Orada standart metal bir kanca vardı. Silahı tepe taklak çevirdi ve tetik köprüsünü kancaya geçirdi.

Bu iş görür.

Sonra hasarı anlayabilmek için pantolonunun düğmelerini açtı.

Kırmızı rengi fark etti.

Ne kadar da çok kanamış.

Hiç iyi değil...

Siyah koşu ayakkabılarını tekmeleyerek attı, sonra pantolonu çıkardı ve kemer köprüsünden kancaya astı. Sonra kirli iç çamaşırlarından sıyrıldı ve bunları kâğıt havlulara sardı.

Şimdi belden aşağısı çıplaktı, kendisini birden bire buz gibi hissetti, kemiğine kadar donmuştu.

Ve sonra karnından bir gurultu yükseldi.

Yarım saat sonra, kendisini yapış yapış ve tamamen bitmiş tükenmiş hisseden Will giyinmeyi ve kabinden çıkmayı başardı.

Ellerini yıkarken aynaya baktı ve gerçekten de kendisini tanıyamadı. Karşısındaki kireç suratlı, hasta görünümlü yaşlı adamı görünce büyük bir üzüntü hissetti. Hiç olmadığı kadar kötü göründüğünü düşündü.

Kendimi her zamankinden çok daha kötü hissettiğimi biliyorum.

Ayrıca sürekli kan kaybediyorum.

Ellerini kuruladı, sonra kapıya yöneldi. Başı dönüyordu, adımlarını büyük bir dikkatle attı. Kapıya varınca içeri doğru iteledi, sonra durdu.

Lanet olsun! Silah!

Tabancayı tuvalet kabininin kancasından aldı, kemer tokasının arkasına sıkıştırdı. Sonra sinemadan çıkıp karşıya, araba parkına doğru yürüdü.

Beyaz Ford Minivan hâlâ bıraktığı yerdeydi, ancak ara-

cın her iki tarafındaki spor arabalar, tıpkı park alanındaki araçların yarısı gibi, çoktan gitmişlerdi.

Direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı. Torpido gözüne bakınca, geriye kalan dört küçük FedEx zarftan oluşan yığını gördü. Bunları alarak şöyle bir gözden geçirdi.

İlkinde Bilinen Son Adres hanesinde uzak Güney Philadelphia yazılıydı, burası Philadelphia Uluslararası Havaalanı'na çok yakındı. İkincisi Richmond'da, Kensington'ın diğer tarafındaydı. Üçüncüsü Ontario'da, On Sekizinci Sokak'ın yakınındaydı. Ve dördüncüsünün bilinen son adres hanesi boştu – bu ev yanıp kül olmuştu.

Richmond'daki adres bu gece için olduğum yere çok yakın.

Diğer zarfa dönüp Ontario adresine baktı.

Bu Allegheny West, tam da yolumun üzeri.

Nasıl oluyor da...

Aracını geri vitese taktı, tepe ışıklarını yaktı ve gecenin içerisine doğru yol aldı.

Girard Caddesi'ni takip ederek batıya, Broad Sokağı'na –günün erken saatlerinde LeRoi Cheatham'ı vurduğu, Jefferson ve Hancock kesişiminde geniş bir manevra alanı veriyordu– doğru yöneldi, sonra Broad'u takip ederek kuzeye, Ontario'ya ilerledi. Orada, sola saptı.

Will, Germantown Caddesi'nin karşısına geçmeden hemen önce, aracın kapılarına FedEx işaretlerini yapıştırmak için bir yerlerde durmayı düşündü. Ancak bu işaretlerin ge-

cenin köründe hiçbir anlamının olmayacağına karar verdi.

Adam yeni beyaz kamyoneti ve üniformamı görecek. Bu kadarı yeterli.

Eğer polisler hâlâ beyaz bir FedEx kamyonetinin peşindeyse, burada, kapıda bitmelerini kesinlikle istemem.

Şu geri zekâlı Michael onlara ne anlattı, kim bilir?

Ayrıca, bundan sonra, Germantown'a, eve gidecek, geriye kalanı da yarın bitireceğim.

Sonra aracı bir kenara çekti, ama sadece tepe ışıklarını yaktı ve FedEx zarfının üzerindeki konşimentoyu tekrar okudu. Üzerinde şunlar yazıyordu:

CrimeFreePhilly.com adresinde yaptığı araştırmada, Will Curtis aslında otuz yaşındaki adamı polise ihbar edenin Miffin'in kız arkadaşı olduğunu öğrenmişti. Miffin, kız arkadaşının on bir yaşındaki kızına onun evinde bakıcılık yapıyordu. Bir gün kadın Miffin'e sürpriz yapmak için işten erken çıkmıştı.

Ve gerçekten de onu şaşırtmayı başarmıştı.

Oturma odasına satın aldığı ve naylon torbada taşıdığı beyaz pasta ve uzun dilimleme bıçağıyla girmişti.

Kızıyla onu kanepede yan yana bulmuştu.

Miffin küçük kıza mastürbasyon yapmayı öğretiyordu.

Kız pantolonunu büyük bir hızla üzerine geçirerek Mif-

fin'i yüksek sesle savunmuş, her şeyin basit bir yanlış anlama olduğunu söylemişti. Sokak diliyle, Miffin'in kendisine sadece öz uyarımı öğrettiğini çünkü kendisine onu oral yollarla sürekli olarak tahrik etmesinin çok yanlış bir şey olacağını ifade ettiğini açıklamıştı.

Annesi de bu ifadeye, yine sokaktan gelme bir ifade tarzıyla karşılık vermişti: Miffin'in üzerine atılmış ve adamın dilini pasta bıçağıyla kesmeye kalkışmıştı.

Bunda başarılı olamamıştı ancak adamın sol yanağında J şeklinde ciddi bir yarık açmayı becermişti.

Tutuklandıktan sonra, Jossiah Miffin sarkıntılık ve suistimalden suçlu bulundu. Anne yanakta açılan kesiğin meşru müdafaa olduğunu iddia etti. Miffin, yoğun bir seks suçlusu tedavisi görmesi ve reşit olmayanlarla kesinlikle denetimsiz temas kurmaması kaydıyla, şartlı tahliyeye çarptırıldı. Çalışmaya devam edebilecekti.

Tahliye şartlarının bir tanesini bile yerine getirmek için en ufak bir çaba sarf etmeyen Miffin'in Aranıyor ilanı Megan Kanunu listesine dahil oldu.

Sonra da Will Curtis'in tuttuğu Talion Kanunu sapık listesinde yerini aldı.

Ontario Sokağı'nda, On Dokuzuncu Sokak ile SEPTA tren raylarının hemen kesişim noktasında, Will Curtis yavaşladı ve 1822'yi aramaya başladı. Bu karanlık sokakta yapılabilecek lanet derecede zor bir işti. Orada da, bir zamanlar sıra evlerin yer aldığı noktalarda devasa gedikler vardı. İşe

bilinen bir adresten başlamalı ve mevcut evler arasında kaç tane kayıp adres olduğunu tahmin ederek, 1822'yi oradan itibaren sayıp bulmalıydı.

Ve bu da şu diğer adres gibi çıkabilir, yani var olmayabilir.

Nezih orta sınıf evinin mahallenin bu yıkık dökük kalıntısından sadece birkaç kilometre ötede olduğunu görerek şaşırdı. Evler tam manasıyla dökülüyordu. Ve buradaki arabaların tümü eski modeldi. İçlerinden bazıları daha da eskiydi. Bunlara enkaza dönüştükleri ve uzun süre önce kendi hallerine terk edildikleri her hallerinden belli olan iki enkaz olmuş ev de dahildi.

Kamyonet sokaktan aşağı ilerlerken, tepe lambaları arada sırada birtakım evleri aydınlatıyordu. İkinci kere de, gölgeler arasında kalmaya çalışarak kırık kaldırımlardan yürüyen genç oğlan grubunu yakalamıştı.

Sanki bir haltlar karıştırıyor gibiler.

Sonunda numara 1818'i tepe ışıklarının huzmesi altında gördü, bu evin yanındaki boşluğu 1820 şeklinde saydı ve bir sonraki köhne sıra evin 1822 olması gerektiğine karar verdi.

1824 olduğunu tahmin ettiği evin önünde kamyonetini durdurup park etti. Zarfı kaptı, kot ceketini çıkarttı ve araçtan indi.

Karanlık eve bakarken –içeride tek bir ışığın yandığını bile görmüyordu– burasının da terk edilmiş olabileceğinden korktu.

Burasının yıkılıp yok olmasına da küçük bir adım kalmış.

Ancak eski ahşap kapının içerden tozlu bir perdeyle kaplanmış cam paneline tıklattığında, evin derinliklerinden bir yerden köpek havlama sesi yükseldi.

İçerden gelen güçsüz ayak seslerini işitti, sonra verandanın tek lambası yandı.

Kemikli parmaklar tozlu perdeyi yana doğru çekti ve suratı derin kırışıklıklarla dolu, gri saçları seyrelmiş yaşlı zenci bir kadın ona baktı. Yarı uykulu görünüyordu ve yüz ifadesine bakıldığında, verandasında FedEx üniformalı beyaz bir adamı görmeyi beklemediği açıktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye cırladı.

"Sizi bu kadar geç bir saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim bayan. Bu benim son teslimatım." Elindeki zarfı havaya kaldırdı. "Bu adreste oturan Jossiah Miffin'e Birleşik Devletler Hazinesi'nden özel bir posta getirdim."

"Bir ne getirdiniz?"

"Bu Washington'daki Maliye Bakanlığı'ndan gönderilmiş bir zarf. Sabahtan beri bunları dağıtıyorum. Sanırım içinde bir tür para iadesi çeki var."

Kadın, "Çek mi?" diye tekrarladı. Bunu uzunca bir süre düşündü. "Şuraya bırakın. Kapının önü olabilir."

"Üzgünüm bayan. Bunu yapamam. Bunun için" –konşimentoya göz attı ve sanki okuyormuş gibi yaptı– "Jossiah Miffin'in imzasını almam lazım. O burada mı yaşıyor?"

Kadın başıyla onayladı. "O benim torunum. Arabamı

alıp eczaneye gitmesini söyledim. Eğer istiyorsanız bekleyebilirsiniz."

Will Curtis midesinin tekrar düğümlenmeye başladığını hissetti.

Kadına baktı, başıyla tasdikledi ve, "Arabada bekleyeceğim," dedi.

Kadın ,"Siz bilirsiniz," dedi ve tozlu perde kapandı.

Will Curtis'in kamyonette oturup diğer talihsiz bir kaza daha yaşamayacağını ümit ederek geçirdiği on beş dakika içinde, daha önce kaldırımdan aşağı yürüdüklerine şahit olduğu üç oğlandan oluşan grubu bir kez daha gördü.

Yapacak daha iyi bir şeylerinin olmadığı aşikâr.

Ya da yapacak daha iyi bir şey bulmaya çalışmamayı tercih ediyorlar.

Başlarının belaya girmesine şaşmamak lazım. Eğer belayı uzun bir süre ararsanız, onu bulacağınıza en ufak bir şüphe yoktur.

Midesinde hâlâ büyük bir yumru vardı. Ve kendisini inanılmaz derecede zayıf ve tükenmiş hissediyordu. Baş dönmesi hâlâ tam manasıyla geçmemişti.

Glock'u gömleğinin altından çekip çıkarttı ve kucağına bıraktı, sonra kaç atış yaptığının hesabını tutmadığını fark etti.

Daha da önemlisi, kaç mermim kaldı.

Kesin olarak bildiğim tek şey, silah haznesinde bir mermi olduğu.

Silahının yanındaki butonu iteledi ve şarjör düştü. On mermi kapasitedeydi.

Şarjörü tepe lambalarına doğru tuttu. Arkadan numaralandırılmış delikler mermilerin görsel olarak sayılmalarına olanak tanıyordu ancak yetersiz ışık altında şarjörde tam olarak kaç mermi olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

Biraz çabayla, mermileri başparmağıyla şarjörden çıkartıp kucağına dökmeye başladı. Toplamda beş tane mermi kaldığını saydı.

Ağzındaki de dahil olmak üzere altı.

Şarjörü tekrar doldurdu, tabancaya iteledi, sol elinin avucunu kullanarak yerine oturttu.

Pekâlâ, hangi cehennemdesin Jossiah?

Bir dakika kadar sonra, gözleri dikiz aynasından yansıyan ışıkla hafifçe körleşti.

Gözlerini kırpıştırdı, sonra baktı. Bir çift sarımsı, büyük, yuvarlak tepe lambasının sokaktan aşağı, kendisine doğru, yukarı aşağı zıplayarak yaklaştığını gördü. Sonra, şoför hızlanırken, motor subablarının büyük bir gürültüyle çarptığını işitti.

Bu lanet olası eski bir araç.

Amortisörleri kötü durumda. Ve motor da sanki kulağa ölmek üzereymiş gibi geliyor.

Araba, 1822 Ontario Sokağı'ndaki sıra evin önünde, yabani ot kaplı kaldırımda cayırdayarak durdu. Hava ham benzin ve yarısı yanmış egzoz kokusuyla ağırlaştı.

Will Curtis yağ bulaşmış FedEx şapkasını kafasına ge-

çirdi ve kamyonetin kapısını ardına kadar açtı. Biraz sallanarak dışarı çıktı. Sonra arkaya doğru yürüdü ve şapka, gömlek ve elindeki zarfın üzerindeki FedEx logolarının şoför tarafından kolayca görünebilmesi için, arabanın sol tepe ışığı huzmesi altında dikildi.

Zarfı, silahı tutan elini örtecek şekilde, pantolon ağının önünde tuttu.

Will Curtis büyük bir dikkatle arabaya doğru ilerlemeye devam ederken –artık aracın 1970'lerin ortasında üretilen bir AMC Gremlin olduğunu görebiliyordu, ona sorulacak olursa bu o güne kadar üretilmiş en çirkin ve en değersiz araçlardan biriydi– şoförün paslı kapıyı iteleyip açmasıyla birlikte inildeyen metal sesi işitildi.

Saçları omuz hizasında, zenci bir adam olan şoför, yolcu koltuğundaki kişiye "Oradan ayrılma kızım," dedi.

Curtis koltukta zayıf genç bir kızın oturduğunu hayal meyal görebiliyordu. Üzerinde beyaz kolsuz bir ceket vardı.

Yani hâlâ genç kadınlara eğilimi var...

Zenci erkek Will Curtis'e döndü ve saldırgan bir tavırla şöyle dedi: "Ne istiyorsun?"

Curtis, "Büyükanneniz bu zarfı teslim etmek için sizi beklemem gerektiğini söyledi," dedi. "Siz Jossiah Miffin'siniz, öyle değil mi?"

Curtis daha da yaklaştığında, zenci adamın dikkatinin zarfa kaydığını fark etti. Sonra, artık uzatılmış olan siyah saçlarına rağmen, J şeklindeki yara da dahil olmak üzere resimdeki o suratın karşısında durduğunu fark etti.

"O zarf da ne? İçinde ne var?"

Beklenmeyen bir şekilde, Will Curtis kafasında çılgına dönmüş Stan Colt'un sesini işitti. Sert polis karakterini canlandıran Colt, Curtis'in biraz önce iki kez üzerinden geçtiği hepsini öldür türü filmden bir fragmanı tekrarlıyordu.

Curtis zarfı Miffin'in ayaklarına doğru fırlattı.

Miffin içgüdüsel olarak zarfı yakalamaya çalıştı.

Will Curtis Glock'unu Miffin'in kafasına doğrulttu, olabilecek en derin ve etkileyici Stan Colt ses tonuyla, "Mermileri yemeden önce dua etmene izin vereceğim," cümlesini ezberden nakletti.

Tetiği iki kez sıktı.

İlk mermi, Miffin'in kafasının geriye doğru aniden hareketlenmesine sebep olarak, J şekilli yara izinin halkasını delip geçti. İkinci mermi de bunun ardından adamın açık ağzından damağına girdi ve kafatasının tepesinden çıktı.

Miffin asfalt yola yığıldı.

Arabadaki genç kız çılgınca çığlık atmaya başladı.

Ve aniden, başı dönen Will Curtis'in gözleri karardı. Miffin'in yanına yığıldı, düşerken Glock elinden kaydı.

Will Curtis ne kadar baygın kaldığını bilmiyordu, sadece buz kestiği aşikârdı. Kaldırıma çarpan alnında bir şişlik vardı.

Uzun süre baygın kalmış olamayacağını fark etti, çünkü genç kız hâlâ yolcu koltuğunda haykırmaktaydı.

Ve Jossiah Miffin tabii ki hâlâ ölüp düştüğü yerde yat-

maktaydı.

Will Curtis ayağa kalkmaya çalışırken, daha ilk andan en ufak bir enerjisinin olmadığını fark etti.

Elleri ve dizleri üzerine doğrulmayı başardı, Ford kamyonetine doğru emekledi.

Bedenini sürücü koltuğuna çekip alması sanki bir ebediyetmiş gibi geldi, sonra kapısını kapattı.

İnanılmaz bir çabayla motoru çalıştırdı, vitesi geçirdi ve ileri doğru hareketlendi.

Aynaya baktı ve üç genç zencinin Gremlin'e doğru koşturduklarını gördü. İçlerinden birinin arabanın altına doğru uzanışını ve bir şeyi çekip çıkarışını seyretti.

Bu da... oh, zarf!

Bu barbarlar değeceğini düşündükleri hemen her şeyi çalarlar

Aranıyor kâğıdını görünce şaşıracaklar.

Ve ardından da, belki de ödülü almak için onu götürüp teslim edecekler.

Çocuk zarfı süveterinin içerisine iteledi, sonra koşarak uzaklaştı.

Will Curtis köşeden dönüp Germantown Caddesi'ne yöneldi.

[ÜÇ]

Hops Haus Kulesi, Oda 2180
1100 K. Lee Sokağı, Philadelphia
Pazar, 01 Kasım, 21:58

Delaware Nehri ve ötesinin ışıl ışıl panaromik manzarasına bakan pelüş battal boy yatağın ortasında, Matt Payne ve Amanda Law kucak kucağa, sol yanlarına yatmışlar, bedensel açıdan bitap bir halde dinleniyorlardı. Matt kolunu Amanda'ya, yavaşça inip kalkan göğsüne dolamıştı. Sağ bacağı kadının sağ kalçasının üzerindeydi, ayak parmakları Amanda'nın ayak bileklerinin hemen üzerine, kıstırılmıştı. Nefes aldığında, onun hafif, feromon yönünden zengin kokusuna şaşırdı; bu, tatlı ve terden dolayı da hafif tuzlu bir kokuydu.

Bundan daha iyisi olamaz, diye düşündü ve Amanda'yı ensesinden öptü.

Kadın hafifçe, büyük bir zevkle homurdandı.

Sonra, her ne kadar cep telefonu yataktan uzak köşeye teklifsizce fırlatılan ve artık kıvrılmış yatan Luna'nın altında duran haki pantolonunun cebinde olsa da, cihazdan yükselen ve bir mesaj aldığını gösteren özgün *ping!* sesini işitti.

Pekâlâ, burada, tek bir kelime etmeksizin en az on dakikadır bu halde yatıyoruz. Hatta bir santim bile kımıldamadık.

Birbirimize bu şekilde sarıldık kaldık.

Ve bu harika bir şey. İnanılmaz derecede hoş.

Yani şimdi o mesaja bakarak her şeyi berbat mı edeceğim?

Bu anı gerçekten, gerçekten, gerçekten mahvetmek istemiyorum, çünkü –vay be!– bu nasıl bir sevişmeydi.

Bu enerjiyi nereden buluyor? Ya o derin arzuyu?

İnanılmaz.

Sonra diğer bir *ping!* sesi işitti.

Amanda, kollarının arasında hafifçe kımıldandı.

Yumuşak bir sesle, "Bakmayacaksın, değil mi!" dedi. Bu daha çok bir soruyu andırıyordu.

Matt yanıtlamadı.

Amanda, "Gerçekten bakmayacak mısın?" diye tekrarladı, ses tonu kuşkucuydu.

Matt şöyle düşündü: *Sen olsan büyük olasılıkla bakardın.*

Şöyle dedi: "Tabii ki hayır bebeğim."

Sonra bir *ping!* daha işitildi.

Ardından üst üste iki kez daha işitildi: *Ping! Ping!*

Ne oluyor?

"Sorun ne Matt?"

"Bilmiyorum bebeğim. Sana onlara bakmayacağımı söyledim."

Ama bakmalıyım. Ne oluyor?

Ping!

Amanda tekrar kımıldadı, sonra aniden Matt'in altın-

dan kıvrılıp hareketlendi.

"Pekâlâ," dedi, "sen yapmasan bile, ben kesinlikle bakacağım."

Yatağın yanından aşağı doğru uzandı ve haki pantolonun bel kısmını yakaladı, üzerinde yatan Luna'nın ağırlığını hissedince de tüm gücüyle asıldı.

Elini cebine atıp telefonu çıkartırken, "Kusura bakma kızım," dedi.

Luna yavaş yavaş odanın diğer ucuna yürüdü ve ebeveyn banyosundaki sepetine girdi. Sanki sert plastik kaplamaya kendisini tüm gücüyle bırakmış gibi bir ses yükseldi. Sonra Luna derin bir iç çekti.

Amanda telefonun ekranına baktı.

"Tony'den üç mesaj..." dedi.

Matt, doğrulup oturarak ve yaslanmak için yastığını düzelterek, "Neler oluyor?" dedi.

"Kerry'den bir mesaj ve son bir mesaj da Denny'den."

Matt, "Denny mi?" diye sordu.

Amanda telefonu ona uzattı.

Matt, "Bu hiç de hayra alamet değil," dedi. "O mesaj yazmaktan hoşlanmaz ve bunu mecbur kalmadığı sürece de yapmaz. Neden aramadığı ise ayrı bir konu."

Mesajlara baktı, sonra gönderiliş saatlerinin son birkaç dakikaya ait olmadığını fark etti. Bu da ardı ardına işitilen *ping-ping* seslerini açıklıyordu. Harris'den gelen ilk mesaj neredeyse bir saat kadar önce gönderilmişti. Bu da mesajların bir yerlerde yığıldığını, düzenli olarak akıp telefonuna

ulaşmadığını gösteriyordu. Sonra Matt sinyal gücü ikonuna baktı, sinyal seviyesi çok zayıfla SİNYAL YOK arasında gidip geliyordu.

Payne kafasını iki yana salladı, sonra Tony Harris'den gelen ilk mesajı okudu:

ANTHONY HARRIS-
SELAM MATTY, 555'DEKİ KEYCOM KABLOLU KANALINI AÇ VE SONUNA KADAR DA SEYRET. SORUN BÜYÜYOR...

Hops Haus Kulesi inşa edilirken, binanın tümü süper hızlı KeyCom plastik fiber optik dijital aktarım kablolarıyla donatılmıştı. Hatlar KeyCom'un sadece bina sakinleri ve satıcılarına sağladığı çeşitli iletişim paketlerinin ileri teknolojilerini –telefon, internet, televizyon– destekleyecek yapıdaydı.

Bu titiz ve elit bağıntının basit bir sebebi vardı: KeyProperties komplekse büyük bir maddi destek sağlamıştı. Ve her ne kadar bazıları böylesi bir rekabetsiz ortamın Pennsylvania Eyaleti'ndeki en azından bir düzine antitekel yasasını ihlal ettiğinden yakınsalar da, iki şirketi birden kontrol eden adam daha farklı bir şeyler ileri sürmüştü.

Beşinci Frances Franklin Fuller herkesin gerçekten de birbirlerinden farklı görüşlerinin olduğunu söyledi: "Onlar başka bir yerde yaşamayı seçmekte ve orada sunulan adi haberleşme paketlerini satın almakta özgürler."

Matt, Amanda'ya bakıp, "Tony Kanal 555'deki bir şeyi

acilen seyretmem gerektiğini söylüyor," dedi.

Amanda başıyla onayladı. "Ama şunu sakın unutma: Eğer benim dışımda biriyle iki gece üst üste birlikte olursan..."

Matt gülümsedi, sonra kumandayı aldı, duvara monte edilmiş altmış inç düz ekran televizyonu açtı ve kumandadaki 5 düğmesine ardı ardına üç kez bastı.

Hızlı sistem tümden dijital olduğundan, televizyonun kontrol kutusunun kaydedilen bir programı iki saatlik bir dilime kadar tekrar oynatma ya da hızlı öne sarma türünden bir işlevi vardı. Hızlı öne sarma modu, tabii ki, canlı yayınlanan herhangi bir program için mümkün değildi. (Payne, kurulum teknisyeni kendisine sistemin nitelik ve ayrıntılarını gösterirken, "Böyle bir şey tam bir devrim olurdu," demişti, "çünkü eğer böyle bir şey yapabilseydi, bu geleceği görmekle eşdeğer bir şey olurdu.") Ancak KeyCom'un muazzam dağıtıcılarına kaydedilen canlı bir haber programı tekrar oynatılabiliyordu.

Matt, "Hey," dedi, "bu Mickey O'Hara'nın CrimeFreePhilly internet sitesinden yapılan canlı haberler için kullanılan kablolu kanal."

İnternet haberleri de herhangi alışılageldik televizyon ağı haberlerinden farklı görünmüyordu. Ustaca hazırlanmış bir "Haber Merkezi" vardı. Bu ışıl ışıl aydınlatılmış destek masasından oluşan bir stüdyo setiydi, masanın gerisinde bir çift genç, neşeli, nazik insan oturmaktaydı. Arkalarındaki duvarda, stüdyonun tavanından sarkan, karbon ark lambalı pro-

jektörlerin üzerindeki filtrelerden yansıyan değişik renklerle aydınlatılmış parlak krom harflerle CRIMEFREEPHILLY.COM HABERLER yazılıydı. Krom harflerin altında, duvarda dört devasa düz ekran stüdyo monitör dizini yer almaktaydı, her birisi inceleme altındaki yeni bir hikâyeyi göstermekteydi.

Matt kumandanın üzerindeki, haberleri en başından başlatan düğmeye bastı.

Koyu renk saçlı ve suratında hoş bir gülümseme olan, iyi görünümlü zenci erkek kafası, "İyi akşamlar," dedi. "CrimeFreePhilly-nokta-com'un bu geceki dokuz haberlerine hoş geldiniz. Ben Dusty Meyers."

Hemen adamın yanında oturan, muhteşem beyazlıkta dişlere sahip, çekici, kızıl saçlı kadın da, "Ve ben Jessi Sabatini," dedi. "Bu gecenin flaş haberi: Bu hafta sonunun Cadılar Bayramı Cinayetleri Philadelphia'da devam ediyor."

Matt, kadının arkasında, en üst sıra ve sağdaki düz ekran stüdyo monitöründe, Francis Fuller'ın kürsüde dikilen görüntüsünü gördü.

ÖNE HIZLI SAR düğmesine bastı, bu sesin arada sırada kesilmesine ve konuşan iki kafanın sanki birer zemberek üzerindeymişçesine oldukları yerde yaylanmaya başlamasına sebep oldu. Yüz hareketleri hızlandı.

Sonra kamera Jessi Sabatini'ye odaklandı. Hızlı hızlı konuşurken, kadının hoplayan kafasının hemen yanında bir kutu belirdi. Kutuda sırasıyla çeşitli fotoğraflar belirmeye başladı, bunlar ateş edip atılanların vesikalık fotoğraflarıydı.

Her bir resmin altında kişilerin isimleri de yazılıydı. Sonra Francis Fuller'ın resmi belirdi, altta onun da adı yazılıydı. Payne kumandanın üzerindeki NORMAL OYNAT düğmesine bastı.

Jessi Sabatini şöyle diyordu: "Lex Talionis'i bu hafta sonu çok işlek günler geçiren şirket sahibi Frances Fuller, günün erken saatlerinde Philadelphia'nın kahraman vatandaşlarından bazılarına toplamda on bin dolar ödül dağıttığı bir basın konferansı düzenledi. Bizden Michael J. O'Hara oradaydı ve işte hazırladığı hikâye."

Fuller'ın resmi ekranın tümünü kapladı.

Matt Amanda'ya, "Ve işte sirk devam ediyor," dedi. "Lanet olsun, Beş-F'nin, benim en sevdiğim yobazın, televizyonda boy göstermesi kaçınılmazdı."

Fuller'ın kafasının sağındaki metin kutusunda şunlar yazılıydı: FRANCIS FULLER, YÖNETİM KURULU BAŞKANI, LEX TALIONIS, #10,000 ÖDÜL DAĞITIYOR.

Ekranın altından sağdan sola, boydan boya diğer bir metin akıp geçti: ***FLAŞ HABER...*** *BELEDİYE BAŞKANI CARLUCCİ POLİS DEPARTMANI ACİL GÖREV TİMİNE CADILAR BAYRAMI CİNAYETLERİNİN SAYILARININ GİTTİKÇE ARTTIĞINI BİLDİRİYOR... OLD CITY'DE BULUNAN CESET SAYISI BEŞE ULAŞTI...*

Ekranın gerisinden yükselen O'Hara'nın sesi televizyon mikrofonlarından yükseldi: "Ben Michael J. O'Hara, Frank Fuller'ın bazı Philadelphia vatandaşlarını şehrin çok daha güvenilir bir yer olmasına yardım ettikleri için biraz

önce olduklarından daha zengin yaptığı Old City'deki Lex Talionis'ten sunuyorum."

Kamera geri çekildi ve içerisini çok daha geniş bir açıdan aldı.

Beşinci Francis Franklin Fuller, görünüşe bakılırsa Richard Saunders Holdingi'nin ofis binasındaki konferans odasındaydı. Kısa boylu, cüsseli, kırk dört yaşındaki adam alışıldık Benjamin Franklin elbisesini giyinmiş, siyah bir kürsünün gerisinde dikilmişti, iki eli de kürsünün tepesini kavrıyordu. Siyah kürsünün önünde Lex Talionis'in "o" harfi stilize edilmiş bronz bir plaketi yer almaktaydı.

Sonra kamera daha da geri çekildi ve kenarda dikilen insan kuyruğunu gösterdi. Aralarında, doksan santim yüksekliğinde ve bir metre seksen santim uzunluğunda ağır beyaz plastik üç tane törensel banka çeki tutuyorlardı. Her birisinin üst sol köşesinde Lex Talionis'in logosunun büyük kırmızı bir gösterimi vardı. Ve hepsi de kalın uçlu siyah sabit mürekkepli kalemle yazılmış el yazısıyla doldurulmuştu.

Payne ödül çeklerinden birini tutan kadını hemen o an tanıdı. Bu soldan birinci kişi, kürsüye en yakın insandı.

Matt, "Ve bak yanında kim var," dedi. "Bu ateş edilip atılanlardan birinin annesi."

Bu kadının çekinin üzerinde yer alan, parayı alacak kişinin ismiyle de doğrulanmaktaydı: *Shauna Mays.*

Matt şöyle devam etti: "Benim gizemli katilimin, bu kadının oğlunu öldürdüğünü, sonra onun ve çingene taksicinin cesedi Beş-F'nin oraya götürüp bıraktıklarını düşünüyo-

ruz."

Matt düşündü: *Kadınlar gerçekten de insan neslinin en acımasızları olabilirler*

Günün erken saatlerinde Payne tarafından sorgulanırken, üzerindeki yırtık giysiler içerisinde yeterince beslenememiş ve pis görünmüş olsa da, suratı ve eli kötü bir şekilde yaralanan Shauna Mays şimdi orada pırıl pırıl parlıyordu.

On bin dolarlık törensel çeki tutuyordu ve bunu yaparken zorlanıyordu çünkü çek kendisinden de büyüktü. Hemen sağında – *Paco Ramirez, Yvette Iglesia* ve *Sasha Bazelon* adına yazılmış diğer bir on bin dolarlık tören çekinin gerisinde– küçük bir genç grubu dikiliyordu. Çeki her iki ucundan sert görünümlü, bol pantolon ve üzerlerine büyük gelen ceketler giyinmiş birer Latin erkek ve tabii bir de gözleri öfkeli, güzel, minyon bir Latin kız tutuyordu.

Matt, "Şu ortadakiler Javier'in bana bahsettiği grup olmalı. Müdür Bazelon'un ölümünden sorumlu punkı yakalayanlar. Ve şu güzel genç kız da büyük olasılıkla Javier'in küçük kız kardeşi olmalı."

Matt üçüncü büyük ödül çekini tutan kadını anımsayamadı, ancak Shauna Mays gibi, sert görünümlü ve yeterince beslenememiş gibi duruyordu. Çekin üzerindeki isimden, bunun büyük olasılıkla Michael Floyd'un annesi olduğu anlaşılıyordu.

Sonra Matt hemen kadının yanında dikilen ekstra iki bacağı fark etti. Çek hareket edince, sağ ucun gerisinden Michael'ın kafası göründü.

Matt Amanda'ya döndü ve "İşte sana bahsetmeyi düşündüğüm çocuk bu. Çok garip," dedi.

Arkalarındaki duvarda, üzerinde şunlar yazan beyaz bir bayrak mevcuttu:

Kamera tekrar Fuller'a döndü. Ve O'Hara'nın sesi şunları söyledi: "Gelin, şimdi doğrudan Fuller'ın basın konferansına gidelim..."

Francis Fuller, sanki dikkatleri onların üzerine çekmek istercesine, büyük burnunun ucundaki küçük yuvarlak Ben Franklin gözlüklerini düzeltmeye haddinden fazla zaman harcadı. Sonra boğazını temizledi. Gülümsedi ve konuşmak için kürsüden yukarı kıvrılarak uzanan siyah sapı andıran mikrofona uzandı.

"Buraya geldiğiniz için teşekkürler," diyerek sözlerine başladı. "Bugün size yapacağım önemli bir açıklama var. Ancak asistanım işe sizin sorularınızla başlamam konusunda beni uyarıyor." Eliyle ileriyi, görünmeyen muhabirleri işaret etti. "Evet hanımefendi?"

Bir bayan muhabir sesi, "Buraya toplamda altı ölü getirildi..." dedi.

Francis, "Beş kötü adamın cesedi," diye düzeltti, "ve

yakın bir tarihte onlardan birisi haline dönüşecek gibi görünen diğer bir adam."

Kadın, "Pekala, beş ölü ve bir tane neredeyse ölü insan. Belediye Başkanı Carlucci'nin sabahın erken saatlerinde, Lex Talionis'e bırakılan ölü adamların tetiklediği açıkça belli olan bildirisine karşı tepkiniz ne?" diye düzeltti.

"Pekala, sadece şehrimizin başarılı bir lideri olarak değil aynı zamanda şahsen yakın bir arkadaşım olarak da gördüğüm Belediye Başkanı Carlucci'ye tabii ki katılıyorum."

Matt, "Saçma," dedi.

Fuller sözlerine devam etti: "Kötü insanların yaptıklarından sorumlu tutulmaları gerektiğinde hemfikiriz. Jerry'nin ve gayretli polis departmanı çalışanlarının çabalarını tamamen destekliyorum. İşte, bugün burada, Philadelphia'lı bir vatandaş olarak," –tören için hazırlanmış çekleri tutan insanları işaret etti– "toplumumuzun yasalara saygı göstermemeyi tercih edenlerden kurtulmasına yardımcı olan bu iyi insanlara on bin dolarlık ödül çeklerini sunmaktan da bu yüzden bu kadar gururluyum. Sırf bugün, iki kötü adam daha masumlara zarar verecek şekilde toplumumuzda özgürce dolaşamayacak insanların arasına eklendi. Ve Xavier Smith de artık elimizde. Şu anda Hahnemann Üniversitesi Hastanesi'nde, polis gözetimi altında, kritik durumda yatıyor. O adalete teslim edilmesine sebep olan ikiden fazla suça iştirak etmiş bir azılı suçlu. Belediye başkanıyla aramda bir çelişki oluştursun ya da oluşturmasın, burada, Lex Talionis'te şeh-

rimizin temizlenmesi yönünde gerçek bir gelişim sağlandığını mutlaka ifade etmeliyim."

Amanda, "Biliyor musun, mantıken Fuller'la hemfikir olmadığımı söyleyemem," dedi.

Matt kuşkulu bir tavırla, "Sen de mi?" dedi.

Amanda omzunu silkti ve "Bu, babamın insanların temelde diğer hayvanlardan çok da farklı olmadıklarına dair söylediklerinden pek de değişik değil. O suçluları, özellikle de en kötü olanlarını, sırtlanlarla kıyaslar, onların fırsatçı canavarlardan farklı olmadıklarını söylerdi. Ve onları ayıklamak, aslen çevresini temizlemek için aslan gibi diğer bir yırtıcıya ihtiyaç olduğunu vurgulardı. Eğer birisi bunu Delgado ve Jiménez konusunda uzun bir süre önce yapmış olsaydı, çok sayıda insan hiçbir zaman incinip zarar görmezdi."

Matt kısa bir an için ona baktı.

Pekâlâ, kaçırıldığı için öç almak isteyişini anlayabiliyorum.

Sonra da şöyle dedi: "Dişi peygamberdevesinin çiftleşme töreni hakkında ne düşündüğünü sormaya korkuyorum."

Amanda ona göz ucuyla baktı, neşeyle sırıtıp, "Kafandan başka kaybedeceğin bir şey yok tatlım," dedi.

Ekranda, Fuller kalabalığı işaret etmeye devam ediyordu. Sonra, "Siz bayım. Sizin sorunuz nedir?" dedi.

Bir erkek sesi, "Sizin kötüleri hür toplumdan uzaklaştırmayı ödüllendiren yaklaşımınızın, basit bir yakalama ve tutuklamadan ziyade, temelde öldürmeyi cesaretlendirdiği-

ni söyleyenlere vereceğiniz yanıt nedir?"

Fuller kısa, göbekli bedenini dikleştirmeyi denedi ve ardından da güçlü bir inançla, "Ben alınan sonuçlara inanırım, onlar kendi adlarına konuşuyorlar. Bir sonraki soru."

Aynı muhabir, "Yani Talionis Kanunu'nun yasal sistemimizin üzerinde olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır. Tabii ki değil. Sadece bunu, hem en kötü suç öğemizin hakkından geldiği, hem de suçun kabul edilebilir bir şey olduğunu düşünen diğerlerinin cesaretini kırdığı için, çok daha etkin bir sistem olarak betimleyebilirim."

Kürsüden Kendrik LeShawn Mays'e ait Aranıyor kâğıdını alıp kaldırdı. Bunu kalabalığa ve kameralara doğru tuttu. Adamın fotoğrafı televizyondan açıkça görülebiliyordu.

"Mesela şu en sonuncu suçluyu ele alalım. Diğer çok sayıda suçun yanı sıra, Kendrik Mays çocukları kandırdı, onların masumiyetlerini kendi cinsel zevkleri için sonuna kadar bozdu. O bir firariydi, şuursuz ya da bilinçsiz bir kişiye tecavüz etmek ve istem dışı sapkın cinsel ilişki sebebiyle hapiste geçirdiği sürenin ardından yıllardır kaçak yaşamaktaydı. Anladığım kadarıyla, uyuşturucu verip üzerinde dile bile getirilemez türden davranışlarda bulunduğu kız on dört yaşındaydı. Mays'in annesi bana oğlunun bu tür yozlaşmış ve rezil tutumunu *Lex Talionis* sayesinde hayatı sonlanana kadar sürdürdüğünü söyledi."

Fuller dramatik bir tavırla sustu, sonra devam etti: "Size şunu söylemeliyim ki geleneksel yasal sistem Mays gi-

bilerini sadece değiştirmek ya da durdurmakta başarısız kalmakla kalmıyor, aynı zamanda biz vatandaşlarını da ondan koruyamıyor. Ve onun gibi sayısız kötü adam var, bunlar yasal sistemden korkmuyorlar."

Amanda, "Ve bunda da hemfikirim," dedi.

Matt kendisini de başını onaylar tarzda sallarken yakaladı, sonra yüksek sesle konuşmaya başlamadan evvel durdu: *İşte, benim işimde görev güvenliği olarak bilinen şey de bu bebeğim.*

Fuller diğer bir muhabiri işaret etti: "Evet?"

"Temiz Eller Operasyonu hakkındaki düşünceniz nedir?"

Matt, "İşte şimdi durum daha da ilginçleşiyor," dedi.

Fuller resmi bir tavırla başını salladı, düşüncelerini bir araya toplamak için uzunca bir süre durakladı, ardından şunları dile getirdi: "Polis departmanının görev gücüne dair aklıma gelen ilk şey şu: Eğer bu konuda başarılı olabilecek birisi varsa, o da Ana Hattın Wyatt Earp'ıdır."

Sustu ve hafifçe sırıttı.

Matt, "Beş-F, seni orospu çocuğu!" diye haykırdı.

Fuller devam etti: "Ve bunu gerçekten gönülden söylüyorum. Komiser Muavini Payne sadece iyi bir polis memuru değil, aynı zamanda da benim iyi bir arkadaşımdır."

Matt, "Saçma," dedi.

Fuller, "Şimdi," diye devam etti, "arkadaşım Belediye Başkanı Carlucci'ye beslediğim büyük saygıyla, onun bu yeni operasyon timine dair dile getirdiği ifadesi için şunu

söylemek istiyorum: Kötü adamları şehrimizden uzaklaştırarak iyi bir şey yapanları durdurmaya çalışmak için neden çaba harcansın ki? Bu tür insanlar lanetlenmemeli ya da yakalanmamalı, bundan ziyade her açıdan cesaretlendirilmeli. Gerçekten *ödüllendirilmeli.* Ve işte Lex Talionis bugün bu yüzden burada. Ve yine bu sebeple yarın ve onu takip eden gün de burada olacak."

Sonra Beşinci Francis Franklin Fuller gülümsedi, sağ işaret parmağını havaya kaldırarak omuz hizasında sallamaya başladı.

"Ve *bu* beni bugünün büyük duyurusuna getiriyor," dedi. "Lex Talionix'in" –parmağını havada ağzından çıkan her bir kelimeyi teker teker vurgulayacak şekilde salladı– "bundan böyle her bir yeni ödülü *yirmi bin dolara* yükselttiğini ifade etmekten gerçekten onur duyuyorum!"

Mikrofon kameranın görüş açısının dışından gelen genç erkek sesini olduğu gibi aldı: "*Ne dedin sen?* Ve biz sadece on bin papel aldık, öyle mi, orospu çocuğu?"

Matt Payne kıkırdadı. "Bu o geri zekâlı oğlandı."

Sonra şöyle düşündü: *Bekle. Ödülü iki katına mı çıkarttı?*

Kumandaya baş parmağıyla basarak haberleri Fuller'ın parmağını havaya kaldırdığı ana kadar geri sardı, sonra parmağını sallayıp "*Yirmi bin dolar!*" dediği anı tekrar seyretti.

"Orospu çocuğu! Sokaklar karmaşaya bürünecek!"

Amanda, "Haklısın. Şimdi ne olacak?" dedi.

Matt ona baktı. "Tam olarak bilmiyorum ama beyaz

gömleğinde yıldızlar olan birisinden bir şeyler gelecek. Ya da daha üst düzeyden. Ve bu kısa bir süre içinde olacak."

Matt telefonuna baktı ve diğer mesajları büyük bir aceleyle okudu.

İkinci mesaj Harris'tendi, diğerinden neredeyse otuz dakika kadar önce gönderilmişti. Şöyle yazıyordu:

-ANTHONY HARRIS-

HABERLER İYİ: OTOMATİK PARMAK İZİ TESPİT SİSTEMİ'NDEN REGGIE JONES'A AİT VERİLER GE Dİ.

BİRİ UYUMSUZ. ANCAK DİĞERİ (SENİ KANDIRMIYORUM) MARCUS CICERO, NAMI DİĞER MARC JAMES AD I BİR UYUŞTURUCU SATICISININKİYLE UYUYOR. BEYAZ ERKEK, 18 YAŞINDA. UZUN BİR SUÇ LİSTESİ MEVCUT.

Matt kafasını salladı.

Kendisini Roma imparatoru olarak geçiştirmeye çalışan uyuşturucu bağımlısı bir cani mi? Bu da ne demek?

Sonra Harris'in üçüncü ve en sonuncu mesajını okudu, bu ikinci mesajdan on beş dakika sonra gönderilmişti:

-ANTHONY HARRIS-

BİLGİNE – ŞU ANDA PORT RICHMOND'DA JAMES'İN ADRESİNDE GİZLİ KAPAKLI BİR ŞEYLER YÜRÜTÜLÜYOR. ADAM BİR KAÇ OLAY ÜZERİNDE DE ÇALIŞIYOR.

Pekâlâ, belki de gizli bilgi sağlayanlardan biri ya da ikisi, yirmi bin dolar için Romalı olmak isteyen bu adamdan kazanç sağlamak isteyecektir...

Matt bunun ardından Rapier'ın mesajına döndü:

– CPL KERRY RAPIER –

KENDRIK MAYS'İN EVİNDEN TOPLANAN PARMAK İZLERİNE DAİR ADLİ TIPTAN BEKLENEN BİLGİLERİN GELDİĞİNİ BİLMEK İSTEYECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM. BİR İPUCU YAKALADIK: BU DA SENİN ESKİ ARKADAŞIN SNU 2010-56-9280'MİŞ.

Lanet olsun. Ama hiç şaşırmadım. Gizemli katil tekrar vurdu.

Son olarak Coughlin'inkine baktı.

Payne Coughlin'in sonunda düzgün bir mesaj yazabildiğine gerçekten çok şaşırmıştı, bu iki cümleyi başparmaklarıyla hazırlamanın ne kadar zamanını aldığını merak etti. Şöyle diyordu:

– DENNY AMCA –

YARIN SABAH 8'DE İDARİ KOMUTA MERKEZİNDE YAPILACAK KONFERANSA HAZIR OL.

ARKADAŞIN 5-F BİRAZ ÖNCE CARLUCCİ'NİN KAFASININ TASININ TEKRAR GERÇEK ANLAMDA ATMASINA SEBEP OLDU.

Matt, hızla mesaja yanıt yazmaya başlayarak, "Oh,

lanet olsun," dedi ve şu cevabı yolladı: "Evet efendim. Orada olacağım."

Amanda, "Ne var Matt?" diye sordu.

"Haklıydım. Çok yukarılardan bir yerlerden bir şey geldi. Denny Amca, Carlucci'nin tepesinin tasının attığını ve yarın sabah, ilk iş, diğer bir konferans yapacağını söylüyor. Ki bu da benim sabahın bir körü orada olmam gerektiği anlamına geliyor. Erkek İzci ilke kartını oynadığında, bu benim gerçek anlamda tetikte olmamı gerektiriyor."

Amanda, "Yani hazır olman, öyle mi?" dedi.

"Hı-hıı."

Amanda uzandı ve televizyon kumandasını Matt'in dizinin yanından aldı. Kırmızı KAPATMA düğmesine bastı.

Sonra ona sokuldu ve cep telefonunu elleri arasından aldı. Onu da kapattı ve tekrar Matt'in pantolon cebine yerleştirdi.

Sonra başını omzuna yasladı ve yumuşak bir sesle, "Bu yarın için gerekli tatlım. Şimdi geceye hazır olma zamanı."

[DÖRT]

İki Liberty Yerleşim Alanı, Otuz Yedinci Kat
50 Güney On Altıncı Sokak, Philadelphia
Pazar, 01 Kasım, 22.12

Jan Harper, "Gerçekten mi?" dedi, ses tonu keskin ve kuşkucuydu. Sesini Philadelphia'nın en yüksek binalarından birinin tepesindeki beş yıldızlı restoranda başkalarının kulak misafiri olamayacakları kadar alçak tutmaya çalışıyordu. "Rapp, kıçını bu kez kurtarabileceğinden o kadar emin değilim. O herifler öldü. Ve yıkım şirketi, bizim o lanet olası binaların yıkımının uygun olduğunu söylediğimizi ifade ederek sorun yaratıyor. Ve onlara işe koyulma iznini kimin verdiğini de bilmiyorum."

Badde Jan'in söylediklerini işitti, ama onun lüks Vista Fiume restoranda nasıl göründüğüne çok daha fazla dikkat gösteriyordu. Ve içeri girdiklerinde onun nasıl da restoranın sahibiymiş gibi göründüğünü düşündü. Genç bankacılar, avukatlar ve diğer profesyoneller dönüp onlara bakmıştı.

Badde, *Güzel insanlar,* diye düşündü.

Ve ben de buradaki en güzel kadınlardan biriyle birlikteyim.

Güney Philadelphia'lı bir berberin oğlu için hiç de kötü bir durum değil.

Bu gerçekten de şık bir birliktelik.

Belki de, tüm bunların üstesinden geldikten ve fon biraz daha para kazandıktan sonra, burada bir apartman katı satın alırım. Taşınırım. Risken'ın eyalet başkanlığına adaylığını koymadan hemen önce altı milyon dolarlık bir daire satın aldığını işitmiştim. Benim açımdan hiç de ilişkilendirilebileceğim kötü bir ortaklık değil...

Otuz yedi katın yarısı tırmanıldığında, karşılaşılan "Nehir Manzarası" insanda kaliteli uluslararası bir duygu uyandırıyor, oraya sanki bir restorandan ziyade büyük bir açık hava gece kulübüymüş izlenimi veriyordu. Işıl ışıl ahşap kakma masalar, pencerelere ve hâkim oldukları şehir ve nehir manzarasına dönük yerleştirilmiş inişli çıkışlı bekleme salonu koltuklarıyla bir arada kullanılmıştı. Ortam büyük bir enerjiyle parlamaktaydı.

Her ne kadar Vista Fiume Philadelphia için yeni bir gece hayatı standardı yaratmış olsa da, hiç uyumayan şehir New York'da varolan şık ve lüks restoran ve gece kulüpleriyle aynı seviyede değildi. Ve Philadelphia'nın gece hayatı da kesinlikle, mesela, Arjantinlilerin on buçuktan sonra eğlenmeye başladıkları ve güneş doğana kadar hız kesmedikleri Buenos Aires'inkiyle kıyas kabul etmezdi.

Badde, içeriye şöyle bir göz atarak, *Fakat uluslararası müşteri bazında düşünüldüğünde*, diye aklından geçirdi, *gittikçe gelişiyor.*

Şu yabancı modeller muhteşem ve Jan de buraya mükemmel şekilde uyuyor

Range Rover'ını Hops Haus Kulesi'nin arnavut kaldı-

rımına döne döne çıkarttığında, Jan içerde, ana cam kapıların gerisinde bekliyordu. Lobinin parlak ışıkları model gibi görünmesine sebep olmuştu. Yuvarlak hatlı bedeni siyah kadife elbisenin içinde muhteşem duruyordu. İpeksi açık kahverengi yüzü şık, kısa bir inci diziniyle bütünlenmişti.

Her ne kadar Badde –Belediye Binası ofisinde durup üzerine sade koyu renkli bir takım elbise ve iki gün kadar önce giyindiği açık yakalı bir gömlek geçirmişti– bunu kesinlikle itiraf etmeyecek olsa da, onun kalitesinde görünmüyordu.

Ve bu, İki Liberty Yerleşim Alanı'na, şehrin üçüncü en yüksek binası olan birinci sınıf gökdelenine ulaştıklarında çok daha belirgin bir hal aldı. Bu binada yedi milyon dolardan daha yüksek meblağa satılan yönetici ofisleri ve apartman daireleri vardı, bunlar şehrin en pahalılarındandı.

Sonra Jan baş garsona şöyle söyleyerek oranın gerçek sahibi olduğunu da kanıtladı: "Rezervasyon Harper adına yapıldı ve masa numarası seksen iki lütfen."

Yerlerine oturduktan sonra, Rapp Badde masanın yerinin salondaki en iyi manzaraya sahip olduğunu fark ederek, "Buraya daha önce de gelmiştin, ha!" dedi.

Jan gülümsedi. "Hayır, sadece hazırlanırken birkaç telefon görüşmesi yaptım. Sonra da rezervasyonu ayarladım. Bir arkadaşım seksen iki numaralı masanın en güzel günbatımı manzarasına sahip olduğunu söyledi. Ayrıca yengeç çöreği ile ıstakoz yemem, etimi fileto veya süt danasından seçmem gerektiğini de ifade etti. Yeterince cesur olmam duru-

munda, mini peynirli bifteklerden de deneyebilirmişim. Yuri gelmeden önce biraz al."

Badde şöyle düşündü: *Peki, şu Rus birdenbire ne hakkında konuşmak istedi böyle? Jan'in buraya geleceğimizi söylediği andan bu yana beynime eziyet edip duruyorum.*

Bu adam gerçekten de sabırsız biri; hem öfkeli hem sabırsız.

Kırk sekiz yaşındaki Yuri Tikhonov, ilk bir milyar dolarını otuz beş ila kırk yaşları arasında kazanmış, uluslararası bir yatırımcıydı. Bundan sonra, söylentilere bakılırsa, Rusya'nın harici casusluk ve istihbarat kuruluşu olan, önceden KGB olarak bilinen Sluzhba Vneshney Razvedki'deki görevinden ayrılmıştı.

Tikhonov'un, en başta Rusya olmak üzere Avrupa ve Amerika'dakiler dahil olmak üzere, dünyanın çeşitli yerlerindeki şirketlerinde yatırımları vardı. Philadelphia'daki Elmas Gelişim'in yüzde kırk dokuzunu elinde tutmaktaydı, geriye kalan yüzde elli birine –ki bu hissenin büyük çoğunluğuydu– küçük yatırımcılar ya da Şehirleşme Teşebbüsü LLC de dahil olmak üzere azınlığın sahip olduğu şirketler sahipti.

Tikhonov, İtalyan çetelerinden çok daha merhametsiz nitelendirilen bir grup olan Rus mafyası üyelerinin bazılarıyla iyi arkadaştı. Rusların gelip La Cosa Nostra'yı silip yok etmemelerinin tek nedeninin, Sicilyalıların işledikleri suçların –kıyaslandığında önemsizdi– gerçek anlamda rekabet olmadığını hissetmeleriydi. Wops, polislere ucuz fahişeleri ve

müşterek bahisçileri kovalattırarak onları sürekli meşgul tutmuştu. Dolayısıyla bu Rusların tüzel sahtekârlıktan para aklamaya kadar yüksek bedelli kanun dışı faaliyetleri için uygun bir şaşırtmacaydı.

Badde iki ile ikiyi toplamanın matematiksel bir zekâ gerektirmediğini öğrenmiş, Elmas Gelişim projelerine giden yatırım paralarının büyük kısmının temizlenen kirli para olduğunu keşfetmişti.

Ancak hiç kimse –özellikle de bir sonraki seçimde Philadelphia Belediye Başkanlığı'na adaylığını koymayı ümit eden bir politikacı– azınlıkların başını çektiği yatırımcıları, ki bunlar Tikhonov tarafından bir araya getirilmişlerdi, fonlarının nereden ödünç alındığına dair (bunlar Rus mafyası için koruma görevi gören girişim şirketleriydi) sorgulamayacaktı.

Eğer bu olursa, para –ve "çok amaçlı profesyonel eğlence mekânı" ile diğer belli başlı projeler– sermaye yatırımına pek de meraklı olmayan ve buna hoş bakmayan bir şehir bulacaktı.

Jan Harper yengeç çöreği aperatifinden bir lokma aldı, sonra büyük bir dikkatle kadehini kaldırdı ve parlak yeşil elmalı martinisinden bir yudum aldı.

Badde, votka tonik kokteylini yudumladıktan sonra, "Cidden," dedi. "İnsanlar kime daha çok inanır? Bir belediye meclis üyesine mi, bir grup Dago yıkıntı temizleyicisine mi? Bu yükümlülüğü ben..."

Jan, "*Gerçekçi inkâr* Rapp," diye araya girdi, ses tonu

hafif bıkkındı. "Sana bunun gerçekçi inkâr olarak adlandırıldığını söyledim. İnkâr ettiğin şey akla yatkın. Ve şu anda, durumun öyle olmadığından da eminim. Üç kişi öldü ve görünüşe bakılırsa bunu yapması için Konut ve Kentsel Gelişim Komitesi oraya bir ekip yolladı."

Martinisini yudumlamaya devam ederken Rapp'e baktı.

Sinirli görünüyor. Ve gerçekten de sinirli.

Ama bunun sebebi onu düzeltmem değil.

Lafını yarıda kesmem.

Badde omzunu silkti. "Bilmiyorum. Eğer bunu yapmasaydık, o zaman yapmamış olurduk."

Jan, "Bu bir algılama," dedi. "İnsanlar gördükleri şeye inanırlar, gerçeklere inanmaları şart değildir."

"O zaman suçu iletişim eksikliğine atabiliriz. Zavallı kampanya gönüllülerinden bazılarını otobüsün altına atabiliriz." Düşüncelere dalarak sustu. "Aslında, bu gerçekten de iyi bir fikir olabilir. Ekstra bir yanıltmaca."

Jan Harper hiçbir şey söylemedi, ancak H. Rapp Badde Jr.'ı tanıdıkça, kendi amaçları uğruna insanları günah keçisi yapmakta hiç de çekingen davranmadığının bir o kadar farkına varıyordu.

Tabii, bu siyasette hiç de ender rastlanılır bir durum değil, kural her zaman politikacıyı korumak.

Ama o bunu neredeyse sırf avlanmak için yapıyor

Ayrıca bunu bana da yapmayacağının garantisini kim verebilir ki?

Jan etrafa bir göz attı, sonra Badde'ye baktı, onun da kalabalığı seyrettiğini fark etti. Birdenbire Badde'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Jan'in arkasına, kapıya doğru bakarak, "Sakın hemen dönüp bakma," dedi. "Ben sana söyleyene kadar bekle."

"Ne?"

"Yuri içeri girdi."

Jan arkasına döndü. Adamı görünce gülümsedi ve el salladı, sonra tekrar Badde'ye odaklandı.

Yuri Tikhonov narin, atletik ve bir metre altmış beş santim boyundaydı. Koyu renk saçları hoş bir şekilde uzunca kesilmişti, arkası yakasına değiyordu. İnsanı delip geçen mavi gri gözleri ve dar bir suratı vardı. Ismarlama dikilmiş koyu renkli bir takım elbise ile Fransız manşetli buz mavisi bir gömlek giyinmişti.

Tikhonov, sadece birkaç iyi giyimli adamla el sıkışmak ve onlardan çok daha fazla sayıdaki hanımefendiyi yanaklarından öpmek için duraklayarak, doğrudan masaya yürüdü.

Badde gözlerini adamdan ayırmadan ayağa kalktı. Bıkkın bir tavırla, "Pislik herif, sanki burasının sahibiymiş gibi davranıyor," dedi.

Jan gülümsemekle yetindi. "O buranın sahibi Rapp. Biliyorsun sanıyordum."

Onun ayakta durduğunu görünce, aniden yüksek tonlu bir fısıltıyla seslendi: "Badde!"

Badde kadına öfkeli bir yüz ifadesiyle, sanki *Şimdi ne var?* dercesine baktı.

Jan Badde'nin kasıklarını işaret etti ve ellerini kendi kasığına doğru salladı. "Peçeten!"

Badde kafasını eğip önüne baktı ve, "Lanet olsun!" dedi, sonra siyah keten peçeteyi kemerinin altındaki tıkıştırdığı yerden çekip aldı.

Sonra, sağ elini tam zamanında adama uzatabilecek bir hızla, peçeteyi sandalyesine fırlatmayı başardı. En iyi politikacı cazibesini takındı. "Yuri! Seni tekrar görmek ne kadar da güzel!"

Rus Badde'nin elini görmezden geldi ve bunun yerine, ilk iş ileri doğru uzandı ve Jan'i iki yanağından birden hafifçe öptü.

Geriye doğru bir adım atıp kollarını iki yana açarak, "Seni görmek büyük bir zevk Janelle," dedi. "Muhteşem görünüyorsun! Tıpkı bir film yıldızı gibi!"

Sonra Badde'ye dönüp elini uzattı.

Merhabalaşmak yerine, "Konuşmalıyız," dedi.

Badde ona oturmasını işaret etti ve kendisi de yerine yerleşti.

Rus, ciddi bir tavırla, "Uzun bir sohbet olmayacak," dedi. Garson yaklaştı ve adama bir bardak buzlu su uzattı. "Sözleşmeyi imzalamayı reddeden şu insanlar da mülklerinden ayrıldıklarına göre, proje ne zaman ilerlemeye başlayacak?"

Rapp Jan'e baktı.

Kadın, "Teorik olarak, ekipler çalışmalarına yarın başlayabilirler. Gerçekte ise... büyük olasılıkla işe başlamak bir

ay kadar alacak."

Tikhonov'un buzlu suyunu yudumlayışını ve söylenenleri düşünmesini seyrettiler.

Adam, "Bu yeterli değil," dedi. "Daha önce olmalı. Çok fazla zaman harcandı."

Politikacı Badde bile bile gülümseyerek yalan söyledi: "Tabii ki Yuri. Daha kısa olmalı."

Jan'e bakıp, "Daha önce olacak, öyle değil mi?" dedi.

"Rapp, çok da emin değilim..."

Badde, sanki emir verircesine, "Daha önce," diye tekrarladı, sonra Tikhonov'a baktı.

Gözleri kenetlendi.

Rus, "Söz değil," dedi, "İşin tamamlanmasını istiyorum."

Bunun ardından Badde, "Şunu bilmelisiniz ki, küçük bir gecikme yaşanabilir. İlk önce sözleşmeyi imzalamak istemeyenlerden birini oraya yıkım ekiplerini göndererek öldürdüğümüz yönündeki yanlış anlamayı halletmenin bir yolunu bulmalı ve..."

Tikhonov sözünü kesti. "Bu sorun olmayacak. Yaşananlar talihsiz bir kazadan öteye geçmeyecek..."

Rapp araya girdi. Jan'e şöyle bir göz atarak, "Ben de öyle olacağını düşünmüştüm," dedi.

Tikhonov, "...ve diğerlerinin de nedeni bilinmeyen doğal sebeplerden öldüğü sonucuna varılacak," diyerek sözlerini noktaladı.

Badde, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye

sordu, şaşırdığı belliydi.

Tikhonov adamın yanıtını uzun bir süre düşündü, sonra şöyle demekle yetindi: "Süksinilkolin."

"Ne?"

Tikhonov, "Bir kas gevşeticisi," dedi, "bazen suksametonyum olarak da adlandırılır. Enjekte edildiğinde, kalp kaslarının organ durana kadar rahatlamasına sebep olur. Çok kısa bir yarılanma süresi vardır. Yaklaşık bir saat sonra vücutta varlığı saptanamaz."

Badde tekrar Jan'e, ardından da Tikhonov'a baktı. "Bunu sen mi yaptın?"

Tikhonov, surat ifadesi taş gibi, buzlu suyundan bir yudum daha aldı, ardından da, "Tabii ki hayır. Arkadaşlarım yardımcı oldu," dedi.

Badde, *Buzlu su bu adama nasıl da uyuyor Tıpkı damarlarında dolaşan kan gibi,* diye düşündü.

Badde, "Yani imha ekiplerini de sen çağırdın, öyle mi?" dedi.

Tikhonov olumsuz manada kafasını salladı. "Dimitri yaptı."

Asistanı kendisini yeni Konut ve Kentsel Gelişim Komitesi kontrol memuru olarak tanıtmış!

Yuri Tikhonov iç çekti. "Zaman paradır ve oluşumun ilerleme zamanı da geldi." Sustu ve Badde'yle göz göze geldi. "Sadece bu ilerlemenin devam ettiğinden emin ol."

Tikhonov aniden ayağa kalkıp, "İzninizle," dedi. Sonra uzanıp Janelle Harper'ı tek yanağından öptü ve uzaklaştı.

Jan ve Rapp birbirlerine tek kelime etmeksizin bakarken, Badde'nin cep telefonu cebinde titreşti. Masanın altındaki loş ortamda ışıldayan ekranındaki ROGER WYNNE yazısı görünebiliyordu.

Badde telefonu tekrar cebine yerleştirdi, sonra martinisini yudumlayan Jan'e baktı.

"Tuvalete gitmeliyim."

Ayağa kalktı ve bara, ardından da diğer taraftaki pencerelere doğru yöneldi. Otuz yedinci katın sunduğu muhteşem manzaraya bakarken Wynne'yi aradı.

Wynne, "Onu buldum Rapp," dedi. "Yani, en azından Kenny'nin nerede olduğunu biliyorum. Irma Graham adlı nazik yaşlı bir bayan biraz önce buraya geldi, Kenny'yi arıyordu. Bana onu dün gece Fernwood Manor'un bingosunda kaybettiğini, onu Kamu Faaliyet Merkezi'nin deposuna birkaç kutu bıraktığı günden bu yana görmediğini belirtti."

Arkadan duyduğum sesler bingodan geliyordu!

"Adı her neyse, oraya hemen birilerini gönder..."

Wynne, "Cobbs Creek'deki Fernwood Manor," dedi. "Ve çoktan yola çıktım bile."

"Lanet olası kâğıtların her bir parçasını yok et. O oyları bir daha alır mıyız, almaz mıyız, umurumda değil."

Badde konuşmayı sonlandırdı. Pencereden şehre kuşbakışı bakarken, *Pekâlâ, en azından bu posta yoluyla gönderilen seçmen kartlarını ortadan kaldıracak. Şimdi Kenny artık cırlayamaz, kanıt olmaksızın ona kim inanır ki?,* diye düşündü.

Hapse düşmekten yine son anda sıyırdım...

Badde, masaya geri dönerken, muhteşem barın önünde durakladı.

Eagles'ı –Broncos Ulusal Futbol Ligi maçını– gösteren büyük düz ekran televizyon sessize alınmıştı. Badde, sanki skoru yakalamak için durmuşçasına –Philadelphia Denver'ı yakın bir puanla yeniyordu– kalabalığın içerisine daldı, etrafı çekici kadınlarla doluydu.

Pekâlâ, ilerde buraya muhakkak tekrar gelmeliyim.

TV yayını bir reklam arası verdi.

TV haber sunucularından biri, gece on bir haberlerini sunmaya başladı. Spikerin kafasının yanında beliren kutu, en azından üç adet on bin dolarlık ödül çekini törenle insanlara dağıtan Francis Fuller'ı gösterdi. Kutunun altındaki metinde CADILAR BAYRAMI CİNAYETLERİ: SOĞUKKANLI KATİL NAKDE DÖNÜŞÜYOR yazılıydı.

Ve Kenny –bir de şu uyuşturucu satıcısı Cicero– bir sonraki cesetler olacaklar

X

[BİR]

Roundhouse, Üçüncü Kat
Sekizinci ve Race Sokağı, Philadelphia
Pazartesi, 02 Kasım, 09.12

İdari Komuta Merkezi'nin ana monitör bankosu –dokuz adet altmış inçlik düz ekran televizyonların tümü– Philadelphia, Pennsylvania Belediyesi'nin Belediye Başkanı, Saygın Jerome H. "Jerry" Carlucci'nin pancar gibi kızarmış, öfkeli suratını gösteriyordu.

Adam, gür bir sesle şunları söylerken, etkileyici kahverengi gözlerindeki dağlayan ateşle doğrudan kameraya baktı: "Ve bu şehirde geçirdiğim onca sene süresince hiçbir zaman –hem Philadelphia Polis Departmanı'nda geçirdiğim, hem de belediye başkanı olarak seçilip sürdürdüğüm süre dahilinde– *hiçbir zaman* kanunlarımızın bu kadar düşüncesizce önemsenmeyişine, hiçe sayılışına şahit olmadım. Şimdi burada, yaşananların kötü anlamda en uç noktada kanunsuz bir kaos olduğunu sizlere ifade etmek için bulunmaktayım" –

yumruğunun kürsüye iner inmez çıkardığı sesi işitmek mümkündü– "*ve bunun böyle sürmesine izin vermeyeceğim!* İşin içine eyalet polisini ve Milli Muhafız birliklerimizi sokmak zorunda kalsam bile, büyük Philadelphia şehrinde düzen kurulacak."

"Ve size şunu tekrar ifade ediyorum ki, eğer herhangi bir suçtan haberiniz varsa, polis departmanımızı ya da ipucu acil hatlarımızı arayacaksınız, başkasını değil. Polis departmanı ihtiyacınızın gereğini yerine getirecek. Bu hiç kimsenin hiçbir şekilde olası hiçbir ödülden faydalanamayacağı anlamına gelmeyecek. Fakat güzel şehrimize edep ve vatandaşlarına da asalet, saygınlık katacak."

"Şimdi, bu konuda ne kadar ciddi olduğumu göstermek için şunu belirtmeliyim ki, Old City'deki Lex Talionis'e giden bu sabahki dört kişi..."

Ekrandaki görüntü yerini, Üçüncü ve Arch sokaklarının kesişiminde aşina bir manzara halini almış olan diğer bir görüntüye bıraktı. Ancak bu kez etraf koyu mavi renkli bir kalabalıkla doluydu, üniformalı polisler kaldırım kenarlarına gözün alabildiğince uzakta omuz omuza verip dikilmişlerdi. Ayrıca kaldırım kenarlarına neredeyse tampon tampona değecek şekilde park edilmiş polis kruvazörleri dizilmişti. Kaldırıma tıbbi tetkikçinin minibüsü park edilmişti, arka kapıları ardına kadar açıktı ve içeri sedye üzerinde itelenmiş bir ceset torbası duruyordu.

Ve minibüsün önünde dört kişi vardı, elleri arkalarından kelepçelenmişti, kaldırım kenarına park edilmiş iki Cher-

volette Impala polis arabasının arka kapılarını açmak için onlara mavi gömlekliler eşlik ediyordu. Bunlardan biri ufak tefek, yaşlı, gri saçlı, zenci bir kadındı. Üzerinde çuvalı andırır derecede bol bir elbise vardı. İkincisi beyaz kolsuz elbiseli, zayıf, zenci genç bir kızdı. Diğer ikisi ise kot pantolonlu ve kapüşonlu eşofman üstlü zenci delikanlılardı.

Arch Sokağı'ndan bir Çekme Ekibi aracı geçti. Bunu paslanmış, 1970'lerin ortalarında imal edilmiş, AMC Gremlin takip etti.

"...cinayet, olay mahallindeki kanıtlarla oynamak, dün gece işlenen Jossiah Miffin cinayetiyle bağlantılı diğer birtakım suçluluk isnadı şüphesiyle tutuklandılar. Tutuklananlar ölenin büyükannesi, üç delikanlı, kendilerini Miffin'in komşusu olarak betimleyen iki oğlan ve onun nişanlısı olduğunu iddia eden bir kız."

Ekranda tekrar Carlucci'nin suratı belirdi.

Aynı ciddiyetle devam etti: "Eğer bu insanlar uygun prosedürü takip etseler ve 911'i arayarak Miffin cinayeti davasını polisin ele almasını isteselerdi –ve ölüyü Lex Talionis'e *getirmeselerdi*– onlara belirli birtakım suçlamalar yöneltilmeyecekti." Durakladı, sesli bir şekilde iç geçirip daha sakin bir tavırla ekledi: "Dolayısıyla, sonuç olarak, göreve getirildiğimde ant içtiğim üzere, bu güzel ve adil şehrin kanunlarının kelimesi kelimesine uygulandığını bizzat gözlerimle göreceğimden kimsenin kuşkusu olmasın. Ve siz ve ben, hep birlikte, Philadelphia'nm normale dönüşünü göreceğiz. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Tanrı sizleri

ve muhteşem Philadelphia şehrini korusun."

Onbaşı Kerry Rapier kontrol panelinin başında, tekerlekli naylon ağ örgülü sandalyesinde oturuyor, üç monitör kümesindeki görüntüleri büyük bir hünerle idare ediyordu. Kaydı Carlucci'nin vurgulayıcı bir tarzda, "ve bu şehirde geçirdiğim onca sene boyunca hiçbir zaman..." dediği noktaya tekrar sardı.

Komiser Muavini Matthew Payne, "Sanıyorum üç kez oynatmak yeterli," dedi. "İlk seferinde dahi her şeyi canlı seyretmek zordu. Öfkesinin, belirlenmiş görevinde bugüne kadar hiçbir şey yapmayan Temiz Eller Operasyonu'nun başındaki kişiye yöneltildiğinden en ufak bir şüphem yok."

Payne Bir Numaralı Konferans Masası'nda oturuyordu. Dedektif Anthony Harris onun hemen yanında yerini almıştı. İkisi de üç TV grubunu net bir şekilde görebiliyorlardı, televizyonlar yeni ateş edilip atılanları betimleyen çeşitli resimlerle ışıl ışıldı. Masada, hemen önlerinde, iletişim ağına bağlı birer dizüstü bilgisayar vardı. Matt'in ekran koruyucusu, ekranı kesintisiz olarak seke seke gezen yüzlerce küçük .45 ACP'ye sahipti. Bunlar tıpkı bakır gömlekli oyuk uçlu bir meteor yağmurunu andırıyordu.

Matt'in bilgisayarının hemen yanında, manzara betimlemeli, kahve lekeli bir kupa vardı. Manzarada, Belediye Binası'nın tepesindeki William Penn heykelinin göründüğü Philadelphia'nın ufuk çizgisi yer almaktaydı. Siyah pelerinli, altın tırpan tutan bir Ölüm Meleği bunlara tepeden bakmaktaydı. Ve altın renkli harflerle PHILADELPHIA POLİSİ Cİ-

NAYET MASASI – BİZİM GÜNÜMÜZ SİZİNKİ BİTİNCE BAŞLAR yazıyor, bu cümle manzara resmini çevreliyordu.

Kerry Rapier şöyle dedi: "Ama Matt, ben tükürüğün uçmaya başladığı... *ve ben bunun böyle gitmesine izin vermeyeceğim!* derken kürsüyü demir yumruğuyla yumruklayadığı kısma bayılıyorum. Harikulade, gerçekten de harikulade bir rol."

Payne tek kaşını havaya kaldırdı: "Rol yapmadığından adım kadar eminim. Onun çılgına dönüşüne daha önce de iki ya da üç kez şahit oldum." İkinci monitör dizinine baktı. "Eldeki tim görevimize geri döndüğümüzde, tabiri caizse, taş taş üstünde bırakmayacağız."

Kerry Rapier defterine karaladığı notlara bir göz attı, sonra bilgisayar ekranlarına baktı ve "Kendrik Mays, LeRoi Cheatham, Reggie Jones ve şimdi de Jossiah Miffin'in dava dosyalarında yeni birtakım bilgiler var," dedi. Sustu, sonra ekledi: "Oh, bir de Kuzey Liberties'deki yıkım alanında gördüğümüz şu üç ölü var."

Payne, "Bunları şimdilik unut," dedi. "Üçü de Cheatham'ın vurulup öldürüldüğü yerden bir blok ötedeydi. Aslına bakılırsa, üçü de, Cheatham da dahil olmak üzere, ateş edilip atılanlardan hiçbirisiyle uzaktan yakından bağlantılı dahi değillerdi."

Harris, "Aynı fikirdeyim," dedi. "Tıbbi tetkikçi aşikâr bir ölüm sebebi bulmadığı müddetçe –zehirlenme olabilir mi acaba?– içgüdülerim bana bunların faili meçhul birer dava olarak kalacaklarını söylüyor. Bildiğimiz tek şey birinde göz-

lemlenen bu ağır travmaya neyin sebep olduğu –lanet olası bir yıkım topu– ancak ölüm sebebinin bu olması şart değil."

Rapier, "Anlaşıldı," dedi. Kontrol panelini büyük bir beceriyle idare etti.

Kendrik Mays'in dava dosyası ana monitör grubuna yansıdı, çirkin fotoğrafı doğrudan onlara bakıyordu.

Rapier, Colt .45 imlecini aldı ve onları olay mahalli videosuna götürecek linke tıkladı. Ancak işaret aygıtı ateş etmedi ya da burnundan herhangi bir duman çıkmadı.

Payne, "Ne oldu şimdi buna?" diye sordu.

Kerry, "Belediye başkanı bu sabah gelmeden önce silahı çalışmaz hale getirdim," şeklinde karşılık verdi. "Bunun biraz abartılı olduğuna karar verdim. Her neyse, dün gece de sana söylediğim üzere Matt, adli tıp Mays'in evindeki parmak izlerinin bizim gizemli katilimiz SNU 2010-56-9280'le uyumlu olduğunu belirtti."

Video, Mays'in her yerinde ters çevrilmiş V şeklindeki kanıt işaretleri yer alan bodrum katını gösterdi. Rapier imleci bodrum katının köşesindeki "05" numaralı işaretin üzerine taşıdı. İşaret toprakla kaplı, ter lekeli bir tişörtün üzerindeki tabancanın hemen yanındaydı. Üzerinde bir dizi dijital düğme bulunan hemen altındaki kutu o sırada belirdi. Bir gün önce canlı yayında fotoğraflandığına şahit oldukları tabancanın mükemmel bir resmi orada durmaktaydı.

"Matt, kısa burunlu olması konusunda haklıymışsın. Bu bir Chief's Special, Bodyguard değil."

Rapier, konsol üzerindeki kumanda kolunu kullanarak,

tabanca resmini döndürdü, fotoğraflandığı her bir açıyı onlara gösterdi. Sonra imleci dijital düğmelere doğru hareket ettirdi. Üzerinde soru işareti olan düğmeye tıkladı, tabanca resminin hemen üzerinde yarı şeffaf bir metin kutusu belirdi. İçinde şunlar yazılıydı:

Silah: Smith & Wesson Model 637-1 .38 Özel tabanca
Seri Numarası: (Bilinmiyor; tıraşlanarak ya da doldurularak yok edilmiş)
Satıldığı Yer: (Bilinmiyor)
Satan: (Bilinmiyor)
Satın Alan: (Bilinmiyor)
Notlar: Airweight Chief's Special. 5 mermilik paslanmaz çelik tabanca silindiri ve 2 inçlik namlu, alüminyum alaşım J-kasa. Siyah lastik Uncle Mike kabzalı. İki (2) Federal .38 kalibre mermi +p silindire yüklenmiş; diğer üçü (3) aynı mermiye ait kullanılmış kovan. Namlu yivleri ateşlendiğini gösteren kanıtlarla dolu. Parmak izleri Kendrik LeShawn MAYS 2008-18-063914-ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ'a ait.

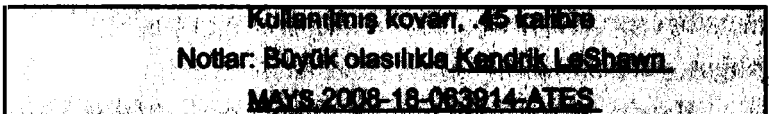
Payne, "Mays'in ölümüne sebep olan 'patlama' .38'lik bir tabancadandı, öyle değil mi?" dedi. "Şu bizim gizemli adamımızın .45 kalibreliğinden değil?"

Rapier, "Hayır, hayır. Neredeyse hiç kuşku götürmeyecek bir şekilde kırk beşlikti," dedi.

Harris, "Şu artı-p mermilere ilişkin balistiğe başvurduğumuzda, .38'liğin diğer birtakım cinayetlerle bağlantılı bulunacağına neyin üzerine bahse girersin?" dedi.

Payne, Rapier'ın imleci bodrum katında kımıldatışını, ahşap paletlerin üzerindeki kirli şiltenin hemen dibinde duran, üzerinde siyah rakamlarla "03" yazılı etikete doğru hareketlenişini seyrederlerken, başını sallayarak onayladı. Bu etiketin hemen yanında atılmış tek bir pirinç kovan mevcuttu.

Rapier imleci etiketin üzerine koydu ve ekranda pirinç kovanı yakından gösteren dijital fotoğrafın yer aldığı bir kutu belirdi. Kutudaki soru işaretine tıkladı:

Sonra yatağın karşı tarafına, üzerine kanın sıçradığı bodrum katı duvarına geçti.

Kanıt işaret etiketine tıkladı ve yukarda Olay Mahalli Birimi'nden bir teknisyenin sentetik polimer, ten renginde eldivenli, ucunda mantar şeklini alacak tarzda ezilmiş bakır kaplı kurşun mermiyi ahşap saplamadan biraz önce çekip çıkarttığı ağır hizmet kargaburunlu penseyi tutan eli belirdi.

Soru işaretinin üzerine gelindiğinde şu pencere belirdi:

Payne, "Tamam," dedi, "o zaman bunun bizim gizemli katilimiz olduğunu biliyoruz."

Rapier, kontrol panelinde bir şeyler yaparak, "Bir sonraki," dedi. Mays'in dava dosyası ana monitör ekranlarında yerini LeRoi Cheatham'ınkine bıraktı.

Notlar bölümünü okudular ve Dedektif Harry Mudd'ın detayları eksiksiz kaleme almasına kıkırdadılar. Şöyle yazmıştı: "Michael FLOYD, 12 yaşında, merhumun yeğeni, beyaz FedEx kamyonetin şoförünün cinayetle ilgisinin olup olmadığı sorulduğunda, "FedEx de ne orospu çocuğu?" karşılığını verdi."

Harris, "Kim olduğunu unuttum," dedi, "fakat birisi Mudd'ı bir keresinde rapora bir bilgiyi neden katmadığı yönünde sorgulamıştı. Bundan sonra bildiği her şeyi rapora eklemeye başladı. Hatta bir keresinde, adamın biri bar tuvaletinde vurulduğunda, duvarlardan aldığı "iyi zaman geçirmek için Suzy'i ara" türünden telefon numaralarını bile raporuna dahil ettiğini duydum."

Payne, "Onun gibi bir profesyoneli sadece Howard Walker gibi fiyakacı pislikler sorgularlar," dedi, sonra aniden Rapier'ın amiri hakkında sarf ettiği kötü sözleri işitmiş olabileceğini fark etti. Ona doğru baktığında, Rapier da kafasını sallayarak söylediklerini onayladı. "Doğru, ben aynı zamanda Mudd'ın espri anlayışına da bayılıyorum."

Bunun ardından Rapier Suç Mahalli Birimi'nin Kuzey Liberties'deki Cheatham mizanseni imgelemine gitti, sonra oracda bulunan .45 kalibrelik kovanlar için de aynı prosedürü

tekrarladı.

Payne cep telefonunun bir kez titreştiğini hissetti. Ekranına baktı, sinyal olmadığını ve gelen mesajın gönderiliş saatinin yirmi dakika öncesine ait olduğunu fark etti. "Lanet olası cep telefonu servisi! Ya da belki de lanet olası yetersiz servis!" diye haykırdı.

Rapier'a baktı. "Kerry, nasıl oluyor da yazılı mesajlar seslilerden daha güvenilir oluyor? İstersen bana kuşkucu de, fakat telefon şirketleri sanki tüketiciyi becermek için şeytanca planlar yapıyorlar gibi görünüyor. Ya sınırsız kullanım hakkı için fahiş bedeller ödüyorsun, ya da her bir mesajda bu yavaşlığı yaşıyorsun."

Rapier sandalyesinde döndü ve şöyle yanıtladı: "Yazılı mesajlar seslilerden çok daha az veri kullanırlar, bu da onların hatlardan daha rahat akmasını sağlar. Aslına bakılırsa, telefon kulelerinin senin telefonuna hiç kesintisiz bağlanmak için kullandıkları bant genişliğinin mümkün olan en küçük kısmını kullanırlar. Bant genişliğinin geriye kalan kısmı daha yoğun veri kullanıcılarınındır, yani konuşan ve internette dolaşanların." Susup gülümsedi. "Ama bunun şeytani bir plan olduğu konusunda haklı olduğuna iddiaya girerim."

Matt Amanda'dan gelen mesajı okurken homurdandı. Sabah uyanıp yanındaki yastıkta onun yerine bir not bulduğunda, Amanda'dan fırça yiyeceğinin farkındaydı.

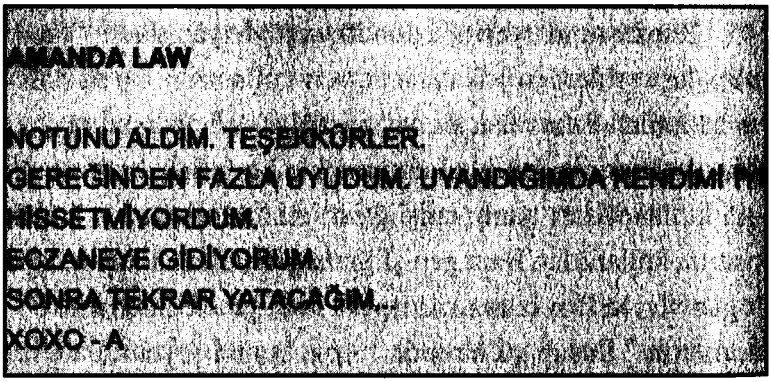
Nota şöyle yazmıştı: *Uyurken tam bir meleğe benziyorsun. Işık halkanı bulamadım –gerçekten baktım!– fakat yüzünde kesinlikle ilahi bir ışıltı vardı. Bu kadar erken çık-*

mak zorunda kaldığım için özür dilerim. Kısa bir süre sonra görüşürüz. – M.

Sonra, babasından kiraladığı, Kanser Topluluğu Binası'nın tepesindeki Rittenhouse Meydanı'ndaki evine dönmüştü. Tıraş olmuş ve duş almış, üzerine daha güzel giysiler geçirmişti.

Şimdi lacivert bir blazeri, gri yünlü manşetli pantolonu, kolalı açık mavi bir gömleği, kırmızı çizgili kravatı, ışıl ışıl parıldayan bağcıklı ayakkabıları vardı.

Ama görünüşe bakılırsa şu mermiden kaçmayı başardım, diye düşündü. Mesajı tekrar okudu:

Hımmm... tekrar yatacağım?

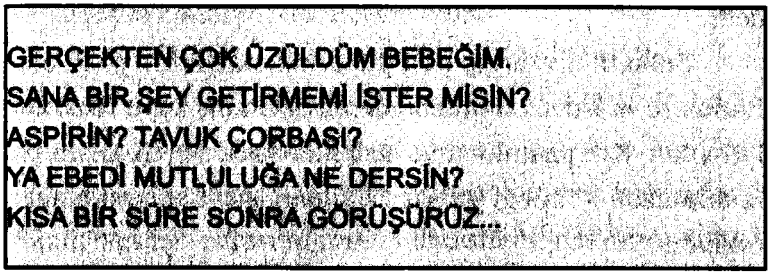
Ama eğer hastaysa ortada eğlenilecek bir şey yok demektir.

Sanıyorum sabahki o ışıltı yükselen ateşiydi.

Umarım hastalanma sebebi ben değilimdir.

Yorgunluktan olabilir.

Sonra başparmağıyla yanıtladı:

GÖNDER tuşuna bastı. Sonra telefonu tekrar pantolonunun cebine attı.

[İKİ]

Bir dakika sonra, İdari Komuta Merkezi'nin ana giriş kapısı ardına kadar açılıp kapanmaya başladı. Payne, Harris ve Rapier diğer taraftan yükselen elektrik motorunun yumuşak homurtusunu işitebiliyordu. Sonra girişte gençlik yıllarının sonlarındaki zenci bir erkek belirdi. Tekerlekli sandalyedeydi ama bu manevra kabiliyeti yüksek bir aletti. Hızını ve yönünü sağ kolçağında duran bir kumanda koluyla idare edebiliyordu.

İdari Komuta Merkezi'ne girdi.

Matt Payne, "Lanet olsun," dedi, "bakın kanunu des-

tekleyen de kim. Nasılsın Andy?"

Andy Radcliffe, gülümseyerek, "Harika Mareşal," dedi.

Şefkatli siyah gözleri, yuvarlak, nazik bir yüzü olan Radcliffe'in kafatasının dibinden tıraşlanmış koyu renk saçları vardı. Kot pantolonu ve bedenine hafif büyük gelen pamuklu uzun gömleği güzelce ütülenmişti. Lacivert blazeri eskiydi.

Payne bu stajyeri takdir ediyordu çünkü La Salle'de bilgisayar bilimleri ve ceza adaleti konularında çifte eğitim gören, departmanla çalışmaya devam etmeyi planlayan bir ikinci sınıf öğrencisiydi. Aynı zamanda bu gencin üç yıl önce Kuzey Philadelphia'da soyulduktan sonra takındığı tavırdan da inanılmaz derecede etkilenmişti. Ardından, soyguncular alçakça onu sırtından bıçakladıklarında kötürüm kalmıştı.

Radcliffe Rapier'a baktı.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Payne'in suratını işaret etti. "Biraz daha java ister misin Mareşal?"

Payne, *Ve işte yine o olumlu tutum,* diye düşündü. *Gidip bana kahve bile getirebilir.*

Payne, "Davalardan bazılarını gözden geçiriyoruz," dedi. "Yeni bir göz ve kulağın hiçbir zaman zararı olmaz. Lütfen rahatına bak. Olayları ele alış hızımıza bakılırsa, burada biraz daha zaman harcayacak gibiyiz."

Radcliffe başıyla onayladı. "Evet efendim."

"Tamam Kerry, haydi Reggie Jones'a geçelim..."

Radcliffe, "Bundan önce şu Cheatham'a dair yazılanları okuyabilir miyim?" diye sordu. "Durun. Dizüstü bilgisayarından bakarım. Siz devam edin."

Payne ona baktı ve, *Kendine güveni tam. Sanki bunu yıllardır yapıyormuşçasına işe girişiveriyor,* diye düşündü.

Andy'nin otomatik sandalyesinin motoru konferans masasının ilerisine, Rapier'ın yanma giderken homurdandı. Sandalyesinin arkasına uzanıp dizüstü bilgisayarını çıkardı. Fişini departmanın iletişim sistemleri girişine sokup tuşlara basmaya başladı.

Payne ve Harris birbirlerine baktılar, sonra tekrar ana monitöre döndüler. Reginald Jones'un şişko bebek suratı oradan onlara bakıyordu.

Radcliffe dizüstü bilgisayarından kafasını kaldırdı, Rapier'ın ekrandaki .45'lik özel yapım tabancasını gördü.

Homurdandı. "Ne kadar da tatlı bir imleç Kerry."

Rapier, "Bir de şuna bak," dedi. Klavyesinden bir şeyler yazdı, sonra imleci REGINALD "REGGIE" JONES Dava No: 2010-81-039613-Ateş Edilmiş-ve-Atılmış'ın üzerine getirip tıkladı.

Sonra asılı hoparlörlerden etrafa bir silah sesi yayıldı ve tabancanın ucundan yukarı dumanlar yükseldi.

Radcliffe, kafasını sallayarak, "Şimdi," dedi, "bu biraz fazla gelebilir."

Payne, "Sonunda!" dedi. "Timden mantıklı bir ses yükseldi." Harris homurdandı.

Radcliffe kendisiyle dalga geçilip geçilmediğini anla-

mak istercesine ona baktı, sonra Payne'in yüz ifadesinden durumun bu olmadığını anladı. Dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına odakladı, ekrana düşünceler içinde bakarken parmakları klavye üzerinde çalışıyordu.

Rapier kontrol panelinde bir şeyler yaptı, Reggie Jones'un dava dosyasındaki notlar bölümüne gidip PARMAK İZLERİ kelimesinin üzerine tıkladığında, ateş etme ve yükselen duman efektleri çoktan yok olmuştu.

Payne, *Tekrar eski haline çevirdi,* diye düşündü. *Fakat hiç de öfkelenmiş gibi görünmüyor.*

Rapier, içlerinde dijital görüntülere çevrilmiş parmak izleri bulunan iki kutu açılırken, "İşte, yeni adamımız James burada Matt," dedi. Birincisinin manşetinde "Adı Bilinmeyen Şüpheli #2010-56-9327" yazılıydı. İkincisinde diğer bir link vardı: MARC JAMES Dava No: 2002-41-093631.

Harris, "Kimliği hâlâ bilinmeyen katilin parmak izleri tekrar incelendi. Adli Tıp James'inkilerle bunu eşleştirdi. İlk seferinde birbirlerine uymadığını söylemişlerdi çünkü daha önce tutuklandığında alınan parmak izi kayıtlarında kıyaslama yapılmasına yeter miktarda çizgi detayı yoktu. Ancak ikinci incelemede, uygunluğun farkına vardılar."

Payne Rapier'a baktı. "James'e tıkla Kerry."

Reggie Jones'un şişko bebek yüzünün yerini, parlak tenli zenci bir adamın yuvarlak suratı ve erkeksi kelliği aldı.

Payne birisinin bu durumu, *Klozet kapağı saçı,* olarak betimlediğini anımsadı. Şeklen, halka açık tuvaletlerdeki klozetleri andırıyordu.

Ve giysisinin üst yarısı hastane geceliği gibi duruyor, ya da Romalıların cübbelerini andırıyor.

Payne, "Cicero adlı şu adam kim olduğunu sanıyor?" dedi. "Sanki bir ehram içindeymiş gibi görünüyor."

Andy Radcliffe, "Bu şehirdeki çılgınların tümü sürüden farklı olmaya çalışıyor," dedi.

Payne, "Şu mantıklı ses tekrar duyuldu," dedi.

Bu kez Radcliffe kendisiyle dalga geçilmiş gibi hissetmedi.

Payne ekrandan okudu: "Marc James, diğer adıyla Marcus Cicero, yirmi sekiz yaşında.' Daha önceki şu talihsiz metil ve rufi satışlarını hoş görebilirseniz eğer, iyi bir adama benziyor. Ek olarak, istem dışı sapkın cinsel ilişkiden de hüküm giymiş. Sanıyorum ürününü test etmek istemiş."

Harris homurdandı. "Evet. Gerçekten de hoş bir adam."

"Bu adamı kim gözetim altında tutuyor?"

"Charley Bell, şu eski PECO kamyonetinde."

Payne başıyla onayladı. Philadelphia Elektrik Şirketi kamyoneti her zaman iyi bir seçenek olmuştu, boyası solmuş ancak üzerindeki PECO logosu hâlâ kolayca ayırt edilebiliyordu.

Payne bunun ardından, "Tamam," dedi, "kısa bir süre sonra bu yenisi hakkında sayın başkanın ağzından burnundan salyalar saçacağından en ufak bir şüphe bile yok. Lütfen ana bankodaki on iki numaralı monitöre tıklar mısın?"

Rapier klavyede bir şeyler yaptı ve Jossiah Miffin'e dair dava kâğıdı belirdi. Hem saçları kısacık kesilmişken çe-

kilen vesikalık fotoğrafı, hem de tıbbi tetkikçi ofisinde alınan siyah saçlarının upuzun omuzlarına indiği resmi ekrandaydı. Her ikisinde de sol yanağındaki J şekilli çirkin yara izi kolayca ayırt edilebiliyordu.

Harris, ana ekrana bakarak, "Şu notlara bir göz at Matt," dedi.

Adı: Josslah A. MIFFIN
Özellikler: Zenci erkek, 30 yaşında, bir altmış yedi boyunda, 81 kilo
Adres: 1822 Batı Ontario Sok., Philadelphia
Önceki Tutuklamalar: Toplamda 8 adet: marihuana bulundurmak (6); satma maksatlı Metamfetamin bulundurmak (1); sarkıntılık & reşit olmayan bir çocuğa taciz (1) ve aşırı seks suçlusu tedavisi sayesinde şartlı tahliye & reşit olmayan çocuklarla denetim dışı temas yasağı.
Arama Saati: 02 Kasım, saat 07:30.
Ölüm Sebebi: Kafadan (2 kez) SİLAHLA VURULMA (%99 olasılıkla).
Dava No: 2010-81-039617- ATEŞ EDİLMİŞ-VE-ATILMIŞ
Notlar: Kaçak. Çeşitli şartlı salıverilme ihlallerinden dolayı ilamlar yayınlandı. Sol yanağında J şekilli belirgin bir yara izi mevcut. Takeeta Smith, 14 yaşında kadın tanık, ölenin yeğeni olduğunu söylüyor, sorgulamasında onun 01 Kasım saat 21:30'da SNU tarafından yukarda belirtilen adreste öldürüldüğünü gördüğünü iddia ediyor. SNU'yu yaklaşık 40 yaşlarında, zayıf, üzerinde dağıtım üniforması olan, beyaz bir erkek olarak betimliyor. Katil Aranıyor kağıdını FedEx zarfı içerisinde olay mahallinde bırakmış, bu da atılmış. Ceset Lex Talionis, Old City'ye nakledildi.

Payne kafasını kaldırıp ana ekrana baktı ve okudu.

"Cuma gecesi saat dokuz otuzda gerçekleştirilen bir FedEx dağıtımı mı?"

Sonra Rapier'a döndü: "Hayvan herifin yeğeni olduğu söylenen şu kızla yapılan görüşmeye bir tıkla."

Ana bankodaki ekranlar Cinayet Masası Dedektifi Jeff Kauffman'ı –uzun boylu, koyu renk saçlı, otuz dört yaşında, cinayet şüphelilerini sorgulamadığı anlarda sık sık gülen bir adamdı– Takeeta Smith'le birlikte Cinayet Masası Sorgulama Odası II'de gösterdi. Kız plastik bir şişeden üzüm aromalı sodasını yudumluyordu. Metal masada boş bir Tastykake ambalaj kâğıdı durmaktaydı.

Takeeta'nın İdari Komuta Merkezi'nin tavana yerleştirilmiş hoparlörlerinden cızırtılı sesi işitilmeye başlandığında, neredeyse sorgulamanın tam yarısındaydılar:

"Bu bir FedEx zarfıydı. Ve adamın üzerinde de bir FedEx üniforması vardı."

"Emin misin?"

Kız Kauffman'a sanki adam başka bir gezegenden gelmiş gibi baktı, sonra şöyle dedi:

"Evet aptal şey. Eminim. Demek istediğim şu ki, o tepe ışıklarının altında dikilirken, etraf sanki gündüzmüş kadar aydınlıktı. FedEx işaretini görmemem imkânsızdı. Bu amblem kuzenime Teksas'tan gelen her bir siyah katran kutunun üzerinde yer alıyor"

Harris kıkırdadı, sonra, "Suratındaki şu, *Lanet olsun, ben ne dedim?* türünden ifadeye bir bak. Aptal olan kim Ta-

keeta?" dedi.

Payne, "Nasıl da zekice bir tavır," dedi. "Kesinlikle kafaları çalışmıyor. Bu bana kendini beğenmiş Hank Adıherneydiyse'yi anımsattı. Adam Atlanta yakınlarında bir yerde Birleşik Devletler kongre üyesiydi. Ordu'nun sekiz bin kadar denizciyi ve ailelerini Guam'a tayin etme planı hakkında Capitol Hill'de bir amirali sorguluyordu. Amirale adanın sadece otuz sekiz kilometre uzunluğunda, 'en geniş yerinin' ise on bir kilometre olduğunu –ağzından aynen 'en geniş yeri, kıyıdan kıyıya' terimi çıktı– ve fazladan gelen bunca insanla birlikte adanın devrilip alabora olabileceğinden korktuğunu söylemişti."

Harris güldü. "Şaka yapıyorsun."

Payne kafasını olumsuz manada salladı. "Hiç de yapmıyorum arkadaşım. Bu hükümetimizdeki 'zeki insanlara' muhteşem bir örnek, bu kız gibileri kendilerine onları rol modeli seçiyorlar."

Radcliffe'e baktı. "Andy, senin hayatındaki rol modelin kimdi?"

Adam hiç tereddüt etmeden, "Tabii ki annem," diye karşılık verdi. "Bana sıkı çalışmayı, disiplini ve hiçbir zaman pes etmemeyi öğretti. Ve bir de Will Parkman var, o gerçekten iyi bir polisti, bir zamanlar denizciydi ve okula gitmeme yardım etmişti. Böylece sonunda burada bu işi buldum." Sustu ve düşündü, ardından da ekledi: "Ve sen Mareşal."

Payne, şimdi dalga geçilme sırasının kendine geldiğini düşünerek Radcliffe'e baktı. Ancak Matt, Andy'nin suratını

görünce, adamın içten olduğunu anladı.

Payne, "Telaffuz ettiğin şu son adam konusunda ben olsam çok dikkatli davranırdım. O sadece senin başını belaya sokacaktır," dedi ve iç geçirdi. "Ve kötü adamlardan hiçbirisine takılmayacağından da emin ol."

Radcliffe, "Peki, şu vurulup atılan insanların geçmişlerindeki seks suçlarına," dedi, "*ve* cinsel yolla bulaşan hastalıklara ne diyeceksin?"

Payne, "Bunu da nereden öğrendin?" dedi, etkilenmişti.

Dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. "Ana dosya davasına dair notlardan."

"En başa kadar her şeye mi baktın?"

"Tabii ki. Bir olayı didiklemeye çalışırken yapman gereken de bu değil mi?"

Payne başıyla onayladı. "Evet, gerçekten de öyle. Sorunu yanıtlamam gerekirse, buna verecek cevabım yok, Kerry'nin yakın geçmişte ifade ettiği hariç. Görünüşe bakılırsa hiç kimse prezervatifin ne olduğunu bilmiyor."

Radcliffe, "Alçakça işler arama motoruma kilit veriler giriyordum," dedi.

Radcliffe MIT'de geliştirilmiş inanılmaz güçlü bir yazılım programının eski versiyonunu ele geçirmeyi başarmış ve Payne onun bunu kullandığını daha önce görmüştü.

Payne, "Ve?" dedi.

"Ateş edilip atılanların tümü ya seks suçlarından suçlanmış, ya da hapse atılmış, hepsi. Avukat ve müvekkili hariç."

"Doğru."

Harris, "Jay-Cee," diyerek araya girdi, "Gartner'in başarısızlığa uğradığı davalardan birinde bilinçsiz ya da farkındalığı olmayan birisine tecavüz ve istem dışı sapkın cinsel ilişkiden suçlanmış."

Radcliffe, "Teknik bir ayrıntıdan faydalandılar," dedi. "Tecavüzün kanıt zinciri kırılmış. Duruşmada kabul edilemez bulunmuş. Ancak sonuçlar hâlâ dosyada duruyor. Tecavüz ettiği kızdan alınan kan örneğinin, kızın gerçekten de bakterisel bir hastalık olan belsoğukluğunun başlangıç aşamalarında olduğunu gösterdiği söyleniyor."

Payne, "Ve?" dedi.

Radcliffe omuz silkti. "Nguyen'in bu suçlamalarla dolu ana dava dosyası, adamın bel soğukluğu tedavisi gördüğünü söylüyor."

Payne, "O zaman kıza bu illeti Nguyen bulaştırdı," dedi.

"Öyle görünüyor."

Payne,"Yeni bir şey değil. Kerry'nin elinde, lanet olası hastalığın tecavüz kurbanının boğazına bulaştığını gösteren farklı bir hikâye var," dedi. Sonra derin düşüncelere daldı. Ardından devam etti: "Ki bu da Nguyen'i diğer ateş edilip atılmışlarla aynı kefeye koyuyor, sadece Gartner'i hakkında herhangi bir seks suçlaması bulunmayanlar arasına katıyor. Belki de, Jay-Cee vurulurken, o da yanlış zamanda yanlış yerde olmanın cezasını çekmiştir." Sustu, sonra da ekledi, "Çok şanslıyız."

"Gartner'den hoşlanmıyor muydun?"

"O alçak orospu çocuğundan kimse hoşlanmazdı."

Andy Radcliffe kaşlarını kaldırdı, başını tek bir kez sallayarak onayladı, sonra tekrar dizüstü bilgisayarının ekranına odaklandı. "Belki de Gartner ile seks suçları arasında bir bağ bulabilirim..."

"Kerry, en iyisi Shauna Mays ile yaptığım görüşmeye bir kez daha göz atalım."

Rapier kontrol panelinde bir şeyler yaptı, Matt'le yetersiz beslenmiş, sağı solu kötü berelenmiş kadının Cinayet Masası Sorgu Odası II'deki görüntüleri ekrana yansıdı. Sağ alt köşede küçük bir tarih belirdi: 01 Kasım, 13:20:01.

Payne, "Yaklaşık 13.30 civarlarına kadar ileri sar," dedi.

Rapier saati istenen oranda ileri sardı, sonra oynat tuşuna bastı, kısa bir süre sonra tavandaki hoparlörlerden Payne'in iç çekme sesi işitildi. Ardından sesi, hafif hayal kırıklığına uğramış bir tarzda, şöyle dedi:

"Pekâlâ, en iyisi baştan başlayalım. Silah kimdeydi?"

"Bir kargocu. Eve Kendrik'in kâğıdıyla girdi. Şu polisin benden aldığı kâğıtla."

"Aranıyor ilanıyla mı?"

"Evet, işte o. İçeri girdi ve... hayır, bekle. İlk başta Kendrik'e bir çek getirdiğini söyledi. Ve onu içeri aldığımda, bana kâğıdı uzattı. O sayfayı. Ortada çek filan olmadığını söyledi."

"Bu saat kaçtaydı?"

Kadın başını yana eğdi. *"Saat mi? Bu sabah, bildiğim tek şey bu. Eski bir evde saat filan olmaz ki!"*

İdari Komuta Merkezi'nde, Harris, Radcliffe ve Rapier arasında bir kıkırdaşma yaşandı.

Videoda Payne'in elindeki not defterine bir şeyler karalayışını seyrederken, Kerry, "Süper be, Mareşal, harabe evlerde saat olmadığını herkesin bildiğini düşünüyordum," dedi.

Payne, sesi hoparlörlerden yankılanırken, ona parmağıyla sus işareti yaptı:

"Bu adam neye benziyordu? Ve yalnız mıydı, evde başkası var mıydı?"

"Sadece oydu. Yaşlı beyaz bir adam, belki benim yaşlarımda. Uzun boylu. Sıska sayılabilir."

Payne, "Tamam, durdurabilirsin Kerry," dedi. Harris'e baktı. "Demek bir dağıtım elemanı. Bir FedEx dağıtım elemanı, öyle mi? Ve Mudd mavi gömleklinin, Cheatham mermiyi yemeden hemen önce uzaklaşıp giden bir FedEx kamyoneti gördüğünü söyledi."

"Ama şu çocuk, yani adamın yeğeni, Mudd'a böyle bir şey görmediğini söyledi. Tabii ki bu sözler, Mudd'ın da vurguladığı üzere, yalan olabilir."

Uzun bir süre sessiz kaldılar, ikisi de derin düşünceler içindeydi.

Sonra Harris şöyle dedi: "Philadelphia'da kaç tane FedEx kamyoneti olduğunu biliyor musun?"

"Ama günlerden pazardı, bu dağıtım yapmak için sıradan bir gün değil."

"Bir daha tekrarlayacağım Matt. Philadelphia'da kaç tane FedEx kamyoneti olduğunu biliyor musun? Pazar günleri dağıtım yapmıyor olsalar bile, yine de lojistik ve bakım gibi diğer sebeplerden dolayı şehirde dolaşıyorlar. Ve ayrıca, bu aracın çalındığından da eminim."

Matt başıyla onayladı. "Hemfikirim. Ancak yine de bu araştırılması gereken bir konu. Taşın altından başka bir şey de çıkabilir."

Payne, Marc James'in fotoğrafına bakarak, "Gizemli katilimiz her kimse, çok akıllı bir adam. Müşterek bahis azabının tam tersini uyguluyor."

Radcliffe, "Müşterek bahis azabı mı?" diye tekrarladı.

Payne şöyle açıkladı: "Askıdaki ilanlarla aranan insanlara, diyelim ki, bin mektup gönderiyorsun. Mektup alıcının birkaç yüz papel ederindeki bir ödül alacağını garanti ediyor, ayrıca gelen ilk elli kişiye de bir araba kazanma şansı tanıyorsun. Resmi görünümlü ancak sahte antetli kâğıtta, medeni görüşlü sahibinin ödünç almana izin verdiği bir striptiz merkezindeki boş deponun adresini veriyorsun. 'Olay' günü, burayı birkaç masa ve sandalyeyle donatıyorsun, sonra penceresine 'Keystone Eyalet Bahis Başkanlığı' yazan bir tabela yerleştiriyorsun. Ardından da, güzel yeni lüks spor bir araba ya da dört çeker jip ödünç alıyor, üzerine 'Bunu Kazanın!' yazıyor ve girişe park ediyorsun. Sonra, arananlar gelmeye başlaymca, sanki sekretermiş gibi rol yapan bir kişi hâlâ as-

kıda olduğundan emin olmak için mektubu listeyle karşılaştırıyor, sonra salak herifi fotoğrafının çekilmesi ve ödülünün verilmesi için diğer bir odaya yolluyor, bu ödül de ışıl ışıl parlayan bir çift kelepçe oluyor."

Radcliffe sırıttı. "İşe yarıyor gibi görünüyor."

"Pek o kadar da iyi gitmiyor, ama evet, etrafta hâlâ yeterli sayıda salak mevcut. Hatta içlerinden biri kimliğinin kanıtı olarak beraberinde mahkeme kâğıtlarını bile getirmişti."

Radcliffe, "O zaman," dedi, "bu adam aranan kaçaklara mektup göndermektense, teker teker ayaklarına gitmeyi tercih ediyor, içinde çek olduğunu söylediği FedEx zarflarını dağıtmaya geldiğini ifade ediyor, öyle mi?"

Payne, "Öyle görünüyor," dedi.

Herkes kısa bir an için sessiz kaldı.

Sonra Radcliffe klavyesine geri döndü ve ekrana baktı, ardından hızla bir şeyler yazdı ve *enter* tuşuna bastı.

Ekranı işaret ederek, "Burada," dedi. "Bir anlam ifade ediyor mu bilmem, ama Nguyen'in dosyasının içinde duruyor."

Payne, "Neymiş o?" dedi.

"Bölge savcısının dava notları William Curtis'in FedEx'te çalıştığını söylüyor. Pleasant Dağı'nda yaşıyormuş."

Payne kahve kupasından birkaç yudum aldı, sonra, "William Curtis de kim?" dedi.

Yirmi dakika sonra, Harris konferans masasındaki çok hatlı telefon ahizesini yerine bıraktı. Payne'e baktı.

"Will Curtis bugün işyerini arayıp hasta olduğunu söy-

lemiş. Amiri" –notlarına baktı– "Jeff Allan adında bir adam, onun kötü durumda olduğunu söyledi. Curtis ayın büyük çoğunluğunu hasta yatağında geçirmiş. Görünüşüne bakılırsa, bunun ciddi bir rahatsızlık olduğunu da söyledi. Ölümcül bir şey olduğunu düşünüyor. Ona bizzat sormuş ama Curtis herhangi bir itirafta bulunmamış."

Payne ve Harris birbirlerine baktılar.

Payne, "Ve Pleasant Dağı'ndaki evinden de cevap alınamıyor," dedi.

Harris'in cep telefonu çalmaya başladı.

Kimin aradığına baktı, sonra şöyle yanıtladı: "Ne buldun Charley?"

Payne Harris'e baktı ve yüzünün aydınlandığını gördü.

Harris, "Kaç tane?" dedi. Sonra: "Pekâlâ, anladım. Değişiklik olursa haber ver. Şimdi yola çıkıyoruz."

Telefonu kapatırken Matt'e baktı.

"Bell, iki zenci erkeğin biraz önce James'in Richmond'daki yerine siyah bir kamp çantasıyla girdiklerini söyledi."

Payne hemen ayağa fırladı. "Kerry, sen ve Andy buradaki çalışmaya devam edin ve Curtis adındaki şu adam hakkında başka bir şey bulduğunuzda hemen beni arayın."

Payne ceketini sırtına atıp cebindeki Crown Vic'in anahtarlarını araştırırken, Harris'e, "Haydi, çıkalım," dedi.

[ÜÇ]

3118 Richmond Sokağı, Philadelphia
Pazartesi, 02 Kasım, 10.45

Allante Williams, 3118'in bir blok güneyinde açık bir park noktası yakaladı. Burayı iki sebepten çok sevmişti: İşlerin tatsızlaşması durumunda kolayca erişilebilecek bir noktaydı ve siyah Dodge Charger'ı park yerinin hemen önündeki eski PECO'nun arkasına güzelce saklayabilirdi.

Arabayı durdurdu, yolcu koltuğunda oturan Kenny Jones'a baktı, sonra arkaya uzandı ve siyah kamp çantasını çekip aldı. Fermuarını açtı, devasa bir paslanmaz çelik tabanca çıkardı. Kenny, Ruger Redhawk'ı görünce daha da etkilenmiş gibiydi. Bu .44 Magnum hazneli, horozu elle tutulan bir silahtı.

Allante, "Daha önce hiç altıpatlar kullandın mı?" diye sordu. "Ya da silahla ateş ettin mi?"

"Tabii, tabii Büyük Al!"

Allante onun kendisine inanıp inanmadığından emin değildi.

Allante, tabancayı ona uzatarak, "Bu Redhawk muhteşemdir," dedi. "Bu benim dostum ve geri istiyorum, dolayısıyla sakın aklından aptalca bir şeyler geçirme."

Kenny, elini tabancanın büyük siyah kabzasının etrafına doladı ve arabanın ön camına nişan aldı, "Evet, tabii ada-

mım," dedi.

"İndir şunu, lanet olsun!"

Kenny, tabancayı kucağına koyup mermilerin yerli yerinde durup durmadıklarını kontrol etmek maksadıyla silindiri döndürerek, "Tamam," dedi.

Kenny, "Bu silahta tek bir mermi yok!" diye haykırdı. "Eğer mermisizse, bu silah ne işe yarar ki?"

"Sakin ol dostum. Silahı ilk görüşünde, onun insanda nasıl bir etki yarattığını fark etmişsindir. İşte, Cicero'ya yapman gereken de bu. Kapı açılır, sen içeri para dolu çantayla girersin, sonra bunun namlusunu onun suratına doğrultursun."

Ve içinde mermi olmayacağı için, daha sonrasında beni vuramazsın.

Allante, kemerindeki kılıfta duran Ruger 9-milimetre yarı otomatik tabancayı göstermek için ceketini geriye doğru çekerek, "Ayrıca, bu süreç boyunca seni bununla destekleyeceğim," dedi.

Kenny'nin bu fikirden hoşlanmadığı açıkça ortadaydı, ama sonra omuz silkti. Cebine uzandı, bir buçuk ya da iki metre uzunluğunda beyaz kablo bağları çıkardı.

Kenny, bağları işaret ederek, "Nasıl olsa o lanet herifi vurmayacağım," dedi. "Ona Reggie'ye yaptığını yapacağım."

Allante Williams 3118 Richmond Sokağı'ndaki kapının sağında dikilirken, Kenny Jones kapıya deli gibi vurdu.

İçerideki öfkeli birisinin gözetleme deliğinden dışarı bakma ve şu salak herifin elinde çuvalla nakit para tuttuğunu görme, ardından da kurşunla kapıyı ve onu delme olasılığı ne kadardır acaba?

Oldukça fazla.

Umarım tüm bunlar kırk bin papele değer...

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Kenny, "Cicero, söylediğim gibi parayı getirdim adamım," dedi.

Çantayı sol eliyle havaya kaldırdı. Tabanca sağ elindeydi, çantanın gerisine gizlenmişti.

Kapı kapandı, iki emniyet zincirinin sürüklenip çıkartıldığını işaret eden sesler işitildi, sonra ardına kadar açıldı.

Ve Kenny, Allante'yi şaşırtan bir tavırla, tam olarak kendisine söyleneni yaptı.

Allante onun arkasından içeri girdi.

Cicero, namlunun ucundan gözlerini ayırmadan, "Ne yapıyorsun Kenny?" dedi.

Sonra Kenny paslanmaz çelik Ruger'i salladı, büyük bir hızla tabancayı Cicero'nun büyük oranda kelleşmiş kafasına çevirerek savurmaya başladı.

Cicero hemen geri adım attı, kollarıyla kafasını darbelerden korumaya çalıştı.

Allante, "Kenny! Bekle!" diye bağırdı. "Dur!"

Bunun ardından Cicero dönüp bodrum katı merdivenlerinden aşağı hızla inmeye çalıştı, ama Kenny son bir sert darbe savurdu.

Ve Cicero merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Bodrum katta iki küçük pis oda mevcuttu, bunlardan birinde ikiz bir yatak ve ahşap bir masa bulunmaktaydı. Altmış santimetre yüksekliğinde torbalar dolusu hap yığılmıştı.

Kenny gevşek ancak hâlâ nefes alan bedeni yatağa taşıdı, sonra kablo bağlarını cebinden çıkarttı ve bunları Cicero'nun boynuna sıkıca doladı. Cicero'nun bedeni şiddetle kıvranmaya başladı. Ancak bir dakika içinde, hareketsiz kaldı.

Allante, *Lanet olsun, bu çok hızlı oldu,* diye düşündü.

Kenny döndü ve "Etrafta asit var mı bakacağım. Birazdan gelirim," dedi.

Ve merdivenleri koşarak tekrar tırmandı.

Allante Kenny'nin duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olduktan sonra, Rapp Badde'yi aradı.

"Selam adamım, endişelendiğini biliyorum. Her şey kontrol altında. Cicero adlı adamın icabına bakıldı ve..."

Badde, araya girerek, "Bak," dedi, "Kenny'nin icabına bakman gerekmiyor. Çaldıklarını geri aldık. Her şey yolunda. Onu da ödül için geri götür."

"Tamam adamım. Patron sensin," dedi, ama bunları söylerken hattın kesildiğini fark etti.

Badde çoktan telefonu kapatmıştı.

Sonra içinde ne olduğunu merak edip hap torbalarını eşelemeye başlayan Allante, yukarıdaki giriş kapısının yumruklandığını işitti.

Neler oluyor?

Spor çantaya mümkün olan tüm hap torbalarını tıkıştırdı, sonra basamakları tırmanmaya başladı.

Port Richmond'a doğru yol alırken meraktan çatlayacak hale gelen Will Curtis, LeRoi Cheatham'ın Lex Talionis önüne atıldığı yere doğru aracını sürdü. Sokakların tek yönlü oluşlarından dolayı, bloğun etrafında kocaman bir tur atmak zorunda kalmıştı.

Sonra, orada Hancock'ta, rüzgârla birlikte dalgalanan sarı POLİS HATTI bandını gördü.

İşte bu kadar.

Dar sokakta kan izi gördüğünü düşündü. Ama bu gölgeler arasındaydı, böyle bir şey olup olmadığından emin olamadı.

Bir blok sonra, temizlenmiş araziyi geçerken jetonu düştü.

Polislerin hepsi oradaydı.

O köşede birkaç ev olduğunu sanıyordum.

Şimdi ise her yer kokuşmuş taş toprak.

Sürmeye devam etti ve on dakika sonra, saat on birden hemen önce, beyaz Ford kamyoneti Richmond Sokağı'na çevirdi, ardından 3118'i arayarak ilerledi.

Yolculuk süresince, Will Curtis bu teslimatı diğerlerinden farklı gerçekleştirmeye karar vermişti. Tüm bu zırvalıkları tekrarlayabileceğinden emin değildi, ayrıca aşağılık herifin orada olmaması durumunda beklemek zorunda da kalabilirdi.

Aslına bakılırsa kendini o kadar hasta hissediyordu ki neredeyse buraya gelmeyecekti. Dün geceki uykunun ardından dahi kendisini iyi hissetmiyordu. Kendisini yolculuk süresince bir tane muz ve yarım hindili sandviçi yemeye zorlayarak biraz enerji toplamıştı. Ama hâlâ çok güçsüz, her zamankinden çok daha bitkindi.

Ama bu kötü adamın yaptıklarını ödemesini gerçekten istiyorum.

Orospu çocuğu sadece o randevu tecavüzü haplarını satmakla kalmamış, aynı zamanda da bunları kullanmaktan hüküm giymiş.

Dolayısıyla, daha kapı açılır açılmaz, içeri dalacağım. Aşağılık köpeğin neye benzediğini biliyorum.

Sonra... işini bitireceğim. Görevimi tamamlayacağım.

[DÖRT]

3118 Richmond Sokağı, Philadelphia
Pazartesi, 02 Kasım, 10.59

Gri işaretsiz Crown Victoria'daki Delaware Otobanı'ndan yukarı son hız tırmanırken, Matt Payne aracın sirenini Ann Sokağı'nda kapattı –I-95'in bu kısmı zemin kotundan yükselerek uzanıyordu– ve bir sonraki çıkışa saptı.

Takip ettiği şerit aslen Allegheny'ye geçiyor, sonra Westmoreland'e doğru bir blok ilerliyor, ardından bir parkın etrafında tekrar iki şeride yükseliyordu.

Bunu yaparken, cep telefonuyla iriyarı, otuz yaşında, eski Philadelphia Elektrik Şirketi kamyonetinde gizlenmiş oturan dedektif Charley Bell'le görüşen Tony Harris'i dinledi.

Harris telefona, "Tamam, anladım," dedi. Görüşmeyi sonlandırdı ve Payne'e baktı. "Son ikisi içeri girdiğinden bu yana hiç kimsenin gelip gitmediğini söyledi. Ayrıca arkadan dolanmanın ve etrafı kolaçan etmenin iyi bir fikir olduğunu ifade etti. Orasının giriş yolunda siyah Cadillac Escalade'in beklediği bina olduğunu iletti."

Payne başıyla onayladı.

Sonra Harris, "Telefonunu bana ver," dedi.

Payne söyleneni yaptı, Harris'in bir numara çevirdiğini gördü, sonra da ara tuşuna bastı.

Tony, "Ben Harris," dedi. "Sadece Matt Payne'in telefon numarasının sende bulunduğundan emin olmak istedim. Şimdi ikinizde de, SON ARAMALAR listesinden seçip hızlı arama yapabileceğiniz şekilde, diğerinizin telefon numarası mevcut."

Telefonu başka bir şey söylemeden kapattı, sonra Payne'e geri uzattı.

Crown Vics İç Güvenlik'ten ödünç alındığından ve hiç kimse bu programın ne kadar süreceğini bilmediğinden – *Devlet verdiği her şeyi istediği an geri alabilir*– polis de-

partmanının parayı daha fazla sayıda polis radyosu satın almaya ayırmak ve bunları ödünç alınan araçlara monte ettirmek, ardından da araçların geri verilmesi aşamasında hepsini söktürmek gibi bir maksadı yoktu. Portatif elde taşınır polis radyo ünitelerinin kullanılabileceğine karar verilmişti. Bu cihazların yetersiz kaldığı noktada da, cep telefonu kullanılacaktı.

Matt sağa dönüp Allegheny'nin batı yakasına doğru ilerlerken uzandı ve ışık çubuğunun prizini sigara çakmak yuvasından çekip çıkarttı. Sonra Harris iki güneş siperliğini havaya kaldırdı, ışık çubuğunu ve POLİS çıkarmasını sakladı.

Sola, Richmond'a döndü, ardından bir sonraki sokakta yine sol yaptı, burası arazilerin arkasına giriş olanağı sağlamıştı. Şimdi eyaletler arası otobanın yanındaydı, binaların gerisinden oldukça güçlü bir trafik gürültüsü yükseliyordu.

Yıkık dökük evlerin arka avlularından bazıları hâlâ çimenlikti ama bakımsız kalmışlardı. Diğerleri depolardan çıkartılmış, kırık yüzme havuzlarından hurda arabalara kadar hemen her şeyin bulunduğu muhtelif atıklarla doluydu.

Birinde parlak siyah lüks bir araç duruyordu.

Payne, belinden .45'lik Colt Officer's Model tabancasını çekerken, "İşte buraya kadar," dedi. Namluyu döşemeye doğru tutarak horozu başparmağıyla geriye çekti, sonra kilitlemek için mandalını indirdi. Ardından, etrafı kolaçan etmeye devam ederken, tabancayı sağ baldırına bıraktı. "Ama evde hiçbir hareket göremiyorum, aslına bakılırsa diğerle-

rinde de bir şey yok."

"Ben de görmüyorum. Biraz daha ilerle ve evi geç, sen Charley'le birlikte önü kontrol altına alırken ben de inip arkayı koruyacağım."

Richmond'a geri dönmek için sağa dönmeden hemen önce, Matt dikiz aynasından Tony'nin hemen yandaki evden iki paslanmış silindir yuvarladığını ve bunları Escalade'in arkasına koyduğunu gördü.

Bu büyük olasılıkla tüymek isteyen birisini durdurmayacaktır, ancak onu yavaşlatacağı kesin.

Ardından ilerde, Richmond'ın köşesinde, Charley Bell'in PECO kamyonetinin burnunu gördü. Sağ kaldırımın kenarına park edilmişti.

Buradaki yıkık dökük evlerin büyük çoğunluğu birbirine benziyordu, hepsi de üç katlıydı ve dış yüzeyleri kırmızı tuğla kaplıydı, giriş kapıları da hemen kaldırıma açılmaktaydı. Çoğunun önünde yığılmış plastik çöp torbaları mevcuttu.

Matt Richmond'a doğru ilerlerken, yukarı giden son model düz beyaz bir Ford kamyonet gördü. Fren lambaları yanıyordu. Araç yanından geçerken, Payne direksiyondaki beyaz erkek sürücüyü kısa bir an için gördü ve adamın bir tür üniforma gömleği giydiğini düşündü.

Crown Vic'i Richmond'a çok az bir mesafe kala durdurdu, aracın burnu kaldırımdan yukarı bakıyordu. Motoru kapattı. Ardından telefonunun kablosuz hoparlör mikrofonunu sol kulağına yerleştirdi, hemen Charley Bell'i aradı ve

telefonu cebine attı.

Matt kulaklığından Bell'in sesini işitti: "Selam Matt, biraz önce geçen kamyonet hemen evimizin önünde durdu."

Payne kapısını açarak, "Haydi canım!" dedi. "Şoförü tanımlayabilir misin?"

"Beyaz bir erkek, yaşlıca. Şimdi aracından iniyor. Çok yavaş yürüyor."

Payne Crown Vic'in kapısını kapattı. Büyük bir aceleyle köşeye, terk edilmiş mağaza kapısının yakınına gitti. Duvarın tuğla kenarından etrafa ve yolun devamına bakınırken Colt'unu sağ bacağının yanında tuttu. Silahın kilit mandalını başparmağıyla indirdi. Artık tetiğe dokunur dokunmaz, horoz kolayca düşüp haznedeki mermiyi ateşleyebilirdi.

Matt adamı net bir şekilde görebiliyordu.

Ama gerçekten de çok yavaş yürüyor. Sanki kapıya ulaşmayı hiç başaramayacakmış gibi.

Bunun şu Will Curtis denen adam olduğundan en ufak şüphe yok...

Bell şöyle dedi: "Ne yapmak istiyorsun Matt?"

"En iyisi bekleyip ne olacak, görelim. Harekete geçmeye hazır ol. Arka kapı Tony'nin kontrolünde."

Adamın rengi solmuş bordo metal kapıyı yumruklayışını, ardından da yanıt almayı bekleyişini seyrettiler.

Sonra tekrar vurdu ve kısa bir süre sonra da kapıyı açtı.

"Charley, kapıyı kimin açtığını göremiyorum."

"Lanet olsun Matt. Ben de öyle."

Will Curtis'in zarfı sol elinde tutarak havaya kaldırı-

şını seyrettiler. Curtis bir şeyler söyledi, ancak Matt söylenenleri duyamayacak kadar uzaktaydı.

Sonra adamın aniden kapıdan içeri daldığım ve gözden yok olduğunu gördüler.

Payne, "Oh, lanet olsun! Haydi gidelim!" dedi. Kaldırımda çömelerek ilerlemeye başladı.

Birkaç adım sonra, Payne sol omzunun üzerinden arkaya doğru baktı ve iriyarı Bell'in ağır aksak onu takip ettiğini fark etti. Matt gibi, Charley de polis kimlik kartını görünür bir şekilde göğsüne asmıştı, deri kabı boynuna geçirdiği zincirin ucundan sallanıyordu. Charley kemerindeki kılıftan çıkarttığı memuriyet Glock'unu da sağ kalçası hizasında tutuyordu.

"Sanıyorum belinden bir şeyi çekip çıkarttığını gördüm Matt. Belki de bir tabancadır."

Hâlâ açık duran ön kapıya henüz erişmemiş olmalarına rağmen, Matt içerden öfkeli seslerin yükseldiğini işitti.

Erkek sesi, "Sana benim aradığın adam olmadığımı söyledim yaşlı bunak!" dedi. "O lanet olası silahı hemen aşağı indir!"

Curtis, zayıf bir sesle, "O zaman James nerede?" diye sordu.

Diğer erkek sesi, "O silahı indir yaşlı adam!" diye tekrarladı.

Matt kapı girişine ulaştı ve büyük bir dikkatle içeri baktı.

Görünürde sadece iki erkek vardı. FedEx üniforması

giyinmiş Will Curtis ve karman çorman, uzun saçlı, gür sakallı zenci bir adam. Evin büyük giriş odasındaydılar. Curtis soldaydı ve ellerini omuz hizasında havaya kaldırmış, sağ elinde FedEx zarfını tutan zenci adamın göğsüne Glock'uyla nişan almıştı.

Payne zemini ahşap kaplı bir koridorun evin gerisine, ikinci kata çıkan merdiven boşluğunun başına doğru uzandığını gördü. Merdiven boşluğunun hemen altındaki, aşağıya, bodruma uzanan merdivenlerin başlangıcı güç bela görülebiliyordu.

Omzuna bir elin dokunduğunu hissetti ve dönüp bakınca Charley Bell'in hemen arkasında durduğunu gördü. Payne elini cebine attı ve cep telefonu bağlantısını sonlandırdı, ardından hemen Harris'i aradı. Charley Matt'in Tony' ye içeride gördüklerini aktarışım dinledi. Sonunda Payne, "Şimdi içeri giriyoruz," dedi.

Sonra kapının ağzından haykırdı: "Polis! Silahlarınızı yere bırakın!"

Kafasını uzatıp köşeden baktığında, Will Curtis'in daha ilk uyarıda verilen emre uyduğunu görerek şaşkına döndü. Yorgun gözlerle giriş kapısma bakıyordu.

Komiser Muavini Payne, Colt .45'ini iki eliyle birlikte göğsüne yakın tutarak, kapı ağzından seri bir şekilde içeri süzüldü, Dedektif Charley Bell de onu takip etti.

Payne bağırıyordu, "Polis! Kimse kımıldamasın! Ellerinizi kafalarınızın üzerine koyun!"

Zenci erkeğin elleri hâlâ havadaydı, bunları hemen ka-

fasına yerleştirdi.

Will Curtis de, elinden geldiğince hızlı bir şekilde, verilen emre uydu.

Dedektif Tony Harris'in arka kapıya deli gibi vurduğunu duyabiliyorlardı.

Matt Charley'e gidip Tony'yi içeri almasını işaret etti, o da koridordan hızla koşturdu.

Payne zenci adama, "Diğer kişi nerede?" der demez, yaşlı adam merdivenlerin altını işaret etti ve, "Bodrum kattan dışarı çıkıyor!" diye haykırdı.

Payne bodrum kat girişine baktığında zenci bir adam kafası gördü, elinde siyah yarı otomatik bir tabanca vardı.

Nişancı silahı Payne'e doğrulttu. Ancak daha Matt ateş edemeden, Will Curtis onlara doğru bir adım attı, sonra zenci adamdan üç silah sesi işitildi.

Mermilerden ikisi Curtis'in sol omzuna, üçüncüsü de sol göğsüne girdi.

Matt korunmak için yukarı çıkan basamakların dibine doğru kendini atarken, *Bilerek mi araya girdi?* diye düşündü.

Öyle yaptı! O mermilere benim yerime kendi bedenini siper etti.

Matt, Charley Bell'in koridorun diğer ucundaki köşeden kafasını uzatıp etrafı kolaçan ettiğini gördü. Nişancı da aynısını yaptı ve ona üç el ateş etti. Bunlardan ikisi duvarın kenarına saplandı, Sheetrock'un etrafa saçılmasına sebep oldu. Üçüncüsü Bell'in koluna isabet etti.

"Lanet olsun! Vuruldum!" diye haykırdı.

Curtis ileri doğru atıldı ve yere atması söylenen Glock'u kaptı, ardından nişancıya doğru beş el ateş etti.

Bunun ardından yere yığılıp kaldı, yaralarından süzülen kan etrafında göl gibi birikmeye başladı.

Uzun saçlı zenci adam Payne'in arkasında korkudan sinmişti, duvara yaslanmış, yerde yatıyordu.

Payne büyük bir dikkatle bodrum katı girişine doğru uzanan basamaklara baktı, nişancının menzilinden uzak kalmaya gayret ediyordu.

Girişi gördü ama nişancı yoktu.

Orospu çocuğu!

Öne eğilmiş bir halde, koridora daldı ve bodrum katı girişine doğru hareketlendi. Eski ahşap zemin, bedeninin ağırlığı altında gıcırdadı.

Payne, "İyi misin Charley?" diye seslendi.

"O orospu çocuğunu yakala Matt!"

Payne zenci adama dönüp tekrar baktı. Hâlâ duvarın dibine sinmiş, duruyordu, ama artık fal taşı gibi açılan gözleri kan gölünün ortasında yatan yaşlı adama odaklanmıştı.

Payne bodrum katı girişine yaklaştığında, Tony Harris merminin darmadağın ettiği köşede belirdi. Bodrum kata doğru hareketlendi, ardından Matt'e onu koruyacağını işaret etti. Matt başıyla onayladı.

Payne basamakların tepesine vardığında, ahşap merdivenlerden aşağı inen kan iziyle karşılaştı.

Will Curtis lanet herifi vurdu.

Matt, merdivenlere doğru, "Polis!" diye seslendi. "Si-

lahını bırak!"

Payne ve Harris yavaş yavaş merdivenleri indiler.

Dibe ulaştıklarında, aşağıda iki oda olduğunu gördüler. İlkini kontrol ettiler, ardından ikinci odanın kapısma kadar kan izini takip ettiler. İçerde ışık yanıyordu, Payne kapı aralığından bakınca, iki zenci adam gördü; ölmüşlerdi.

Biri kan izinin sonunda yerde yatıyordu. Nişancının ensesinde en az bir adet büyük delik mevcuttu. Yarı otomatik 9-milimetrelik Baretta hâlâ sağ elindeydi. Diğer ölü adam eski bir ikiz yatakta yatıyordu. Boğazlanarak öldürülmüştü. Uç uca bağlanmış, altmış santimetre uzunluğunda plastik kablo bağları boynunda derin kesiklere sebep olmuştu.

Yerde, içi para tomarları ve plastik hap torbalarıyla dolu siyah bir spor çanta durmaktaydı.

Matt ve Tony, tepelerindeki ahşap zeminde hızlı ayak sesleri işittiler.

Sonra Charley Bell'in, "Dur! Polis!" diye haykıran sesi yankılandı.

Payne hemen Harris'e baktı, sonra merdivenleri hızla tırmandı.

Yukarda, Payne kamyonetin çalıştırıldığını ve ardından da lastiklerini cayırdatarak hareketlendiğini işitir işitmez, hemen açık giriş kapısma doğru yöneldi.

Evin arkasına baktı ve Bell'in pis bir bulaşık havlusunu andıran bez parçasını sol koluna dolamış halde dikildiğini gördü. Havlu kandan sırılsıklamdı.

Bell, "Orospu çocuğu yaşh adamın anahtarlarını kaptı,"

dedi. "Aynı zamanda Glock'unu da aldı!"

Matt havluya baktı.

Bell, "Ben iyiyim," dedi. "Git! Git! Git!"

Matt bodrum katına inen merdivenleri işaret etti.

"Evi Tony'yle birlikte kolaçan edin," dedi.

Ardından, hayatını Matt uğruna feda eden yaşlı adamın cesedinin etrafından dolanarak, dışarı fırladı.

\

[BEŞ]

Matt Payne'in koşarak yıkık dökük evlerin arasından çıkar çıkmaz gördüğü ilk şey, muazzam derecede büyük, pis görünümlü bir çöp kamyonuydu. Bu hemen PECO kamyonetinin yanına bırakılmıştı. Payne, Crown Vic'e ulaşmak için yeterince hızlı koşmazsa, kamyonetin hareketlenip onun önünü keseceğini fark etti.

Koşarken, sol avucunu dışarı doğru tutarak ve adama olduğu yerde kalmasını endişeyle işaret ederek, şoföre "Dur! Polis!" diye bağırdı. Ancak arabasına binip kaldırımdan uzaklaşır uzaklaşmaz, son naylon çöp poşetinin köşeden alınıp kamyonun arkasına atıldığını ve çöp kamyonunun hareket ettiğini gördü.

Matt gaza köküne kadar dayanırken, sağ avucuyla kornaya bastı. Direksiyonu sağa doğru kırdı, kaldırımdan hızla

inip çöp kamyonu ve park edilmiş arabanın arasından sıyırarak geçti.

Payne Richmond Sokağı'ndan büyük bir hızla tırmanan Ford kamyonetin peşine takıldı.

Arayıp yardım talebinde bulunmayı düşündü, ama sonra bu düşüncesinden hemen vazgeçti.

Polis telsizi yok. Ve şu anda cep telefonumla boğuşmayı da istemiyorum.

Güneşlikleri indirdi, ardından uzanıp tehlikeli durum lambalarını fişe taktı ve sireni açtı.

İleride iki araç durmuş, Allegheny Caddesi'ndeki trafik ışıklarını bekliyordu. Kamyonetin fren lambalarının kısa süreliğine yanışını, ardından da sönüşünü seyretti. Araç, iki arabanın yanından dolanmak için, akıp giden trafik şeridine savruldu. Sonra kırmızı ışığa rağmen gaza bastı, sağa sert bir dönüş yaptı ve Allegheny Caddesi'nden aşağı doğru hızlandı.

Matt iki aracın yanma ulaştı ancak geçemedi çünkü Richmond'dan aşağı bir pikap kamyonet dönmüş, yolunu kapatmıştı. Kırmızı ve mavi tepe ışıklarının önündeki aracın siyah camında yarattığı yansımaları görebiliyordu. Alışkanlıkla kornaya bastı, ancak çıkan ses sirenin çıkarttığı gürültü içerisinde neredeyse kayboldu.

Trafik lambası yeşile döndü, ilk araç ilerlemeye başladı, ardından diğer ikisi sonunda Matt'in önünden çekildi.

Matt köşeyi yokuşu tırmanan kamyonetin arkasını zor bela görebilecek bir zamanlamayla döndü, araç Delaware Otobanı'nda güneye doğru yol alıyordu.

Direksiyon milindeki vites seçme kolunu çekti, transmisyonu ikinci vitese geçirdi, ardından gaza sonuna kadar bastı.

Bir sonraki blokta, rampadan hemen önce, yüksek devirli motor inlerken, Matt dönmeden önce frene bir kez hafifçe dokundu, ardından Polis Aracı'nı tekerlerini cayırdatarak sağa döndürdü. Aracın kaymasını önleyerek yönünü düzeltti, sonra gaza sonuna kadar bir kez daha yüklendi ve transmisyonu yüksek vitese geçirdi.

Eyaletler arası yol olan 95 her iki yönden dört şeritliydi. Matt kamyonetin yoğun trafik arasında zikzaklar çizerek ilerlediğini gördü.

Orospu çocuğu şeritlerin tümünü birden kullanıyor!

Diğer araçlar tehlikeli kullanılan kamyonetin hemen farkına varıyorlardı. Çevre yolunun yükselmeye başladığı noktanın biraz ilerisinde, sürücülerden bazıları aracını çılgınca kullanan bu sürücüden uzaklaşmaya başladılar. Matt, bir Dodge araç sürücüsünün Ford kamyonetin kıçının dibinde kendisini takip ettiğini fark ettiğini anladı. Adam hemen sol şeride geçmeyi denedi ve o dakika o şeritte seyahat eden Honda Accord'a yandan geçirdi.

Oh, lanet olsun!

Büyük kamyonetten aldığı darbeyle nispeten daha hafif olan küçük araç şeridin uzak ucuna doğru savruldu, neyse ki orası boştu.

Şu Honda şeritler arası beton bariyere çarpmadığı için çok şanslıydı.

Ya da kontrolü tamamen yitirmediği için.

Ford minivan Dodge aracın tekrar eski şeridine geçmesini bekledi, sonra sağ şeritte açılan bir boşluktan gaza basıp geçti. Tekrar güçlü bir şekilde fren yapmadan önce yarım düzine kadar aracın yanından uçarcasına ilerledi, bu kez neredeyse Vine Sokağı Otobanı'na gelmişlerdi.

Matt, yanındaki şeritleri kontrol ederek, soğukkanlı bir şekilde direksiyonu çevirip aracı takip etmeye devam etti.

Departmanımızın takip ilkelerinden kaçını şu ana kadar ihlal ettim acaba?

Eminim ki oldukça fazla.

Ve, eminim ki, İdari Komuta Merkezi'nde videoyu incelediğimizde, yaptığım hataları vurgulamaktan aşırı haz alacak birileri mutlaka olacaktır

Cep telefonu çalmaya başladı, cihazı cebinden çıkarttı ve ekrandan kimin aradığına baktı. Payne kulaklığın hâlâ kulağında olduğunu görerek hayrete düştü. Telefonu yanıtlarken, Harris'in duyduğu seslerin sadece deli gibi öten siren ve korna sesleriyle sınırlı kalıp kalmayacağını merak etti.

"Tony, Charley nasıl? İyi mi?"

"İyi. Her şey kontrolümüz altında. Sen hangi cehennemdesin?"

"Delaware Otobanı'ndan güneye doğru ilerliyorum, Vine civarlarındayım. Beyaz kamyoneti takip ediyorum. Bu adamın yolunu kesmeleri için birimleri bilgilendirmek ister misin? Adam deli gibi gidiyor ve burada etrafı karıştırıp çok fazla zarar yaratacak gibi görünüyor."

Payne, iki araç arasındaki mesafeyi kapatarak, Ford kamyonetin aynı hizada yollarına devam eden ve otobanda tam bir duvar oluşturan dört aracı geçmeye çalışırken yaptığı aptalca hareketleri seyretti. Araçlar adamın önünden çekilmeye çalıştılar ancak her seferinde her ne kadar sürücülerden biri kamyonetin bir sonraki manevrasını öngörse de, diğer bir tanesi onun önünü tekrar kesti.

Kamyonet en sağ şeritteydi, Vine Sokağı Otobanı çıkışındaki iki şeritli ayrıma geldiğinde, bulduğu bir aralığa giriverip hızlandı.

"Tony, biraz önce Vine çıkışına girdi. Lanet olsun, neredeyse Roundhouse'a ulaştık, yarım kilometre kadar uzaktayız. Belki de teslim olmak için oraya gidiyordur."

Harris'in homurdandığını, ardından da bu güncel bilgiyi aktarmaya başladığını işitti.

Payne Vine Sokağı Otobanı çıkışına girdi, yükseltilmiş beton geçiş yolu genişleyip dört şeride ulaşırken, Matt ileri baktı ve kamyonetin şehir merkezi ufuk hattına doğru ilerlediğini gördü.

Aynı zamanda ilerde, otobanın Dördüncü Cadde'yi tepeden kestiği noktada, bir dizi uyarı ışığı mevcuttu. Bir tabelada da şunlar yazıyordu: DİKKAT! YOL TAMİRATI! YAVAŞLAYIN!

Kamyonet şu anda yanıp sönen ışıklardan ilkini geçmekteydi.

Işıklar ve tabelalar otoban Beşinci Sokak üstgeçidine yaklaşırken daha da sıklaştı. Payne iki adet on sekiz teker-

lekli tırın birkaç hafta önce burada çarpıştıklarını anımsadı. İkisinin birden oluşturduğu külçe, doğuya ve batıya doğru ilerleyen şeritleri birbirinden ayıran bir metre boyundaki beton separatörün beş bölmesini aşağı indirmişti.

Geçici bir yama olarak bu boşluğa, daha fazla sayıda uyarı levhasıyla birlikte, turuncu renkli, reflektif bantlı, elli beş galonluk iki sıra bidon yerleştirilmişti. Ayrıca bir de geçici hız limit işareti asılmıştı.

Matt trafiğin, Ford kamyonetin ilerisinde, batıya giden şeritlerin tümünde, inşaat ekibinin biraz ilerisinde, neredeyse durma noktasına gelecek kadar yavaşladığını gördü.

"Görünüşe bakılırsa Vine Otobanı kapalı, Tony."

Kamyonet şeritten şeride atlayarak aptalca manevralar yapmaya başladı, yavaşlayan trafikte geçip gidebileceği bir açıklık arayışındaydı.

Matt kamyonetin arkasında en dış şeride hareketlendi ve aralarındaki mesafeyi kapatırken gaz pedalına hafifçe dokundu.

Burada çıkış yok. Kaçacak bir yer de yok.

Yolun sonuna gelinmiş gibi görünüyor.

Ama sonra kamyonetin, belirtilen saatte elli kilometrelik hıza yavaşlamak yerine, gittikçe hızlandığını fark etti.

Sonra aniden sağ şeritten fırladı, diğer üç şeridi geçti. Ardından doğrudan turuncu varilleri devirip yoldan çıktı, variller sağa sola saçıldı ve inşaat ekibindekilerin korunmak maksadıyla kendilerini yere atmalarına sebep oldu.

"Ulu Tanrım!"

"Ne oldu Matt?"

"Ters yön şeridine geçti."

"Bunu nasıl yapar?"

"İnşaat bölümünde bir delik açtı."

Daha da önemlisi, ters yönden gelen arabalara vurmamayı nasıl başardı?

Allahtan insanlar yol çalışması sebebiyle araçlarını yavaş kullanıyorlar.

Kamyonet bunun ardından otobanın en sol şeridine geçti ve sola dönüp Benjamin Franklin Köprüsü'nden çıkıp akan trafiği taşıyan şeride geçti. Araçlar kamyonete kafadan çarpmamak için direksiyonu sağa sola kırdılar.

"Tanrım! Şimdi de Ben Franklin Köprüsü'ne tersten giriyor!"

Payne, elleri direksiyonun üzerinde saat üç ve dokuz hizasındayken, sol omzunun üzerinden geriye doğru baktı. Sonra otobanın batıya giden şeritlerinin önünü kesti, kamyonetin turuncu varilleri yıkarak açtığı gediğin önünde durdu. Ardından doğuya doğru ilerleyen trafikte bir boşluk yakalamaya çalıştı. Hemen bulamadı ama beklerken, sürücülerden biri, ardından ikisi, üçü ve daha fazlası, siren ve kırmızı-mavi yanıp sönen ışıklara dikkat göstermeye, ya iyice yavaşlamaya ya da tamamen durmaya başladılar.

Tanrım! İşte gidiyoruz!

Payne sağ ayağını yere dayadı ve Crown Vic ileri doğru atılırken tekerlerinden yanık lastik kokusu yükseldi.

Kamyonet köprüye çıkan virajlara dalarak anında kay-

boldu. Ancak Payne ilk rampaya ulaştığında aracın arkası tekrar görüş alanına girdi.

Biraz önce kaza yapan beş araç da görüş mesafesindeydi.

Payne onların etrafından dolandı ve köprüye yöneldi.

Sekiz yıllık çelik askılı köprü Delaware Nehri'nin üzerinden geçiyor, şehir merkezini Camden, New Jersey'ye bağlıyordu. Tam yedi şeritliydi. Doğu ve batı şeritlerini "fermuar" bariyer olarak adlandırılan mafsallı beton duvarlar ayırıyordu. Trafik yoğunluğuna bağlı olarak, bir metre yüksekliğindeki fermuar bariyerler istenen yönün şerit sayısı artırılabilecek şekilde kaydırılabiliyordu.

Payne bariyerlerin batıya dört şerit ayrılacak şekilde yerleştirildiğini farketti.

Bu da bana daha fazla hareket serbestliği sağlıyor.

Kamyonet tam olarak ortadaki beyaz kesik çizgileri takip ediyor, karşıdan gelen araçlar her iki yana ayrılarak ona yol veriyordu. Bu da Payne için bir geçit oluşturdu ve Crown Vic'in gazına basarak takip ettiği kamyonete eskisine kıyasla çok daha hızlı yaklaştı.

Hızlı davranmalıyım.

Kamyonetin iz bıraktıkları neredeyse dibindeydi, takviyeli ön tamponunu kamyonetin sol arkasına, arka tamponunun hemen önüne yaklaştırdı. Aradan direksiyonu büyük bir hızla sağa çevirdi, ön tamponunun kamyonetin arkasına çarpmasına sebep oldu ve kamyonet anında kontrolü kaybetti, yana doğru kaymaya başladı.

Matt iki ayağıyla birlikte fren pedalına bastı, bu da kilitlenmeyen fren sisteminin gıcırtılı tepkisini tetikledi.

Kamyonetin yana, beton fermuar bariyerlere doğru kayışını, ardından saatin ters yönünde dönmeye başlayışını seyretti. İkinci tam turunda, sağ ön tampon bariyere çarptı, sonra aracın sağ yanı boydan boya betona çarptı; vuruş kamyonetin neredeyse taklalar atarak doğuya akan şeritlere fırlamasına sebep olacaktı. Darbe bariyerleri hareket ettirdi, o tarafa iki aracın çarpmasına sebep oldu.

Payne ayağını frenden çekti, korkak gözlerle etrafa bakınan bir kadının kullandığı Volvo'dan aniden uzaklaşarak kamyonetin arkasından ilerledi. Crown Vic'le bariyere darbenin şiddetini emmesi maksadıyla belirli bir açıyla vurdu. Dışarı çıkarken, kamyonet sürücüsünün çoktan aracını terk ettiğini ve sağ elinde tuttuğu tabancasıyla birlikte koşmakta olduğunu gördü. Ayrıca alnındaki yara da kanıyordu.

Bu işe yaramaz bir kaçma girişimiydi. Hemen o anda adamın asma köprüdeki genişleme dirseğine ayağı takıldı, fırlayıp yere düştü. Tabancayı tutan eli yere vurunca açılıp silah genişleme dirseğindeki boşluğa doğru kaydı.

O Glock Delaware'e mi düşecek?

Tabanca kaymaya devam etti ve batı şeritlerinin tam ortasında durdu.

Payne anında arkasında yükselen korkunç lastik seslerini duydu ve kamyonetin bariyerlere çarparak açtığı küçük cebe doğru koşturdu. Arkasına döndüğünde, yepyeni bir Toyota Land Cruiser'ın içindeki kadının Crown Vic'e yandan

çarptığına, aracın ön camının anında açılan çok sayıda hava yastığıyla dolduğuna tanık oldu.

Tanrım!

Sanıyorum aracın artık geri iade edilmesi gerekecek...

Payne tekrar zenci adama baktı. Hâlâ ayağa kalkmaya çabalıyordu.

Payne ona doğru koştu, silahını sırtına nişan almıştı.

"Polis! Kımıldama!" diye bağırdı.

Ama zenci adam bu emre uymadı, bariyerlere doğru atıldı.

Artık Payne'in atış yapmak için önü açık değildi; adamın hemen arkasında, doğuya doğru ilerleyen üç şeritten çok sayıda araç akıyordu.

Payne, adam bariyerin arkasına atlarken, "Dur!" diye haykırdı.

Adam bariyerlerin arkasında durakladı, trafikte bir boşluk yakalamayı bekledi ve iç şeritte ilerleyen altı tekerli büyük kasa nakliye tırlarından birinin ona vurmamak için frene delicesine basıp kilitlemesine sebep oldu.

Ardından trafik birden bire hafifledi, bir boşluk oluştu, zenci adam koşarak karşıya geçmeye karar verdi. Ancak bir sonraki şeride fırladığında, nakliye tırının devasa gövdesi görüş alanını kısıtladı; sonuç olarak hızla ilerleyen, yere yapışık bir spor arabanın önüne çıkıverdi.

Payne aracın adamın bacaklarına vuruşunu seyretti. Darbe onun spor arabanın tepesinde bez bir bebek gibi dönüp yuvarlanmasına sebep oldu. Köprü zeminine düşmeden önce

havada iki takla attı, ardından biri otobüs olmak üzere üç aracın daha altında kaldı.

Trafik durdu.

Matt Payne kafasını salladı. Colt'unun horozunu indirdi, ardından tekrar ceketinin altına, yün pantolonunun kemerinin gerisine yerleştirdi. Harris'in çağırdığı, büyük bir hızla yaklaşan devriye arabalarının sirenlerini, yangın departmanının acil müdahale ekibi ve ciddi kaza kurtarma araçlarının güçlü klaksonlarını andıran diğer birtakım sesleri işitti.

Sonra Havacılık Birimi'nin Bell 206 L-4 helikopterlerinden birinin kuzeyden yaklaştığını gördü.

Tepedeki trafik kameralarına bakarak, *Kerry büyük olasılıkla süvarilerin tümünü birden buraya çağırmış olmalı,* diye düşündü.

Mavi blazer ceketi, gri yünlü pantolonu, bir zamanlar güzelce kolalanmış açık mavi gömleği ve kırmızı çizgili kravatı, cilalı ışıl ışıl ayakkabılarıyla orada dikilirken, kendisini zorlayıp gülümsedi ve kameralara el salladı.

Rapier'a, Radcliffe'e ya da İdari Komuta Merkezi'nde başka her kim varsa ona.

Doğuya doğru akan trafik yavaşça yana kaydı, Philadelphia Polis Departmanı'na ait iki Chevy Impala ölen zenci adama yaklaştı. Mavi gömlekliler trafiğe olay mahallinin etrafından yol vermeye başladılar. diğer bir Impala geldi ve adama vurduktan sonra duran araçların yanma gitti. Crown Vic'e vuran aracın direksiyonundaki kadınla konuşan sağlık

görevlileri de oradaydı.

Payne dönüp kamyonete yürüdü.

Kayar orta kapıdaki pencere, alınan darbeyle birlikte fırlayıp çıkmıştı. Payne delikten içeri baktı. Gözüne çarpan ilk şey, FedEx'in EVLERE TESLİMAT yazan logosuydu. Ardından birkaç adet .45 kalibrelik oyuk uçlu merminin yer döşemesine saçıldığını fark etti.

İşte Will Curtis'in hikâyesinden geriye kalanlar.

Yani artık ateş edilip atılanların sonu geldi...

[ALTI]

Hops Haus Birahanesi
1101 K. Lee Sokağı, Philadelphia
Pazartesi, 02 Kasım, 12.44

H. Rapp Badde Jr. paslanmaz çelik devasa dikdörtgen bir barda oturuyordu. Bir yandan öğle yemeği için sipariş ettiği biftek sandviçini çiğnerken, diğer yandan da barın arkasındaki iki adet büyük, düz ekran televizyonda canlı yayınlanan polis kovalamacasını büyülenmişçesine seyretti.

Bir insanın bu şekilde davranmasına ne sebep olabilir ki? diye düşündü. *Polislerden kaçmak, ardından da otobanda yanlış yöne girmek anlamsız bir çaba.*

Kim ateşle bu şekilde oynar ki?

Neredeyse dibine geldiği bira bardağına uzandı. Hepsini bitirdi, sonra barmen kızın dikkatini çekmeye çalıştı. Bu biraz zaman aldı, çünkü herkes Ben Franklin Köprüsü'nde batı trafiğine girerek ters yöne doğru büyük bir hızla ilerleyen kamyonete odaklanmıştı. Hatta şeflerden bazıları bile olan biteni seyretmek için mutfaktan çıkmışlardı. Badde bir süre sonra, daha ek yardım almak için elini sallar sallamaz, komilerden biri onu gördü ve barmen kıza işaret etti. Kız Badde'ye yeni bira getirmesi gerektiğini ifade eden işareti gördü.

Kimi kandırıyorum ki?

Son zamanlarda yaptığım tek şey ateşle oynamak ve yanıp kavrulmaya lanet derecede yaklaşmak.

Ama ne derler?

Yaklaşmak ancak elde etmeye tek bir adım kaldığında mümkündür.

Badde sade kumaş şapkanın altına az çok saklanmış, kalabalığın arasına karışmıştı. Üzerinde bir Eagles eşofman üstü, rengi solmuş bir kot pantolon ve spor ayakkabı vardı. Allante Williams, Kenny Jones ve şu uyuşturucu satıcısına dair her şey sonlanana kadar göze batmamaya çalışıyordu.

Ve Allante'den on bin papelimi geri aldım.

Ona ne kadar güvenebilirim, bilmiyorum. Sadece onu kırk bin dolar daha zenginleştirmiş oldum.

Badde birahaneye yıkım alanını ziyaret ettikten ve oradaki gelişmeleri gözden geçirdikten sonra gelmişti. Polisle-

rin olay mahallinden bir gece önce geç saatlere kadar ayrılmamış olmaları inanılmaz büyük bir şanstı. Çünkü o saatten sonra ağır yıkım aletini oradan götürmek için hem çok geç kalınmış hem de karanlık olmuştu. Böylece çalışma ekiplerini şafağın erken saatindeki ışıklarıyla birlikte oraya getirip çalışmaya başlatma şansları doğmuştu.

Badde geldiğinde, ekiplerin işleri büyük oranda bitmişti. Cep telefonunun kamerasıyla neredeyse mükemmel denilebilecek derecede düz kalan arazinin fotoğrafını almış, ardından da bunu Janelle Harper'a Rus'a hiç zaman kaybetmeksizin göndermesi gerekliliği talimatıyla yollamıştı.

Anlaşmayı reddeden ve kas gevşeticisiyle öldürülen şu adamlar hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığından emin değilim.

Fakat büyük bir dikkatle yol almanın akıllılık olacağını biliyorum.

Onun damarına basmak istemiyorum ve dün gece sarf ettiği sözlerin tehdit içerdiği de şüphe götürmez bir gerçek.

İşte bu yüzden Janelle'e şu fotoğrafları göndertiyorum. Ve lanet olası inşaat ekibi geldiğinde, adamın elinde yeni fotoğraflar da olacak.

Televizyonlar kamyonetin arkasından büyük bir hızla ilerleyen –ve ardından da ona vuran– gri Sedan polis aracını gösterdiğinde, kalabalıktan bir çığlık yükseldi.

Kamyonet yana doğru kaydı, ardından bölme duvarına çarpmadan önce iki kez kendi etrafında döndü.

Tanrım! O kadar hızlı vurdu ki bariyerler yer değiş-

tirdi!

Roger Wynne'den geri alınan son posta oylarının makineden geçirilerek öğütüldüğünü işitmişti, dolayısıyla bu konunun onu zora düşürmesi artık mümkün değildi.

Tabii Wynne akıllanıp bunu bana karşı kullanabileceğini düşünmezse.

Onu göz önünden ayırmamalıyım.

Yeni bira bardağını kaldırıp tek bir yudumda üçte birini boşaltırken, Cehenneme Git telefonu çaldı. Bardağı yerine bırakıp arayanın kim olduğuna baktı.

Ne? Bu çok anlamsız. "010101010."

"Evet?" diye yanıtladı.

"Fotoğrafını aldım. Arazi çok daha iyi görünüyor."

Rus mu? Bu numarayı nereden buldu?

Badde, "Yuri?" dedi.

"Sanırım artık birbirimizi çok daha iyi anlıyoruz."

Badde, "Ben..." diye konuşmaya başladı. Ama ardından hattın kesildiğini fark etti.

Olan biteni anlamaya çalışırken birasını endişeli bir tavırla yudumladı.

Kalabalıktan diğer bir çığlık daha yükselip Badde tekrar televizyonlara baktı.

Kamera minibüsten inip kaçan adamı net bir şekilde gösteriyordu, ardında gri sedandan inip onu kovalayan, ceketli ve kravatlı birisi vardı.

Şu öndeki Kenny'yi andırıyor!

Sivil polis tarafından mı kovalanıyor?

Ve sonra kamera ceketli kravatlı adamı yakından gösterdi.

Birisi, "Bakın! Bu Ana Hattın Wyatt Earp'ı!" dedi.

Sonra Badde kovalanan adamın ayağının takılışını, doğruluşunu ve beton bölmelere gidişini seyretti. Bundan sonra olanlar büyük bir nakliye tırının gövdesinin gerisinde gizlenmişti. Ancak kalabalıktan yükselen çığlık olan biteni açıkça anlatıyordu.

Lanet olsun! Bir otobüsün altında mı kaldı!

Birasından bir yudum daha aldı ve uzunca bir süre düşündü.

Sonuç olarak: Arkamı şimdiye kadar yaptığımdan çok daha büyük bir dikkatle kollayacağım.

Barmen kıza, "Garson!" diye seslendi. Kız gelir gelmez, "Duble Jameson's rocks istiyorum. Hayır. Sen en iyisi şunu üçle."

[YEDİ]

Ben Franklin Köprüsü, Philadelphia
Pazartesi, 02 Kasım, 13.05

Matt ayırma duvarının yanında dikildi, İki Ekip kurtarıcısının –düz platformu aşağı eğimliydi ve köprünün üstüne dokunuyordu– tahrip olan gri Crown Victoria Polis Takip

Aracı'nı vinçle kaldırışını seyrediyordu.

Yol şeritlerinin tümü köprü üzerinde her iki yönde tıkanmıştı, etraf korna seslerinden çınlıyordu.

Matt can sıkıcı manzaraya bakarken, olayların bu hale gelmesine sebep olan çılgınlıkların tümünü düşündü; suçsuzlara karşı işlenen, bunca silahlı çatışmaya ve azılı suçluların ölümüne dövülmelerine sebep olan suçların tümünü.

Ve orada, dışarıda daha bunlardan onlarca var.

Daha fazla suç, daha fazla cinayet, hiç durmayacak.

Ben bunu sadece yavaşlattım. Ama durdurmayı hiçbir zaman başaramayacağım.

Sonra birden bire kendisini küçücük ve yalnız hissetti.

Bu dünyada aklıselimlik diye bir şey kaldı mı acaba?

Parmaklarını saçları arasından geçirip kafasını sallarken, cep telefonu cebinde çalmaya başladı.

Çekip çıkardı ve arayanın kim olduğuna baktı, sonra gözlerini kapatıp Amanda Law'ı gördüğü son anı hayal ederek gülümsedi.

Melek Tanrıça huzur içinde uyuyor. İşte aklıselimlik bu.

"Selam bebeğim," diye yanıtladı. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, teşekkürler. İyiyim. Meşgul müsün, konuşabilir miyiz?" Verilecek yanıtı beklemedi. "Bak, balkondayım ve Ben Franklin Köprüsü'ne bakıyorum. Her iki yönden de tıkanmış durumda. Ne olup bittiğinden haberin var mı?"

"Biraz. Birazdan anlatırım. Aklından ne geçiyor?"

"Gerçekten de bunu sana telefonda anlatmak istemiyo-

rum. Sence buraya gelmen ne kadar zaman alır?"

Oh, lanet olsun! Bugün ters giden başka ne olabilir ki?

"Ne var? Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda."

Şimdi kadının sesindeki heyecanı işitebiliyordu.

"Ne oldu Amanda?"

Uzun bir sessizlik yaşandı, sonra Amanda şöyle dedi: "Tamam, tamam. Matt, ben... ben hamileyim! *Biz* hamileyiz!"

Ne? Bebek mi?

Sonra farkına vardı: *Tanrıça'nın neden ışıl ışıl parladığına şaşırmamak lazım.*

Amanda anlatmaya devam ediyordu: "Adetimin biraz geciktiğini biliyordum Matt, ama gidip takvime baktığımda, *çok* geciktiğimi gördüm. Ve sonra mide bulantımın adet gecikmemden kaynaklanabileceğini düşündüm, dolayısıyla eczaneye giderek şu testlerden bir tane aldım. Pozitif sonuç verdi, "Bu nasıl olabilir?" diye düşündüm. *Her zaman* dikkatliydik, bilirsin işte. Ama sonra o ilk gece... sen de hatırlarsın, çok acelemiz vardı ve dikkatsizdik. Ve sonra günleri saydım, tekrar gittim, diğer marka bir test aldım. Ve o da olumlu sonuç verdi. Dolayısıylaaaa..."

Matt, duyduklarını hazmetmeye çalışırken, uzunca bir süre sessiz kaldı.

Asma köprünün kablolarının gerisine, Hops Haus Kulesi'ne doğru baktı, sonra Amanda'nın balkonda dikilerek ona doğru baktığı noktaya gözlerini kaldırdı.

Amanda, yumuşak bir ses tonuyla, "Matt...?" dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Matt Payne kocaman gülümsedi ve, "Bunun muhteşem bir şey olduğunu düşünüyorum Amanda. Kesinlikle muhteşem, benim melek Tanrıçam!"

ŞEHRİN SAHTE AZİZLERİ

W.E.B. Griffin & William E. Butterworth IV

KANUNDAN KAÇABİLİRSİN... AMA ONLARDAN ASLA!

Philedelphia bir dizi cinayetle sarsılır. Tüm kurbanlar özellikle seçilmiş gibi, birbirlerine benzer karakterlerdir. Öldürülenler, kadın ve çocuklara tecavüz etmek, tacizde bulunmak ve öldürmek suçundan yargılanmış ama hüküm giymemiş kimselerdir.

Katil veya katillerin yakalanması için görevlendirilen Matt Payne ve ekibinin olay mahallinde bulduğu kanıtlar, onlara ipucu vermek yerine işleri daha da çıkmaza sokar. Bunların arasında en ilginci ise, buldukları parmak izlerinin hiç kimseye ait olmayışıdır. Zaman ilerledikçe olaylar daha da karmaşık bir hal alır ve olay örgüsüne, para karşılığı insan öldüren "ödül avcıları" da eklenir...

Matt Payne ve ekibini zor günler beklemektedir çünkü cinayetlerin önüne geçemedikleri her an, şehir vahşet ve kaosa sürüklenmektedir.

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTIYAYINLARI

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-024-2
9 786053 480242
İnternetten Sipariş : okuoku.com

19 TL